

தமிழ்க் கடல்மணி

(திருச்சி தமிழ்ப் பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் வரலாறு)

Acc.No.45828

திருச்சி புலவர்
இரா. இராமமூர்த்தி

தமிழ்க் கடல்மணி

(திருச்சி தமிழ்ப் பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் வரலாறு)

திருச்சி புலவர்
இரா. இராமமூர்த்தி

ஆதாரம் வெளியீடு

Imprint of

RARE PUBLICATIONS

சென்னை - 600 017

Copyright @ 2013 RARE PUBLICATION

All rights reserved with the Publisher. No Part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronics, mechanical, photocopying, translated, recording or otherwise without the prior written permission of the Publisher and the above mentioned Author.

DETAILS OF IMPRINTS

Name of the Book	: TAMIL KADALMANI
Compiled by	: Pulavar Ra. RAMAMURTHY
ISBN	: 978 - 81 - 927884 -9 - 4
Language	: Tamil
Subject	: History of Prof. Trichy Ra. Radhakrishnan
Edition	: Second Edition, January, 2022.
Book Size	: 1/8 Demy
Paper used	: 70 GSM Maplitho
Letter point used	: 11.5 pt
Total Pages	: viii + 296 = 304
Binding	: Perfect

Published by

ஆதாரம் வெளியீடு

Imprint of

RARE PUBLICATIONS

"Sri Padmavathi Nivas", 2nd Floor

No.2/9, Dr.Sadhasivam Street,

Thyagaraya Nagar,

Chennai - 600 017

✉ info@rarepublications.in

www.rarepublications.in

70100688360

Design by Sri Designs

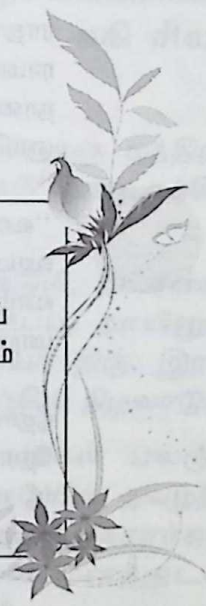
Printed in Bharat at Mani Offset, Chennai

குருவணக்கம்

சத்தியத்தின் சீலமாய் சாற்றும் திருமுறையாய்
 நித்தியமாய் என்னுள் நிலவுவதாய் முத்திதரும்
 கீதக்குழல் ராதாக் ருஷ்ணனாம் எம்குருசீர்
 பாதப் பணிவே பணி.

✍

புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி

குரு திருப்புகழ்

ராதா கிருட்டினனே! நாவால் இனித்திடவே
 ராமாயணப்பொருளே நவில்வோனே!
 நானா விதத்தினிலே நாடா வளத்தினிலே
 ஞானோ தயத்தெளிவால் உயர்வோனே!

“வாதாடி மெய்ப்பொருளே ஈதாம்” எனப் புலவோர்
 வாயால் வழத்திடவே அருள்வோனே!
 வாழ்வால் அருட்டிறனால், வீடா தட்பதனால்'
 மாறாய் எனைக்கருதா உறவோனே!

நீதான் வழித்துணையே! நீதான் எனக்குயிரே!
 நேராய் நடந்திடுமோர் குரவோனே!
 ‘நீ வாழ்’கெனப்பரிவால் ஆசீர் வதித்திடுவாய்!
 நீள்தா மரைப்பதமே முடிசூடி,

மாதாவை ஒத்தருள்வோர்; ஓர்பா ரதத்தினிலே
 வான்ஆர் முகிற்கிணையாய் வருவோர், எம்
 மாமோ கனப்பெருமான் ஓர்கா தையைத், தமிழால்
 மாறா வளத்துடனே நவில்வோனே.

அருட்கவி அரங்க. சீனிவாசன்

அணிந்துரை

சொல்வேந்தர் கலைமாமணி
சுகி சிவம்

“R R” - இலக்கியப் பேச்சாளர் உலகில் ஒரு மந்திரச் சொல்! மேடைப் பேச்சலகில் தனிக் கவர்ச்சி உண்டாக்கிய கதாநாயக வடிவம்.

R.R. என்றதும் மணல் நிற ஜிப்பா, குடுமி, தீட்சண்யமான கண்கள், கட்டுமஸ்தான உடலமைப்பு, தாயினும் நெகிழும் தனி அன்புகொண்ட பேராசிரியர் திரு. இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் நினைவு நெஞ்சில் நிழலாடும்.

இன்று இலக்கிய மேடை ஜாம்பவான்கள் பலரும் அவரது வளர்ப்பில் வளர்ந்த வாரிசுகள்; மடியில் தவழ்ந்த மழலைகள்; பேச்சாளர் பலர் இன்று பணக்காரர்கள் ஆனதன் காரணம் ‘ஏழ்மை’யிலும் செல்வ மனத்துடன் அன்று வாழ்ந்த ‘ராதா’ என்கிற பண்பாளர்.

கிரிக்கெட்டில் டெண்டுல்கர் எப்படி சதமாக அடித்துச் சாதனைகள் புரிந்தாரோ, அப்படி இலக்கிய மேடைகளில் ஓயாத கைத்தட்டல்கள் குவித்த சாதனையாளர்.

பச்சைக் குழந்தையின் பாசம்... கம்பீரம் குறையாத கருணை; நேர்மைமிக்க ஆசிரியம்; நேர்த்தியான ஆச்சரியம்; ஓடி உதவும் உள்ளம்; மாணவரை மகனாக மாற்றிய மனோபாவம்; ஒரு மகத்தான மாமனிதம்; பேராசிரியர் R.R.

அவரது வாழ்வை அழகான ஓவியம்போல, சிறிய காவியம் போல வடித்துள்ளார், திருச்சி புலவர் இராமமூர்த்தி.

R.R (இரா. இராதா) பற்றி யாரார் எழுத முடியும்?

R.R. (இரா. இராம) தான் எழுத முடியும்!... எழுதி இருக்கிறார். இல்லை உருகி வழிந்து, பெருகி விரிந்து, மொழி மலர் கொண்டு தம் குருவின் தாள் பணிந்த தாள்களே புத்தகத்தின் பலப்பல பக்கங்கள்.

சம்பவங்கள் நெஞ்சை நெகிழச் செய்கின்றன. R.R. என்ற தனி மனிதன் யாரைச் சந்தித்தாலும் அவர்களுக்குள் ஒரு தாக்கம் ஏற்படுத்திய ஆளுமைமிக்க அதிசயம். “ஒரு பகல் பழகினார் உயிரை ஈவரால்” என்ற கம்பன் கவிதைக்குக் கைகால் முளைத்தால் R.R. தோன்றுவார். “காசு பெரிதில்லை காதல் பெரிதெனக்கு” என்பது வெறும் கவிதையல்ல, வாழ்க்கை என்று வாழ்ந்து காட்டினார்.

உண்மையில் புலவர் இராமமூர்த்தி, R.R. மூலம் அதிக வாய்ப்பு, வசதி, மேடைகள் பெறாத மாணவர். ஆனால் அவர் மூலம் இத்தனையும் பெற்ற நாங்கள் காட்டியதை விடவும் அதிக நன்றி பாராட்டி எங்களை விட எங்கோ உயர்ந்துவிட்டார். தம் விழாவை R.R. விழாவாக்கி அழகு பார்ப்பார். வாழ்க அவர்.

எப்போதும் நகைச்சுவை ததும்பப் பேசும் R.R. தமிழைப் பக்கத்திற்குப் பக்கம் படம் பிடித்திருக்கிறார்.

எத்தனை எத்தனை சம்பவங்கள்... படிக்கப் படிக்க இரசிக்கலாம் சிரிக்கலாம். பலப்பல சிந்தனைகள் ... பசியுள்ளவர் ருசிக்கலாம்.. செரிக்கலாம். தம் புத்தகமாக மட்டும் ஆகிவிடாதபடி புலவர் இராமமூர்த்தி R.R.ன் தோழமை, சிஷ்ய பரம்பரை, இரசிகர் குழாம் என்று எல்லாரது எழுத்துக்களையும் இணைத்திருக்கிறார். நல்லவேளை என் நன்றியுணர்வும் இடையில் இணைக்கப் பட்டுள்ளது... இல்லையெனில் எனக்கது அவமானமாகி இருக்கும்!

இலங்கை ஜெயராஜின் எழுத்தோவியம் என்னை அழ வைத்தது. பலரது படைப்புகளில் கமழும் புகழ் மணம் மனத்தை நிறைத்தது.

இலக்கியவாதி, விளையாட்டு வீரர், கடமை தவறாத ஆசிரியர், அளவு கடந்த அன்பாளர். மேடை மேதை, கண்ணியம், கவுரவம் குறைபடாத பேச்சாளர் என்று எத்தனை எத்தனை பக்கங்கள் அந்த வைரத்திற்கு! ஒவ்வொன்றும் பளபளக்கிறது.

என்பொருட்டு திருச்சி இரயில் நிலையத்தில் காத்திருந்து என் பெட்டியைத் தம் சைக்கிள் கேரியரில் வைத்துக்கொண்டு தள்ளிக்கொண்டே வரும் குருவை உலகில் எங்கேனும் ஒரு சீடன் பெற்றிருப்பானா? நான் பெற்றே பேறு, எப்பேர்ப்பட்ட பேறு.

கம்பனடிப்பொடி கோபத்துக்கு நான் ஒருமுறை ஆளானபோது, “அவன் என்ன தப்பு பண்ணினான்?... நீதான் பெரிய மனுஷனா, லட்சணமா நடந்துக்கல” என்று என் பொருட்டு வாதம் புரிந்து என்னைப் பாதுகாத்த இதயம் எவருக்கு வரும்?

என் ஆழ்மனதின் மிகப்பெரிய ஆளுமையாகிய R. R. பற்றி என் இனிய நண்பர் இளம் R.R. எழுதிய படைப்பில் அஞ்சலி செலுத்தப் பணித்தமைக்கு ஆயிரம் ஆயிரம் நன்றிகள்...

அந்த R.R. புகழ் வாழ்க! இந்த R.R. திறன் வாழ்க!

அன்பினிய
சுகி சிவம்

பொருளடக்கம்

குருவணக்கம்	iii
குரு திருப்புகழ்	iv
அணிந்துரை	v
1. பிறந்தனன் தருமன் மைந்தன்	1
2. மதிதரும் புதல்வரும் வலியர்	4
3. நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு	17
4. மனையறத்தின் வேர்	27
5. சிறியன சிந்தியாதார்	31
6. சென்றுவந்தார் எட்டுத் திக்கும்	50
7. வடிவென்பதோர் அழியா அழகு	99
8. தேசியச் சிந்தனை	108
9. அடியும் முடியும்	116
10. விண்ணகம் மேவிய விளக்கு	124
11. அவரைப் பற்றி இவர்கள்...	132
ஒரு நன்றிக் குறிப்பு	297

பிறந்தனன் தருமன் மைந்தன்

நஞ்சை வளம் கொழிக்கும் தஞ்சைத் தரணி வான் பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா மலைத் தலைஇய கடற்காவிரி பாய்வதால் உலகு புரந்தூட்டும் உழவுத் தொழிலில் சிறந்து விளங்கியது. இங்கே இராஜகோபால ஸ்வாமி திருக்கோயில் புகழுடன் உயர்ந்தோங்கும் மன்னார்குடிக்குத் தெற்கே ஆறு கல் தொலைவில் அமைந்த ஊர் 'தென்பரை' என்ற சிற்றூர்.

வேதம் புராணம் இதிகாசம் ஆகிய நூலறிவில் சிறந்து விளங்கிய பண்டிதர்கள் நிறைந்த ஊர் அது. எங்கும் வயல்களில் நெல்லும் கரும்பும் விளையும் புண்ணிய பூமி அது. நெடிதுயர்ந்த மரங்கள் அடர்ந்த சோலைகள் ஊரின் வளத்தை உலகுக்குப் பறை சாற்றிக் கொண்டிருக்கும் கிராமம் தென்பரை.

இருளடர்ந்த சோலைகளில் மயில்கள் தோகை விரித்தாடும்; குளங்களில் நீர்மட்டத்தின் மேல் தாமரைப் பூக்கள் மலர்ந்திருக்கும் மரங்களின் மேலே வானில் கடமுடவென்று மத்தளம் கொட்டுவது போல மேகங்களின் இடியோசை முழங்கும். வயல்களில் குவளை மலர்கள் கண்கள் விழித்துப் பார்ப்பது போலக் காட்சி யளிக்கும். தெளிந்த நீரலைகள் திரைபோல் அசையும். இனிய மகரயாழ் இசைப்பது போல வண்டுகளின் ரீங்கார ஓசை அங்கே ஒலிக்கும். இவ்வாறு அந்த மருத நிலம்விளங்கும் இந்தக் காட்சியின் வருணனை கம்பனின் பாடலில் உள்ளது. அப்பாடல்,

தண்டலை மயில்க ளாடத் தாமரை விளக்கம் தாங்கக்
கொண்டல்கள் முழவின் ஏங்கக் குவளைகண் விழித்து நோக்கத்
தெண்டிரை எழினி காட்டத் தேம்பிழி மகர யாழின்
வண்டுகள் இனிது பாட மருதம் வீற்றிருக்கும் மாதோ.

இப்பாடல் கம்பரின் கவிதைச் சிறப்பை விளக்கும் பாடல் என்று அறிஞர் கூறுவர்.

கம்பன் வாழ்ந்த தேரழுந்தார் தஞ்சைப் பகுதியைச் சேர்ந்ததே என்பதை இப்பாடல் விளக்குகிறது. இத்தகைய இயற்கை வளம் நிறைந்த ஊரே தென்பரையாகும்.

கன்னட நாட்டின் உத்திராதி மடத்துக்குச் சோழ மன்னர்கள் பிரம்மதேசமாக வழங்கிய ஊர் அது. அந்த மடத்தின் கணக்குப் பிள்ளையாக இராமையா ஐயர் என்பவர் வாழ்ந்தார். அவர் மனைவி பெயர் பாகீரதி அம்மாள். அவர் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த அபிராமபுரம் என்ற ஊரில் பிறந்தவர். இராமையா பாகீரதி அம்மாள் தம்பதியருக்கு நான்காவது மகளாகப் பிறந்தவர் சீதாலட்சுமி அம்மாள் என்ற செல்லம்மாள். கும்பகோணம் சோலையப்பன் தெருவைச் சேர்ந்த சுப்ரமணிய கனபாடிகளின் மூன்றாம் மகனான இராமச்சந்திர தீட்சிதருக்கு சீதாலட்சுமி அம்மாளைத் திருமணம் செய்து கொடுத்தனர்.

இராமச்சந்திர தீட்சிதர் காஞ்சி சங்கர மடத்தின் கும்பகோணம் கிளையில் பணிபுரிந்து வந்தார். அவருக்கு ஏழு மொழிகளுக்கு மேல் எழுதவும் படிக்கவும் தெரியும். குறிப்பாக சமஸ்கிருதத்தில் பெரும் புலமை பெற்றிருந்தார். அவர்தம் உயந்த குணங்கள் அவரை பெரியவாளின் அணுக்கத் தொண்டராக்கின. அவர் ஸ்ரீமடத்தின் மேலாளராகவும் உயர்ந்தார். தர்ம ஸ்தாபனமாகிய காஞ்சி சங்கரமடத்தின் கணக்குகளையும் வழக்கங்களையும் சரியான மிகுந்த பொறுப்புணர்ச்சியுடன் அறமுறை வழுவாமல் நிர்வகித்து வந்தார். அவருக்கு அந்நாளில் 'கஜானா' ராமச்சந்திரய்யர் என்ற சிறப்புப் பெயர் உண்டு. அவர்தம் நண்பரான ஒரு பணக்காரர் இல்லத்தில் ராமச்சந்திரய்யர் விருந்துண்ணச் சென்றபோது நடந்த நிகழ்ச்சி, அவர் உள்ளத்தில் உறுதியை உண்டாக்கியது பற்றிப் பிற்காலத்தில் திருவாரூர் சண்முகவடிவேல் அவர்களிடம் நேரில் கூறிய செய்தியை, இந்நூலின் இறுதியில் தொகுத்து எழுதியுள்ளேன். உள்ளங்கவர்ந்த நிகழ்ச்சி அது!

பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் மேடையில் பேசும் போது, “என் தந்தையார் ஸ்ரீமடத்தின் வரவுசெலவுக் கணக்கை முறை தவறாமல் நிர்வாகம் செய்த காரணத்தால் தான், நாங்கள் கைகால்கள் சரிவர இயங்கும் நல்ல நிலையில் இருக்கிறோம்” என்றார். இந்தக் குறிப்பு பேராசிரியர் தம் தந்தையாரின் நேர்மைக்கும் அவர் வழியிலேயே இவரும் வாழ உறுதி கொண்டமைக்கும் உரிய சான்றாகும்.

1968ஆம் ஆண்டு, அவர் இறைவன் திருவடி அடையும் வரை, காஞ்சி மடத்திலிருந்து தொடர்ந்து, மாதம் தோறும் ஒரு மூட்டை அரிசி அவர்தம் இல்லத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தது.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனுக்குப் பதினோராம் வயது நடந்தபோதே அவர் தாயார் மறைந்துவிட்டார். இராதாகிருஷ்ணன் ஏழுவயது, மற்றும் மூன்று வயதுச் சிறுமிகளான தங்கைகளுடன் அவர்தம் பெரியப்பா சுந்தரேச தீட்சிதர், பெரியம்மா மீனாட்சி அம்மாள் குடும்பத்தில் வளர்ந்தார். தென்பரையில் ராதாகல்யாண மகோத்சவம் நடைபெற்ற காலத்தில் 1926ஆம் ஆண்டு செப்டம்பர் 13ஆம் நாளில் அவர் பிறந்தார்.

தென்பரை கிராமத்தினரின் கண்கண்ட தெய்வங்களாய் ருக்மணீ சத்யபாமா சமேத ஸ்ரீ நவநீத கிருஷ்ணர் போற்றப் பெற்றனர். அவர்கள் திருவருளால் பிறந்த மூத்த பிள்ளைக்கு இராதாகிருஷ்ணன் என்ற பெயரைச் சூட்டினர்.

சோலையப்பன் தெரு சுப்ரமணிய கனபாடிகளுக்குப் பிறந்த மைந்தர்களுள் மூன்றாம் மைந்தனாகிய இராமச் சந்திர தீட்சிதருக்கு, மூத்த பிள்ளையாய்ப் பிறந்த இவர் குடும்பத்தின் செல்ல மகனாய்ச் சீராட்டி வளர்க்கப்பெற்றார். இவர் பிறந்த செய்தி கேட்ட இவர் தாத்தா தம் வீட்டுவாசல் திண்ணையில் அமர்ந்து, ஒரு மூட்டை விதைநெல்லை வைத்துக்கொண்டு, ஒரு தாம்பாளத்தில் சுக்குப் பொடிகலந்த நாட்டுச் சர்க்கரைவைத்து, ஒரு பெரிய வாழைப் பழத்தாரிலிருந்து பழத்தைப் பிய்த்து எடுத்து “பேரன் பிறந்திருக்கானா?” என்று கேட்டு வருவோருக்கு ‘விரைதானம்’ (விதை தானம்) செய்து மகிழ்ந்தார்.

மதிதரும் புதல்வரும் வலியர்

அவர் பாட்டி பேரனுக்குப் பத்து வயதாகும் வரை அவரை இடுப்பில் தூக்கிக் கொண்டுபோய்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் விடுவாராம். அவர்தம் பாட்டியார் மூன்றுநாள்கள் அவரது குடுமி அவிழாமல் இருக்கும் படி, இறுகப் பின்னி 'எஸ்' கட்டு கட்டி விடுவாராம். இவர் பள்ளிக் கூடத்தில் பயின்ற காலத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சியை பிற்காலத்தில் மேடையில் பேசங் காலத்தில் நினைவு கூர்வார்.

பழக்கம், வழக்கம் ஆகிவிடுவதை பேராசிரியர் விளக்கினார். கர்ணனின் கொடைப் பழக்கம் வழக்கம் ஆனபோது, அவனிடம் இருப்பதைக் கேட்போருக்கு அப்படியே இடக்கையாலேயே வழங்கி விடுவான். இவனது கொடையால் வரும் புண்ணியம் போய்விடும் என்பதையும் உணராமல் கொடுப்பான். அதனை விளக்கும்போது, மூக்குப் பொடிபோடும் பழக்கம், வழக்கம் ஆகிவிடுவதை எடுத்துக் காட்டுவார். முதலில் சுறுசுறுப்பு வரும் என்பதற்காக மூக்குப் பொடி போடப் பழகுவான்; அதுவே பின்னர் அடிக்கடி செய்வதால் வழக்கம் ஆகிவிடும். இப்படித்தான் பழக்கம், வழக்கம் ஆகிவிடும்.

சாகக் கிடக்கும் கிழவன் கூட அடிக்கடி தன் கட்டை விரலையும் ஆள்காட்டி விரலையும் இணைத்து, அடிக்கடி மூக்குப்பக்கம் கொண்டுபோய்ச் சற்றுநேரம் வைத்திருப்பதை நாம் காண்கிறோம். இன்றும் உலகவழக்கில் 'பழக்க வழக்கம்' என்பார்களே தவிர, 'வழக்க பழக்கம்' என்று சொல்லமாட்டார்கள்! என்று மொழியறிவையும் சேர்த்து அவையினர்க்கு விளக்கி விடுவார்.

இங்கே ஒன்று சொல்ல வேண்டும்...

“கர்ணன் இடக் கையால் வழங்கும்போது, பொருளை வலக்கைக்கு மாற்றிக் கொள்வதற்குள் அவன் மனம் மாறிவிடும்; இது தங்கக் கிண்ணமல்லவா? என்று எண்ணிக் கொடுக்காமல் இருந்து விடக் கூடும்! அதனால் உடனே இடக்கையால் கொடுத்து விடுவான்” என்று ஒருவர் விளக்கம் தந்தார்.

மற்றொருவர், “அப்படிச் செய்தால் அவன் சேர்த்துவைத்த புண்ணியமும் வாங்குவோரிடமே போய்விடும்” என்பார்களாம்.

“கர்ணன், புண்ணியம் எங்கு போகும் என்பது பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல், தன்னிடம் இருப்பது எதுவானாலும் உடனே கொடுத்து விடுவான்” என்று புதிய விளக்கம் தந்தார்.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனோ “இப்படித்தரும் விளக்கங்களெல்லாம் கர்ணனின் தனிப்பட்ட கொடைப் பண்புக்குக் களங்கம் விளைவிக்கக் கூடும்” என்று கூறிக் கர்ணனின் கொடையுள்ளத்தை மேலும் ஒருபடி உயர்த்தி, “என் இடக்கையில் இருப்பதை நான் என் வலக்கைக்கு மாற்றுவதற்குள் என்னிடம் ஏதாவது எதிர்பார்த்துக் கையேந்தி நிற்கும் ஏழை மனம் என்ன பாடுபடுமோ? என்று அதற்குக் கவலைப்பட்டு உடனே இருப்பதை இடக்கையாலேயே கொடுத்து விடுவான் என்று சொல்லலாமல்லவா?” எனக் கூறி, அவருக்கேயுரிய நுணுக்கமான விளக்கத்தினை வழங்குவார்.

மேலும் ஒருமுறை இந்தப் பழக்கம் வழக்கம் ஆவது குறித்துப் பேசும்போது, சோலையப்பன் தெருவில் இளமைக் காலத்தில் பள்ளிக்கூடம் செல்லும்போது இவர் தெருவின் ஒருபக்கத்தில் உள்ள பஜனைக்கூடத்து சுவாமி படத்தின் முன் கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டு, மறு பக்கத்தில் உள்ள கடிகாரத்தில் மணி பார்த்துச் செல்வாராம். அப்போது பழக்கதோஷத்தில் முதலில் கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கன்னத்தில் போட்டுக்கொண்டு வணங்கிய பின் எதிர்ப்பக்கம் திரும்பி சுவாமி படத்தையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாராம். இப்படி பழக்க தோஷத்தில் உலகில்

என்னென்னவோ நடப்பதை நகைச்சுவைபட விளக்குவது அவர் வழக்கம்.

சுவாமிமலை முருகனிடம் மாறாத பக்தி கொண்ட இராதாகிருஷ்ணன் ஒவ்வொரு கிருத்திகை நாளிலும் அக்கரையில் உள்ள சுவாமிமலை சென்று முருகனை வழிபட்டு வந்தாராம். பின்னாளில் ஒவ்வொரு கிருத்திகை நாளன்றும் காலையில் பூசை அறையில் அமர்ந்து வாய் விட்டுத் திருமுருகாற்றுப்படை பாராயணம் செய்வதை இந்நூலாசிரியனாகிய நான் பலமுறை பார்த்துப் பரவசப் பட்டிருக்கிறேன்.

கும்பகோணம் நகர உயர்நிலைப் பள்ளியில் படித்து முடித்தபின், கும்பகோணம் அரசு கலைக் கல்லூரியில் பி.ஏ. இயற்பியல் பயின்றார். கல்லூரியில் தமிழ் வகுப்பு நடத்திய பேராசிரியர் திரு. முத்துராசாக் கண்ணனார், இவருடைய மனப்பாட ஆற்றலைப் பெரிதும் போற்றுவாராம். “சமஸ்கிருத பண்டிதர் பெற்ற பிராமணப் பிள்ளை இப்படித் தமிழ் படித்து மனப்பாடம் செய்வதைக் கண்டு மற்ற சாதி மாணவர்கள் வெட்கப்பட வேண்டாமா?” என்பாராம். இதனை அவர் என்னிடம் நேரில் கூறினார்.

அன்று நான் மனப்பாடம் செய்து பழகியமையால்தான் இன்றும் கம்பராமாயணம், வில்லிபாரதம் சங்க இலக்கியங்கள் பலவும் எனக்கு மனப் பாடமாக உள்ளன என்று கூறி எனக்கு ஊக்கம் அளித்தார்.

“ஒருமுறை கல்லூரித் தமிழ்ப் பாடத்தின் ‘பொருநர் ஆற்றுப்படையை மனப்பாடம் செய்தபடியே மிதிவண்டியில் சென்றபோது ஒரு கிழவியின் பின்புறம் வண்டியை மோதிச் சரியானபடி வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டேன்” என்று கூறினார்.

கல்லூரியில் பயின்ற காலத்தில் குடந்தையிலிருந்து திருவையாறு வரை படகில் துடுப்புத் தள்ளி ஆற்றோட்டத்தை எதிர்த்துச் செல்வாராம். ஒவ்வொரு ஆடிப் பதினெட்டாம் பெருக்கின் போதும் கும்பகோணத்தில் நடைபெறும் இத்தகைய போட்டிகளில் சில பரிசுகளும் பெற்றுள்ளார் என்று அவர்தம் மூத்த மகள் திருமதி மைதிலி

வேங்கடராமன் கூறினார். இசையில் இவருக்கு இருந்த நாட்டத்தால் புல்லாங்குழல் இசைக்கக் கற்றுக்கொண்டார். தாள லயஞானம் வாய்க்கப் பெற்றமையால் மேர்சிங் கஞ்சிரா வாசிக்கவும் கற்றுக் கொண்டார். கும்பகோணம் ராஜப்பா ஐயரிடம் இவற்றைக் கற்றுக்கொண்டார். எவரேனும் மிருதங்கம் வாசிப்பதைக் கேட்டால், இவர் விரல்கள் தாமாகவே, பக்கத்தில் உள்ள மேசை போன்ற பகுதிகளில் தாளலயம் தவறாமல் தட்டத் தொடங்கும். இசைக்கச்சேரியில் முதலில் ராகஆலாபனை, வர்ணம், கீர்த்தனையின் பல்லவி, அனுபல்லவி, சரணங்கள், ஸ்வரம் பாடுதல் தனி ஆவர்த்தனம் ஆகியவை பற்றிய ஞான அனுபவங்களை விவரித்துப் பேசிப் பாராட்டும் திறமையால், இவரை இசைக்கலைஞர்கள் பெரிதும் மதிப்பர்.

தேவார இசையில் பக்தியும் இலக்கியமும் பண்ணும் திறமும் செறிந்திருப்பதால் ஒதுவார்களிடம் நட்புப் பாராட்டி, தேவாரப் பாடலின் நுட்பங்களைக் கூறி அவர்களைப் பாடச்சொல்லிக் கேட்டு ரசிப்பார். அந்த வகையில் தேவார இசைமணி திரு. முத்துக்கந்தசாமி தேசிகர் நம் பேராசிரியர்பால் மதிப்பும் மரியாதையும் கொண்டு அவர் விரும்பிக் கேட்கும் தேவார, திருவாசகப் பாடல்களைப் பாடி மகிழ்விப்பார். திருநெறிய தமிழிசை மன்றத்தின் திருமுறை மாநாடு, திருச்சிராப்பள்ளி மலைக்கோட்டை ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் நடைபெறும் போது, பெரியபுராணச் சொற்பொழிவாற்றியும் தாம் விரும்பிய தேவார இசையைக் கேட்டும், இன்பம் பெறுவார்.

இவரது தமிழுரையைக் கேட்டு மயங்கிய பிரபல மிருதங்கக் கலைஞர் திருச்சி தாயுமானவன், தம் குரு திரு. ராஜப்பையரிடம் இவர் கஞ்சிரா வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டதைக் கேள்விப்பட்டுப் பேராசிரியரின் பாதங்களில் வீழ்த்து வணங்கிப் போற்றினார். பேராசிரியர் விருப்பத்திற்கேற்பக் கொன்னக்கோல் இசைத்துக் காட்டுவார். இராமேஸ்வரம் கோடூர் இராஜகோபால சாஸ்திரிகள் மிகச் சிறந்த இசை ஞானம் பெற்றவர். அவர் வானொலி இசைப்போட்டிகளில் நடுவராக விளங்கும் போது, நம் பேராசிரியர் உடனிருந்து ரசித்து மகிழ்வார்.

சாப்பு, பரண், குழுக்கு, இடங்கை, சர்வலகு, தாளம் என்ற லயம் தொடர்பான கலைச் சொற்களை அறிந்து இவர் பேசுவதை அறிந்து, கோரோர் இவரைப் பெரிதும் வியந்து பாராட்டுவார்.

திருச்சி வானொலி நிலையத்தில் நிகழ்ச்சி அமைப்பாள ராகப் பணிபுரிந்த சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் சிறந்த நட்புடன் இவர் பழகினார். அவர் கந்தரனுபூதிப் பாடல்களைப் பாடிப் பெரும் புகழ்பெறப் பேராசிரியர் பெரிதும் ஊக்கம் கொடுத்தார். அவர் மைந்தர் ரெங்கராஜன் வானொலி நிலையத்தில் சேர்ந்தபோது, அவருடனும் வயது வேறுபாடு கருதாமல் நன்கு பழகுவார். வானொலி இசைத்துறையைச் சேர்ந்த எஸ்.வி. பார்த்தசாரதி, ஜே. வெங்கடராமன் சுவாமிநாதன் வீணைஸ்ரீநிவாசன் ஆகியோருடன் ஆழ்ந்த நட்புடன் பழகினார்.

அவர் கல்லூரிப் படிப்பை முடித்த பின் கும்பகோணம் சிட்டி யூனியன் வங்கியில் ஒன்றரை ஆண்டுக்காலம் பணி புரிந்தார். பின்னர் இரயில்வேயிலும், அஞ்சலகத்திலும் வேலை பார்த்தார். இரயில்வேயில் பணிபுரிந்தபோது கோவா மாநில கைப்பந்துக் குழுவில் விளையாட்டு வீரராய்த் திகழ்ந்தார். ஓடம் ஓட்டியே வலிமை பெற்ற கரம் அவருடைய கைப்பந்து விளையாட்டிற்கு உதவியது.

இந்நூல் எழுதும் யான் பணிபுரிந்த திருச்சிராப்பள்ளி இ.ஆர்.மேனிலைப் பள்ளியில் மாலை நேரத்தில் எங்களுடன் கைப்பந்து விளையாடும்பொழுது அவர் மிகவும் உயரத்தில் பந்தைத் தட்டி 'பனைமர சர்வீஸ்' போடுவதை நான் பலமுறை கண்டு மகிழ்ந்திருக்கிறேன். அவருடன் சேர்ந்து விளையாடிய பூவாளுர் பழனிச்சாமி, பெருவளநல்லூர் இராமசாமி போன்ற மாநிலக் கைப்பந்து வீரர்கள், இராதாகிருஷ்ணனின் விளையாட்டுத் திறமையைப் போற்றிப் புகழ்வார்கள். அண்மையில் ஆதம்பாக்கம் கம்பன் கழகத்தின் அமைப்புத் தலைவராய் விளங்கும் திரு மோகன்தாஸ் அவர்களிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தேன். அவர், "நாங்கள் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனை எங்கள் வெள்ளனுருக்கு அழைத்துச் சென்றிருக்கிறோம்" என்றார்.

“அவர் என்ன தலைப்பில் பேசினார்?” எனக் கேட்டேன்.

“அவரை வாலிபால் விளையாடத்தான் அழைத்துச் சென்றோம்” என்றார்.

நான் திகைத்தேன், “எங்கள் வெள்ளனூரில் பகுத்தறிவாளர் வாலிபால் சங்கம் என்ற கைப்பந்து விளையாட்டுக் குழுவை நாங்கள் உருவாக்கினோம். அக்காலத்தில் மிகவும் நேர்மையாளராக விளங்கிய இலால்குடி சட்டமன்ற உறுப்பினர் திரு. முத்தமிழ்ச் செல்வன் அதன் தலைவராக இருந்தார். எங்கள் வெள்ளனூர் பழனிச்சாமி புகழ் பெற்ற மாநிலக் கைப்பந்தாட்ட வீரரும் இலால்குடி உயர்நிலைப் பள்ளி உடற்கல்வி ஆசிரியர் முத்துசாமியும் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனுடன் ஆண்டுதோறும் கைப்பந்துப் போட்டியில் பங்கேற்று விளையாடுவார்கள். இராதாகிருஷ்ணன் கீழேயிருந்து பந்தை உயர்த்திக் கொடுப்பார். அதனை மேலே தாவி முத்துசாமி அடிப்பார். உடனே வெற்றிப்புள்ளி கிட்டும். இவர்களுடன் மாவட்ட, மாநிலக் கைப்பந்தாட்டவீரர்கள் பங்கேற்கும் வாலிபால் டீர்னமென்ட் மிகவும் ஆரவாரத்துடன் நடக்கும். அதில் கலந்து கொண்டு விளையாடும் பேராசிரியர், போட்டியில் வென்றவர்களை வாழ்த்திப் பேசுவார்.

அப்போது அவர் பேசும் பேச்சில் பழங்காலத்து விளையாட்டுக்கள், கோவலன் உடலாற்றல், இராமன் வில்லாற்றல், அனுமனின் வலிமை, அர்ச்சுனன் மற்றும் கர்ணனின் திறமை, துரோணரின் பயிற்சி முறை கிருஷ்ணனின் போர்த்திறமை ஆகியவை பற்றி விளக்குவார். நாங்கள் வாய் பிளந்து கேட்டுக் கொண்டிருப்போம். விளையாட்டிலும் சரி, பேச்சுத்திறமையிலும் சரி அவரை வெல்பவர் எவரும் இல்லை. எங்கள் கிராமமே அவரை வியந்து பாராட்டும். அவர் ஐயர்தான், ஆனால் சாதி வேறுபாடு கருதாமல் பழகுவார். எங்கள் வீட்டு உணவை மகிழ்ச்சியுடன் உண்பார்.

“விளையாட்டு வீரர்களிடையே சாதி வேறுபாடு பார்க்கக்கூடாது என்று, துரியோதனன் வாதாடிய செய்தியை அவர் மூலமாகத்தான் நாங்கள் தெரிந்து கொண்டோம்” என்றார்.

அவர் கும்பகோணம் நகர உயர்நிலைப் பள்ளியில் உடற்கல்வி ஆசிரியராகவும் பணி புரிந்தார். கைப்பந்துப் போட்டிகள் பலவற்றிலும் பரிசுகள் பெற்ற அவருக்கு அக்காலத்தில் பண்டாரவாடை, கூத்தாநல்லூர் ஆகிய ஊர்களில் முஸ்லீம் வள்ளல்கள் நடத்தியகைப்பந்துப் போட்டிகளில் பங்கேற்ற பேராசிரியர் அவர்களின் பெருமதிப்பைப் பெற்ற தமிழ்ப் பேச்சாளராகப் பிற்காலத்தில் விளங்கினார். முத்துப்பட்டினம், துளசியாபட்டினம், சிறுவாவிடுதி, ஜாம்பவானோடை ஆகிய ஊர்களில் சொற்பொழிவாற்றப் போகும் போதெல்லாம் முஸ்லீம் நண்பர்களுடன் கைப்பந்து விளையாடியபிறகே ஊருக்குத் திரும்புவார்.

விளையாட்டில் எந்த அளவு ஈடுபாடு கொண்டு விளங்கினார்களோ அதே அளவு இலக்கிய ஈடுபாடும் பெற்றவர்களாய் பேராசிரியரைப் பேச அழைத்து, அந்த முஸ்லீம் அன்பர்கள் உதவி மகிழ்ந்தார்கள்.

துளசியாபட்டினம் அவ்வையார் விழாவுக்கு அவர் சென்று வந்தது, சமயநல்லிணக்கத்தினை அவர் எந்த அளவுக்குக் கடைப் பிடித்தார் என்பதைக் காட்டும். அந்த விழாவை நடத்தியவர்கள் இஸ்லாமியர்கள்!

அவர்களுடன் உண்டு, உரையாற்றி விளையாடிவிட்டு வீடு திரும்புவார். அவரிடம் சமய சமரச உணர்வு மேலோங்கி இருந்ததற்கு எத்தனையோ எடுத்துக் காட்டுக்கள் உள்ளன. அவர் பேராசிரியர் நைனாமுகம்மது அவர்களுடன் கவிஞர் மரியதாஸ் முதலானோருடன் திண்டுக்கல் புதுப்பட்டி இஸ்லாமியர் வாழும் பகுதிக்கு ஆண்டுதோறும் சென்று பேசுவார்.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனுடன் கும்பகோணத்தில் கைப்பந்து விளையாடிய வீரர் டி.ஆர். சுவாமிநாதன். அவருடன் கும்பகோணம் நகர உயர்பள்ளியைச் சேர்ந்த ஓர் ஆசிரியரும் கைப்பந்து விளையாடுவார். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனின் மூத்த மகன் இரவி கால்பந்து விளையாட்டு வீரர். அவர் தம்பி சந்திரமௌலி கைப்பந்திலும், பூப்பந்திலும் சிறப்பான திறமைகாட்டி விளையாடுவார்.

டி.ஆர். சுவாமிநாதன் பிற்காலத்தில் காவல்துறையில் டி.எஸ்.பி.யாகப் பணிபுரிந்தார். அவர் திருச்சி மாவட்டத்திலும் டி.எஸ்.பி.யாகப் பணிபுரிந்தார். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் பேசும் நிகழ்ச்சிகள் முசிறி, கரூர், மணப்பாறை, குளித்தலை போன்ற சுற்றுப்பட்டு நகரங்களில் அமைந்தால், திரு. சுவாமிநாதனை உரிமையுடன் அழைத்து அவருடைய 'புல்லட்' பைக்கில் பின்பக்கம் அமர்ந்து செல்வார். பேராசிரியருடன் பயின்றும், பந்தாடியும் நெருங்கிப் பழகிய திரு. சுவாமிநாதன் பேராசிரியருடன் இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குச் செல்வதைப் பெரிதும் விரும்பினார். அவர்கள் இருவரோடும் பேராசிரியர் மைந்தர் சந்திரமௌலி கைப்பந்தாட்டத்தில் பங்கேற்பார். நண்பரின் மைந்தரின் விளையாட்டைக் கண்டு மகிழ்ந்த சுவாமிநாதன், தம் மகளை சந்திரமௌலிக்கு மணம் முடித்துக் கொடுக்க விரும்பினார். உடனடியாகப் பேராசிரியர் அதற்கு இசைந்தார். தம் நண்பரின் மைந்தன் தம் மாப்பிள்ளையாக அமைந்ததில் திரு. சுவாமிநாதன் பெருமிதம் அடைந்தார்.

பேராசிரியர், சுவாமிநாதன் ஆகியோருடன் கைப்பந்து விளையாடி ஒரே குழுவில் இருந்த குடந்தை நகர உயர்பள்ளி ஆசிரியர் ஒருவர் பிற்காலத்தில் வறுமையில் துன்புற்றதை இருவரும் அறிந்துகொண்டனர். ஒருநாள் அந்த ஆசிரியர் இல்லத்துக்குச் சென்று அவருடன் பழைய நினைவுகளைப் பகிர்ந்து கொண்டார்கள். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அந்த ஆசிரியர் இருந்த இருக்கைக்குப் பின்புறம் புதிய வேட்டி, சட்டை, துண்டு ஆகியவற்றுடன் சில நூறு ரூபாய் பணமும் ஒரு பையில் வைத்து அவர் அறியாதபடி வைத்துவிட்டு வந்துவிட்டார். அந்தப் பணத்தை நேரில் கொடுத்தால் மறுத்துவிடுவார் என்பதற்காக அவர் அறியாமல் அவர் இருந்த அறைக்குள் இவற்றை வைத்துவிட்டு வந்த பேராசிரியரின் கொடைப் பண்பை தம் மாப்பிள்ளை சந்திரமௌலியிடம் கூறி மிகவும் மகிழ்ந்தார் திரு. சுவாமிநாதன்.

உத்தம பாளையம் ஹாஜி முஹம்மது கருத்த ராவுத்தர் ஹவூதியா கல்லூரிக்கு அடிகடி சென்று பேசுவார்.

அதற்குக் காரணம், அங்கிருந்த முஸ்லிம் பேராசிரியர்கள் பால் கொண்ட மாசில்லாத நட்பே! பேராசிரியர் கவிக்கோ அப்துல் ரஹ்மானை பம்பாய்க்கு அழைத்துச் சென்ற பொழுது, அவர் பாடிய பாடல்களை நிகமாந்த மகாதேசிக ஸ்வாமியின் “பாதுகா சகஸ்ரத்துடன்” ஒப்பிட்டு அங்கிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர் பாராட்டினாராம். அது கேட்ட கவிக்கோ. அப்துல் ரஹ்மான் அந்த நூலைப் படித்து மகிழ்ந்தாராம்.

“என்னுடைய அந்தக் கவிதை அப்படி அமையக் காரணம் பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணனுடன் பம்பாய் வரை சென்ற இரயில் பயணத்தில் அவருடன் உரையாடியது தான் என்பார்.”

திருச்சியில் ஹனீபா என்பவருக்கு புலவர் தேர்வுக்குப் பாடம் கற்பித்தவர் பேராசிரியர்! செல்லுமிடமெல்லாம் பேராசிரியரின் சீர் பரவியவர் ஹனீபாப் புலவர். சில சமயங்களில் “ஐயா நீங்கள் பேசியதில் இந்தக் கருத்து எங்கள் திருக்குரானில் இல்லை” என்று, திருத்துவார். பேராசிரியர் பெருந்தன்மையுடன் அவரிடம் மன்னிப்புக் கேட்பார். உடனே ஹனீபா பதறிப் போவார்.

இராதா கிருஷ்ணன், “நான் பேசுவதற்கு முன்பே உன்னிடம் கேட்டிருக்க வேண்டும்! தவறு செய்தால் உங்கள் மூலம் நம் இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்பதுதான் சரி” என்பார்.

கவிமாமணி வாணியம்பாடி அப்துல் காதர் நம் பேராசிரியரிடம் பயின்றவர். மதவேறுபாடு கருதாமல் மகனாகவே கருதி அவருக்குத் தம் வீட்டில் உணவளித்து வளர்த்தார்.

திருச்சியில் 1955ஆம் ஆண்டு சுவாமி சித்பவானந்தர் தலைமையில் முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் தொடக்கி வைக்க, சைவப்பெருநாவலர் திரு. அ. நடேச முதலியார் நிகழ்த்திய உரையுடன் திருக்குறள் கழகத்தை உருவாக்கித் தமிழ்ப் பேராசிரியர்களையும் தமிழ்க் கவிஞர்கள், புலவர்களையும் அழைத்து வாரத்தில் இரண்டு நாள், தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றிய சொற் பொழிவுகளை நிகழ்த்தச்செய்து கேட்டுப் பயன்பெற்றவர்

திருக்குறள் நெறித்தோன்றல் உயர்திரு ஆ. சுப்பராயலு செட்டியார் ஆவார்.

அவர் பெரிய கடை வீதியில் ஓரிஜினல் பனாமா டைமண்ட் கம்பெனி என்ற செயற்கை வைரக்கற்கள் பட்டை தீட்டி விற்பனை செய்யும் கடை நடத்தி வந்தார். அவர் கூலி விலை லாபக் கணக்கைத் தவிர வேறேதும் அறியாதவர். இளமைக் காலத்தில் இந்திய நாட்டு விடுதலைக்காக வெள்ளையரை எதிர்த்துப் போர் புரிந்த காந்தியடிகளின் அகிம்சைப்போர் உத்திகளைப் பெரிதும் விரும்பி காந்தியடிகளின் நெறியில் வாழ்ந்தவர். அதனாலேயே வியாபாரத்தில் நேர்மை தவறாமல் நடந்துகொண்டவர். நேர்மையின் பரிசாகப் பெருஞ் செல்வம் ஈட்டி ஊர் போற்றும் செல்வராய் விளங்கினார்.

தமிழ் இலக்கியத்தின் சிறப்பையும், திருக்குறளின் மேன்மையையும் முத்தமிழ்க் காவலர், ஆற்றிய உரைகளில் கண்டு, இலக்கிய ஆர்வத்தை வளர்த்துக் கொண்டார். தாம் இலக்கியங்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக திருச்சிராப்பள்ளி மற்றும் சுற்றுப்புறத்தில் பள்ளி மற்றும் கல்லூரிகளில் பணியாற்றும் புலவர்களையும் பேராசிரியர்களையும் தம் திருக்குறள் கழகத்தின் சார்பில் அழைப்பிதழ் அச்சிட்டு அனைவர்க்கும் அனுப்பி, அனைவரும் நல்ல நீதிகளை அறிந்து, உணர்ந்து கடைப்பிடிக்க உதவினார். சின்ன செட்டித்தெரு அம்மாக்கண்ணு அம்மையார் திருமண மாளிகை, மட்டக்காரத்தெரு சுப்பிரமணியசாமி கோயில், டாக்கர் சந்து சரஸ்வதி நடராசன் திருமணமண்டபம் ஆகிய இடங்களில் திருக்குறள், கம்ப ராமாயணம், வில்லிபாரதம் திருவிளையாடல் புராணம், கந்தரனுபூதி, கந்தரலங்காரம், தேவாரத்திருமுறைகள், திருவாசகம் தாயுமானவர், பட்டினத்தார் பாடல். திருவருட்பா நாலடியார் ஆசாரக்கோவை பாரதியார் பாடல் மற்றும் எல்லா இலக்கியங்களையும் திருச்சிராப்பள்ளி மக்கள் கேட்டுப் பயனடையும் வண்ணம் நிகழ்ச்சிகளை நடத்தினார்.

நானறிந்த வரை திருச்சிராப்பள்ளிப் புலவர்களும், பேராசிரியர்களும், ஏறத்தாழ ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேல்

ஆண்டிற்கு நூறு நிகழ்ச்சிகள் வீதம் ஐயாயிரத்துக்கும் அதிகமான நிகழ்ச்சிகளில் பேசிப் பயனடைந்து, பயனளித்திருக்கிறார்கள். இன்றைய கணக்கில் பல கோடி ரூபாய்களுக்கு மேல் செலவழித்தால் மட்டுமே நடத்தியிருக்க வேண்டிய நிகழ்ச்சிகளை அவர் தன்னந்தனியராக நடத்திச் சாதனை புரிந்துள்ளார். ஆண்டுதோறும் காந்தியடிகள் பிறந்தநாளை ஒட்டி ஐந்து நாள் காலம் காந்தியத்தின் மகத்துவத்தைத் தமிழ் இலக்கியங்களோடு இணைத்து, கருத்தரங்கம், பட்டி மண்டபம், கவியரங்கம், முதலான நிகழ்ச்சிகளை பெரும் பொருட்செலவில் நடத்தினார். காந்தியார் பிறந்த நாளன்று எல்லாருக்கும் பெரிய விருந்தும் அளிப்பார். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன், பேராசிரியர் சத்தியசீலன், முனைவர் அறிவொளி, மு. கணபதி, முனைவர் சேகர், அருட்கவி அரங்க சீனிவாசன், மரியதாஸ், அயிலை தமிழ்ச்செழியன், கவிஞர் கோபண்ணன், திரு. சு. காசிவிஸ்வநாதன் இந்நூலாசிரியன் ஆகியோரை உருவாக்கி உயர்த்திய பெருந்தகை 'திருக்குறள் நெறித் தோன்றல், 'ஆயிரம் பிறைகண்ட அண்ணல்' சுப்பராயலு செட்டியார் ஆவார்.

சுப்பராயலு செட்டியாரின் காந்தியப்பற்றினால் காந்தியடிகளின் வாழ்க்கையையும் திருக்குறளின் 133 அதிகாரங்களையும் ஒப்பிட்டு எங்களைப் பேசச் சொல்லி ஆர்வத்துடன் கேட்டார். அப்பற்றின் விளைவாக அன்னை கஸ்தூரிபாகாந்தி திருமண மண்டபம் ஒன்றை மற்ற செல்வர்கள் துணையுடன் கட்டுவித்தார். திருக்குறள் காந்திய நெறிகளை பரப்பும் மையமாக அம்மண்டபம் அன்றுமுதல் விளங்கியது. பேராசிரியர்பாலும், புலவர்கள் பாலும் மிக்க அன்புடன் செட்டியார் செய்த உதவிகளை என்றும் நின்ற நன்றியுடன் நினைந்து இந்த நூலில் அவரைப் பற்றி எழுதுகிறேன்.

செட்டியாரின் மைந்தர் திரு காசிவிசுவநாதனை ஊக்குவித்து, அவரை பி.லிட். தேர்வு எழுதசெய்தவர் நம் பேராசிரியரே. செட்டியார் ஐயா திருக்குறள் கழக நிகழ்ச்சிகளில் பேசிய பேச்சாளர்களின் குடும்ப நிகழ்ச்சிகளுக்கு, திருமண மண்டபத்தை இலவசமாகவே

கொடுத்து உதவினார். அவர் மைந்தர் சு. இராகவன் தொடர்ந்து அண்ணனுடன் இணைந்து பல்வேறு இடையூறுகளையும் கடந்து நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து நடத்தி வருகிறார். அவர் எல்லா வளமும் பெற்று நீடுழி வாழ்க!

திருச்சிராப்பள்ளி வரகனேரியில் பிரம்ம ஞானசபை உருவாயிற்று. சிவத்திரு சுப்பிரமணிய பிள்ளை, திரு குமாரவேல் கோவிந்தம்பிள்ளை ஆகியோர் அதனை நடத்தினர். அதன் ஆண்டுவிழாப் பட்டிமண்டபத்தில் வருத்தப்படாத வாலிபர் ஒருவர், எனக்கு எதிரணியில் பேசினார். அப்போது அவர், “புலவர் இராமமூர்த்தி இன்னும் நன்றாகப் படிக்கவேண்டும் என அவர் கூறிய பாடலின் பொருள் தவறு” என்றும் சற்றுக் குறைவாகப் பேசிவிட்டார். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் நடுவர். அவருக்குக் கோபம் வந்து விட்டது என்னிடம் தனியாக, “நீ சொன்ன பாட்டிற்கு முதல் பாடல், அல்லது அடுத்த பாடலை மனப்பாடமாகச் சொல்வாயா?” என்று கேட்டார்.

“எனக்கு இரண்டும் தெரியும் நான் பள்ளி வகுப்பில் அந்தப் பாடல்களைப் பாடமாக நடத்தியிருக்கிறேன்” என்றேன்.

உடனே பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன், என்னைக் குறை கூறிப் பேசியவரிடம் “உங்களுக்கு அந்தப் பாடலுக்கு முதல் பாடல் தெரியுமா?” என்று கேட்டார். அவர் விழித்தார். “சரி, அடுத்த பாடலாவது தெரியுமா?” என்றார். அதற்கும் அவர் தெரியாது என்றார். பின்னர் என்னைப் பார்த்து, “உங்களுக்குத் தெரியுமா?” எனக் கேட்டார். நான் உடனே எதிர்க்கட்சியில் பேசியவர் சொன்ன பாடலுக்கு முதற் பாடல்; அவர் சொன்ன பாடல்; அதற்கு அடுத்த பாடல் ஆகிய மூன்றையும் ஒப்பித்தேன்.

பேராசிரியர், “இவர் நன்றாகப் படித்தவர்; உங்களுக்குத் தெரியாத பல பாடல்களை இவர் அறிவார்! உங்கள் இளமை காரணமாக அவரைத் தாழ்த்திப் பேசிவிட்டீர்கள்!” என்று கூறிய பேராசிரியர், என்னைப் பார்த்து, “அவர் சார்பாக உங்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்” என்று என்னை அதிர்ச்சியடைய வைத்தார்.

நான் கண்கலங்கி, “அப்படிச் சொல்லாதீர்கள்”, என்றேன். அதன்பிறகு, அந்த நண்பர் என்னுடன் மிக்க அன்புடன் பழகினார். மேடைப்பேச்சில் தனித்த சிறப்புடன் சபையறிந்து பேசி, இன்றும் புகழோடு வலம் வருகிறார்.

அன்று, “நன்றல்லது அன்றே மறப்பது நன்று” என்று பேராசிரியர் உத்தரவிட்டதால், அந்த நண்பர் பெயரை வசதியாக இப்போது மறந்துவிட்டேன். உடன் பழகுவோரை உயர்த்தும் பேருள்ளமும் பெருந்தன்மையும் அவர் இயல்பு.

கம்பராமாயணத்தில், இராமன் வீதியில் நடந்து வரும் போது எதிரில் வரும் அனைவரும் இராமனை வணங்குவார். அவர்களைக் கண்ட இராமன் வளர்ந்து பெருகும் கருணையால், அவனது எழில் முகமாகிய தாமரை மலரும். ஒளிவீசித் திகழும் முகத்துடன், “உங்கள் தொழில் யாது? அத்தொழிலைச் செய்வதில் எந்த இடரும் இல்லையல்லவா? உங்கள் மனைவி இனிமையானவரா? அறிவிற் சிறந்த புதல்வர்கள் உடலாற்றல் பெற்று விளங்குகின்றனரா?” என்று கேட்டு உறவு பாராட்டுவாராம்.

கம்பன் இப்பாடலில், ஒரு நாட்டில் இளைஞர்கள், அறிவு பெறுவதுடன், உடல் ஆற்றலிலும் சிறந்து விளங்க வேண்டும் என்று, அரசு கருதி அவர்களுக்கு உதவ வேண்டும் என்று கருதுகிறார்.

இதனையே கம்பர்,

எதிர்வரும் அவர்களை எமதுடை இறைவன்
முதிர்ந்தரு கருணையின் முகமலர் ஒளிரா
'எதுவினை? இடரிலை? இனிது நும் மனையும்
மதிதரும் புதல்வரும் வலியர்கொல். எனவே (கம்ப. பால 132)

என்ற பாடலில் விளக்குகிறார்.

இராதாகிருஷ்ணன் கல்வியறிவுடன் உடல்வலிமையும் உடையவராய்த் திகழ்ந்தார். தாம் பிற்காலத்தில் எந்தக் கம்பராமாயணப் பாடலுக்கு விளக்கம் தந்து புகழ் பெற்றாரோ, அதே பாடலுக்குத் தாமே எடுத்துக்காட்டாய்த் திகழ்ந்தார்.

கம்பன் பாடியவாறே “மதிதரும் புதல்வர் இராதா கிருஷ்ணன் வலியரே!”

நன்கலம் நன்மக்கட் பேறு

1951ஆம் ஆண்டு ஜூன் திங்களில் திருச்சிராப் பள்ளி தேசியக் கல்லூரியில் தமிழ் உரையாளர் (டியூட்டர்) பணியை ஏற்றார். அங்கே பணியாற்றிய பேராசிரியர் டி.எஸ்.பி. எனப் பெயர்பெற்ற தி. சே. பாலசுப்பிரமணியனாரின் அன்பான ஆதரவைப் பெற்றார்.

அவரைப் பற்றிய ஒரு குறிப்பு:

ஒருநாள் மாலை கல்லூரிப் பணி முடிந்த நேரத்தில் தி.சே.பா தம் ஸ்கூட்டரைக் கிளப்ப முயன்று ஸ்டார்ட்டரை உதைத்தார். அது கிளம்ப வில்லை. பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் “ஏன் இதை இப்படி தினந்தோறும் விடாமல் உதைத்துக் கிளப்புகிறீர்கள்? சரியாக ரிப்பேர் செய்து ஓட்டலாமே?” என்று கேட்டார்.

உடனே தி.சே.பா. அவர்கள் அந்த வண்டியை வலம் வந்து வணங்கி, “இவர் போன ஜென்மத்தில் என் ஆசிரியராய் இருந்து என்னை உதையோ உதை என்று உதைத்தார். இப்போது நான் பழிவாங்கிக் கொண்டிருக்கிறேன்; அவர் விதி வலியது!” என்றார்.

அவருடைய நகைச்சுவை உணர்வு அத்தகையது! அவர் உதவியால் பேராசிரியர் தனித்தேர்வராகத் தமிழ் முதுகலைத் தேர்வில் வெற்றி பெற்றார். அன்றுமுதல் அவர் வகுப்பெடுத்த தமிழ் அவரைப் புகழில் ஏற்றியது.

பெரியோர் ஆசியாலும் தம் தனி முயற்சியாலும் திருவருளின் துணையாலும் புகழுடன் விளங்கிய பேராசிரியர், திருச்சிராப்பள்ளியில் திருக்குறள் கழகம் நிறுவி, சொற்பொழிவாளர் பலரையும் ஆதரித்த வள்ளல்

ஆ. சுப்பராயலு செட்டியாரின் உடன்பிறவாத சகோதரர் ஆனார். புலவரைப் போற்றும் புரவலராய் விளங்கிய அந்த வணிகச் செல்வர் காந்தியடிகளின் கொள்கையை மேற்கொண்டு அறவழியில் வணிகம் புரிந்து முறையான செல்வத்தை ஈட்டினார். வணிக வருமானத் துறைகளின் அதிகாரிகள் என்றும் அவரிடம் இணக்கமாகவே நடந்து கொண்டனர். மட்டக்காரத் தெரு சுப்பிரமணிய சுவாமி திருக்கோயிலிலும், அம்மாக்கண்ணு அம்மையார் திருமண மாளிகையிலும், டாக்கர் சந்து, சரஸ்வதி நடராசன் திருமண மண்டபத்திலும் பேராசிரியரின் தொடர் சொற்பொழிவுகளை அமைத்த செட்டியார் அவர்களின் பேருதவியால் பேராசிரியரின் பன்முக இலக்கிய ஆளுமை பொலிவுடன் வளர்ந்தது. பேராசிரியர் புலவர்கள் அனைவரையும் போற்றிப் புகழ்ந்து நட்பும் அன்பும் காட்டிப் பழகினார் அதனால் இராதாகிருஷ்ணனுடன் அக்காலத்தில் மேடை ஏறிப் பேசியவர்கள் பிற்காலத்தில் பெரும்புகழும் பெரும்பொருளும் ஈட்டி உயர்ந்தார்கள்.

பேராசிரியரின் குடும்பம் சற்றுப் பெரிதுதான் தம்முடன் குடும்பத்தில் இணைந்து வாழ்ந்த பெரியம்மாவை அனைவரும் மன்னி என்றே அழைத்தமையால் பேராசிரியரும் அவரை 'மன்னி' என்றே அழைத்தார். அவர் கணவனை இழந்தபின் அக்குடும்பத்தில் ஒருவராகவே இருந்தார். அவருடன் மனைவி புவனேஸ்வரி மூத்தமகன் இரவி, அடுத்த மகள் மைதிலி அவள் தம்பி கோபால் அவன் தங்கை அகிலா, அவள்தம்பி சந்திரமௌலி, அவன் தம்பி மாது, அவன் தம்பிசுந்தர் அவன் தங்கை சாரதா ஆகியோருடன் பன்னிருவர் கொண்ட குடும்பம் அது.

அவருடன் பணியாற்றிய திரு. கணபதி சுப்பிரமணியன் கூறுகிறார்:

ஒருமுறை காந்தி மார்க்கெட் அருகில் திருமதி இராதா கிருஷ்ணனும் அவர்தம் மூத்த மகள் மைதிலியும் சென்றதைப் பேருந்திலிருந்து பார்த்தேன். அன்று கல்லூரியில் இராதா கிருஷ்ணனிடம், “உன் பேத்தியை நான் கடைத்தெருவில் பார்த்தேன்” என்றேன்.

“டேய், அது என் குழந்தையடா, பிறந்து ஒருவாரம் ஆச்சு” என்றார். அவள்தான் சாரதா.

அவர் மூத்த மகள் மைதிலிக்கும், அவருக்கும் அடுத்தடுத்துக் குழந்தைகள் பிறந்தன. அந்தக் கணக்குத் தெரியாமல் அவருடன் நான் பழகினேன்.

ஒருநாள் என்னிடம் அவர் பணம் கொடுத்து, ஒருநாள் சமையலுக்கேற்ற காய்கறி வாங்கி வருமாறு கூறினார். எல்லா காய்களையும் அரை அரைக் கிலோ என்ற அளவில் நான் வாங்கிச் சென்றேன். அவர் அதைப் பார்த்துச் சிரித்தார். ஒவ்வொன்றிலும் அரைக் கிலோ வாங்கினாயா? சரி, மீண்டும் போய் ஒவ்வொரு கிலோ வாங்கி வா” என்றார்.

“என் குடும்பத்துக்குக் குழம்புக்கும், பொரியலுக்கும், கூட்டுக்கும், ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒன்றரைக் கிலோ தேவையப்பா!” என்றார்.

என்னைப்போல் விவரமறியாமல் அவரது அழைப்பை ஏற்று விருந்துண்பவர்கள் ஓரிருவரேனும் சேர்ந்து விடுவர். எதற்கும் இருக்கட்டும் என்று மேலும் ஒருவருக்கு என்று நாள்தோறும் பதினைந்து பேருக்குச் சமைப்பார் அவர் மன்னி. “மிகச் சிறந்த தஞ்சை மாவட்டச் சமையல்; கொஞ்சம் போலப் போட்டுக்கோ” என்று உபசரித்து அதிகமாகவே உண்ண வைப்பார் அந்த உத்தமி.

இந்தக் குடும்பத்துக்கு பேராசிரியர் ஒருவர் மட்டுமே சம்பாதித்துப் போட வேண்டும் இடைவிடாமல் இலக்கியக் கூட்டத்துக்கு அவர் செல்லவேண்டிய தேவை இருந்தாலும், தம் எளிய நிலைமை எவருக்கும் புலப்படாத வகையில் எப்போதுமே எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் கம்பீரமாய் வலம் வருவார்.

ஒருமுறை என்னிடம் 50 ரூபாய் கொடுத்து, ஐம்பது மலைப்பழம், அரைகிலோ பேரீச்சை, வெல்லம், தேன், கல்கண்டு, பச்சை கற்பூரம் எல்லாம் வாங்கி வரச்சொன்னார்

அவர் கொடுத்த தொகைக்கு அந்தப் பொருள்கள் அன்று கிட்டின. அதை அப்படியே வீட்டுக்குக்

கொண்டுபோய் ஒரு பெரிய பாத்திரத்தில், பழத்தையும் பேரீச்சையையும் உரித்துப் போட்டு, எல்லாவற்றையும் ஒன்றாகப் பிசைந்து, தேன் பச்சைக்கற்பூரம் போட்டு முறைப்படி 'பஞ்சாமிர்தம்' பண்ணினார். அனைவருக்கும் அப்போதே திகட்டத் திகட்டக் கொடுத்துத் தீர்த்துவிட்டார்

மறுநாள் என்னிடம், “நான் பழனிக்குப் போய்ப் பேசிவிட்டு வந்தேன்; குழந்தைகள் பஞ்சாமிர்தம் எங்கே? என்றார்கள். அவர்கள் அங்கே பேசியவர்களுக்குக் கொடுத்த ஒரு பாட்டில் என் குடும்பத்திற்கு போதாது. அதை வழியிலேயே தின்று தீர்த்து விட்டோம். அதனால் தான் என்கையில் இருந்த ஐம்பது ரூபாய்க்கு நானே பஞ்சாமிர்தம் பண்ணிக் கொடுத்து விட்டேன்” என்று கூறிச் சிரித்தார்.

எனக்கு அது மகிழ்ச்சியாக இல்லை. இருந்த கையிருப்பும் ஒரே வேளையில் தீர்ந்துவிட்டது. அவர் உள்ளம், தூய உள்ளம்!

தமிழ்ச் சுவைஞர்களைத் தம் குடும்பத்தினராகக் கருதி அனைவரும் தம் மக்களே என்று கருதி அனைவர்க்கும் தலைவராய், அனைவர்க்கும் அண்ணனாய், அனைவர்க்கும் தந்தையாய், இனிய உறவு பாராட்டி அவர் வாழ்ந்தார்.

பெரிய மனிதர்களும், செல்வரும், அதிகாரிகளும், மதித்து வணங்கிப் போற்றும்படித் தம் வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொண்டார். அவர் கடன் வாங்குவார்.

“அவருக்குக் கடன் கொடுப்பவர்கள் ஏதோ விளையாட்டாகக் கேட்கிறார்” என்று எண்ணிக் கொடுப்பார்கள். சரியாகச் சில நாள்களில் அந்தக் கடனைத் திருப்பிச் செலுத்தி விடுவார். “என் தேவையை அறிந்து, ஆண்டவன் 'பேச்சுக் கூலி' கொடுத்து விடுவான்” என்பார். அவர் கடன் வாங்குவது கூட தீபாவளி, பொங்கல் போன்ற பண்டிகைக் காலங்களில்தான்!

அவர் வாழ்ந்த வாழ்க்கையை அவருடன் நெருங்கிப் பழகியோர், இப்போது நினைத்தாலும் மனமுருகி நெகிழ்ந்து விடுவார்கள்.

சொல்வேந்தர் சுகி.சிவம் எழுதுகிறார்:

“அவரது தனி மனிதப் பண்புகள் மிக உயர்ந்தவை. பணத் தேவை மிக்க பெருங்குடும்பம் என்றாலும், தமது வருமானத்தில் பலருக்கு உதவிய பண்பு அவருக்கு உண்டு. முன்பின் தெரியாதவர்க்குக் கூட உதவிய பண்பைப் பலமுறை உடன் இருந்து பார்த்திருக்கிறேன். பெருந்தொகை வரும் நிகழ்ச்சிகளை ஒதுக்கிவிட்டு, நட்பு, அன்பு கருதி சில விழாக்களுக்கு சிரமப்பட்டுப் போய் வருவார்” என்று அவர் எழுதியதை இன்று படித்தாலும் இதயம் கனக்கிறது.

ஏறத்தாழ இரண்டாயிரத்திற்கு மேற்பட்ட கம்பன் விழாக்களுக்கு, விருப்பத்துடன் சென்று வந்த ‘கம்பர் பித்தர்’ வேலூர் எஸ்.என். குப்புசாமி முதலியார்:

“தாம் ஒரு கல்லூரிப் பேராசிரியராய்ப் பணி புரிந்தாலும், அந்த வருவாயில் மட்டும் அவர் குடும்பம் நடந்துவிடவில்லை. கம்பராமாயண விழா மேடைப் பேச்சின் மூலம் பெரும் சன்மானத்தினால்தான் என் குடும்பச் செலவைச் சரிக்கட்டிக் கொள்கிறேன்; கம்பன் போடும் பிசைஷயினால்தான் காலம் தள்ள முடிகிறது” என்று கம்பனை நன்றிப் பெருக்கோடு அவர் குறிப்பிடுவது வெறும் பேச்சல்ல. அது யதார்த்தமும் கூட!

இதனை நெருக்கமானவர் சிலர் அறிந்திருந்ததை அவர் மறைவுக்குப் பின் வருந்திக் குறிப்பிடும்போதுதான், மற்றவர்களுக்குத் தெரிய வந்தது”

என்று கண்ணீர்மல்கக் குறிப்பிடுகிறார்.

ஒருமையில் தான்கற்ற கல்வி ஒருவர்க்கு
எழுமையும் ஏமாப் புடைத்து.

என்ற திருக்குறளுக்கு, ஒருவன் ஒரு தலைமுறையில் ஒருவர் கற்ற கல்வியறிவு அடுத்தடுத்த தலைமுறைகளில் பயன்தரும் என்ற பொருள் கூறப்படுகிறது.

பேராசிரியர்தம் அடுத்த தலைமுறை எல்லா வளமும் நலமும் பெற்று நம் கண்முன் சிறந்து விளங்குகிறது.

**பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன்
திருமதி புவனேஸ்வரி ராதாகிருஷ்ணன்**

(1)	மூத்தமகன்	இரவிசுப்பிரமணியன் - சித்ரா
	பெயரன்	இராதாகிருஷ்ணன்
		பார்க்கவிநிஷா (மகள் வயிற்றுப் பேத்தி)]
	கொள்ளுப்பெயரன்	பிரணவ்
(2)	மூத்தமகன்	மைதிலி - வெங்கடராமன்
		(வெங்குட்டு மாமா)
	பெயர்த்தி	லட்சுமிப்பிரியா - இலட்சுமணன்
	கொள்ளுப்பெயரன்	விஷால்
	பெயர்த்தி	அனுராதா இராம்ஜி
	கொள்ளுப்பெயர்த்தி	ஆனந்தவல்லி
	கொள்ளுப் பெயரன்	ஸ்ரீராம்
	பெயர்த்தி	சிந்துஜா - சுவாமிநாதன்
	கொள்ளுப் பெயரன்	ஷ்யாம்
	பெயர்த்தி	பார்க்கவி நிஷா
	பெயரன்	இராதாகிருஷ்ணன்
	கொள்ளுப்பெயரன்	பிரணவ்
(3)	இளையமகன்	சங்கரன் - ராதா
	பெயரன்	இராதாகிருஷ்ணன்
	பெயரன்	வைத்தியநாதன்
(4)	இளைய மகள்	அகிலா இராஜாராமன்
	பெயரன்	நரேந்திரன் - ஹரிணி
	பெயரன்	ராமகிருஷ்ணன் - கண்மணி
(5)	இளையமகன்	சந்திரமௌலி - ஸ்ரீமதி
	பெயரன்	ஆதித்யா
	பெயர்த்தி	அஞ்சனா
(6)	இளைய மகன்	மாது - பார்வதி
	பெயர்த்தி	ஸ்ருதகீர்த்தி
	பெயர்த்தி	ஸ்வாதி
(7)	இளைய மகன்	சுந்தரேசன்
(8)	கடைசி மகள்	சாரதா - முரளிதரன்
	பெயரன்	பிரசன்னா
	பெயரன்	பிரசாந்த்

இவர்கள் அனைவரும் வளம்பல பெற்று நலத்துடன் வழிவழியாகப் பேராசிரியரின் பேருள்ளம் போல் பெரிதும் வளர்ந்து வாழ வாழ்த்துவோம்.

அவர் சிறந்த படிப்பாளி. ஆங்கில நூல்களை அவ்வப்போது படித்து அதைப் பற்றிய விமரிசனங்களை அறிவாளிகளுடன் பகிர்ந்துகொள்வார். 'புக் கிளப்' என்ற வாசகர் வட்டத்தில் ஆங்கில நாவல்களையும் நூல்களையும் ஆராயும் கூட்டத்தில் அவர் தவறாமல் கலந்து கொள்வார். அவ்வகையில் சிறந்த பேராசிரியர்கள், வழக்கறிஞர்கள், மருத்துவர்கள், எழுத்தாளர்கள் படித்த பணக்காரர்கள் பலருடனும் உரையாடிப் பழகுவார். வானொலி நிலைய அலுவலர்கள் பலரும் அவர் அறிவுத்திறனைப் போற்றி அவரை அடிக்கடி பேச அழைப்பார்கள். அவர் பேசும் பெரிய விழாக்களின் நிகழ்ச்சிகளை அவருடன் சேர்ந்து சென்று பதிவு செய்து ஒலிபரப்புவார்கள். அவர் காலத்தில் திருச்சி வானொலி நிலையத்தில் பணி புரிந்த இயக்குநர்களும், பணியாளர்களும் அவருடைய ரசிக்காளாகவே விளங்கினர்.

அவ்வகையில் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள் கு. விசுவநாதம் கந்தசாமி (துறைவன்), எம்.எஸ்.கோபால், 'செந்தாமரை' ஹமீது (இவர் சதாவதானி செய்குத்தம்பிப் பாவலரின் மைந்தர்.), பி.ஜி.கே.மேனன், திண்ணியம் சுப்பிரமணியம், கோ.செல்வம், பி.ஆர். குமார், விஜய. திருவேங்கடம், ப.யூ. அய்யப், டி. கணேசன் தனலட்சுமி, மாயாவி இராமன், என். ராகவன், அகிலன் (வானொலி அண்ணா) விஸ்வநாதன் வீரம்மாள், தென்னூர் கிருஷ்ணமூர்த்தி, தே. சந்திரன், இளசைசுந்தரம் முதலானோர் ஆவர்.

அவருடன் ஆங்கில நூல்களின் விமரிசனத்தில் ஈடுபட்ட அறிஞர்கள் பலர் 'திருக்குறளை இந்தியில் மொழி பெயர்த்த கோ. வன்மீகநாதன், எழுத்தாளர் மாயாவி, ஜி.சி. பட்டாபிராமன், எழுத்தாளர் அனுத்தமா, சி.எஸ். கமலபதி, எம்.எஸ். நாடார், தேசியக்கல்லூரி முதல்வர் வெங்கடராமன், ஏ.எஸ். ராகவன், ஆங்கிலப் பேராசிரியர்கள் திரு. குஞ்சிதபாதம், எம்.என்.சுந்தரராமன்

நடராசன், பேராசிரியர் இராமையர், கல்லூரிச் செயலாளர், ஆடிட்டர் எஸ். சந்தானம், மருத்துவர் கல்குரா, ஜி பத்மநாபன், இந்திரா பார்த்தசாரதி, கவிஞர் திருலோக சீதாராம், டி.என். இராமச்சந்திரன், எம்.எஸ்.எஸ் சர்மா என்று அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

நாமக்கல் மருத்துவர் இராமச்சந்திரன், மதுரை எஸ். இராமகிருஷ்ணன், தூத்துக்குடி ஸ்ரீனிவாச ராகவன், அ.ச. ஞானசம்பந்தன் கம்பனடிப்பொடி பி ஜி கருத்திருமன் போன்ற இலக்கிய ஜாம்பவான்களும் இப்பட்டியலில் அடங்குவர்.

அவர் கரத்தில் நெவில் ஷூட் சாமர்செட் மாம், லியான் யூரிஸ் பிரெட்ரிக், பொர்சீத், ஸ்காட் பிட்ஜெரால்டு, வில்லியம் பாக்னர், வர்ஜீனியா வுல்ப், முதலானோர் எழுதிய ஆங்கிலப் புதினங்களை நான் பார்த்திருக்கிறேன்.

எங்கள் பள்ளியின் புகழ் பெற்ற ஆசிரியர் வாளாடி சீனிவாச அய்யருடன், பழனியப்பா பிரதர்ஸ் புத்தகக் கடையில அமர்ந்து ஆங்கில, தமிழ் இதழ்களைப் பற்றி அவ்வப்போது கலந்துரையாடினார். அக்கடையில் பணிபுரிந்த தேவராவ் என்பவரின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவர் நம் பேராசிரியர். நான் ஆங்கில இலக்கிய முதுகலைத் தேர்வுக்குப் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது, இந்த நூல்களின் அறிமுகத்தை அந்த புத்தகக் கடையில் பெற்றேன். அந்தத் தேர்வு எழுத எங்கள் பள்ளித் தலைமை ஆசிரியர் திரு. டி.எம்.என். அவர்கள் ஒப்புதல் அளிக்காத காரணத்தால், ஆங்கில இலக்கியங்கள் பிழைத்துவிட்டன. நானும் அரைகுறை என்ற பட்டத்தை பேராசிரியர் திருவாயால் பெற்றேன். அவர் அடிக்கடி “ஹா..ப் ஷார்ட்” என்று என்னை அழைப்பார்.

ஆங்கிலத்தில் “எட்டிக்கெட்” என்ற சொல் உண்டு. அதை “எட்டிக்கனி” என்று ஒருவர் உச்சரித்ததைக் கேட்டு இவர் தலையில் அடித்துக் கொண்டார். அப்போது அவரிடம் விளக்கம் கேட்டு அச்சொல்லின் பயன்பாட்டை அறிந்துகொண்டேன்.

அவருடைய தமிழ் மற்றும் ஆங்கில எழுத்துக்கள் அச்சடித்தது போல் கண்ணில் ஒற்றிக் கொள்ளும்படி இருக்கும். அதனைப் படித்த வாகீச கலாநிதி கி.வா. ஜகந்நாதன் “உங்கள் எழுத்து ‘ராயசமாக’ அரசரின் ஓலை எழுத்துப்போல் இருக்கிறது” என்று அழகான கையெழுத்தில் எழுதுவார். அதுவும் ‘ராயசமாக’ இருப்பதாக இவர் கூறிச் சிரிப்பார். அவரைப் பார்த்து அவரைப் போலவே எழுதிப் பார்க்க முயன்றேன். அம்முயற்சியில் நான் வெற்றி பெற்றதாகப் பேராசிரியர் தி.இராசகோபாலும், பேராசிரியர் இரா. செல்வகணபதியும் கூறி மகிழ்வார்கள். அவருக்கு வந்த கடிதங்களுக்கு அவர் சொல்ல நான் பதில்மடல் எழுதுவேன். என்னையே, அவர் தலைமையில் பட்டிமண்டபத்தில் பங்கேற்போர் பட்டியலை எழுதி அனுப்பச் சொல்வார். அதில் என் பெயர் இருக்காது. நான் எனக்குள் வருந்துவேன். அவர் “நீ முழுக்கக் காற்றடித்த கார் சக்கரம் (∴புல் புலோன் ஸ்டெப்னி) உன்னை எந்தக் காலத்திலும் உடனே அழைத்துப் பேசச் சொல்வேன்” என்று சமாதானம் சொல்வார்.

“இப்படிச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் அவருக்கு இல்லை. அவருடன் பழகியதே என் பெரும் பேறு!”

அடியாரும் வானவரும் அரம்பையரும் கிடந்தியங்கும்

படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே,

"எம்பெருமான் பொன்மலையில் ஏதேனும் ஆவேனே"

என்று பாடிய ஆழ்வார் நிலையில் ஆறுதலும் மகிழ்ச்சியும் அடைவேன். எதற்கும் வருந்தாத மனப்பக்குவத்தை நான் அதனால் பெற்றேன்.

முருகப்பெருமான்பால் தீராத பக்தி கொண்ட அவர், திருமுருகாற்றுப்படை, கந்தரனுபூதி ஆகிய நூல்களுக்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார்.

அவர் எழுதிய “தமிழ்நாட்டுக் கலைகள்” என்ற நூலை நான் அவர் இல்லத்தில் பார்த்தேன். அது மாவட்டக் கழகப் பள்ளிகளில் துணைப்பாடநூலாகக் கற்பிக்கப் பெற்றது. அந்த நூலை அன்றே எடுத்து வைத்துக்கொள்ளாமல்

இருந்து விட்டேன். அதனைப் படிக்கவும், அவர் பெயரால் அந்த நூலை மீண்டும் வெளியிடவும் பலரும் இன்று விரும்புகிறார்கள்.

அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளை ஆங்காங்கே கேட்டவர்கள் பதிவு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்களோ அவர்கள் வழி வந்தோரோ அப்பதிவுகளைப் பேராசிரியரின் அருமை மைந்தன் இரா. மாதுவிடம் கொடுத்து உதவினால் அக் குடும்பம் வாழ்த்தும்.

என் வேண்டுகோள் இது.

“அவர் இல்லையென்று சொல்லாத இனியவர். குற்றம் காணாத குணக்குன்று. பேராசை இல்லாத பெருந்தகை. வறியவரைப் பேணும் வள்ளல். வள்ளுவப் பெருந்தகையின் வாய் மொழிப்படி வாழ்ந்தவர்!.

பாரதியின் பாடலால் ஈர்க்கப்பட்ட அவர், “உலகில் நல்லதே நடக்கவேண்டும்” என எண்ணி வாழ்ந்தார்.

“அவர் நம் அப்பாவா? என்ற பிரமிப்பே இன்னும் அகலவில்லை! அவரது நற்பண்புகள் நம் தலைமுறை களுக்கே காவலாக இருக்கும். இனி எத்தனைப் பிறவிகள் எடுத்தாலும், இந்தத் தாய் தகப்பனாரின் குழந்தையாகப் பிறக்க வேண்டும். அல்லது அவர்கள் எங்கள் குடும்பத்தில் குழந்தைகளாகப் பிறக்க வேண்டும் அவர் சாதி, மதம், இனப் பாகுபாடு பார்க்காத பாரதியின் கவிதைகளால் உந்தப் பெற்றவர்! அவர் போலவே வாழ்ந்தார்! வாழ்கிறார்! வாழுவார்!”

“அவர்தம் நற்குணங்களில் ஒரு நெல்முனை அளவாவது எங்கள் தலைமுறையில் தோன்றும் குழந்தைகளுக்கு அவர்களின் இதயத்தின் ஒரு முலையில் இருக்க அவர் அருளவேண்டும்” என்று அவர்தம் மூத்த மகள் மைதிலி வேங்கடராமன் எழுதுகிறார்.

இந்தப் பாசத்தையே உலகியல் நடையில் ‘அஞ்ஞானம்’ என்பார்கள். அவர் மகள் மைதிலிக்கு அவ்வளவு அஞ்ஞானம்! எனக்கு அஞ்ஞானம் வரவில்லையே!

மனையறத்தின் வேர்

பேராசிரியரின் இல்லறத்தை நல்லறமாக நடத்திய அவர்தம் அன்பு மனைவியார். எங்கள் அன்னையார் சேக்கிழாரால் போற்றப்பெற்ற சிறுத் தொடரின் மனைவி திருவெண்காட்டு நங்கை போலவே 'மனையறத்தின் வேரா'கவே வாழ்ந்தார்.

திருமதி புவனேஸ்வரி இராதாகிருஷ்ணன், ஒரு ஞானி. கணவன் சொல்லையே வேதவாக்கு என்று கருதி வாழ்ந்தவர்.

“கற்பெனப் படுவது சொற்றிறம் பாமை” என்று கொன்றைவேந்தன் கூறும் இவ்வாழ்க்கை இலக்கணத்தின் எடுத்துக்காட்டாக வாழ்ந்தவர். அவர் 1930ஆம் ஆண்டு, மே மாதம், 17ஆம் தேதியில் சென்னையில் பிறந்தார். பிரபல உயர்நீதிமன்ற வழக்கறிஞர் டி.ஜி.நாராயணசாமி அய்யரின் பதினெட்டாம் (18) மகளாக, அவரது அறுபதாம் வயதில் இவர் பிறந்தார்..

இவர் தந்தை ஒரிஸ்ஸாவில் இருந்தபோது பிறந்தமையால் இவருக்கு புவனேஸ்வரி எனப் பெயர் இட்டனர். அவர்தம் மூத்த அண்ணன், அவர் மாமனாரைவிட வயதில் மூத்தவர். அவருக்கு மூத்த சகோதரிகள் ஒன்பதிமர். மூத்த தமக்கை பெயர் சிட்டேஸ்வரி.

இவர் தந்தையார் வட மாநிலங்களில் வாழ்ந்த காலத்தில் குழந்தைகள் பலரும் பிறந்தனர். அதனால் அவர்களுக்கு வடநாட்டுக் கோயில்களின் தெய்வங்களின் பெயர்களுையே சூட்டினர். சென்னை உயர்நீதி மன்றத்தில் நீதிபதியாக விளங்கிய மாண்புமிகு சங்கரன் நாயரின் இளைய வழக்கறிஞராகவும், அலுவலக மேலாளராகவும்

பல ஆண்டுகள் புவனேஸ்வரியின் தந்தையார் பணியாற்றி யுள்ளார்.

தமது வாதத்திறமையால் “விக்டோரியா மகாராணி” பதக்கமும் பாராட்டும் பெற்றுள்ளார். 1945ஆம் ஆண்டு சென்னையில் ஏற்பட்ட கலவரங்களால், குழந்தைகளுடன் அவர் கும்பகோணத்தின் அருகில் உள்ள கழுக்கணி முட்டம் என்ற கிராமத்தில் குடியேறினார். பேரன், பேத்திகள் அறுபத்தைந்து பேர், மேலும் கொள்ளுப்பேரன், பேத்திகள் பலரையும் கண்டு பெருவாழ்வு வாழ்ந்த டி.ஜி. நாராயணஸ்வாமி அய்யர் தம் தொண்ணூற்றொன்பதாம் அகவை நிரம்பி, நூறாம் வயது தொடங்கும்போது இறைவனடி சேர்ந்தார். அவரது திறமையும் புத்தி சாதுரியமும் அவர் மகள் திருமதி. புவனேஸ்வரி பாலும் நிறைந்திருந்தன.

வீணை வித்வான் முத்துக்கிருஷ்ண அய்யரிடம் வீணை பயின்று சிறப்பாக வீணை வாசிப்பவர். (அவரிடம், பிரபல பாடகர் நாகூர் ஹனீபாவின் மைந்தன், பேராசிரியர் இல்லத்திலேயே தங்கி, வீணை வாசிக்கக் கற்றுக் கொண்டார்.) சமஸ்கிருதம், இந்தி போன்ற மொழிகள் அவருக்குத் தெரியும். இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர், அன்னை சாரதா தேவி, சுவாமி விவேகானந்தர் ஆகிய பெரியோர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகளால் கவரப் பெற்றவர். அவர் களைப் பற்றிய பல நாடகங்களை எழுதியுள்ளார்.

இன்றும் பொன்மலை இரயில்வே குடியிருப்பின் “ஜெ 4” இல்லத்தில் இராமகிருஷ்ண சாரதா சமிதியின் நிறுவனரான அகிலா நாராயணசுவாமி அவர்களைத் தம் குருவாக ஏற்றுக் கொண்டவர். கணவரை தெய்வமாகப் போற்றியவர். அவர் மனம் கோணாமல் நடந்தவர். அவர் எத்தனை பேரைச் சாப்பிட, அழைத்துக் கொண்டு வந்தாலும் தம் நகைகளை அடகு வைத்தாவது, அவர்களுக்கு விருந்து சமைத்துப் பரிமாறியவர்.

அவர் ஒருமுறை போடிநாயக்கனூரில் ஒரு சனிப் பெயர்ச்சி விழாவில் பேசிவிட்டு நண்பர்களுடன் காரில்

இரவு ஒரு மணிக்கு வீட்டிற்கு வந்து “எங்கள் ஐந்து பேருக்கும் ஏதாவது சமைத்துப் போடு” என்று கேட்டாராம்.

உடனே என்ன செய்தாரோ தெரியவில்லை! அருமையான உப்புமாவும் வத்தல்குழம்பும் சமைத்துப் பரிமாறினாராம். இந்த நிகழ்ச்சிக்கு அவருடன் போடி நாயக்கனூர் சென்றிருந்த பேராசிரியர் ஆர்.ஜி. எஸ் எனப்படும் ஆர்.கணபதி சுப்பிரமணியம், “இராதா கிருஷ்ணன் குழுவினருக்கு போடியில் கொடுத்த பணத்தைப் பேச்சாளர்களுக்குப் பிரித்துக்கொடுத்த பிறகு அவர் கையில் முப்பது ரூபாய்தான் இருந்தது!” என்று வருத்தத்துடன் கூறினார்!

பேராசிரியர் அறிவொளி அவர்களிடம், லலிதா மஹா திரிபுரசுந்தரி பூஜையாகிய ஸ்ரீவித்யை வழிபாட்டினை முறையாகப் பெற்றுக்கொண்டவர் அவர்!

அவர் சொப்பனச் சித்தர்! வீட்டில் நிகழ்ந்த ஆச்சரியமான, அற்புதமான, வருந்தத்தக்க நிகழ்வுகளைத் தம் கனவில் கண்டு, முன்பே கணித்துச் சொன்னவர். இதனை எழுதும் என் மனைவிக்கு 2001ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் கருப்பை அறுவை மருத்துவம், டாக்டர் ஜெயம் கண்ணன் அவர்கள் செய்தார்.

அதற்கு முன், அதே ஆண்டு மார்ச் 17ஆம் தேதி என் அன்னை மறைந்தார். அவரை இழந்த வருத்தத்தில் கவலையுடன் இருந்த நான், “இப்போது என் தாயார் உயிருடன் இருந்தால் எவ்வளவு உதவியாக இருப்பார்?” என்று வருந்தியபடியே என் மனைவியை மருத்துவ மனையின் மாடியில் இருந்த அறைக்கு மெதுவாக அழைத்துச் சென்றேன்.

என்ன ஆச்சரியம்! அறைக்கதவு தானாகத் திறந்து கொண்டது! உள்ளே நிற்குகொண்டிருந்த, அம்மா “ஏன்? நான் உன் அம்மா இல்லையா?” என்று கேட்டார். அவர் எங்கள் பேராசிரியரின் மனைவி புவனேஸ்வரி இராதாகிருஷ்ணன் என்பதை, இன்று நினைத்தாலும் நானும் என் மனைவியும் நெகிழ்ந்து உருகுகின்றோம்.

“நம் வசந்திக்கு ஆப்பரேஷன் என்று மாது சொன்னான்; நானே அவளுக்கு பத்தியச் சாப்பாடும் உணக்கு இட்லியும் கொண்டுவந்து விட்டேன்” அவர் சொன்ன போது அங்கே என் தாயை மீண்டும் நான் நேரில் கண்டேன்! நான் தவித்தபோது என் தாய் போலவே வந்து காட்சியளித்து, உதவிய அந்தக் கருணை தெய்வத்துக்கு நாங்கள் என்ன கைம்மாறு செய்யப் போகிறோம்? என்றெண்ணி இன்றும் நன்றி பாராட்டுகிறோம்!.

அவர் மூத்த மகள் மைதிலி வெங்கடராமனும் ஒருநாள் காலை நேரத்தில் மருத்துவ மனைக்கு வந்து என் மனைவிக்குத் துணையாக இருந்தார்.

மனம் நிறைந்த பெருவாழ்வு வாழ்ந்த அவர், காஞ்சிப் பெரியவர் ஆசியோடு அளித்த அவர்தம் பாதுகைகளை வணங்கி, வழிபட்டவாறே, தம் எண்பத்தோராம் வயதில், 2012ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல், ஐந்தாம் நாளில் கணவரோடு கலந்தார். என் தாயின் பாசம், அந்த தெய்வத்தை எங்கள் துணையாக்கி அருள் புரிந்த அதிசயத்தை நாங்கள் என்றும் மறக்க மாட்டோம்.

மனைத்தக்க மாண்புடைய ளாகித்தற் கொண்டான்

வளத்தக்காள் வாழ்க்கைத் துணை

என்ற வள்ளுவர் வாழ்விலக்கணத்தின் இலக்கியமாகத் தாமே வாழ்ந்து காட்டிய வாழ்வரசி அவர்!

அவரைப் பெற்ற தாயார் மதுரம்பாள் சிறுவாச்சூர் அருள்மிகு மதுரகாளியம்மன் பக்தை! கடுமையான விரதங்களை அனுஷ்டித்தவர். அவர் பெற்ற மக்கள் பற்பலர்! பெண் குலத்தின் பொன் விளக்காக வாழ்ந்த அவர்தம் கொள்ளுப் பேரன் பேத்திகள் உலகின் பல நாடுகளிலும் சென்று சிறப்பாக வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

சிறியன சிந்தியாதார்

நல்வாழ்வு நாடித் திருச்சிராப்பள்ளி நோக்கி வந்த அவர் திருச்சிராப்பள்ளியின் புகழைத் திசையெட்டும் பரப்பியவர். நெடிதுயர்ந்த திருமேனியுடன், பின்பக்கமாய் வாரி விடப்பெற்ற தலை முடியுடன் வெள்ளைக் கதராதையுடன் பி.ஏ பிசிக்ஸ் படித்த அவர், திருச்சி தேசியக் கல்லூரி உடற் கல்வி ஆசிரியராய்ப் பணி புரிந்தார்.

தேசிய உணர்வுடையோர் நிறைந்த அப்பள்ளியில் கதராடை அணிந்த ஆசிரியராய்த் திகழ்ந்தார். அந்த நாளில் வேட்டி சட்டை அணிந்து பள்ளிக்கு வருவது தேசியவுணர்ச்சி உடையவர்களின் வழக்கமாக இருந்தது. விரைவில் அதே படிப்புடன் தேசியக் கல்லூரியில் உரையாளர் என்னும் டியூட்டர் பணிபுரிந்தார். மிகவும் விரைவாக தமிழ் முதுகலைத் தேர்வுக்கு விண்ணப்பித்தார். அவர் முதுகலைத் தேர்வு எழுதும்போது, தேர்வுக் கூடத்தில் மேற்பார்வையாளராக, ஆர்.எஸ். கணபதி சுப்பிரமணியம் இருந்தார்.

மணமும் குணமும் மிக்க ஒரு சிறுநிகழ்ச்சி அந்த அறையில் நடந்தது என்று அவர் குறிப்பிட்டார். அதாவது இராதாகிருஷ்ணன் மூக்குப்பொடி போடவேண்டும் என்று அனுமதி கேட்டார். ஆர்.ஜி.எஸ் மறுத்துவிட்டார். அவருடன் ஜமால் முகம்மது கல்லூரி உரையாளர் திரு நெய்னார் முகம்மது அவர்களும் தேர்வு எழுதினார்.

அவர், “நாங்கள் நல்ல நண்பர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து எழுத மாட்டோம் என்று சிரித்தபடி அவர் கூறினார். தேர்வு தொடங்கும் போது அவர் ஒரு மூலையிலும் இவர் ஒரு மூலையிலும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க இயலாத நிலையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

அந்தநாள் முதல், இம்மூவரும் கலகலப்பான நண்பர்களாகவே திகழ்ந்தனர். ஆர்.ஜி.எஸ் மிகச்சிறந்த இயற்பியல் பேராசிரியராய்த் திகழ்ந்து பணிநிறைவு பெற்று, இன்று நங்கநல்லூரில் வாழ்கிறார். இப்போதும் திருச்சி இந்திரா காந்தி கல்லூரியின் கல்வி ஆலோசகராக விளங்குகிறார். தேசியக் கல்லூரியில் எல்லாத்துறை ஆசிரியர்களும் போட்டி பொறாமை இன்றி ஒரே எண்ணத்துடன் மகிழ்ச்சியுடன் பழகிப் பணிபுரிந்தனர்.

கல்லூரியில் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன், எப்போதும் இயற்பியல் துறையிலேயே இருப்பாராம். கல்லூரி மாணவர் சேர்க்கை மற்றும் எல்லாப் பொதுப் பணியிலும் ஆர்.ஜி.எஸ் ஆரார் ஆகிய இருவரும் இணைந்தே செயல்படுவார்களாம். ஆண்டுதோறும் மார்கழித் திங்களில் பேராசிரியர் எஸ். பார்த்தசாரதி ஐயங்கார் நாள்தோறும் திருப்பாவை ஒரு பாட்டுக்கு விளக்கமும், பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் திருவெம்பாவைப் பாடல், திருப்பள்ளிஎழுச்சி விளக்கமும் இயற்பியல் ஆய்வுக் கூடத்தில் நிகழ்த்துவார்களாம்.

27ஆம் பாடலாகிய கூடாரை வெல்லும் என்ற பாடல் விளக்க நாளைக் 'கூடாரவல்லி' என்று அழைத்து அன்று நெய்வழியும் சர்க்கரைப் பொங்கல் வழங்கியும், நிறைவு நாளன்று எல்லாத் துறை ஆசிரியர்களுக்கும் நல்ல விருந்தும் படைப்பார்களாம்.

இயற்பியல் துறையினருக்குத் தமிழ் மேல் பற்று அந்த அளவுக்கு இருந்ததற்குக் காரணம் பேராசிரியர்களின் இனிய விளக்கமே என்கிறார் ஆர்.ஜி.எஸ்., எஸ். பார்த்தசாரதி ஐயங்கார் எழுத்தாளர் சாண்டில்யனின் மாப்பிள்ளை ஆவார். பேராசியருக்கு இசையில் மிகுந்த ஈடுபாடு உண்டு. அவர் திருச்சி பைன் ஆர்ட்ஸ் உறுப்பினர். இசைப்பேரறிஞர் பேராசிரியர் எஸ். ராமநாதனின் ஆதரவில் சீரங்கத்தில் சற்குரு சமாஜம் என்ற பெயரில், வாராவாரம் நடைபெற்ற விளக்கத்துடன் கூடிய இசைநிகழ்ச்சியில் இராதாகிருஷ்ணன் தொடர்ந்து கலந்து கொள்வாராம்.

திருப்பூந்துருத்தி நாராயண தீர்த்தர் விழாவில் டி.என். இராமச்சந்திரனுடன் ஒரு பட்டிமண்டபத்தில் கலந்து கொண்டபோது, பாரதியாரின் பாடல்களை, அவர் பாடிய ராகத்திலேயே பாடுமாறு எஸ்.ராமநாதனை இராதா கிருஷ்ணன் விரும்பிக் கேட்டவுடன் அவர் பாடிய பாடல்களைக் கேட்டு மகிழ்ந்த நான் இருவரிடையிலும் இருந்த நட்பின் ஆழத்தைப் புரிந்துகொண்டேன்.

தேசியக் கல்லூரியின் செயலாளர் ஆடிட்டர் திரு. சந்தானத்துடன் அடிக்கடி நெடுந்தொலைவு காரில் செல்வார்கள். சந்தானம் அவர்களுக்கு எம்.எஸ் சுப்பு லட்சுமி, செம்மங்குடியார் ஆகியோர் இசையில் ஆர்வம் அதிகம். வழியெல்லாம் இசைகேட்ட இருவரும் இந்தப்பாட்டின் ராகம் எது? என்ற கேள்விக்குப் போட்டி போட்டுக் கொண்டு விடை கூறுவார்களாம். பேராசிரியரின் இசை ஆர்வம் அத்தகையது!

ஆண்டுதோறும் கல்லூரிப் பணியாளர்களுக்கும், பேராசிரியர்களுக்கும் விருந்து படைப்பார்கள். அந்நாளைய கல்லூரி முதல்வர் வி. ரெங்கநாதன் அந்த விருந்தை வழங்கிய போது “விருந்துப் பொறுப்பை நானே ஏற்றுக் கொள்கிறேன்”, என்று சவால் விட்டார் ஜூனியர் எம்.கே.வி என்ற பேராசிரியர்!

அவர் சிந்தாமணி காவிரிக்கரையில் அந்த விருந்தை அளித்தார். விருந்தில் எப்போதும் முதலில் பிறருக்குப் பரிமாறிய பின்னரே, ஆர்.ஜி.எஸ்.ஸும் இராதாகிருஷ்ணனும் சாப்பிடுவார்கள். யாரோ தயிர்சாதம் கழுவுநீர்போல் இருக்கிறது என்று கூற, அனைவரும் சாப்பிடாமல் எழுந்து விட்டனர். அந்த கழுநீர்ச் சோற்றை அங்கு வந்த மாடும் தின்ன மறுத்து விலகிப்போய் விட்டது.

“அப்பாடா நாங்கள் பிழைத்தோம்” என்று அந்த மாட்டின் அருகில் நின்று பேராசிரியர் நகைச்சுவை தோன்றக் கூற, அனைவரும் சிரித்துவிட்டனர். சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தின் நூற்றாண்டுவிழாக் கொண்டாட்டம் திருச்சி தேசியக் கல்லூரி சரஸ்வதி அரங்கில் நிகழ்ந்தது. அதில்

பங்கேற்றுச் சொற்பொழிவு புரிந்த முதலமைச்சர் இராஜாஜி, தாம் சாப்பிடாமல் ஒரு மரத்தடி மேடையில் துண்டை விரித்துப் படுத்துவிட்டார். அவ்விழாவில் கல்லூரிப் திருச்சி நகரக் கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் எல்லாரும் பங்கேற்றனர். தேசியக் கல்லூரியே முன்வந்து, விருந்து அளித்தமையால், அக்கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள் அனைவரும் கட்டாயம் பான்ட்ஸ், கோட் ஷூ டை அணிந்து வரவேண்டும் என்று முதல்வர் உத்தரவிட்டிருந்தார்.

எப்போதும் வெள்ளை வேட்டி வெள்ளை சட்டையுடன் கல்லூரிக்கு வரும் இராதாகிருஷ்ணனும் எப்படியோ பான்ட்ஸ் ஷூ கொண்டு வந்துவிட்டார். ஆர்.ஜி.எஸ்ஸிடம் ஷூ இல்லை. தான் அதை அளிப்பதாக இராதாகிருஷ்ணன் சொல்ல, “விலைக்கு வேண்டுமானால் தா!” என்று ஆர்.ஜி.எஸ். கேட்க “இலவசமாகத் தருவேன்” என்று இவர் சொல்ல “என்ன விலை?” என்று அவர் கேட்க, “முப்பது ரூபாய்” என்று இராதாகிருஷ்ணன் கூற, தவணைமுறையில் தருகிறேன் என்று ஆர்.ஜி.எஸ். கூற விளையாட்டாகக் “காலணா வீதம் தா” என்று இராதாகிருஷ்ணன் கேட்டார்.

ஷூ பான்ட்ஸுடன் நாங்கள் மிகப் பெரிய பாத்திரங்களை வளைந்த மாடிப்படியில் தூக்கிக்கொண்டு போய்ப் பரிமாறிய காட்சியை திரு. இராஜாஜி பார்த்தார். பின்னர் சென்னைக்குச் சென்ற அவர், “பேராசிரியர்கள் பெரிய ஹோட்டல்களின் சிறந்த சர்வர்கள் போல, வேலை பார்த்தனர். அவர்களின் எளிமையான தொண்டு மனப் பான்மையைப் பாராட்டுகிறேன்”, என்று ஒரு நீண்ட கடிதம் எழுதினார். நாங்கள் மிகவும் மகிழ்ந்தோம்.

ஆனாலும் நான் இராதாகிருஷ்ணனிடம் “மாதம் தோறும் காலணா வீதம் நீண்ட காலம் தந்தேன்” என்று என்னிடம் ஆர்.ஜி.எஸ் கூறிச் சிரித்தார். பணத்தைப் பெரிதாக மதிக்காதவர் அவர் என்றார்.

தேசியக் கல்லூரியில் அந்தக் காலத்தில் தத்துவப் பேராசிரியர் டி.என். கணபதி. வரததேசிகன் இருவருடன்- ஆர்.ஜி.எஸ்ஸும் இராதாகிருஷ்ணனும் டென்னிஸ்

விளையாடுவார்கள். பின்னர் பேராசிரியர் சத்தியசீலனுடன் அவர் இணைந்து ஆடினார். “தோற்பவர்கள் சங்கர் கபேயில் டிபன் வாங்கித் தரவேண்டும்” என்று பந்தயம் கட்டுவோம். ஒருமுறை நாங்கள் தோற்றுப்போய் சங்கர் கபேயில் அமர்ந்தோம்.

என் கையில் காசில்லை. இராதாகிருஷ்ணனோ, “டபுள் ஸ்வீட்” என்று ஆரம்பித்தார். பிறகு போண்டா, பஜ்ஜி, தோசை காபி என்று அனைவரும் உண்டார்கள். இராதாகிருஷ்ணன் முதலில் சாப்பிட்டு முடித்தார். கை கழுவிக்கொண்டு வாசலுக்குச் சென்று விட்டார். நாங்கள் அவரவர் கையிலிருந்த பணத்தைத் திரட்டிக் கல்லாப் பெட்டிக்குக் கொண்டு போய்க் கொடுத்த போது, அங்கிருந்தவர், இராதாகிருஷ்ணன் அப்போதே கொடுத்து விட்டுப் போய் விட்டாரே!” என்றார்.

அக்காலத்தில் கல்லூரியில் பருவத்துக்கு ஒருமுறை பணம் கட்டித்தான் படிக்கமுடியும். பணம் கட்டக் கடைசிநாள் வரை கையில் பணமில்லாமல் திண்டாடிய மாணவர்கள் இராதாகிருஷ்ணனிடம் வருவார்கள். அவர்கள் யார் என்று கூடப் பார்க்காமல் தம் கையிலிருந்த கதர் பணப்பையை மேசை மேல்தூக்கிப் போட்டுவிட்டு, “நீங்களே எடுத்துக் கொள்ளுங்கள்”, என்று கூறியபடியே வீட்டுக்குச் சென்று விடுவார். இப்படி அவரிடம் பணம் பெற்றுக் கட்டியவர்கள் பிற்காலத்தில் பெரியநிலைக்கு வந்து நன்றி மறவாமல் இருப்பார்கள்.

அவர் மறைந்த போது பெரிதும் கலங்கிப் போன அவர் மனைவியுடன் ஆர்.ஜி.எஸ் அவர்கள் புதுக்கோட்டைக் கலெக்டராக இருந்த திரு பால்ராஜ் ஐ.ஏ எஸ் அவர்களை அணுகினார். அடுத்த மாதம் சென்னை போர்ட்டிரஸ்ட் சேர்மனாகப் பதவி ஏற்ற அவர் உடனே பேராசிரியரின் மைந்தன் சந்திரமவுலிக்குத் தம் நிறுவனத்தில் வேலை வழங்கினார். நான் பேராசிரியர் நினைவில் ஓர் இலக்கிய விழா நடத்த எண்ணி, சென்னை அண்ணாசாலையில் உள்ள துறைமுகக்கழகத்தின் பொது மேலாளராக விளங்கிய திரு. பால்ராஜ் அவர்களிடம் “அமரர் இராதாகிருஷ்ணன்

குடும்பத்திலிருந்து வருகிறேன்” என்று எழுதி அளித்தேன். உடனே என்னை உள்ளே அழைத்து, உட்கார வைத்து, எழுந்து நின்று வணங்கி, குடிக்கக் காபி அளித்து, மிகவும் மரியாதையுடன் விழாவுக்கு வருவதாக ஒப்புதல் அளித்தார்!

மிக எளிய பள்ளித் தமிழாசிரியனாய் இருந்த நான் எங்கே?; துறைமுகக்கழகத்தின் பொது மேலாளராக இருந்த மூத்த ஐ.ஏ எஸ் அதிகாரியான அவர் எங்கே? இந்த வேறுபாடு பேராசிரியரிடம் பயின்ற பழைய மாணவரிடம் இல்லை; அவர் பேராசிரியர்பால் கொண்ட நன்றியின் மகத்தான மாண்பை, அங்கே அன்று கண்டேன். அவர் வாழ்க!

பேராசிரியர், சாதி, மதம், இனம், மொழி போன்ற பிரிவுக் கருத்துக்களை, எண்ணியதும் இல்லை; பேசியதும் இல்லை; அவ்வாறு பிரிந்து செயல்பட்டதும் இல்லை! அவர் தம் வீட்டின் பின்புறத்தில் மனிதக்கழிவை அகற்றும் பணியாளரைச் “சந்தி தெருப் பெருக்கும் சாத்திரம்” கற்றவராக எண்ணி வீட்டினுள் அழைத்து உணவளித்தார். இதனை நான் நேரில் கண்டேன்! அத்துடன் நில்லாமல், அந்தப் பணியாளர் மைந்தருக்கு, கல்லூரிக் கட்டணம் கட்டிப் படிக்க வைத்து, முதுகலைப் பட்டம் பெற வைத்தார். அவர் வங்கி அதிகாரியாகப் பணியாற்றி, மனைவி மக்களுடன் இன்றும், பேராசிரியர் குடும்பத்தினருடன் பழகி மகிழ்கிறார்.

அவரைப் பேராசிரியர் நினைவு இலக்கிய விழாவுக்கு அழைத்தேன். வந்தவர் வாசலிலேயே சிறிது நேரம் நின்று கண்ணீர்பெருக்கிக் குலுங்கக் குலுங்க அழுது விட்டு “என்னால் அங்கு வரமுடியாது, சார்!” என்று சொல்லித் திரும்பிச் சென்றுவிட்டார். விழா முடிந்தபின் அவரைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டபோது, அவர் இன்னும் அழுது கொண்டிருக்கிறார்; சாப்பிடவில்லை” என்றார்கள். அவரை நாங்கள் நன்றாக அறிவோம்; அவர் எங்களை இன்னும் நன்றாக அறிவார்! அறிமுகம் அவ்வளவே!

திருச்சிராப்பள்ளியில் முதன் முதலாக மேலச் சிந்தாமணி, மாதுளங்கொல்லை அக்கிரகாரத்தில் ஒரு வாடகை வீட்டில் அவர் குடிபுகுந்தார்; அடுத்து தென்னூர் லட்சுமிபுரம் பகுதியில் சில ஆண்டுகள். அப்போது பிஷப் ஹீபர் கல்லூரிப் பேராசிரியர் சுப்பையன், பேராசிரியர் சுவாமிநாதன், கவிஞர் திருலோக சீதாராம், புலவர் கண்ணப்பன் போன்ற அறிஞர்களின் நட்புறவு வாய்த்தது. அங்கே குடியிருந்த எழுத்தாளர் மாயாவி என்ற இராமனின் நட்புக் கிட்டியது.

அங்கே சுப்பையர் பள்ளியில் கம்பராமாயணம் தொடர்ச் சொற்பொழிவு செய்து புகழும், பொருளும் ஈட்டினார். வாய்ப்பு வசதிகள் உதவுவோர் இருந்தபோதும் தம் மைந்தர்களுக்குக் காஞ்சி மடத்தின் சார்பில் நடந்த சமஷ்டி உபநயனத்தில் எல்லாருடனும் இணைந்து பூணூல் புனைவித்தார். அதற்கு முன் காஞ்சி பெரியவர்களிடம் விண்ணப்பித்தப்பொழுது, “நீயும் தீக்ஷை, வளர்த்துக்கொள்” என்று கூறிய ஆணையை ஏற்று, தாமும் குடுமி வைத்துக் கொண்டார்.

சிறிது சிறிதாக இராதாகிருஷ்ணனின் குடுமி தனிப் புகழ் பெறத் தொடங்கியது.

“தமிழால் பாரதி தகுதி பெற்றதும் - தமிழ்

பாரதியால் தகுதி பெற்றதும் என்னென்று சொல்வேன்”

என்று பாவேந்தர் பாராட்டியது போல், “இராதா, குடுமியால் உயர்வு பெற்றதும் குடுமி, இராதாவால் உயர்வு பெற்றதும் என்னென்று சொல்வேன்” என்று வேலூர் தமிழ்க் கடல் எஸ்.கே இராமராசன் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்வார். குடுமிப்புராணம் தனியே ஒரு தலைப்பில் எழுதத்தக்கதே; எழுதுவேன்.

பின்னர் உறையூர் பாண்டமங்கலம் அக்கிரகாரத்தில் அவர் குடியிருந்தார். என் மூத்த அண்ணன் இரா. சத்தியவாகீஸ்வரன் பேராசிரியரின் தமிழ்ப் பேச்சுக்கு அடிமையானது அங்கேதான்! வாய் ஓயாமல் அவர் பேராசிரியரின் சிறப்புகளைப் புகழ்ந்து கொண்டிருப்பார்.

உறையூர் பற்றிய வரலாற்று நூல் எழுதிய அஞ்சல் துறையைச் சார்ந்த கிருஷ்ணமூர்த்தியும் பேராசிரியரின் சிறப்பைப் போற்றுவார்.

உறையூர், நம் பேராசிரியர்தம் 'பொன்னுரையின்' மதிப்பை உலகம் உணரச்செய்த 'உரைகல்' என்றால், அதில் மாற்றுக் கருத்துக்கே இடமில்லை.

உறையூர் வாசிச பக்தஜன சபைச் சமரச சுத்தசன்மார்க்க சங்கம் பேராசிரியரின் வாழ்கையின் ஓர் எல்லைக்கல் ஆகும். அங்கே அவர் தனியுரை, பட்டிமண்டபம், தொடர் விரிவுரை ஆகியவற்றை அளித்து மக்களின் உள்ளங்கவர் கள்வர் ஆனார். திருத்தொண்டர் சொ. சண்முகம்பிள்ளை, இலிங்கையன் செட்டியார், கர்ணன் இராமசாமி ஆகியோர் பேராசிரியரின் பன்முக இலக்கிய ஆளுமை யை ஊரறியச் செய்தவர்கள் ஆவர். எங்கள் அனைவரின் பேச்சுக்கும் பேராசிரியர் அமைத்துத்தந்த சிறந்த 'பயிற்சிக்களம்' உறையூரேயாகும்.

உறையூரில் வாழ்ந்த தமிழ் நாவலர் திரு. சி. அரசப்பனார், திரு. இராதாகிருஷ்ணனைத் திருக்காட்டுப் பள்ளிக்குப் பலமுறை அழைத்துச்சென்று பேசச் செய்து பெருமைப் படுத்தினார்.

பின்னர் பொன்மலைப்பட்டி டாக்டர் சிவா வளைவு பேராசிரியரின் மனத்திற்கு இசைந்த இருப்பிடம் ஆயிற்று. பேராசிரியர் வாழ்க்கையில் எதிர்பாராத சோகம் நிகழ்ந்தது, அங்கேதான்! டாக்டர் சிவா எனப்படும் சீனிவாசன் ஒரு பெரிய வீடு கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்தார். அவர் பேராசிரியரின் சிறப்பினை உணர்ந்து அவரைத் தம் வீட்டின் ஒரு பகுதியை நன்றாகக் கட்டி, பேராசிரியர் எக்குறையும் இல்லாமல் குடியிருக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

திருவானைக்காவில் கொண்டையம்பேட்டையில், அப்புலிங்கம்பிள்ளை என்னும் அறிஞர் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் ஒரு பெருநிலக்கிழார், வேளாண்தொழிலில் ஈடுபட்டுக் கொண்டே தமிழ் மற்றும் ஆங்கில இலக்கிய இலக்கணங் களை நன்கு கற்றுக்கொண்டார். அவர் இயல்பாகக் கவிதை எழுதும் ஆற்றல் பெற்றவர். அவர் தம்பெயரைக்

‘கலைவாணன்’ என்று வைத்துக்கொண்டு உதயம் காவியம், ஆத்மநிவேதனம் காவை முருகன், பிள்ளைத்தமிழ் முதலான நூல்களை இயற்றிப் புகழ்பெற்றார். அவர் தங்கையின் கணவரே டாக்டர் சிவா!

அவர் பொன்மலையில் தெய்விக வாழ்க்கைச் சங்கம் என்ற அமைப்பை நடத்தி வந்தார். சுவாமி சிவானந்தரின் பிறந்த நாள் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பெறும். கருத்தரங்கம் பட்டி மண்டபம் ஆகியவை பேராசிரியர் சீரிய தலைமையில் நடைபெறும். அதில் ஒருமுறை கம்பராமாயணப் பட்டிமண்டபம் நடந்தது. அதில் இராமபிரான் வருணனை வழிவேண்டும் படலத்தில் கடலின் மேல் கோபம் கொள்கிறார். அங்கே தோன்றிய கடலரசன், இராமனிடம் மன்னிக்குமாறு கேட்கிறான். “நான் வில்லில் அம்பைப் பூட்டி விட்டேன் இதனை எங்கே செலுத்துவது?” என்று இராமன் கேட்ட போது, மருகாந்தாரம் என்ற தீவு பல்லாயிரம் காதம் தொலைவில் கடலின் நடுவில் உள்ளது. அனைவரும் மிகவும் கொடியோர். அவர்கள் மேல் இதனை ஏவுக என்று வருணன் வேண்டினான்.

தீயோர்கள் நிலத்துடன் கூண்டோடு அழியட்டும் என்று இராமன் அம்பினை எய்தார். அதுவே இக்காலத்தில் கண்டம் விட்டுக் கண்டம் தாவும் ஏவுகணை (ஐசிபிஎம்) என்று கூறப்படுகிறது என்று நான் பேசினேன். பேராசிரியர் மிகவும் பாராட்டினார். அந்த மருத்துவர் எதிர்பாராத சூழ்நிலையில், அவர் ஒட்டிய மகிழுந்து, விபத்தில் சிக்கி, அவரே உயிர் நீத்தார். அவரை அடிபட்ட அலங்கோலத்தில் கண்ட பேராசிரியர் அடைந்த வருத்தம் அவரை மிகவும் பாதித்தது! அதன்பின் யார் எந்தச் சூழ்நிலையில் எந்த மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்தாலும், பேராசிரியர் அந்த மருத்துவ மனையின் பக்கமே போக மாட்டார். சாத்துக்குடிப் பழத்தை அவர் ஆஸ்பத்திரிப் பழம் என்றுகூறி, அதனைத் தொடவே மாட்டார்.

அங்கே இருந்த போதுதான் அவர் மகள் மைதிலிக்குத் திருமணம் நடைபெற்றது. அதில் வாஃச கலாநிதி கி.வா.ஜ., கம்பனடிப்பொடி, கள்ளிப்பட்டி க.கு. கோதண்டராம

கவுண்டர் . சுப்பராயலு செட்டியார், அரங்க. சீனிவாசன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டு வாழ்த்தினர். அத் திருமணத்துக்கு திரு. சுப்பராயலு செட்டியார் பேருதவி புரிந்தார். அந்நிகழ்ச்சி டாக்கர் சந்து சரஸ்வதிநடராசன் திருமண மண்டபத்தில் நடந்தது.

பொன்மலை விஜயராகவப் பெருமாள் திருக்கோயில் தமிழ்ப் பேச்சாளர்களின் வேடந்தாங்கல். அங்கே இராதா கிருஷ்ணன் கட்டளைக்குக் கட்டுப்பட்டுப் பேச்சாளர்கள் தம் ஆற்றலை வளர்த்துக் கொண்டார்கள்.

ஆண்டுதோறும் இராமநவமி நாள்களுக்கு முதல்நாள் கம்பராமாயணப் பட்டிமண்டபம் நடைபெறும். பேராசிரியருடன் எப்போதும் பேசும் ஆற்றல் வாய்ந்த சத்தியசீலன் இராஜகோபால் போன்றவர்களுடன் நாமும் பேச வேண்டும் என்ற ஆவலுடைய இளந்தலைமுறையினரை அறிமுகப்படுத்துவார். ஓர் ஒத்திகை போல இளையவர்கள் ஆர்வத்துடன் நன்றாகத் தயாரித்துக் கொண்டு, வந்து பேசுவார்கள். அவர்கள் படித்திருக்கிறார்களா?, மனப் பாடமாகப் பாடலைக் கூறி, விளக்கமும் தருகிறார்களா? எதிர்வாதம் புரிவதற்கான சமயோசிதமான எடுத்துக்காட்டுக்கள் தருகிறார்களா? குரல்வளம், இசைத்திறமை, உரிய நேரத்துக்குள் முடித்தல் ஆகிய தனித் திறன்கள் உள்ளனவா? என்பனவற்றை அங்கேயே கண்காணித்து, மேடையிலேயே பாராட்டுவார். இவ்வகையில் இளம் பேச்சாளர்களின் திறமை வளரும். அவர்களுக்கு அடுத்தடுத்து வாய்ப்புக்கள் வழங்குவார் படிப்படியாக அவர்களின் தன்னம்பிக்கையை மேலோங்கச் செய்வார்.

திறமை உடையவர்கள் சரியான விதத்தில் உருவாகும் வகையில் திருச்சிராப்பள்ளி நகரில் மன்றங்கள், கோயில்கள், கல்லூரிகள், பள்ளிகள் வானொலி போன்ற இடங்களில் அவர்கள் பேச்சாற்றலை வளர்த்துக் கொள்ளலாம். அவ்வாறு, பேராசிரியரின் வளர்ப்பில் உருவாகிப் புகழ் பெற்றவர்கள் அகர வரிசையாக, அறிவொளி, அ.வ. இராச கோபாலன் தி. இராசகோபாலன், தேனி இராசரெத்தினம்,

ப.இராமன், இளம்பிறை மணிமாறன், உமையாள் முத்து, மு. கணபதி, அப்துல்காதர், காந்திமதி, (ஆ. சகன்னாதன்) சத்தியசீலன் இரா. சந்திரசேகரன் சடகோபன் திருவாரூர் சண்முக வடிவேல், சரஸ்வதி இராமநாதன், கோ.சாரங்க பாணி சீனி.சண்முகம், சுகி.சிவம், கி.சேகர் சுதாசேஷையன், பெ.செ.சுந்தரம், சுமதி, இரா. செல்வகணபதி, (திருவேங்கடாச்சாரி), இராசம்மரகதம் மலையப்பன் பழ.முத்தப்பன், புனிதா ஏகாம்பரம், இரவி இரா. ருக்மணி, இலங்கை ஜெயராஜ் மற்றும் இந்நூலாசிரியன்.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன்பால் எல்லையற்ற ஈடுபடும். தனி மரியாதையும் ஒருவருக்கு உண்டாயிற்று அவர் சுவாமிமலையில் எளிய பணிபுரிந்த ஏழை அந்தணர். சுவாமிநாதன் என்பது அவர் பெயர். கவிஞர் முகிலன் என்பவர் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளை அமைத்துத் தாழும் சொற் பொழிவாற்றுவார். அவரிடம் அந்த அந்தணர் தனி அன்பு காட்டி இனிதே பழகினார். ஒருமுறை பேராசிரியரின் முகவரியை எப்படியோ பெற்று, அவருக்குக் கடிதம் எழுதினார். அடுத்து வரும் மாதத்தில் அவருக்கு அறுபது வயது நிரம்புகிறது. அவர் எப்படியாவது தம் வீட்டு நிகழ்ச்சியில் இராதாகிருஷ்ணன் பேச வேண்டும் என்பதில் தீவிரமாய் இருந்தார்.

ஒரு கடிதத்தில் பேராசிரியர் தம் வீட்டு நிகழ்ச்சிக்கு வரவேண்டும் எனவும் வந்து சொற்பொழிவு செய்தால் இவ்வளவு தொகை தருவேன் என்றும் எழுதி அத் தொகையையும் குறிப்பிட்டு எழுதிவிட்டார். பேராசிரியருக்குப் பெருங்கோபம்! அவர் பேச்சுக்குப் பிறர் பணம் கொடுப்பார்களேயல்லாமல், அவர் பணத்துக்காகப் பேச மாட்டார்!

ஏறத்தாழ அதே காலத்தில் அவர் எதோ நிகழ்ச்சிக்கு கும்பகோணம் வந்திருந்தார். நேரே கவிஞர் முகிலன் வீட்டுக்குச் சென்றார். முகிலன் அவரை வரவேற்றார்; காபி வழங்கினார் முகிலனிடம் அவர், “யாரையா அவன், சுவாமி நாதன்? என்னை அழைத்திருக்கிறான்?” என்று கேட்டார்.

கவிஞர் முகிலன், “ஐயா என்னிடம் நீங்கள் இப்படிக்கேட்டுவிட்டீர்கள். வேறு எவரேனும் கேட்டிருந்தால் கோபமாகப் பேசியிருப்பேன்” என்றார்.

“அவர் சிறந்த தொண்டர்; நல்ல அந்தணர்!” என்றார்.

“அப்படியா? அவரை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று பேராசிரியர் கேட்க, “அவர் உங்களை பிரத்தியட்ச தெய்வமாகவே கருதுவதால்தான் அவர் எனக்கு நண்பரானார்” என்று முகிலன் கூற, “அப்படியா? எனக்குத் தெரியாமல் ஏதேதோ பேசி விட்டேன்!” என்றார் இராதாகிருஷ்ணன்.

“அவர் என் வீட்டுக்கு வருவாரா?” என்று பலமுறை என்னிடம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார் என்றவுடன் “என்றைக்கு அவர் வீட்டு நிகழ்ச்சி?” என்று கேட்டார்.

முகிலன் “நாளைக்குதான், மணிவிழா! என்னையும் அழைத்திருக்கிறார். அதனால் தான் இன்று உங்கள் பேச்சைக் கேட்க அவர் வரவில்லை; அவருக்கு வேலை இருக்குமல்லவா?” என்று கூற, அவர் பதற்றம் அடைந்து “இப்படி என்னிடம் அன்பு காட்டுபவரை, நான் பார்க்கத்தான் வேண்டும்! சரி, நாளைக்கு அவர் வீட்டுக்குப் போகலாமா?” என்றார்.

“அது, அவர் பெற்ற பாக்கியம்” என்றார்.

“நான் உங்கள் வீட்டில் இன்றிரவு தங்கலாமா?” என்றார்.

முகிலன் “இது நான் செய்த பாக்கியம்!” என்றார்.

அன்றிரவு பேராசிரியருடன் உரையாடி மகிழும் பெரும் பேறு முகிலனுக்கு வாய்த்தது! மறுநாள் காலை, பேராசிரியர் காலைப் பணிகளை முடித்து விட்டு, “அவர் வீட்டுக்குக் கிளம்புங்கள்!” என்றார். சரி என்று அவர் தம் மனைவியாரையும் அழைத்துப் புறப்படச் சொன்னார், “ஒரு வாடகைக் காரில் போய்விடலாம்” என்றார் பேராசிரியர்.

“அட, நீங்க வேறே உங்களுக்காகக் காரை வைத்துக் கொண்டு ஓர் அன்பர் காத்திருக்கிறார். நான் நேற்றே சொல்லி வைத்து விட்டேன்.” என்றார் கவிஞர் முகிலன்.

கார் வந்தது, எல்லாரும் சுவாமிமலைக்குச் சென்றார்கள். சுவாமி தரிசனம் பண்ணிவிட்டுப் போகலாம் என்ற முகிலனிடம், “நேரே சுவாமிநாதன் வீட்டுக்குப் போகலாம்” என்றார் பேராசிரியர்.

ஆண்டவனையே பின்னர் வணங்கலாம் என்று அவசரப் பட்டார் அவர். அன்பரைக் காணவேண்டும் என்ற ஆவலுடன் சுவாமிநாதன் இல்லத்துக்குச் சென்றார்.

பெரியபுராணத்தில் படித்த ஒரு நிகழ்ச்சி இங்கு என் நினைவுக்கு வருகிறது. திருஞானசம்பந்தர் தலந்தோறும் சென்று இறைவனை வணங்கிப் பாடல்கள் பாடியவாறே பயணம் செய்வார்.

திருமருகல் என்ற ஊரின் எல்லையிலேயே பெருமான் திருக்கோயில் கோபுரத்தைத் தலைமேல் கரங்கூப்பித் தொழுதார், ஊரினுள் நுழையும் போதே எங்கிருந்தோ ஓர் அழகுரல் கேட்டது. அது ஒரு பெண்ணின் விசும்பல்தான் அது, ஆனாலும் அடியாரின் திருச்செவி அதனைக் கேட்டுவிட்டது!

உடனே அவர் அந்தக் குரல் கேட்ட இடம் நோக்கிச் சென்றார். அடியவர்களும் தொடர்ந்தனர். அங்கே ஓர் இளம்பெண் அழுதவாறே நின்றுகொண்டிருந்தாள். அருகில் ஓர் ஆடவன் மயங்கித் தரையில் கிடந்தான். பார்த்தவுடன் அவன் பாம்பு தீண்டி மயங்கியிருப்பதைப் புரிந்துகொண்டார் திருஞான சம்பந்தர்.

அப்பெண் “இவர் என் மாமன் மகன்; என் தமக்கையாரை இவருக்கு மனம் முடித்துத் தருவதாக என் தந்தை வாக்களித்தார். ஆனால் பணத்தாசையால் செல்வர் ஒருவருக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்து விட்டார். அடுத்தடுத்து என் தமக்கையர் ஐவரை வெவ்வேறு செல்வர்களுக்கு மணம் முடித்துக் கொடுத்து விட்டார். என் தந்தை வாக்கைக் காக்க எண்ணி இவருடன் ஊரைவிட்டு நீங்கி, இவ்வூருக்கு வந்தேன் நேற்றிரவு இவ்வூர்ச் சிவமடத்தில் தங்கினோம். காலையில் எழுந்தபோது இவர் பாம்பு கடித்து மரணம் அடைந்துவிட்டார்,

தெரிந்தது இன்னும் திருமணம் ஆகவில்லை. இவதொட்டுத்தீண்டி அணைத்து அழுவதற்கும் வகையில்லை. எங்கள் ஊர் வைப்பூர், எம் தந்தை தாமன் செட்டியார் என்றாள்.

பெருமானைக் கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட வேண்டிய ஞானசம்பந்தப் பெருந்தகை, அங்கிருந்தே இறைவனை அழைத்தார். “பெருமானே, இப்பெண்ணின் புலம்பல் உன் திருச்செவியில் விழவில்லையா? சடையாய் என்று இவள் அழுவதன் பொருள் உனக்குப் புரியவில்லையா? உடம்பில் பாதியைப் பார்வதிக்கும் சடையை நீர் விரும்பும் கங்கைக்கும் கொடுத்து இருவரை மணந்துகொண்டு இங்கே அமர்ந்திருக்கிறீரே? என்கிறாள்.

ஆனால் இவள் தான் விரும்பும் ஒரு தலைவனையும் அடையாமல் செய்துவிட்டீரே! இவள் வருத்தம் தக்கதோ? என்ற பொருளில்

சடையாய் எனுமால் சரணீ எனுமால்
விடையாய் எனுமால் வெருவா விழுமால்
மடையார் குவளை மருவும் மருகல்
உடையாய் தகுமோ இவளுள் மெலிவே

என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாடல்களை அடியார் மொழிந்தார். பின்னர் இறைவன் திருவருள் புரிந்தான்; திருமணம் நடைபெற்றது. ஆண்டவனை வழிபடும் முன், அடியார் துயர்தீர்த்த திருஞான சம்பந்தரை இப்போது என்மனம் எண்ணிப் பார்க்கிறது.

பேராசிரியரை வாசலில் கண்டவுடன் விழா மேடையிலிருந்து, விரைந்து, எழுந்து ஓடோடி வந்தார் சுவாமிநாதய்யர்!

“வாங்கோ, வாங்கோ” என்று வாயாரக் கூவிய அவர் அங்குமிங்கும் பார்த்து, “உட்காருங்கோ” என்று சொல்லி, ஒரு நாற்காலியைக் கொண்டுவந்தார்; “காபி சாப்பிடுங்கோ” என்று அவரே ஓடிப்போய் காபி எடுத்துக் கொண்டுவந்து, ஆற்ற ஆரம்பித்தார்.

கழுத்தில் மாலையுடன் மணையிலிருந்து பரபரப்புடன் எழுந்து, கைகூப்பியபடி ஓடிவந்த அந்த அன்பரின் செய்கையைக் கண்ட பேராசிரியர், பெரிதும் உணர்ச்சி வசப்பட்டுவிட்டார். “இப்படி ஓர் அன்பா?” என்று வியந்து என்ன செய்வது என்று புரியாமல் திகைத்து நின்று விட்டார். இருவரின் ஆர்வத்தையும் கண்ட கவிஞர் முகிலன் மெதுவாக பேராசிரியரை அமரச் செய்து, “சுவாமி நாதன்! நீங்க எழுந்து வர வேண்டாம்; பேராசிரியரை நாங்க பாத்துக்கறோம்” என்று அவரை விழா மேடை நோக்கி அழைத்துச் சென்றார்.

பேராசிரியரைப் பார்த்துக் கொண்டே வேறு கவனம் இல்லாமல் அந்தணர் சொல்லும் மந்திரத்தைச் சரியாகச் சொல்லாமல், அவரிட கட்டளைப்படி அரை குறையாய்ச் சடங்குகளைச் செய்து முடித்து திருமாங்கல்யம் பூட்டினார். உடனே எழுந்து பேராசிரியரிடம் ஆசிபெற வந்து விட்டார்.

“டிபன் சாப்பிடுங்கோ” என்று அடுத்த கடமைக்குத் தாவி அதற்குரிய ஏற்பாட்டைச் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டார்.

“இப்படியும் என்மேல் அன்பு காட்டுபவர் உண்டா?” என்று எண்ணிய இராதகிருஷ்ணன், தாமே எல்லாருக்கும் சிற்றுண்டி பரிமாறத் தொடங்கிவிட்டார். தம் அண்ணன் வீட்டுத் திருமணம் போல் எண்ணி இவர் அங்குமிங்கும் அலைவதைப் பார்த்து முகிலன் ஆச்சரியம் அடைந்து விட்டார். தம் உறவினர் வீட்டுத் திருமணத்தில்கூட பேராசிரியர் இந்த அளவுக்கு ஈடுபாடு காட்டியதில்லை..

அன்று அங்கு நடந்ததெல்லாம் ஒரு கனவு போலத் தோன்றியதால், கவிஞர் முகிலன், மெய்மறந்து, பேராசிரியரை மேடை ஏற்றி அறிமுகப்படுத்த மறந்து விட்டார்.

எப்படியோ அனைவரின் முன்னாலும் மணமேடை அருகே நின்றபடி பேசத்தொடங்கினார். காட்டுக்குச் சென்ற இராமபிரான் முன் தேனும் மீனும் கொண்டு வந்து பணிந்து சமர்ப்பித்த குகன் என்று சுவாமி நாதய்யரைச்

சொல்லலாமா?, என்றால் நான் இராமன் இல்லையே! என் வயதுக்கு நானல்லவா அவரை வணங்கி ஆசி பெற வேண்டும்? அவர் மிகப் பணிவுடன் என்னை வணங்கினாரே? சந்தோஷம் எல்லை கடக்கும் போது, இப்படித்தான் நடக்கும்.

காட்டுக்குப் போய்ப் பதினான்காண்டுகள் கழித்து இராமர், நாட்டுக்குத் திரும்புகிறார் என்று கேள்விப்பட்ட பரதன், ஆனந்த பரவசனாய், என்ன செய்கிறோம் என்பது தெரியாமல் வேதியரிடம் சென்று “ஐயா இராமர் வருகிறார்” என்றான். அங்கிருந்த அரசர்களிடம் சென்று “என் முன்னவர் வருகிறார்” எனக்கூறி, அவர்கள் சிற்றரசர்கள் என்பதை மறந்து, அவர்கள் முன் கைகூப்பி நின்றானாம்.

தம் தாய்மார்களின் பாதத்தில் வீழ்ந்து வணங்கி “என் அண்ணன் வருகிறார்” என்றான். அங்கு நின்ற பணிப் பெண்களை வணங்கி, “அய்யன் வருகிறார்” என்றான். பின்னர் தன்னிடமே “பரதா அண்ணா மீண்டும் நம்மை நோக்கி வருகிறார்” என்று கூறித் தன்னைத் தானே தொழுது கொண்டானாம்.

எந்த உணர்ச்சியும் இல்லாமல் பிரமை பிடித்தது போல் உட்கார்ந்திருப்பானாம்; பிறகு எழுவானாம்.

வேதியர் தமைத்தொழும்; வேந்த ரைத்தொழும்
தாதியர் தமைத்தொழும் தன்னை தான்தொழும்.
ஏதும் ஒன்று உணர்வுறாது இருக்கும் நிற்குமால்
காதல்என் றதுவும்ஓர் கள்ளின் தோற்றமே.

என்ற கம்பன் கவிதையைக் கூறி ஓர் உரை நிகழ்த்தினார்.

அப்பொழுது, அன்று காட்டுக்குப் போன அண்ணன் வருவார் என்று காத்திருந்த பரதன் மகிழ்ச்சியாலும் இராமர்பால் கொண்ட அன்பாலும் செய்வதறியாமல் படபடத்தான். அந்த பரதனுக்கு இணையாக அன்பர் சுவாமிநாதன் ஆனந்த பரவசத்தில் பரபரப்பாக என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் செயல்பட்டார்.

இவர் அந்த பரதனுக்கு நிகர்! ஆனால் , நான் அந்த இராம பிரானுக்கு நிகர் ஆவேனோ? என்று கூறிய பேராசிரியர் உணர்ச்சி வசப்பட்டுக் கண் கலங்கினார். அன்று அவர் பேசிய பேச்சைப் போல் என்றும் கேட்டதில்லை என்கிறார் கவிஞர் முகிலன்.

எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியுடன், தன் பிறவிப் பயனைப் பெற்றது போல் மனம் நிறைந்து வணங்கிய சுவாமிநாதன், பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனிடம் ஒரு பெரிய பையைக் கொடுத்தார். அதே அளவில் ஒரு பையை முகிலனிடமும் கொடுத்தார். அதில் ஏகப்பட்ட இனிப்பு வகை, முறுக்கு, தேன்குழல் ஆகியவை இருந்தன.

முகிலன் “அவர் வீட்டு விழாவுக்கு செய்த பட்சணங்கள் எல்லாவற்றையும் கொடுத்துவிட்டாரோ?” என்றார். அவர் தமக்கு வந்த பையிலிருந்து பாதியளவுக்கு மேல் எடுத்து கல்யாண வீட்டில் ஒசைப்படாமல் வைத்து விட்டார். பேராசிரியருக்குக் கொடுத்த பையுடன் தனியாக ஒரு கவரில் பணம் வைத்துக் கொடுத்து, வணங்கினார்.

அதைப் பேராசிரியர் எடுத்து “என்ன இது? எவ்வளவு இருக்கிறது?” என்று கேட்டார்.

கொடுத்தவர், “கொஞ்சம் குறைவாகத்தான் இருக்கிறது. பெரிய மனது வைத்து ஏற்றுக்கொள்ள வேணு” என்றார்.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் சிரித்தபடியே அந்தக் கவரைத் திருப்பிக் கொடுத்து, “இதை அப்படியே வைத்திருங்கள்; உங்கள் சதாபிஷேக விழாவுக்கு என்னை மறக்காமல் அழைத்து. அன்று கொடுங்கள். அதுவரை நான் வாழவேண்டும் என்று ஆசிவாதம் செய்யுங்கள்!” என்று கோரி அவர் பாதம் தொட்டு வணங்கினார்.

அதை நேரில் கண்ட கவிஞர் முகிலன் பாரதியார் பாடிய “எங்கிருந்தோ வந்தான்” எனத் தொடங்கும் பாடலின், “நெஞ்சிலுள்ள காதல் பெரிதெனக்குக் காசு பெரிதில்லை” என்ற கண்ணன் நேரிலேயே இராதாகிருஷ்ணனாகக் காட்சி தந்ததாக உணர்ந்தார்.

அதன் பிறகு முகிலனிடம் தன்னிட மிருந்த பெரிய பையைக் கொடுத்து இதை நீங்களே வைத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லிச் சிறிய பையை அவர் எடுத்து வைத்துக் கொண்டாராம்.

மேலே நான் எழுதிய செய்தியைத் தொலை பேசியில் என்னிடம் கூறிய குடந்தைக் கவிஞர் முகிலன், “இப்படி ஒரு பண்பாளரை நான் இனி என்று, எங்கு பார்க்கப் போகிறேன்” என்று நெகிழ்ச்சியுடன் கூறினார்.

அவர்தம் தழுதழுத்த குரல் இன்னும் செவியில் ஒலித்துச் சிந்தையில் கனக்கிறது.

பேராசிரியரின் சிறப்பை உணர்ந்தவர்கள் அவருக்கு ஆங்காங்கே விருதுகளும் வழங்கிச் சிறப்பித்திருக்கிறார்கள்.

தவத்திரு குற்றக்குடி அடிகளார் பேராசிரியருக்குப் “புலவர் மணி” என்ற பட்டம் வழங்கி மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். பாளையங்கோட்டை கம்பன் கழகத்தினர் “கம்பராமாயணத் தத்துவப் பேராசான்” என்று வழங்கினர். ஸ்ரீகாஞ்சி மடத்தின் மகாபெரியவர்கள் “தமிழ்க் கடல்மணி” என்ற விருதளித்துப் பரிசும் வழங்கி வாழ்த்தியுள்ளார்.

அரிசோனாவிளிரிந்து, உலகப் பல்கலைக் கழகம் பேராசிரியருக்கு, “டாக்டர்” பட்டம் வழங்க விரும்பியது. செல்வம் படைத்த சிலர் தகுதியை மிகுதியாக்கிக் காட்டிக் கொண்டு, பணம் செலவழித்து, அப்பட்டத்தை வாங்கிக் கொண்டது குறித்துத் தமிழ் வாரஇதழ் ஒன்று குறை கூறியிருந்தது. ஆனால் பேராசிரியருக்கு இப்பட்டம் மிகவும் தகுந்தது; அவர் இயல்பாகவே இப்பட்டம் அவர் பெயரோடு இணைய வேண்டும் என்று பெருங்கவிக்கோ திரு வா.மு. சேதுராமன், பெரியபுராணப் பெருநாவலர் திரு. துரைநமசிவாயம் ஆகியோர் மிகவும் வற்புறுத்தி இப்பட்டத்தைப் பெற்றுத் தந்தனர்.

எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் ‘கவிதாமணி’ அ.வே.ர. கிருஷ்ண சாமி ரெட்டியார், ‘கவிஞர் திலகம்’ கலைவாணன் அப்புலிங்கம் பிள்ளை ஆகியோருடன் பேராசிரியர்

இராதாகிருஷ்ணனுக்கும் “டாக்டர்” பட்டத்தைப் பல்கலைக் கழகத்தினரே கூடி முடிவெடுத்து வழங்க முன்வந்தனர். மற்றவர்கள் அதனை பெற்றுக்கொண்டபோதும், தாம் அதனைப் பெற்றுக்கொள்ளப் பேராசிரியர் தயங்கினார்.

அவருக்கு கோவை கள்ளிப்பட்டியில் ஓர் அமைச்சரே வழங்க ஏற்பாடு செய்தார்கள். ஆனால் அந்நிகழ்ச்சிக்கு அமைச்சர் வரவில்லை. பேராசிரியருக்குப் பட்டம் வழங்கும் தகுதி படைத்த பெரிய மனிதர் ஒருவரை அமைப்பாளர்கள் தேடிக் கொண்டிருந்த நேரத்தில், அருகில் அமர்ந்திருந்த “அருள்நெறி நாவலர்” திரு. அ. வ. இராசகோபாலனைப் பேராசிரியரே அழைத்து, “டேய்! பொருத்தமானவன், நீயே கொடு!” என்று கட்டளையிட்டுப் பெற்றுக் கொண்டார்.

“பல்கலைக் கழகம் பணிவோடு, பாதம் பணிந்து இப் பட்டத்தைச் சமர்ப்பிக்கிறது” என்று கூறி, பேராசிரியர் திரு. அ.வ. இராசகோபாலன் அதனை அன்று வழங்கினார்..

இதனை திரு. துரை. நமசிவாயம் என்னிடம் நேரில் கூறி மகிழ்ந்தார். தகுதி மிகுதி படைத்த பேராசிரியரின், எளிமையும், பெருமையும் இந்த நிகழ்ச்சியால் நமக்குப் புலனாகின்றது.

இந்தப் பட்டங்களை அவர் தாமாகத் தம் கடிதங்களில், அச்சேற்றி, போட்டுக் கொண்டதில்லை. அவர் மறைந்தபின் நம் நல்லெண்ணத்தினால் இவற்றை அவர் திருப்பெயருடன் நாமே இணைத்து எழுதி மகிழ்கிறோம்.

மகாகவி, அடுத்து கல்லுக்குழி ஞானாதிக்கம் பிள்ளை தெருவில் குடியிருந்தார். அதற்குப் பிறகு, இராமானுஜம் தெரு 29 ஆம் எண் இல்லத்தில் இறுதிக்காலம் வரை வாழ்ந்தார்.

சென்றுவந்தார் எட்டுத் திக்கும்

காரைக்குடி:

பேராசிரியர் அவர்களின் சொற்பொழிவு எங்கு நிகழ்ந்தாலும், சுவைஞர்கள் அதைக் கேட்க நெடுந் தொலைவையும் பொருட் படுத்தாமல் மகிழுந்திலும் பேருந்திலும், மிதிவண்டியிலும் விரைந்து வந்து சேருவார்கள். அவ்வகையில் காரைக்குடி கம்பன் திருநாள், திருவண்ணாமலை அருணகிரிநாதர் இசைவிழா, புதுச்சேரிக் கம்பன் விழா, புதுக்கோட்டைக் கம்பன்விழா, சென்னைக் கம்பன்விழா, தேனி நவராத்திரிக் கலைவிழா போன்றவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

காரைக்குடி இந்துமதாபிமான சங்கம் மகாகவி போற்றிய பெருமை பெற்றது. அதில் கலந்துகொள்ள விரும்பி சோழவந்தானில் இருந்து ஒரு முஸ்லிம் செல்வர் அங்கே சென்ற ஒரு மாட்டு வண்டிக்காரரிடம் “காரைக்குடிக்கு வருகிறீர்களா? மூன்று ரூபாய் தருவேன்” என்றாராம். வண்டிக்காரரும் சம்மதித்து ஏற்றிக் கொண்டாராம். காரைக்குடியில் இறங்கிய அந்த கனவான், “மாட்டை அவிழ்த்துவிட்டு இங்கேயே காத்திருங்கள். இங்கே நடக்கும் இலக்கியக் கூட்டத்தில் சிறந்த சொற்பொழிவுகள் நடக்கும் நான் கேட்டுவிட்டு வந்தபின் ஊர் திரும்பலாம்” என்று சொல்லிவிட்டு அந்த அரங்கத்தினுள் நுழைந்தார். அவர் வாசலில் சிறிது நேரம் நின்று பேசுவோர் யாவரென்று விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டு உள்ளே வந்தார். அவர் வரும்போதே அவரை நோக்கிக் கூட்டத்தினர் கைகூப்பினர். இவ்வளவு பேர் தம்மைப்பற்றி அறிந்து கொண்டிருக்கிறார்களே என்று வியந்து, தாமும் கைகூப்பியபடியே நடந்தார். ஆனால்

அரங்கத்தினர் அவரை வணங்கவில்லை; அவருக்குப் பின்னால் வரும் யாரையோ வணங்கினார்கள் என்பதைப் புரிந்துகொண்டு திரும்பிப் பார்த்தார். அவர் அடைந்த வியப்புக்கோர் அளவே இல்லை!

ஆம்! பின்னால் வந்தவர் சோழவந்தான் வண்டிக் காரரே! அவர்தாம் புகழ்பெற்ற தமிழறிஞர் “சோழவந்தான் அரசன் சண்முகனார்” ஆவார். வரிந்து கட்டிய வேட்டி தோளில் தொங்கிய சிறு துண்டு இவற்றையே அவர் எப்போதும் அணிவார். காரைக்குடி இந்து மதாபிமான சங்கத்தக்கு அன்று வந்த அரசன் சண்முகனார் இலக்கணப் பெரும் புலவர். அவர் ‘வந்தே மாதரம்’ என்ற சொல்லின் பொருளைப் பத்து வகையாக மகாகவி பாரதியிடம் விளக்கியவர். இந்த நிகழ்ச்சி, அக்காலத்தில் தமிழ் இலக்கியக் கூட்டத்துக்கு எல்லா ஊர்களில் இருந்தும், இலக்கிய அன்பர்கள் வந்ததைப் புலப்படுத்தும்.

“சென்ற ஏழாண்டுகளாக பாளை கம்பன் கழகத்தி லிருந்து ஒவ்வோர் ஆண்டும், காரைக்குடி கம்பன் விழாவுக்கு ஒரு தனி பேருந்தில், ஒரு புனித யாத்திரை போவதுபோல் சுமார் 100 பேர் சென்று திரும்புகிறோம் வயிற்றுப் பசியைத் தீர்ப்பதோடு, அறிவுப்பசியையும் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தார், எங்களுக்குத் தீர்த்து வந்தார்கள்” என்று, நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகத் தலைவர் பாளையிலிருந்து எழுதுகிறார்.

“என்ன தம்பி புறப்பட்டு விட்டாயா?” என்றார் கம்பரடிப் பொடி கணேசனார்... “இல்லை, இல்லை. முழுவதும் இருந்து விட்டுத்தான் போகப் போகிறேன்” என்றேன்.

“நான்தான் இருக்கச் சொன்னேன் நம்ம இராதா கிருஷ்ணன் பேச்சைக் கேட்டுவிட்டுப் போகலாம் என்றேன்” என்றார் பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன் அவர்கள்.

“அவனுக்குப் பட்டிமன்றம் பிடிக்காது. வருடாவருடம் அதைக் கேட்காமல் போய்விடுவான். அதனால்தான் கேட்டேன்” என்றார் கணேசனார். இந்த சம்பாஷணை காரைக்குடி கம்பன் திருநாளில் நடை பெற்றது.

நமது நாட்டில் சில சமயம் அர்த்தமற்ற அநர்த்தம் விளைவிக்கும் விவாதங்கள் சில நடக்கின்றன. ஸ்ரீராமனுக்கு இது பொருந்தும் சமஸ்கிருதத்தில் வால்மீகி ஸ்ரீ ராமனைப் பாடினார். தமிழில் கம்பர் ஸ்ரீ ராமபிரானைப் பாடினார். அவரவர் தம் மொழியில் ஸ்ரீ ராமனைப் பாடினார்கள். இதில் 'தமிழ் உயர்ந்த பாஷையா? சமஸ்கிருதம் உயர்ந்த பாஷையா?' என்பதும் ஒன்று. இவை யாவையும் நன்கு கற்றுணர்ந்து பேசுபவர் திரு. ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்.

“ஸ்ரீராமாவதாரத்தின் தத்துவங்களை முதல் நூலிலிருந்தும் கம்பனிலிருந்தும் துய்த்து, எடுத்துச் சொல்வதில் நிகரில் லாத தன்மையாளர். சொற்களின் தொகுதியறிந்த தூய்மை உடையவர். கற்றவரின்முன் அவர் மனத்தில் நின்று நிலைக்கத் தக்கவகையில், தாம் கற்றவற்றை எடுத்துச் சொல்பவர். வல்லவரின் அவையில் பேசும்போது, வாய் சோர்ந்து பிழை சொல்லாமல் பேசுபவர், திரு. ராதாகிருஷ்ணன்.” இவ்வாறு விட்டலாபுரம் திரு. வி.எஸ். வெங்கடாச்சாரி அவர்கள் எழுதுகிறார்கள்.

இதிலிருந்து காரைக்குடி கம்பன் விழாவுக்கு வந்தவர்கள் சில சமயம் பட்டிமண்டபப் பேச்சுக்களைக் கேட்காமல் சென்றவர்கள் உண்டு என்பதும், அவர்களே பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் பட்டிமண்டபத்தில் பேசுவதைகேட்டு ரசிப்பதற்காக ஊர் திரும்பாமல் தங்கினார்கள் என்பதும் தெரிகிறது.

அவர் காரைக்குடி நாட்டுக் செட்டியார்களின் இறைப் பற்றையும், தமிழார்வத்தையும் மிகச் சரியாகப் புரிந்து கொண்டு அவர்களை மதித்தார். அவர்களின் வணிகப் பழக்க வழக்கங்களையும் துல்லியமாக அறிந்து வைத்திருந்தார். அவர்கள் வணிகத்தில் இட்ட முதல் வட்டியினால் வளரும் வகையில் நடத்துவர். கம்பராமாயணத்தில் அசோகவனத்தில் சீதை சிறைபட்ட போதும், சிறப்புடன் விளங்கியதை அனுமன் இராமனிடம் கூறியபோது, சீதை பிறந்தகுலம், புக்ககுலம், வானவர்குலம், வானரர்குலம் ஆகிய அனைத்தின் சிறப்பையும் உயர்த்தினான் என்றார்.

உன்குலம் உன்னது ஆக்கி, உயர்புகழ்க்கு ஒருத்தி ஆய
தன்குலம் தன்னது ஆக்கி, தன்னை இத் தனிமை செய்தான்
வன்குலம் கூற்றுக்கு ஈத்து, வானவர் குலத்தை வாழ்வித்து
என்குலம் எனக்குத் தந்தான்; என் இனிச்செய்வது, எம்மோம்?

என்ற கம்பன் பாட்டினைக் கூறிய பேராசிரியர், “சீதை
அசோகவனத்துள் சிறைப்பட்டபின், தசரதன் குலம்,
சனகன் குலம், தேவர் குலம் ஆகிய மூன்றையும்
காத்ததுடன், மேலும் எங்கள் வானரக்குலத்தையும் பெருமை
படுத்தினான்” என்ற கருத்தைக் கூறி, “இது வட்டிக்கு விட்ட
பணம் வளர்ந்து, கைம்முதலையும் காத்து, வட்டியையும்
வளர்த்தது போன்றது” என்றார்.

இதைக் கேட்ட தனவணிக குலத்தினர் கை தட்டி
ஆரவாரம் செய்தனர், அவையறிந்து பேசும் நுட்பம்
இதுதான்!

“பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் கம்பராமாயணம்
தவிர வில்லிபாரதம், பெரியபுராணம், கந்த புராணம்,
திருவிளையாடல் புராணம், சங்க இலக்கியங்கள்,
சிலப்பதிகாரம் சிந்தாமணி சைவசித்தாந்தம் சைவத்
திருமுறைகள், அருளிச் செயல் வியாக்கியானங்கள்
அருணகிரியார் நூல்கள் பட்டினத்தார், தாயுமானவர்
பாடல்கள், திருவருட்பா, பாரதியார் கவிதைகள் இவற்றின்
சொற்சுவை, பொருட்சுவை, மற்றும் நயவுரைகளை
மிகவும் இயல்பாக, விளையாட்டாக எடுத்துரைப்பதில்
கைதேர்ந்தவர்.

இன்று காரைக்குடியில் நடைபெறும் கம்பன் திருநாள்
கம்பன் அடிகுடி பழ. பழனியப்பன் செயலாளராக விளங்க
திங்கள் கூட்டங்கள் ஆண்டுவிழா நாட்டரசன்கோட்டை
விழா என மிகவும் விமரிசையாகப் பீடுநடை போட்டு
விளங்குகிறது.

திருவண்ணாமலை:

திருவண்ணாமலை அருணகிரிநாதர் திருவிழா தமிழ்
நாட்டின் விமரிசைமிக்க பெருவிழா. அவ்விழா ஆண்டு
தோறும் ஆகஸ்டு பதினைந்தாம் தேதி தொடங்கும்.

முதல்நாள் திருவிழா அருணகிரி நாதரின் திருப்புகழ் இன்னிசையில் பயிற்சி பெற்ற பற்பல ஊர்களின் நூற்றுக்கணக்கான பஜனைக் குழுவினர் ஆர்வத்துடனும், பக்தியுடனும் தெருக்களில் பாடிக்கொண்டு செல்வர். பிற்பகல் விழாவில் அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ், கந்தரனுபூதி, கந்தரலங்காரம், கந்தரந்தாதி, முதலான நூல்களின் பாடல்களை விளக்கும் சொற்பொழிவுகள் நடைபெறும். மாலையில் அருணகிரிநாதர் திருவுருவப் படம் அலங்காரத் தேரில் திருவீதி வலமாக வரும்.

அப்போது தமிழகத்தின் புகழ்பெற்ற நாதசுரக் கலைஞர்கள் இரட்டை நாயனம், இரட்டைத் தவில்களுடன் 'மல்லாரி' எனப்படும் சுவாமி புறப்பாட்டு இசையை நிகழ்த்துவார்கள். ஏறத்தாழ நூறு நாயனங்களும், நூறு தவில்களும் ஒரே நேரத்தில் இசைப்பது இடிமுழங்குவது போலக் கேட்பாரை அதிர வைக்கும். இந்த இசையைப் பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் தாளமிட்டு ரசித்துக் கேட்டு கலைஞர்களை உற்சாகப்படுத்துவார். அந்தத் திருவிழாவில் பல்லாயிரக் கணக்கான பக்தர்கள் திருப்புகழ் பாடிகொண்டே உடன் செல்வர். மறுநாள் கருத்தரங்கம் நடைபெறும் மாலையில் பெரும் பட்டிமண்டபம் நடைபெறும். இவ்விழாவில் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த பேச்சாளர்கள் பங்கேற்பர்.

அக்காலத்தில் பட்டி மண்டப நடுவர்களாக, தமிழ்க் கடல் இராய. சொக்கலிங்கனார், கி.வா.ஜகன்னாதனார், குன்றக்குடி அடிகளார் போன்றோர் திகழுவர். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன், அ.ச.ஞா., புலவர்கீரன், சாலமன் பாப்பையா, சத்தியசீலன், அ.வ.ரா., மு. கணபதி, இரா. செல்வகணபதி, சாரங்கபாணி, சரஸ்வதி ராமநாதன், ருக்குமணி, ஆகியோர் அணியில் வாதாடுவோராக விளங்குவர். இந்த நிகழ்ச்சிக்கு பல்லாயிரக்கணக்கில் சுவைஞர் கூடி, அமர்ந்து, முறையாகக் கேட்டு மகிழ்வர். அந்த நிகழ்ச்சிக்கு வந்த பேச்சாளர்கள் அரங்கினுள் நுழைவதற்கு வழியின்றித் தவிப்பார்கள். அவர்களைக் காவல்துறையினர் கூட்டத்தின் இடையே வழி உண்டாக்கி

அழைத்துச் சென்று மேடையின் அருகே விடுவார்கள். பேச்சாளர்கள் முதலில் பெருங்கூட்டத்தைக் கண்டு திகைத்தாலும் மக்கள் தரும் உற்சாகத்தால், மிகவும் சிறப்பாகப் பேசிவிடுவார்கள்.

கற்றறிந்தார் கல்வி விளங்கும் கசடற்ச்
சொல்தெரிதல் வல்லா ரகத்து.

என்ற திருக்குறளின் அனுபவப் பொருளை அங்கே காணலாம். ‘சந்நிதி விசேஷம்’ எல்லா நலத்தையும் சாத்தியமாக்கும்.

அந்த விழாவில் ஆண்டுதோறும் மகிழ்ச்சியும், நெகிழ்ச்சியும் உண்டாக்கும் நிகழ்ச்சிகள் நடக்கும். கம்பனடிப்பொடி திரு, சா. கணேசன் தலைமையில் ஒரு பட்டிமண்டபம். ‘பட்டினத்தார் போற்றிப் பாடிய அடியார்களுள் நம் மனங்கவர்ந்தவர், சிறுத்தொண்டரா?, திருநீலகண்டரா? கண்ணப்பரா?’ என்பது தலைப்பு.

பெற்ற பிள்ளையை அறுத்துக் கறி சமைத்துப் போடுபவர் இந்தக் காலத்தில் எங்கும் இல்லை. என்று வாதாடியவருக்கு சத்தியசீலன் “ஏன் நடக்காது? கடந்த ஞாயிற்றுக்கிழமை தென் ஆப்பிரிக்காவில், ஜோகனஸ் பார்க்கில், ஒருவர் தம் மகனையே வெட்டிச் சமைத்து விருந்தாளிக்கு உணவிட்டார் என்ற செய்தி ஹிந்து செய்தித்தாளில் வந்துள்ளதே” என்றார்.

“இப்படிச்சொல்லுக” என்று அந்த மேடையிலேயே சத்தியசீலனுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தவர் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன். இது உண்மைதானோ என்று அந்த மேடையில் பேசிய கம்பனடிப்பொடி சா. கணேசன், அ.ச. ஞானசம்பந்தம் உள்பட அனைவரும் நம்பிவிட்டார்கள். ஆனால், ஒரு கட்சியில் பேசிய கி.வா.ஜ. பேராசிரியர்தம் பக்கத்தில் இருந்த சத்தியசீலனுக்குக் கைகொடுத்ததைப் பார்த்துவிட்டார்.

பேராசிரியரிடம், “இது உண்மையா?” என்று கேட்டு விட்டார்.

பேராசிரியரோ, தம் குருநாதரிடம் பொய் சொல்லக் கூடாது என்று கருதி, “சும்மா, பட்டிமன்றத்தின் வாதத்துக்காக” என்று ஒப்புக்கொண்டார்.

“பட்டிமண்டபத்துக்காகக் கூட, தவறான செய்தியைச் சொல்லக் கூடாது” என்று பத்திரிகையாளரான கி.வா.ஜ. எண்ணினார். உடனே மிகவும் சாதுரியமான ஒரு செயலைச் செய்தார்.

சத்தியசீலனிடம், “நீங்கள் சொன்ன செய்தியை நானும் படித்தேன்” என்றார். சத்தியசீலனுக்கோ ஆச்சரியம்! அடுத்து, கி.வா.ஜ. “நீங்கள் அதற்கு மறுநாள் திங்கள் கிழமை பேப்பரைப் படிக்கவில்லையா?” என்று கேட்டு, “அன்றைய ஹிந்துவில் நேற்று மகனை அறுத்துச் சமைத்ததாக வந்த செய்தி உண்மையல்ல; தவறுக்கு வருந்துகிறோம்” என்ற செய்தி வந்துள்ளதே என்றார். அனைவரும் கைதட்டி ஆரவாரம் செய்தார்கள்.

அதன் பிறகு, நடுவர் தம் தீர்ப்புரையில் யாருக்கும் எப்போதும் தீமை தராமல் பேசுவதே வாய்மை என்று என்று வள்ளுவர் கூறியுள்ளார். அதே சமயத்தில் உலக நன்மை கருதிப் பொய் சொல்வதும் உண்மையின் பாற்படும் என்று அடுத்த குறட்பாவில் கூறியுள்ளார் என்று வேறேதையோ சொல்வதுபோல தாம் கூறிய கற்பனைச் செய்தியை நியாயப்படுத்திவிட்டார். இதனைப் பேராசிரியர் சத்தியசீலனே என்னிடம் கூறி மேடைப் பேச்சின் தரத்தை எப்போதும் தாழ்த்தக் கூடாது என்ற அறிவுரையை எனக்குக் கூறினார்.

வாசீசகலாநிதி கி.வா.ஜ. மறைந்தபின், தொடர்ந்து, திருவண்ணாமலையில் பேராசிரியர் இராதகிருஷ்ணனே, தொடர்ந்து பல்லாண்டுகள் நடுவராக இருந்தார். ஒருமுறை கம்பராமாயணத்தில் பட்டி மண்டபம் நடந்த போது, ‘வீரருள் சிறந்தவன் இலக்குவனா, இந்திரஜித்தா’ என்ற தலைப்பு. அதில் “இந்திரஜித் வீரருள் வீரன்! என்று கூறி அவன் வீரச்செயல்களைப் பட்டியலிட்டார் அ.வ.இராஜகோபாலன். அதற்கு பதில் கூறவந்த புலவர்

மு. கணபதி ஒருமுறை ஒரு வீரன் “எதிரிக்கு பயந்தவர் களெல்லாம் என்மேல் படுத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றுகூறிப் படுத்துக் கொண்டான். எல்லாவீரர்களும் அவன் மேல் படுத்துக் கொண்டார்கள். உண்மையில் மிகவும் பயந்தவன் அவனே! அதுபோல்தான் நிகும்பலை யாகம் செய்வதற்காக அரக்கர்களைச் சக்கரவியூகம் போலச் சுற்றி நின்று போர்புரியச் செய்து, தான் உள்ளே மறைந்துபோன செயலை அநுமன் கண்டிக்கும் பாடலைக்கூறி இந்திரஜித் “வீரர்உள் வீரன்” அதாவது வீரர் பலர் சுற்றி நிற்க தான் உள்ளே நின்ற வீரன், என்று நகைச்சுவைபடப் பேசினார்.

அதற்கு அவர் எடுத்துக்காட்டிய கம்பன் பாடல்கள்:

“போயவன், மாறி நிகும்பலை புக்கான்” என்ற பாடலும் “தடந்திரைப் பரவை அன்ன சக்கர யுகம் புக்கு கிடந்தது கண்டதுண்டோ” என்ற பாடலும் ஆகும். இது அவர்தம் வாதச் சிறப்பைக் காட்டுகிறது என்று பேராசிரியர் புகழ்ந்தார்.

திருவண்ணாமலை திருக்கோயிலில் ஆண்டுத் தோறும் திருக் கார்த்திகை தீபம் அதிவிமரிசையாக, தேசியத் திருவிழாவாக நடைபெறும். இவ்விழாவில் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் திருக்கோயிலில் இராமலிங்க விலாசம் என்ற உள்ளரங்கில், பலமுறை பெரியபுராணம், கந்தபுராணம், திருமுருகாற்றுப் படை, திருப்புகழ், கந்தரலங் காரம், கந்தரனுபூதி ஆகிய பனுவல்களின் பெருமையைப் பற்றிச் சிறந்த விரிவுரைகளை நிகழ்த்தி இருக்கிறார்கள்.

திருவண்ணாமலை அருணகிரிநாதர் விழாவுக்கு ஆரம்ப காலத்தில் வந்தவர்கள், மாடர்ன் ஹோம் என்ற தங்குமிடத்தில் தங்குவார்கள். அங்கு விழாவில் பேசிவிட்டு வந்த கி.வா.ஜ.. பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் போன்றோரை, தங்கள் முன் நேரில் வந்து காட்சியளிக்கும் முனிவர்களாகவும் ரிஷிகளாகவும் கருதித் திருவடிகளில் பலமுறை வீழ்ந்து பணிந்து, தம் குறைகளைக் கூறி முறையிடுவார்கள். வந்த பேரறிஞர்கள், அவர்களிடம் நல்லதே நடக்கும் என்று பொதுவாகக் கூறினாலும் பெரிதும் மகிழ்வார்கள்.

பழந்தமிழ் நூல்களின் பொருளை அந்த எளிய மக்களிடம், அருணகிரி நாதரின் திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி இவற்றுடன் இணைத்துக் கூறும்போது, தேவர்களே மண்ணிற்கு வந்து அருள்புரிவது போன்று, கருதி வணங்குவர்.

கிருபானந்த வாரியார் போன்றோர் நாயன்மார்களுள் ஒருவரே என்று கருதி வழிபடுவார்கள். பின்னர் திருக் கோயில் தேவஸ்தான விருந்தினர் மாளிகையில் பேச்சாளர்கள் தங்கி, இறை வழிபாடு செய்தபின் சொற்பொழிவு செய்வர். சில ஆண்டுகள் ஹோட்டல் பார்க்கிலும், பாரத் லாட்ஜிலும் தங்குவர்.

அவ்வாறு ஒரு முறை நானும் வாகீச கலாநிதி கி.வா. ஜகந்நாதன்னுடன் திருக்கோயிலின் வடக்கு வாசல் அருகில் இருந்த விருந்தினர் இல்லத்தில் தங்கி இருக்கிறேன். அக்காலத்தில் அவ்வூர் உயர்திரு டி.வி. சுப்பிரமணியன் செட்டியார் இல்லத்திலும், எஸ்.வி.எஸ்., எஸ். முத்தையா செட்டியார் இல்லத்திலும், வேளை தோறும் விருந்தளித்து மகிழ்வார்கள். ஒருமுறை சிமெண்டுக் கடை அருணாசலம் என்பவர் இராதாகிருஷ்ணனை வற்புறுத்தி அழைத்துச் சென்று தம் இல்லத்தில் தங்க வைத்தார். அவருடன் நானும் அங்கு தங்கி, மறுநாள் ஒரு பட்டி மண்டபத்தில் பேசினேன் பேராசிரியரைப் பாத்திரக்கடை அருணாசலம் ஐயர் பெரிதும் மதித்துப் போற்றுவார்.

இன்று அருணகிரிநாதர் திருவிழா திரு. வி. தனுசு எம்.எஸ்சி., அவர்களைச் செயலாளராகக் கொண்டு, சீரோடும் சிறப்போடும் நடைபெறுகின்றது. ஆண்டு தோறும் நாவுக்கரசர், கலைமாமணி முனைவர். சோ. சத்தியசீலன், ஆய்வுரைத்திலகம் முனைவர் அறிவொளி, இரா. ருக்மணி, முனைவர் இரா. செல்வகணபதி, முனைவர் தி இராசகோபால், சுகிசிவம், இலங்கை ஜெயராஜ், பேராசிரியரின் மைந்தர் இரா. மாது, திருவாரூர் சண்முக வடிவேல் முதலான பேராசிரியரின் அன்பைப் பெற்ற அறிஞர்கள் இத்திருவிழாவில் பங்கேற்றுச் சிறப்பிக்கின்றனர். பொன்னி செல்வராஜ், இலக்கியச் செல்வர் கண்ணன், சோ.

முத்து, டி.வி.எஸ், ராஜாராம் முதலானோர் விழாவுக்கு உறுதுணை புரிகின்றனர்.

திருவண்ணாமலையில் இந்து சமய மன்றம் என்ற அமைப்பின் பொறுப்பேற்று, சு. சண்முகம் ஏறத்தாழ நாற்பது ஆண்டுகளாக, தமிழகத்தின் தலைசிறந்த பேச்சாளர்களை அழைத்துத் தொடர் விரிவுரை ஆகியவற்றை மாதந்தோறும் நடத்தி வருகிறார்.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களின் சிறப்பை மேலும், மேலும் மெருகேற்றி உயர்த்திய பெருமை திருவண்ணாமலைக்கு உண்டு.

இங்கே சொற்பெருக்காற்றிய தனிச் சிறப்பால், அருகில் உள்ள வேட்டவலம், அவலூர் பேட்டை, தேவிகாபுரம், வாழியூர் போன்ற சிற்றூர்களில் பேராசிரியரின் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் அடிக்கடி நடை பெற்றன. அவற்றின் சிறப்பை விரித்துரைக்க வேண்டுமானால் ஒரு தனி நூலே எழுத வேண்டும்.

திருக்கோயிலூர்

திருக்கோயிலூர் கீழையூர்ச் சிவன் கோயிலில் ஒவ்வொரு கிருத்திகை நாளிலும், பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் போன்றோர் பலமுறை சொற்பொழிவாற்றியுள்ளனர்.

இந்நிகழ்ச்சியை ஒரு வேள்வி போல இடைவிடாமல் நடத்திய சிறப்பு, சிவத்திரு. தேவ. ஆசைத்தம்பி அவர்களைச் சாரும்.

திருக்கோயிலூர் சங்க காலம் தொடங்கி வரலாற்றுச் சிறப்புடன் திகழ்கிறது. இங்கு ஆட்சிபுரிந்த சேதி நாட்டரசன் தெய்வீகன் கபிலர், ஓளவையார் ஆகியோரின் அன்புக்குரியவனாய் விளங்கினான். கபிலர், பாரியின் மக்கள் அங்கவை, சங்கவை ஆகியோருக்குத் திருமணம் புரிவிக்கப் பெரிதும் முயன்று ஏமாற்றமே கண்டனர். அதன் விளைவாக மனம் வருந்திய கபிலர் அவ்வூர் ஆற்றின் இடைகுறையில் உள்ள ஒரு பாரையில் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தார்.

அங்குள்ள ஓர் பாறையை இன்று ‘கபிலர் பாறை’ என்று கருதிப் போற்றுவர். அங்கு ஆண்டுதோறும் கபிலர் விழா நடை பெறுகிறது. அவ்விழாவில் ஆண்டுதோறும் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் கலந்து கொள்வார். திரு டி. எஸ். தியாகராஜன் அதன் செயலராக விளங்கிச் சிறப்பாக நடத்துகிறார். அவ்விழாவில் ஆண்டுதோறும் கபிலர் விருது வழங்கப் படுகிறது.

திருக்கோயிலூர் பேராசிரியர் வாழ்க்கையில் தனிச் சிறப்புடைய இடம் பெற்றுள்ளது. அவர் மறைந்த பின் மீகாமன் இல்லா மரக்கலமாய் அவர்தம் குடும்பம் அல்லற்பட்ட போது, அவர் குடும்பநலம் கருதித் திருக் கோயிலூர் அன்பர்கள்தாம், முதன் முதலில் நிதி வழங்கினர். அந்த ஊரினர்தாம் மறைந்த பேராசிரியர் பால் ஆழ்ந்த நன்றி பாராட்டினர். சரியாகச் சொன்னால் அவர்கள் முன் ஏர் பிடித்த பின்னரே, அடுத்தடுத்த ஊரினர் பின் ஏர் பூட்டித் தொடர்ந்தனர். இலட்சக்கணக்கில் நன்கொடை திரண்டது. பேராசிரியரின் குடும்பம் ஒருவாறு பிழைத்தது.

“அதூஉஞ் சாலும் நற்றமிழ் முழுதறிதல்” என்ற பழைய புறநானூற்றுப் பாடல் வரி, தன்னை அவ்வூரில் புதுக்கி கொண்டு பெருமிதம் பெற்றது !

இராசிபுரம்

1964ஆம் ஆண்டு இராசிபுரத்தில் முதல் கம்பன் விழா. தமிழ்ரசிகப் பெருமக்களின் பெருங்கூட்டம் சிவன் திருக்கோயில் வளாகமெங்கும் நிரம்பி வழிந்தது. தமிழ்க் கடல் ராய். சொக்கலிங்கனார் தலைமை தாங்கினார். வாசிச கலாநிதி. கி.வா.ஜ., சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. போன்ற தமிழகத்தின் தலைசிறந்த அறிஞர்கள் சொற் பொழிவாற்றினார்கள் அந்த வரிசையில் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் இளம் பேச்சாளர் பேராசிரியரின் பேச்சுக்குத் தலைப்பு “சிறியன சிந்தியாதான்”

கம்பன் காவியத்துள் அனைவரையும் சிந்திக்க வைக்கும் ஒரு சிக்கல் நிறைந்த பாத்திரம் வாலி. அந்தச் சிக்கல்

நிறைந்த பாத்திரத்தைச் சிக்கல் அறுத்து, தெளிவாக்கியது பேராசிரியரின் சொல்திறன். அன்றே பேராசிரியர் தம் சொல்வலையில், மேடையில் அமர்ந்திருந்த தமிழ் அறிஞர்களையும், ரசிகப்பெருமக்களையும், சிக்க வைத்துக்கொண்டார். தமிழ்க் கடலின் அலைக்கரம், பேராசிரியரைத் தம் அலைவரிசையில் அரவணைத்துக் கொண்டது.

வாகீச கலாநிதி தம் கலைநிலையை வாரி வழங்கி, சிந்தனை சிறியதல்ல சீரியது. ஆதலால் சொல்லும் சிறந்தது. “சொல் வளம் பெருகு” என்று ஆசி வழங்கியது. சிலம்புச்செல்வரும் “யார் கொல் இச்சொல்லின் செல்வன்” என வியந்து, தம் வாழ்த்தொலியை வழங்கினார்.

நல்லறிஞர்களின் ஆசிபெற்ற அன்றிலிருந்து, பேராசிரியர் பெரும் பேச்சாளராக வளர்ந்தார். அவர் தம் வாழ்க்கையில் இராசிபுரம் இராசி நிறைவித்தது எனப் பல இடங்களிலும் பெருமையோடும் நன்றியோடும் சொல்லிக் கொள்வார். பேராசிரியர் இராசை கம்பன் கழக விழாவுக்கு முன்னதாகவே ஆண்டுதோறும் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தியின் இல்லத்துக்கு வந்து, நிகழ்ச்சி முன்னோட்டத்தை வரைந்து, பேச்சாளர்களை அழைத்து, விழா நிறைவு வரை இருந்து, எல்லா உதவிகளையும் செய்வார். இராசிபுரம் கம்பன் கழகம் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே துணை புரிந்தவர் சிந்தாமணிச் செல்வர் திரு. மு. இராமசாமி ஆவார்.

‘கம்பர்சீர் பரவுவார்’ திரு எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி அதன் செயலாளராகவும், பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அமைப்பாளராகவும் திரு. சுந்தரம் அவர்கள் தலைவராகவும் விளங்கி நெடுங்காலம் இனிதே நடத்தி வந்தார்கள். அக்கழகம் இன்று 49ஆம் ஆண்டைக் கடந்து வெற்றிநடை போடுகிறது.

எழுதும் விதியின் கை கம்பர் சீர் பரவுவார் எஸ். கிருஷ்ண மூர்த்தியையும், பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனையும் நம்மிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டது. அமைப்பாளர்கள் இருவரையும் இழந்தபின் ஆண்டுதோறும் கம்பன்

விழா நன்றாக நடைபெறுவதற்குரிய வகையில் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி எழுதி வைத்த உயில் தோன்றாத் துணையாய் அவர் மைந்தர் டாக்டர் திரு. கி. பிரேம் குமாருக்கு ஊக்கம் தந்து தந்தை வழியில் முன்னெடுத்து நடத்த உதவுகிறது.

இன்று இராசிபுரம் கம்பன் கழகத்தின் நிகழ்ச்சிகளுக்கு உறுதுணையாக டாக்டர் சுமதி பிரேம் விருந்தளிக்கிறார். நாவுக்கரசர் சத்தியசீலனும் இரா. மாதுவும் உரிய ஆலோசனை வழங்குகிறார்கள். இராசிபுரம் கிருஷ்ண மூர்த்தி தாம் பெரிதும் மதித்த பேராசிரியர் இரா. இராதா கிருஷ்ணனின் திருப்பெயராலும் வாக்கீசகலாநிதி. கி.வா.ஜ. திருப்பெயராலும், கள்ளிப்பட்டிக் கம்பர் க.கு.கோ. திருப் பெயராலும் சென்னைகம்பன் கழகத்துக்குப் பெருநிதி வழங்கி, ஆண்டுதோறும் நினைவுப் பரிசில் வழங்க ஒழுங்கு செய்து, அவர்களின் நினைவைப் போற்றுகிறார். அவர் பெயர் ஆண்டுதோறும் சென்னைக் கம்பன் கழகத்தினரால் போற்றப்பெறுகிறது. இந்த 2013ஆம் ஆண்டின் பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் விருதினை இந்நூலாசிரியன் பெற்றுப் பெருமகிழ்வடைந்து, உரிய பெரியோரை எண்ணிஎண்ணி உவந்து, உணர்ந்து மகிழ்ந்து, நெகிழ்ந்து போற்றுகிறான். அவ்விருதே இந்நூலாசிரியருக்கு இந்நூல் எழுதும் ஊக்கம் தந்தது.

“அனுமன், செவிக்குத்தேன் என இராகவன் புகழினைத் திருத்தும் கவிக்கு நாயகன்” என்று கம்பரால் புகழப் பெறுகிறான். இராமாயணக் கதை எங்கு நடந்தாலும் அங்கே சென்று ஓர் ஓரமாக இருந்து தாம் திருத்தியவாறே, இராமன் புகழ் பேசப்பெறுகின்றதா என்று கவனிப்பான் என்பது வைணவம்.

அது போலவே, “எண் பொருளவாகச் செலச் சொல்லுதல்” கேட்பார் உள்ளம் எளிதில் ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு கூறுதலில் பேராசிரியர் வல்லார். பேராசிரியரின் சொல்லாற்றல், கம்பனைக் காணக் கூடாது என்றவர்களையும் காண வைத்தது. கம்பன் காவியத்துக் கவிகள் அனைத்தும் “செவி நுகர் கனிகள் தாம்” என்பதை,

கம்பனை வெறுத்தவர் உள்ளங்களிலும் உணர வைத்தது, பேராசிரியரின் நாவன்மைதான். அவரது நாவில் நாமகள் குடி கொண்டதால்தான், தமிழ்ச் சுவைஞர்கள் அனைவர் உள்ளத்திலும் பேராசிரியர் நிரந்தரமாகக் குடி கொண்டார்

“உள்ளத்தில் உண்மையொளி உண்டாயின் வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்” என்ற பாரதியாரின் தத்துவ உரைக்கேற்ப, அவருடைய உள்ளத்தில் உண்மை நிறைந்திருந்ததால் அவரது பேச்சில் ஒளிபெருகி அனைவரையும் அவரது பேச்சு கவர்ந்து கொண்டது.

தமிழ் இலக்கிய மேடை ஆனாலும் சமயத் தத்துவம் விளக்கும் மேடையானாலும் அவரது சொற்பொழிவில் ஒழுக்கத்தின் ஊற்றைக் காணலாம். பேராசிரியரின் சொல், ‘ஒழுக்கம் உடையார் வாய்ச் சொல்லாக’ மிளிர்ந்ததால், அது இளைஞர் பலருக்கு, ஊற்றுக்கோலாகவும், புகழ் ஏணிப்படியாகவும் அமைந்தது.

பேராசிரியர் எல்லா இலக்கியங்களிலும் வன்மை பெற்றிருந்தாலும், கம்பராமாயணப் புதுமைப் பேச்சாளராக வளர்ந்ததே அவரைப் புகழேணியின் உச்சியில் ஏற்றியது எனலாம்.

இராசிபுரம் கம்பன் கழகத்தின் இனிய ஆலோசகர் வைணவச் செம்மல் திரு. மு.ரா. எனப்படும் மு. இராமசாமி எழுதிய கட்டுரையின் ஒரு பகுதியே மேலே இடம் பெற்றது.

புதுச்சேரி

புதுச்சேரி கம்பன் கழகம் 15-05-1966 அன்று தொடங்கப் பெற்றது. திருமுடி. சேதுராமன் ஆதரவில் கம்பவாணர் புலவர் அ. அருணகிரி அவர்களைச் செயலாளராகவும் ஆனந்தா கோவிந்தசாமி முதலியாரைத் தலைவராகவும் கொண்டு நடைபெறுகிறது. இன்று அதன் செயலாளர் மூத்த வழக்கறிஞர் திரு. தி. முருகேசன்.

புதுச்சேரிக் கம்பன் கழகத்தின் தனிச்சிறப்பு, அது புதுச்சேரி அரசின் முழு ஆதரவில் நடைபெறுவதுதான்! இவ்விழாவில் நாடே திரண்டுவந்து கூடி, இதன்

நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்டு மகிழும்! அறிஞர்களுக்கும், சுவைஞர்களுக்கும், அரசாங்கத்தின் சார்பில் விருந்து வழங்குவர். ஒவ்வொரு நாளும் சிறந்த செல்வர், மற்றும் புதுச்சேரி அமைச்சர்களின் இல்லங்களில் விருந்துபசாரம் நடைபெறும்.

மதுச்சேரி என்றே மக்கள் நினைத்திருந்த
புதுச்சேரி வாசல் புலவர்களின் தலைவாசல்
மதித்தேறி வந்த மாகவிகள் தமையெல்லாம்
அணைத்தோர்கள் வாழும் அழகுநகர் புதுச்சேரி
பாரதியும் இங்கேதான் பாடித் திரிந்தானாம்;
பாரதிதா சன்இங்கே பாண்டியனாய் வாழ்ந்தானாம்

என்று 1972ஆம் ஆண்டு கவியரங்கத் தலைமை ஏற்ற கவியரசர் கண்ணதாசன் போற்றிப் பாடிய கம்பன் கழகம் இது!

இக்கம்பன் கழகவிழாக்களில், 1973 ஆம் ஆண்டு முதல் 1983 ஆம் ஆண்டு வரையில், ஐந்துமுறை பங்கேற்றுச் சிறப்பு செய்தவர் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் ஆவார்.

இராமாயணத் தந்தையருள் சிறந்தவர் யார்? தசரதனா?, வாலியா? என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. அவர்கள் நடுவராகவும், பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையா தசரதன் கட்சியிலும், பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் வாலி கட்சியிலும் 1973ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற பட்டிமண்டபத்தில் வாதாடினர்.

1975ஆம் ஆண்டு 'கம்பனில் தத்துவ வளம்' என்ற தலைப்பில் பேசிய இராதாகிருஷ்ணன் சங்க காலத்துப் பாடல் ஒன்றை விளக்கும் போது, "எதிர்பாராமல் வருகின்ற ஒன்றுதான் மிக்க சுவையைத் தரும்" என்றார்.

ஒரு மன்னனின் அவைக்குச் சென்ற சென்ற புலவர் ஒருவர் எல்லார் முன்னிலையிலும் மன்னனிடம், "உன் குடை தாழட்டும்; உன்தலை குனியட்டும்; உன் மாலை வாடட்டும்; உன் வாய்ச்சொல் மதிப்பில்லாமல் போகட்டும்" என்றார்.

அனைவர்க்கும் கோபம் வந்தது. “என்ன சொன்னீர்கள் புலவரே” என்று மன்னன் சற்றுக் கோபத்துடன் கேட்டான். ஆனால் புலவர் மிகவும் அமைதியுடன் விளக்கம் சொன்னார்.

திருக்கோயில் தெய்வம் வீதிவலம் வரும்போது, உன்குடை தாழட்டும்; ஞானிகளும் முனிவர்களும் உன்னை வாழ்த்திக் கரங்களை உயர்த்தும்பொழுது, உன் தலை பணிந்து வணங்கட்டும்; எதிரிகளின் நாட்டை வென்று அதனை எரிக்கும் புகையில், உன் பூமாலை வாடட்டும்; உன் மனைவி உன்னுடன் ஊடல்கொண்டு சினக்கும்போது, உன் கோபத்துக்குச் சிறிதும் மதிப்பின்றிப் போகட்டும்” என்று புகழாததுபோல் புகழ்ந்தார்.

அதைக் கேட்டு மன்னனும் அவையோரும் மகிழ்ந்தனர். இதுதான் எதிர்பாராமல் வருகின்ற ஒன்று என்றார். அதனை விளக்குவதற்காக

பணியியர் அத்தை நின் குடையே முனிவர்
முக்கட்செல்வர் நகர்வலஞ் செயற்கே!
இறைஞ்சுக பெருமநின் சென்னி சிறந்த
நான்மறை முனிவர் ஏந்துகை எதிரே!
வாடுக இறைவ நின் கண்ணி ஒன்னார்
நாடுசுடு கமழ்புகை எரித்த லானே!
செலீஇயர் அத்தை நின் வெகுளி, வாலிழை
மங்கையர் துனித்த வாண்முகத் தெதிரே!

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலைக் கூறியவுடன், கரவொலியால் அரங்கமே அதிர்ந்தது.

மேலும், “அந்தப் பாட்டில் இறைவன் உலா என்றதால், வீட்டையும், நான்மறை முனிவர் என்றதால், அறத்தையும், பகைவரை வெல்லுதல் என்றதால் பொருளையும், ஊடலைச் சொன்னமையால் இன்பத்தையும் ஆக, அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்ற நான்கு உறுதிப் பொருள்களையும் கூறுவது மேலும் ஓர் எதிர் பாராத இன்பச் சுவையை நமக்குத் தருகின்றது” என்று கூறியதையும் கேட்டு அவையினர் செய்த கரவொலி அடங்க நெடுநேரமாயிற்று.

“முடிச்சோதியால் உன் முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ?” என்ற நம்மாழ்வார் பாடலில். முதலில் பாதத்தையும் பின்னர் முடியையும் கூறாமல், முதலில் முடிச்சோதியையும், பிறகே முகச் சோதியையும் கூறியது ஏன்? என்று கேட்டு விட்டு, தம்மைப் பாடும் நம்மாழ்வார் முன் பரந்தாமனே தலை சாய்த்துப் பணிந்தபொழுது முடிச்சோதியும் பிறகு தலை நிமிர்ந்து கண்டபொழுது முகச் சோதியும் தெரிந்ததாக உரையாசிரியர்கள் வியாக்கியானம் செய்கிறார்கள் என்று கூறிய பேராசிரியர், கன்னிமாடத்தின் மேலிருந்து, இராமனைச் சீதை கண்டபோது முதலில் இராமனின் முடியழகும், பின் அவர் தலைநிமிர்ந்து பார்த்தபொழுது, முகமும் தோன்றியது என்று கம்பர் பாடியுள்ளார் என்றார்.

அதனை விளக்க,

“இந்திர நீலம்ஒத்து இருண்ட குஞ்சியும்
சந்திர வதனமும் தாழ்ந்த கைகளும்
சுந்தர மணிவரைத் தோளு மேஅல
முந்தி என் உயிரையும் முறுவல் உண்டதே”

என்று சீதை கூறினாள் என்றார்.

அவர் அங்கு “தத்துவ வளம்” என்ற தலைப்பில் பரமாத்மா, ஜீவாத்மா ஆகிய இரண்டின் ஐக்கியம், சீதையாலும் இராமனாலும் விளங்குவதை அற்புதமாக விளக்கினார்.

1976 ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த கம்பன் விழாவில் சிலம்புச்செல்வர் ம.பொ.சி. பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் இருவரும் பேசுவதாக ஏற்பாடு. இராதாகிருஷ்ணன் வரத் தாமதமானதாலும் சிலம்புச் செல்வர் முதலில் பேசிவிட்டு வேறு நிகழ்ச்சிக்குச் செல்லவேண்டி இருந்ததாலும், ம.பொ.சி. முதலில் பேசினார். சற்றுத் தாமதமாக வந்த இராதாகிருஷ்ணன், ம.பொ.சி பேசியபின் மேடை ஏறினார். சிலம்புச் செல்வர் பேசியபின் பேசும் எவர் பேச்சும் எடுபடாது. ஆனால் இராதாகிருஷ்ணன் பேச ஆரம்பித்த போதே அவையினர் பலமாகக் கைதட்டித் துள்ளிக் குதித்து ஆரவாரித்தனர். “நான் முன்னதாகப் பேசிய

பின்னரே சிலம்புச் செல்வர் பேச வேண்டும் என்பது அமைப்பு! ஆனால் நான் பின்னேயும் அவர் முன்னேயும் பேச நேர்ந்ததில் ஓர் அழகு இருக்கிறது. எவ்வாறென்றால், சிலம்புச்செல்வர் முன்னழகர்” என்று கூறி, பேராசிரியர் மீசையை முறுக்கி ஒரு பாவனை காட்டினார்.

“நான் பின்னழகன்” என்று கூறித் தம் குடுமியை அவிழ்த்து முடிந்தார்! அவையில் இருந்த அனைவரையும் தம் பேச்சின் ஆரம்பத்திலேயே ஆரவாரிக்க வைத்த இராதாகிருஷ்ணன் பேசியதைக் கேட்ட சிலம்புச் செல்வர் வாய்விட்டுச் சிரித்து, தம் அடுத்த நிகழ்ச்சியையும் மறந்து, இவர் பேசி முடிக்கும் வரை இருந்து பாராட்டிச் சென்றார்.

அதே ஆண்டில் உரை மன்றத்தில் “வாழ்வா? சாவா?” என்ற தலைப்பில் பேசிய இராதாகிருஷ்ணன் “அறத்தை நிலை நாட்ட அறவழியில் செல்லவேண்டும் என்பது இராமனின் நோக்கம். அறத்தை நிலை நாட்ட எந்த வழியிலும் செல்லலாம் என்பது கண்ணனின் கொள்கை. ஆங்கிலேயரை அகற்ற எந்த வழியை வேண்டுமானாலும் கடைப்பிடிக்கலாம் என்பது பாரதியார் கொள்கை. அதனால் தான் அவர் கண்ணன் பாட்டு எழுதினார்.

இராமாயணத்தில் வாலி முதலில் இராமனது புகழைக் கேள்வியுற்றான். பின்னர் இராமன் பெயரைத் தாரை கூறக் கேட்டான். பின்னர் இராமன் அம்பை மார்பிலிருந்து எடுத்த வாலி. “செம்மை சேர் நாமந்தன்னைக் கண்களில் தெரியக் கண்டான். ஆவிபோகும் சமயத்தில் ஞானம் பெற்றான் வாலி. பரம்பொருளிடமிருந்து பக்தன் எதனைப் பெற வேண்டுமோ, அதனைப் பரம்பொருளே நேரில் கொண்டு வந்து தரப் பெற்றவன் வாலி. அங்கே வாலிக்கு முதலில் சாவு; பின்னர் பேரின்பப் பெருவாழ்வு.”

1981இல் வ.வே.சு. நூற்றாண்டு விழாவை ஒட்டி படத் திறப்பும் அஞ்சலியுரையும் நிகழ்ந்தன வாழ்க்கையால் உரைப்பதை வார்த்தையால் உரைக்க முடியாது. வாழ்க்கையில் மிகச் சிறந்தவற்றை நிகழ்த்திக் காட்டியவர் வ.வே.சு. ஐயர் என்று கூறி இராமாயண எடுத்துக் காட்டினால்

வான்மீகி சொன்னது யதார்த்தம். கம்பன் சொன்னது இலட்சியம் என்று பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் உரை நிகழ்த்தினார். அன்று மாலை நடந்த பட்டிமண்டபத்தில், அறவழியில் நிற்பவர்க்கு அந்த அறமே துணைபுரியும். ஆனால் அறவழி பிறழ்ந்தவனுக்கு உடன் பிறப்பே பகையாகும் என்று திருக்குறளுக்கு ஒரு புது விளக்கம் கொடுத்தார். அந்த உரையே புதுச்சேரியில் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் நிகழ்த்திய இறுதிப் பேச்சு.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் மறைந்துவிட்டார் என்று நாம் நினைத் திருந்தோம் ஆனால் அவர் இலங்கைத் திருநாட்டில் இன்னும் வாழ்ந்து வருகிறார். இளமை மிகுந்து காணப்படுகிறார். என்ன காரணம்? என்று கேட்டேன்

“புதுச்சேரி கம்பன் கழகத்தின் வெள்ளிவிழாக் காணும் பூரிப்பில் இளமை மீண்டது; உடல் பூரித்தது” என்றார். இதோ அவரே வருகிறார் என்று சொல்லி அவையினரின் எதிர்பார்ப்பைத் தூண்டிய கம்பவாணர் அருணகிரியின் அறிமுகத்தைத் தொடர்ந்து இராதாகிருஷ்ணனே வந்தது போல் இலங்கை ஜெயராஜ் அரங்கினுள் நுழைந்தார். திகைப்புடன் “வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் கலந்த ஆரவாரம் இலங்கை ஜெயராஜை வரவேற்றது. அதே நேரத்தில் பேராசிரியர் வரவில்லையே என்ற ஏக்கம் அவையை அமைதியில் ஆழ்த்தியது.

கலைதெரி கழகம்

திருச்சிராப்பள்ளி தமிழ்ச் சங்கத்தில் கடந்த ஐம்பதாண்டுகளுக்கு மேல் தமிழறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகளை வாரந்தோறும் இருமுறை தொடர்ந்து நடத்தும் சிறப்புப் பெற்றதாகும்.

அச்சங்கத்தில் நடைபெறும் இலக்கியச் சொற்பொழிவுகளை திருச்சியைச் சூழ்ந்துள்ள பகுதிகளில் உள்ள பள்ளிக்கூடங்களில் பணிபுரியும் தமிழாசிரியர்களும் கல்லூரிப் பேராசிரியர்களும் நிகழ்த்துவார்கள். திருதுரை ராஜுப் பிள்ளை தமிழ்ச் சங்கத்தின் தலைவராக

இருந்தபொழுது, அவர் பேராசிரியரின் பேச்சால் பெரிதும் கவரப் பட்டார்.

பேராசிரியரின் கம்பராமாயணச் சொற்பொழிவு, தமிழ்ச் சங்கத்தில் “கம்பன் விழா” நடத்தத் தூண்டியது. தமிழ்ச்சங்கத்தில் இதிகாச புராணங்களின் பெருமையை உணரச் செய்தவர் அவரே என்றால் அது மிகையன்று.

அவர் தொடங்கி வைத்த கம்பன் விழா இன்றும் தொடர்ந்து நடை பெறுகிறது. சங்க இலக்கியம், சிலம்பு, ஆகியவற்றில் அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகள் என்றும் அன்பர்கள் எண்ணத்தில் திண்ணமாக அமர்ந்துள்ளன. அவர் பட்டினப்பாலை சொற்பொழிவு செய்தபோது, கல்லூரி மாணவர்களும். புலவர்களும் குறிப்பெடுத்து வைத்துக்கொண்டனர். அந்தச் சொற்பொழிவில்தான், இளமைக்காலத்தில் தாம் அதை மனப்பாடமாகச் சொல்லிக்கொண்டே ஒரு கிழவியை, மிதி வண்டியால் மோதி, வசவு பெற்றதை நகைச்சுவை படச் சொன்னார்.

அவர் சொற்பொழிவுகள் செய்த காலம், தமிழ்ச் சங்கத்தின் வரலாற்றில் ஒரு சிறந்த காலம் ஆகும்.

தாம் பேசுவது மட்டுமல்லாமல் மற்றவர்கள் பேச்சை ஓர் ஓரமாக வெளியில் ஒலிபெருக்கி முன் அமர்ந்து கேட்பார். என் பேச்சை கேட்டுப் பாராட்டினார். நான் மகிழ்ந்த போதே “வா, காபி சாப்பிடலாம்” என்று அழைத்துக் கொண்டுபோய், தனியே என் குறைகளைச் சுட்டிக் காட்டி என்னைத் திருத்தினார்.

அதே தமிழ்ச் சங்கத்தில் நிகழ்ந்த கம்பன் விழாவில் என் பேச்சில் அனுமனைப் பற்றி விமரிசனம் செய்தேன். அவர் என் மேல் மிகவும் கோபம் கொண்டார். அனுமன், வெறும் இலக்கியக் கதை மாந்தர் அல்லர்; தெய்வமாகவே அவரை மக்கள் வணங்குகிறார்கள் என்று கூறினார்.

அங்கு அன்று சுவைஞராக வந்து அமர்ந்திருந்த நாகல் ரெட்டியாரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி, அவர் ஆஞ்சநேய உபாசகர் என்றார். உடனே நான் என் பேச்சுக்காக

மன்னிப்பு வேண்டினேன். அதன்பின் அவரும் அவர் குடும்பத்தினரும் என்பால், பெரிதும் அன்பு பாராட்டினர்.

வைரிசெட்டிப் பாளையம் விவேகானந்த வித்தியாலயத்தின் உரிமையாளர் திரு, நாகல் ரெட்டியார். பேராசிரியருடன் நானும் அவர்தம் ஊருக்குப் பட்டி மண்டபத்தில் பேசச் சென்றபோது என்னை தனியே அழைத்து “நான் உங்களைத் தவறாகக் கருதவில்லை” என்று பெரிதாக சமாதானம் செய்தார். அந்த இரண்டு பெரியவர்களும், மிகச் சிறியவனான என்னை மதிக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லை; அவர்கள் அப்படி என்பால் அன்பு செலுத்தியது ஏன் என்று இன்றும் எனக்குப் புரியவில்லை!

அவர் மைந்தர் டாக்டர் அரங்கராசன் என்னைக் கார் வைத்து அழைத்துக்கொண்டு போய் அவர் பள்ளியில் பேசச் செய்தபொழுது என்னை இராதாகிருஷ்ணனின் வாரிசு என்றார்? அங்கேயே அதை ஏற்க மறுத்துப் பேசினேன். என்னை அவர்கள் பெரிதும் மதித்தார்கள். அவர்கள் அன்பு அத்தகையது! இதற்கெல்லாம் பேராசிரியரே காரணகர்த்தா என்பதை பின்னர் பலமுறை அழைத்து, அவர் வீட்டார் என்னிடம் காட்டிய அன்பு புலப்படுத்தியது.

பேராசிரியர் திருச்சி மாவட்டத்தின் பல பகுதிகளிலும் பற்பல மன்றங்களில் பேசிப் பெரும் புகழ்பெற்றார். பெரம்பலூர் செய்தியாளர் பேரவை, கம்பன் கழகம், துறையூர் ஜமீந்தார் பள்ளி, செட்டிக்குளம் முருகன் திருக்கோயில்,, அரியிலூர் தமிழ்ப் பேரவை, பூவாளுர் சைவசித்தாந்த சபை காட்டூர் அரிமா சங்கம், சர்க்கரை ஆலை இலால்குடி, பூவாளுர், புள்ளம்பாடி, வாளாடி மண்ணச்சநல்லூர், முசிறி, துறையூர், தொட்டியம், குளித்தலை பள்ளிகளில் பேராசிரியர் ஆண்டுதோறும் பேசினார்.

இலால்குடி என்னும் திருத்தவத்துறை அறநெறிக் கழகத்திலும், பெண்கள் பள்ளியிலும் சப்தரிஷீஸ்வரர் திருக்கோயிலிலும் அவர் பேசிய சொற்பொழிவுகள்

திருக்குறள் வேள் வரதராச பிள்ளை, ஜி.கனகசபை புலவர் ப. அரங்கசாமி அகியோரை அவர்தம் அன்பர்கள் ஆக்கின. தம்பாச்சியாபிள்ளை சத்திரம் இன்றும் அவர் பேச்சை எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கிறது என்று அவர்கள் மரபினராகிய பூம்புகார் தாசில் பண்ணை இராசேந்திரன் கூறுகிறார்.

“திருத்தவத்துறை நாடுகாண் குழு” என்ற அமைப்பு இலால்குடி சிவா, பண்ணாராய்ச்சி வித்தகர் குடந்தை சிவத்திரு. ப. சுந்தரேசனார் ஆகியோரின் திருமுறைச் சுற்றுலாவால் புகழ்பெற்றது. பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் பாட்டனார் முதலானோர் பூர்வீகத்தை நன்கறிந்த சுந்தரேசனார், பேராசிரியர் பாரம்பரியப் பெருமைமிக்கவர் என்று மிகவும் போற்றினார்.

பூம்புகாரில் கண்ணகிக்கு ஒரு திருக்கோயில் எழுப்பிய சிவநெறிச் செல்வர் தாசில்பண்ணை இராசேந்திரன் தமிழகத்தின் பேச்சு, எழுத்துத் துறை அறிஞர்கள் அனைவரையும் அழைத்து அங்கு சொற்பொழிவாற்றச் செய்துள்ளார். அவர் மயிலாடுதுறையில் அமைத்த “தெய்வத் தமிழ்மன்ற”த்தில் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன், பலமுறை பேசியுள்ளார்.

1970ஆம் ஆண்டு தொடக்கப்பெற்ற தெய்வத்தமிழ் மன்றத்தில் அந்த ஆண்டின் சிறப்புச் சொற்பொழிவைப் பேராசிரியரே நிகழ்த்தினார். இரண்டு நாட்கள் தனியுரையாக ‘ஆழ்வார்கள் அமுதமொழி- குலசேகரர், “திருச்செந்தூர் பிள்ளைத்தமிழ்” ஆகிய தலைப்புக்களில் அவர் தமிழ்முதம் வழங்கினார்.

அடுத்து 1974ஆம் ஆண்டில் காலைமூவர் பனுவல் முத்தொள்ளாயிரம் என்ற பொதுத் தலைப்பில் “மதுரையார் கோமான்” என்ற பொருளிலும் மாலை பட்டிமண்டப நடுவர் பொறுப்பேற்றும் தமிழ்ச்சுவை தந்தார்.

அடுத்து, 1975ஆம் ஆண்டு காலை கருத்தரங்கில் தொண்டர்தம் தொண்டர் மதுரகவியாழ்வார் என்ற தலைப்பிலும், மாலை பட்டிமண்டபத்தில் அஞ்சன

வண்ணன் பணியில் விஞ்சி நிற்பவர் அனுமனே என்ற அணித்தலைமை ஏற்றும் தமிழ்மழை பொழிந்தார்.

1972இல் பூம்புகார் பத்தினிக் கோட்டத்தின் குடநீராட்டு விழாவில் பரம்பரை அறங்காவலர் தாசில் பண்ணை இராசேந்திரன் அழைப்பில், கம்பனடிப்பொடி தலைமையில், கண்ணகிப் பெருமாட்டியின் இல்லறம் பற்றியும்,

17.4.1973இல் கம்பனடிப்பொடி தலைமையில் 'சிலம்பு காட்டும் இல்லற வாழ்வு' என்ற தலைப்பிலும், தமிழ்முதம் வழங்கியுள்ளார்.

இவற்றை இன்று சென்னையில் வசிக்கும் சிவநெறிச் செல்வர் இராசேந்திரன் என்னிடம் நேரில் கூறி மகிழ்ந்தார்.

பூவாளுர்ச் சைவசித்தாந்த சபையில் அவர் ஆற்றிய பெரிய புராணச் சொற்பொழிவை அவ்வூர் அன்பர் திரு. மாத்திருவாளன் எண்ணி எண்ணிப் போற்றுகின்றார்.

டால்மியாபுரம் மனமகிழ் மன்றத்தின் ஆண்டு விழாக்களில் ஆண்டுதோறும் பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் தம் குழுவினரை அழைத்துச் சென்று கருத்தரங்கம், பட்டி மண்டபம் ஆகியவற்றை நடத்தித் தருவார். அந்நிறுவனத்தின் தலைமை மேலாளர் திரு கோபால்சாமி பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன்பால் மிக்க அன்புடன் பழகினார். ஒருமுறை அவர் பேசிய பட்டிமண்டபத்திற்கு வந்திருந்த அப்பகுதி அமைச்சர் பேராசிரியரைப் பார்த்ததும் தம் கையிலிருந்த சிகரெட்டை மறைத்து, வீசி எறிந்துவிட்டார். அவர் குடும்பத்து இளைஞர்களைப் பேராசிரியரின் கல்லூரியில் சேர்த்ததே அதன் காரணம் ஆகும்.

டால்மியாபுரம் பள்ளி ஆசிரியர்கள் பக்தவத்சலமும், வெற்றியழகனும் பேராசிரியரிடம் மரியாதையுடன் பழகினர். எழுத்தாளர் பஞ்சாபகேசன் பேராசிரியருடன் மிகவும் நெருங்கிப் பழகினார். அந்நிறுவனத்தின் பள்ளிக்கூட ஆண்டு விழாவிலும் அவர் கலந்து

கொண்டார். பொதுவாக அரசு உயர்பள்ளிகளில் அவர் பேசினால் வழிச்செலவுக்குக்கூட எந்தத் தொகையும் வாங்கிக் கொள்வதில்லை.

கரூர் வைஸ்யா வங்கியின் இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் பட்டி மண்டபம் நடத்திப் பெரும்புகழ் பெற்றார். கரூர் நாரத கான சபா ஒவ்வோராண்டும் இசை நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமே நடத்தும். ஆனால் பேராசிரியரின் ஆற்றலை அறிந்து அவர்கள் பட்டிமண்டபத்தையும் அங்கு நடத்தினர். அவர் கரூர் பசுபதீஸ்வரர் ஆலயத்தில் சமயச் சொற்பொழிவுகள் நிகழ்த்தியுள்ளார். அந்த வகையில் நடேசனார், இராமலிங்கம் போன்ற நல்லோர் தொடர்பில் மகிழ்ந்தார். கரூர் நகராட்சிப் பள்ளி, வெள்ளியணை பசுபதிபாளையம் பள்ளிகளுக்கு அவர் தொடர்ந்து சென்று மாணாக்கரின் மனங்கவர்ந்தார்.

முசிறியில் மாதாந்திரக் கிருத்திகை வழிபாட்டுக் குழு அன்பர் போஸ்ட்மேன் சக்திவேலின் அயராத உழைப்பில் தொடர்ந்து மாதம் தோறும் கிருத்திகை நட்சத்திரத்தன்று முசிறி ஸ்ரீசந்திர மௌலீசுவரர் திருக்கோயிலில் நடைபெற்றது. அவ்விழாவில் பேராசிரியர் தொடர்ந்து பங்கேற்றார். அவர், “போஸ்ட்மேன் நம் அன்புக்கு உரியவர்; ஒவ்வொரு வீட்டிலும் தனியாகப்போய் ஒவ்வொரு ரூபாயாக வசூல் செய்து, கொடுத்தவர் பட்டியலை மிக நீளமாக அச்சிட்டு, மாதந்தோறும் நடத்துகிறார். அவருக்கு நாம் ஆதரவு தரவேண்டும்” என்று அவர் தரும் சிறு தொகையையும் திரும்ப நன்கொடையாக அளித்தார். ஆனால், மறுமாதமே அத்தொகை பேராசிரியரின் நன்கொடையாக அடுத்த அழைப்பிதழில் அச்சிடப் பட்டது. இவர்கள் போன்ற எளியவர்கள் அலைந்து திரிந்து செய்யும் தமிழ்த்தொண்டு, சமயத்தொண்டுபோல் யார் செய்வார்? என்பார் பேராசிரியர்.

திருவாரூர் மடப்புரத்தில் பேராசிரியரை ஆறுநாள் தொடர் சொற்பொழிவுக்கு ஒருவர் அழைத்தார். தம் அன்பர் புலவர் சண்முகவடிவேல் அவர்கள் மூலம் அவரைத் தொடர்பு கொண்டார்.

சண்முக வடிவேல் “ஐயா, நமக்கு அந்த நிகழ்ச்சி வேண்டாம்” என்றார்.

பேராசிரியர் “அவர் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லாதவரா?” என்று கேட்டார்.

“ஆமாம், அவருக்குத் தமிழ்ப் பற்று மட்டுமே உண்டு” என்றார் சண்முகவடிவேல்!

“சரி, இசைவு கொடுத்து விடு” என்றார். புலவர் பிடிவாதமாக வேண்டாம் என்றார். அத்துடன், “ஆறு நாளுக்கும் ஓர் ஆயிரத்து ஐநூறு மட்டும் தருவாராம்” என்றார்.

திருவாரூர் வந்த பின் தான், அவருக்குத் தங்குமிடம் ஏற்பாடு செய்யவில்லை என்பது தெரிந்தது. சண்முக வடிவேல் வீட்டில் ஆறுநாளும் பேராசிரியர் தங்கினார். அவர் மனைவிக்குப் புதுவிதமாக புளிக்குழம்பு சமைக்கக் கற்றுக் கொடுத்தார்.

அவர் தம் வீட்டில் இருப்பதைத் தம் பாக்கியமாகவே அவர்கள் கருதி மகிழ்ந்தார்கள். ஆனாலும், எதற்காக இவ்வளவு குறைந்த தொகைக்குப் பேராசிரியர் ஒப்புக்கொண்டார் என்று சண்முக வடிவேல் வியந்தார்.

அது பற்றி நிகழ்ச்சி முடிந்தபின் பேராசிரியர் சண்முக வடிவேலிடம் கூறியது எல்லாப் புலவர்களும் கற்றுக்கொண்டு கடைப்பிடிக்க வேண்டியதாகும்.

“நாம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு அவர்கள் செலவில் பேசுவதைத் தமிழ்த் தொண்டு என்கிறோமே? உண்மையில் நிகழ்ச்சி அமைப்பாளர்களே தமிழ்த் தொண்டு செய்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அவர் கையில் வைத்துக் கொண்டு நமக்குக் குறைவாகத் தரவில்லை! அவர்களிடம் இருப்பதைக் கொடுத்து, சிறப்பான தமிழை எதிர் பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் போல நாமே விழா ஏற்பாடு செய்ய முடியுமா? அப்படிச் செய்தால் நமக்கு என்ன மிஞ்சும்? ஆகவே மிகவும் அலைந்து திரிந்து வசூல் செய்து நிகழ்ச்சி அமைப்பவர்களை நாம்

ஆதரிக்க வேண்டும். அத்தகையோர் பட்டியல் ஒன்றை இராதாகிருஷ்ணன் கொடுத்தார். பொள்ளாச்சி விநாயகர் கலைமன்றத்தின் காந்தி அவர்களுள் ஒருவர்.

ஐந்து, பத்து என அவர் சேர்த்து வழங்கும் தொகையை நாம் பெற்றுக் கொண்டால் அடுத்தமுறை அவர் பணம் கேட்டுச் செல்லும்போது, கொடையாளர்கள் மகிழ்ந்து கொடுக்க வேண்டும், அதற்கேற்றவாறு நம் பேச்சு அமைய வேண்டும். பணத்துக்காகப் பேசக் கூடாது; பேச்சுக்காக அவர்கள் பணம் தர வேண்டும்! என்றார் அவர்.

“உணவகத்தில் அமைப்பாளர்கள் உணவு வாங்கித் தரும் போது நாம் அட்டகாசமாக ஆர்டர் செய்து சாப்பிடுவோம். அவர்கள் அதில் ஒரு சிறிதேனும் எடுத்துக் கொள்ளத் தயங்குவதை நாம் கவனிக்க மறந்து விடுகிறோம் அவர்கள் வீட்டிற்குச் சென்று இருப்பதை நேரம் கேட்ட நேரத்தில் மனைவியிடம் வசவு பெற்றுக் கொண்டு உண்பதை நாம் பார்த்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்” என்று கூறும் பேராசிரியர், நிகழ்ச்சி முடிந்து ஊர் திரும்பிய பின் திருச்சி சங்கர் கபேயில் அவர் செலவில் மற்ற பேச்சாளர்களுக்கு வாங்கித் தருவது அதற்காகத்தான்! மாதாமாதம் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு வந்தவுடன் சங்கர் கபேயில் அவர் கடனைச் செலுத்திய பின் சிறு தொகையுடனும், பெருமூச்சுடனும் அவர் இல்லம் நோக்குவதை உடனிருந்து பார்த்தவர்களே உணர்ந்தார்கள்.

பேராசிரியர் சாதி ஏற்றத் தாழ்வு பாராட்டாதவர். குலத் தாழ்ச்சி உயர்ச்சி சொல்லல் பாவம் என்பதை மந்திரமாக ஏற்றவர். திருவாரூரில் பிராமணர் சங்கத்தின் சார்பில் பேசு, பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனை அழைத்து அழைப்பிதழும் வழங்கி விட்டார்கள்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன், பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனை திருச்சியில் பிராமணர் சங்க மாநாடு நடந்தபோது அழைத்தார்கள் “என்னைவிட சத்திய சீலனும் அறிவொளியும் பேசினால் மதிப்பை உயர்த்துவார்கள்; நான் வந்தால் ஜாதி புத்தியைக் காட்டி விட்டான் என்று

இகழ்வார்கள்; மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் பேசுவதில் மகிமை இல்லை; பிராமணர்களை மற்ற சாதியினரும், மற்ற மதத்தினரும் மதிக்கிறார்கள்; அவ்வாறு அவர்கள் மதிப்பதை இந்த மாநாட்டில் நீங்கள் வெளிப்படுத்த வேண்டும்; அதுதான் நல்லது!” என்று கூறி மறுத்திருந்தார்கள்.

இப்போது அவர் திருவாரூர் பிராமண சங்கத்தில் பேசுவதறிந்து, புலவர் சண்முகவடிவேல் சற்று வருத்தப் பட்டார். அவருக்குத் தாம் திருவாரூர் வருவதை இராதா கிருஷ்ணன் தெரிவித்துக் கடிதம் எழுதியபோது, பதில் எழுத வில்லை. சண்முக வடிவேல் அவர்களின் பிணங்கிய உள்ளத்தைப் பேராசிரியர் புரிந்துகொண்டார். அந்தக் கூட்டம் நடைபெற்ற நாளில் திரு. சண்முகவடிவேல் அவர்களை அழைத்து வருமாறு, பிராமணர் சங்கப் பொறுப்பாளரையே அனுப்பினார். வேண்டா வெறுப்பாக வந்த சண்முக வடிவேல், பேராசிரியர் பேச்சை கேட்டதும் வியந்து போனார்.

“அன்று சிலப்பதிகாரத்தை பற்றி ஒரு பேச்சுப் பேசினார் பாருங்கள்! அப்படி ஓர் அழகான தமிழ் நயம் மிக்க செந்தமிழ்ப் பேச்சை நான் கேட்டதே இல்லை! எங்கள் தமிழ் மொழியின் சிறப்பை நாங்கள் இன்றுதான் புரிந்து கொண்டோம்’ என்று பிராமணர் சங்கத்தினரே சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தார்கள்!” என்று புலவர் திரு. சண்முகவடிவேல் என்னிடம் தனியே கூறிய செய்தி இது.

“எல்லாரும் எல்லாவகை சங்கமும் நடத்துகிறார்கள்; நாம் அந்த சங்கத்தில் பேசினால் அவர்களின் சங்கத்தை முழுவதும் ஆதரிக்கிறோம், என்று சொல்லிவிடலாமா? பேரறிஞர் அண்ணா, காமராசர், நேரு, காந்தி, ஆகியோர் தொடர்பான விழாவை அந்தந்தக் கட்சியினர் நடத்தும்போது நாமே இலக்கியப் பட்டிமண்டபம் நடத்துவது உண்டே?”

பிறர் பிறர் சீரெல்லாம் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்து யார் யார்க்கும் தாழ்ச்சி சொல்ல” நம் பொதுப்பணி ஆகும் என்றார்.

பேராசிரியர். வேற்றுமைச் செய்திகளை நீக்கி ஒற்றுமைச் செய்திகளை மட்டும் பேசியதால்தான், அவரை, எல்லா மதத்தினரும், எல்லாச் சாதியினரும், எல்லாக் கட்சியினரும் போற்றினர். இஸ்லாமியர், கிறிஸ்தவர், திராவிடக் கட்சியினர், காங்கிரஸ் காரர்கள், பொதுவுடைமைக் கட்சியினர், அனைவரும் பேராசிரியரின் இனிய பேச்சினை விரும்பிக் கேட்பர்.

திக்கெல்லாம் புகழும் திருநெல்வேலியில், நெல்லைக் கம்பன் கழகத்திலும், பாளையங்கோட்டை கம்பன் கழகத்திலும் பேராசிரியர் பன்முறை கலந்துகொண்டார். அதனால்தான் அவர் காரைக்குடியில் பேச வரும் போதெல்லாம், நெல்லையிலிருந்து ஒரு பேருந்தில் நேயர் கூட்டம் வந்து, கேட்டு ரசித்தது. அவருக்குப் பாளை. கம்பன் கழகத்தின் சார்பில் “கம்பராமாயணத் தத்துவப் பேராசான்” என்ற பட்டத்தை வழங்கினார்கள். அவர் மறைந்தபின் அவருக்கு ஒரு “நினைவு மலர்” வெளியிட்டார்கள்.

ராசிபுரத்தில் ஆண்டுதோறும் இராதா கிருஷ்ணன் அரங்கத்தில் தான் கம்பன் விழா நடைபெறும். இராமேஸ்வரத்தில் பேராசிரியர் படத்திறப்பு நடைபெற்றது. கண்டவர் கேட்டவர் அனைவரும் களிப்படையும்படிப் பேசியமையால் “தமிழ்க் கடல்மணி” என்ற பட்டத்தைக் காஞ்சி மகா பெரியவர்கள் கருணையுடன் வழங்கினார்கள். இந்த நூலின் தலைப்பை அவர் அன்றே வழங்கினார் என்றால் அது மிகையாகாது. சிலப்பதிகாரக் கானல்வரியின், உள்வரி வாழ்த்தில்,

“கோவா மலையாரம் கோத்த கடலாரம்

தேவர்கோன் பூணாரம் தென்னர்கோன் மாப்பினவே”

என்ற அடிகளில் கோவா மலை ஆரம் சந்தனம்! அதை குழைத்து மார்பில் பூசவேண்டும்; கோத்த கடல் ஆரம் கடலில் விளைந்த முத்துக்களைக் கோத்துச் செய்த மாலை! அதை மார்பில் அணிய வேண்டும் என்று பொருள்படும்.

“தமிழ்க் கடல்மணி”யை நூலில்தானே கோக்க வேண்டும்? அதனால்தான் அந்தப் பெயரில் இந்த நூல் உருவாயிற்று!

இராமேஸ்வரம்

இராமாயண நிகழ்ச்சியுடன் நேரடித் தொடர்புடையது இராமேஸ்வரம் ஆகும். யாத்திரைக்காக நாடெங்கிலும் இருந்து வரும் மக்களுக்கான முன்னோர் வழிபாட்டைச் செய்விக்கும் அந்தணர்களும், மீனவர்களும் சிறு வியாபாரிகளும் பொதுமக்களும் வாழும் ஊர் அது. அந்த நாளில் காரைக்குடி கம்பன் கழகத்திற்கு இராமேஸ்வரத்தைச் சார்ந்த கோடூர் இராஜகோபால சாஸ்திரியார் தம் மனைவியுடன் சென்றார். அங்கு பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனின் நட்பை அவர் பெற்றார். கள்ளிப்பட்டி கோதண்டராம கவுண்டர், தமிழ்க் கடல் இராய. சொ., கம்பனடிப்பொடி, கம்பனடிசூடி பழ.பழனியப்பன் ஆகியோருடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தபொழுது, இராமேஸ்வரத்தில் கம்பன் கழகம் தோற்றுவிக்கலாமா? என்ற எண்ணம் உருவாயிற்று. எளிய மக்களே வாழும் ஊரில் இலக்கியத்தைக் கொண்டுபோவது சாத்தியமா? என்ற கேள்வியும் எழுந்தது.

“தமிழ்க் காப்பியங்கள் இலக்கிய ரசனைக்கு மட்டுமல்ல; எளிய மக்களுக்காகவே உருவாயின” என்றார் இராதாகிருஷ்ணன்.

“மக்களிடம் இலக்கிய ரசனையை வளர்ப்பதுதானே நம் பணி?” என்றார் கம்பனடிப் பொடி.

“காப்பிய நோக்கமே மக்களை உயர்த்தி, அவர்கள் வாழ வழி காட்டுவதுதான்”, என்றார் இராய. சொக்கலிங்கம்.

கள்ளிப் பட்டி கவுண்டர் “அப்படியே செய்வோம்” என்றார். ‘ததாஸ்து!’ (அப்படியே ஆகட்டும்) என்றார் இராஜகோபால சாஸ்திரியார்.

அங்கே முன்னரே, “ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜெயந்திக் கமிட்டி” என்ற குழுவில் கொடூராரும், திரு. கிருஷ்ண வாத்தியாரும் (அவர் ம.பொ.சி. பால் பற்றுக்கொண்டவர்) திரு. பால கிருஷ்ண சாஸ்திரிகளும், திரு பாபு என்ற கல்யாணசுந்தர சாஸ்திரிகளும் இணைந்து, அடிக்கடி இசை நிகழ்ச்சி நடத்திக் கொண்டிருந்தனர்.

ஆண்டு தோறும் கர்னாடக இசைக் கலைஞர்கள் கச்சேரி செய்ய அங்கு வந்து வழிபாடும் செய்வர். வருடத்தில் மூன்றுநாள் இராமேஸ்வரம் தீவே கோலாகலப்படும்! அந்த ஊரில் கச்சேரி செய்தவர்கள் பின்னர் உலகப் புகழ் பெற்று உயர்வடைந்தனர். அந்த விழாவுடன், கம்பன் விழாவையும் நடத்துவது என்று, அவர்கள் தீர்மானம் செய்தனர்.

1975 ஆம் ஆண்டு கிருஷ்ண ஜெயந்தி விழாவுடன் கம்பன் விழாவும் நடைபெற்றது அதில் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் தமிழ்க் கடல் இராய.சொ. கம்பனடிப் பொடி மற்றும் க.கு கோ. ஆகியோர் பங்கேற்றனர்.

தொடர்ந்து நடந்த நிகழ்ச்சிகளுக்குத் தமிழகத்தின் இளம் பேச்சாளர்களை பேராசிரியரே அழைத்து வந்து அறிமுகப் படுத்தினார். தீவு மக்களின் ரசனைக்கேற்ற தலைப்புக்கள் தந்து பேச வைத்தமையால் தீவின் தமிழ் ஆர்வலர்களான திரு. இரா. கிருஷ்ண மூர்த்தி, கோடூர் ரமணி, திரு வே. ஜெயச்சந்திரன் திரு.காமராஜ் போன்றோர் ஈடுபாட்டுடன் உழைத்தனர். நிகழ்ச்சிகளை திருச்சி வானொலி நிலையம் அஞ்சல் செய்தது.

அந்த நிகழ்ச்சிகளில் பேராசிரியரின் சீடர்களான சோ. சத்தியசீலன் அ.வ. இராஜகோபாலன் புலவர் இராமமூர்த்தி ஆகியோரும் அன்பர்களான, சாலமன் பாப்பையா பேராசிரியர் நமசிவாயம் தா.கு.சுப்பிரமணியம் த.ராஜாராம், சொ.சொ.மீ.சுந்தரம் திருமதி காந்திமதி, திருமதி சரஸ்வதி இராமநாதன். செல்வி ருக்குமணி சுதா சேஷையன் கம்ப வாரிதி இலங்கை ஜெயராஜ் த. இராமலிங்கம் ஆகியோர் பங்கேற்றுப் புகழ்பெற்றனர். இவை அனைத்திற்கும் அடிப்படை இட்டவர்கள் கோடூர் சாஸ்திரிகளும், பேராசிரியருமே ஆவர்.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் ஒவ்வோராண்டும் கம்பன் கழக நிகழ்ச்சிகளை அமைக்கும் போதெல்லாம் வேறு இடங்களுக்கு அவரை அழைப்பார்கள் அந்த வாய்ப்புகளை மற்றவர்களுக்கு மாற்றிக் கொடுத்து இலக்கிய உலகில் பலரையும் உயர்த்தி விட்டார். இது

பேராசிரியரின் நல்ல உள்ளத்தைத் தீவில் வாழ்ந்தோருக்கு உணர்த்தியது. முறையாக “இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகம்” 1981ஆம் ஆண்டு திரு. கருப்பையா சேர்வை அவர்களைத் தலைவராகவும் கோடூர் இராஜகோபால சாஸ்திரிகளைச் செயலாளராகவும் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனை ஒருங்கிணைப்பாளராகவும் கொண்டு தொடக்கப்பெற்றது. நல்ல பேச்சாளர்களை உருவாக்கினால் மட்டும் போதாது. அவர்கள் தம் சிந்தனையை எடுத்துக்காட்டும் நல்ல மேடையும் அமையவேண்டும். அத்தகைய மேடையை இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகம் அமைத்துத் தந்தது.

அவ்வூரின் கிருஷ்ண ஜெயந்தி சங்கரமடம் நிகழ்ச்சிகள் பேராசிரியரின் பங்கேற்பினால் பெருமை பெற்றன. அங்கிருந்தே பேராசிரியரும், கோடூராரும் இலங்கை சென்று, யாழ்நகரில் கம்பன் விழாவைத் தொடக்கி வைத்தனர். அங்கு மூன்று நாள் தயிர்சோறு மட்டுமே உண்டு விழாவைச் சிறப்பித்தனர் என்று கம்பவாரிதி ஜெயராஜ் எழுதியுள்ளார்.

1974 ஆம் ஆண்டு காஞ்சி மகா பெரியவரின் எண்பதாம் அகவை நிறைவு விழா நாடெங்கும் கொண்டாடப்பெற்றது. அதன் தொடர்பாகப் பேராசிரியர், கவிஞர்கள் ஒன்பதின்மரை அழைத்து சுவாமிகள் திருப் பெயரில் ஒன்பது பிரபந்தங்களை எழுதுவித்து, அவை இராமேஸ்வரம் ஸ்ரீ சந்திர சேகரேந்திர சுவாமிகள் ஜயந்தி விழாக் கமிட்டி சார்பில், சென்னை உயர்நீதிமன்ற நீதிபதி ஸ்ரீ என்.கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் தலைமையில் வெளிடப் பெற்றன.

இந்த “நவமணிப் பிரபந்தம்” பேராசிரியரின் நூலாக்கப் பணியின் தொடக்கமாக அமைந்தது.

“நவமணிப் பிரபந்த”த்தின், முதல் திருநூலான “ஐகத்குரு திருத்தசாங்க மாலை” வாசீசகலாநிதி திரு, கி.வா ஐகந்நாதன் அவர்களாலும், இரண்டாம் திருநூலான “ஐகத்குரு பிள்ளைத்தமிழ்” கவிஞர் திலகம் கலைவாணர் அவர்களாலும், மூன்றாம் திருநூலான “ஐகத்குரு நான்மணி

மாலை” இன்னிசைக் கவிமணி இளங்கம்பனாலும், நான்காம் திருநூலான “ஐகத்குரு வெண்பா அந்தாதி” கவிஞர் திரு. ம.வே.பசுபதி அவர்களாலும், ஐந்தாம் திருநூலான “சந்திரசேகரர் திருநீறுவிடு தூது” சொல்லோவியர் திரு. சொ.சொ.மீ. சுந்தரம் அவர்களாலும், ஆறாம் திருநூலான “ஸ்ரீசந்திரசேகரர் உலா” வித்துவான் வி. துரைசாமி அவர்களாலும், ஏழாம் திருநூலான “ஐகத்குரு திருமடல்” சக்திசரணன் அவர்களாலும், எட்டாம் திருநூலான “ஐகத்குரு சங்கரர் கலம்பகம்” திரு. எஸ்.கே.ராமராஜன்(கம்பராமன்) அவர்களாலும், ஒன்பதாம் திருநூலான “கச்சிக்கோவை” அருட்கவி அரங்க. சீனிவாசனாலும் அரங்கேற்றப் பெற்றன.

இன்று இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகம் கோடூர் ரமணியின் ஒருங்கிணைப்பில், இரா. மாதுவின் ஆலோசனையுடன், திரு சூ.மா. பெனடிக்ட் அவர்களைச் செயலாளராகவும், திரு ந.நந்தகோபால் அவர்களை இணைச் செயலாளராகவும் இரா. இராமச்சந்திரன் அவர்களைப் பொருளாளராகவும் கொண்டு ஆண்டு தோறும் சிறப்புற நடைபெறுகின்றது.

புதுக்கோட்டை

புதுக்கோட்டை 1974ஆம் ஆண்டு உருவான சிறிய மாவட்டம். புதுக்கோட்டை நகரமைப்பு பெரும்புகழ் பெற்றதாகும் புதுக்கோட்டை மன்னராக தொண்டைமான் பரம்பரையினர் வரலாற்றுப் புகழுடன் இருந்தனர். அந்த அரசருக்கு சேஷையா என்பவர் திவானாகப் பணிபுரிந்தார். அவர் தமிழ்த்தாத்தா உ. வே .சாமிநாத ஐயரின் மாணாக்கர்,

சாமிநாதையர் பாடம் நடத்தும்பொழுது, “கம்பராமா யணத்தில் தசரதன் அமைச்சன் சுமந்திரனைத் ‘தேர்வலான்’ என்ற சொல்லால் கம்பர் குறிப்பிடுவார்” என்றார்.

தேர்வலான் என்பதன் பொருள் யாது? என்று மாணவர் ஒருவர் கேட்டார். அந்த மாணாக்கரின்

ஐயங்களைப் போக்கிய பிறகு ஐயரவர்கள், “நீ பிற்காலத்தில் ‘தேர்வலானாக வருவாய்’ என்று, ஆசிர்வதித்தார்.

பின்னாளில் டாக்டர் உ.வே.சாமிநாதையர் புதுக் கோட்டைக்கு வந்தார். அவர் அரசரின் அரண்மனைக்கு ஏதோ ஒரு தமிழ்ப் பணிக்காக வந்தார். அவரைக் கண்டவுடன் அரண்மனையிலிருந்து ஒருவர் ஓடோடி வந்து உ.வே.சா. அவர்களின் பாதத்தில் வீழ்ந்து பணிந்தார். வெந்து எழுந்தவரை ஆசீர்வாதம் செய்த பின்னர், வெய்யில் சற்றுக் கண்ணை மறைத்தமையால் தம் வலக்கையை நெற்றி மேல் கவிழ்த்து வைத்து, அவரை உற்றுப் பார்த்தார். அவர் முகம் தெரிய ஆரம்பித்தது.

“யார், தேர்வலானோ?” என்றார்.

வந்தவர் வணங்கியபடியே “ஆமாம் நீங்கள் பாடம் நடத்தும் போது தேர்வலானைப் பற்றிக்கேட்ட அடியேன் சேஷையா தான். நான் இப்போது புதுக்கோட்டை சமஸ்தானத்தில் தேர்வலானாகவே இருக்கிறேன்!” என்றார்

அவர்தாம் திவான் சேஷையா. அவர் ஆசிரியர் ஆசியால் தேர்வலானாகவே உயர்ந்த நிகழ்வைப் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் புதுக்கோட்டை கம்பன் கழகத்தில் பேசியதை நேரில் கேட்டு மகிழ்ந்தேன்.

கடந்த 1976ஆம் ஆண்டில் இங்கு டெபுடி கலெக்டராகப் பணிபுரிந்த கோவையைச் சேர்ந்த திரு. அ. கிருஷ்ணசாமி அவர்கள் திருவுள்ளத்தில் தோன்றிய நல்லெண்ணத்தினால், “புதுக்கோட்டைக் கம்பன் கழகம்” உருவாயிற்று.

புதுக்கோட்டைச் சிற்றரசின் முன்னாள் மன்னர், மாட்சிமை தங்கிய ஆர். இராஜகோபாலத் தொண்டைமான் பகதூர் புரவலராக உதவி செய்தார். உயர்நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதி. மேதகு மு.மு.இஸ்மாயில் அவர்கள் தலைமையில், கம்பனடிப்பொடி திரு. சா கணேசன் அவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பட்டது. இக்கம்பன் கழகத்தின் தலைவராக சித்ரா ஜவுளி ஸ்டோர் உரிமையாளர் திரு. ம. கந்தையா அவர்களும் செயலாளராகப் புலவர்

திரு. தி.சு. மலையப்பன் அவர்களும் பொருளாளராக திரு சுப. மாணிக்கம் அவர்களும் விளங்கினர்

புதுக்கோட்டைக் கம்பன் கழகத்தை ஆண்டுதோறும் தொடக்கி வைத்து ஆண்டுமலரை வெளியிடுபவர், புதுக்கோட்டை மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரே ஆவர். அப்பதவியில் இருப்பவர் தமிழ்நியாதவராயின், அவர்கள் இதற்காகவே தமிழ் பயின்றனர். தமிழறிந்தவர்கள் கம்பன் விழாவில் பங்கேற்ற பேராசிரியர் போன்றோ சொற்பொழிவைக் கேட்டுத் தாமும் தமிழ்ப் புலமை பெற்றனர்.

புதுக்கோட்டைக் கம்பன் கழகத்தின் தலைவர் திரு ம. கந்தையா அவர்கள் இல்லமும், கடையும் பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணனின் தங்கும் இடமாகி எப்போதும் வரவேற்றது. தி.சு. மலையப்பன் உடன்பிறவாத சகோதரராகவே அன்பு செலுத்தினார்.

புதுக்கோட்டை புவனேஸ்வரி திருக்கோயிலில் பேச வந்தாலும், புதுக்கோட்டை சுற்று வட்டாரத்தில் எங்கு இலக்கிய நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்க வந்தாலும். பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணனுடன் ஒரு காரில் அல்லது வேனில் அனைவரும் உடன் சென்று கேட்டு மகிழ்வர்.

பேராசிரியர் சத்திய சீலன், முனைவர் அறிவொளி மற்றும் நாங்கள் எல்லாருமே உறவினர் போல உரிமையுடன் பழகுவோம். அவர்கள் இல்லங்களில் நடைபெறும் எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் குழுவினரின் பட்டிமண்டபத்தை அமைத்துப் பெரிதும் ரசித்து மகிழ்வார்கள். நாங்கள் அனைவரும் நவராத்திரி, பொங்கல், புத்தாண்டு, விழாக்களில் தொடர்ந்து சென்று பங்கேற்போம்.

புதுக்கோட்டைக் கம்பன் கழகம் இராதாகிருஷ்ணனின் சொற்பொழிவுகளால் பீடும் புகழும் பெற்று உயர்ந்தோங்கி விளங்குகிறது. பேச்சாளர்களின் தொடர்ந்த சந்திப்பு நிலையமாக விளங்குகிறது.

புதுக்கோட்டைக் கம்பன் கழகம் திங்கள் தோறும் அறிஞர்களின் சொற்பொழிவை குலபதி பாலையா பள்ளியில் நடத்தும். இந்தக் கூட்டங்களுக்கு புலவர் திரு. சந்திர சேகரன், ஆசிரியர் திரு. மணி, ஓவியர் ராஜா ஆகியோர் உதவி புரிவார்கள். நிகழ்ச்சி முடிவில் அருகில் உள்ள கடையில் சிற்றுண்டி உண்டு, பாலருந்திய பிறகு பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் குலபதி பாலையா பள்ளியில் படுத்துறங்கிவிட்டு மறுநாள் காலை எழுந்து திருச்சிக்குச் செல்வார். தொடர்ச் சொற்பொழிவு நிகழ்ச்சிகளும் நடக்கும். இரவில் ஆசிரியர் திரு. மணி, புலவர். சந்திரசேகரன் ஆகியோர் அவர்கள் பள்ளியிலேயே, தங்கி நீண்ட நேரம் பேசிக் கொண்டிருப்பர்.

திரு. மணி அவர்கள் மிதிவண்டியில் பக்கத்து ஊருக்குச் சென்று, தம் இல்லத்தில் தங்கி மறுநாள் பள்ளிக்கு வருவது வழக்கம் “நான் ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும்” என்று திரு. மணி கூறுவார். “இருங்கள்; கொஞ்சநேரம் பேசிக் கொண்டிருந்து விட்டு அப்புறம் போகலாம்” என்பார் பேராசிரியர்.

ஒருநாள் நள்ளிரவில் “சென்று வருகிறேன்” என்று விடை பெற்றுக் கொண்டு தம் மிதி வண்டியை எடுத்தார், திரு. மணி. போன வேகத்தில் திரும்பி உள்ளே வந்தார். “என்ன சேதி?” என்று புலவர் கேட்டபோது, என் வண்டிச் சக்கரத்தில் காற்றை யாரோ பிடுங்கி வெளியேற்றி இருக்கிறார்கள்” என்றார்.

“எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்? பஞ்சர் ஆகியிருக்கும்!” என்று புலவர் கூற, மணி அவர்கள் “இல்லை இரண்டு சக்கரத்திலும் காற்று இல்லை, யாரோ பிடுங்கி விட்டிருக்கிறார்கள்!” என்று சோகமாகச் சொன்னார்.

பேராசிரியர் சிரித்தார். “என்ன சிரிக்கிறீர்கள்?” என்ற போது “நான்தான் காற்றைப் பிடுங்கி விட்டேன்! அதென்ன, இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கும் என்னைத் தனியே படுக்க வைத்து விட்டு, நீங்கள் மட்டும் வீட்டுக்குப் போவதா?” என்றார்.

பேராசிரியரின் குறும்புத்தனம் சார்ந்த நகைச்சுவை உணர்வை அறிந்து அவரும் சிரித்தார். இரவு நெடுநேரம் மற்றவர்களின் இலக்கியம் சார்ந்த ஐயங்களைத் தீர்த்து வைத்து சிரித்துப் பேசிக் கொண்டிருப்பது அவருக்கு விருப்பமான வேலை; மற்றவர்களுக்கோ அது, பேரின்ப அனுபவம், வயது, பணிநிலை வேறுபாடுகளைக் கருதாமல் மிகவும் எளிமையான தங்களுடன் சமமான உரிமை தந்து அவர் பேசிக் கொண்டிருந்தது அவர்களுடைய மனப் பாண்மையையே மாற்றி விடும்.

உவப்பத் தலைக்கூடி உள்ளப் பிரிதல்

அனைத்தே புலவர் தொழில்

என்ற குறளுக்குப் பேராசிரியர்,

தவலருந் தொல்கேள்வித் தன்மை உடையார்

இகலிலர் எ.. குடையார் தம்முள் குழிஇ

நகலின் இனிதாயிற் காண்பாம் அகல்வானத்து

உம்பர் உறைவார் பதி”

என்ற நாலடியார் பாடலுடன் இணைத்துப் பொருள் கூறியதன் இலக்கிய நயத்தையும், அனுபவ உணர்ச்சியையும் நாங்கள் அங்கே கண்டோம்.

புலவர் சந்திர சேகரன்,

“தாம்வீழ்வார் மென்தோள் துயிலின் இனிதுகொல்

தாமரைக் கண்ணான் உலகு” என்ற குறளைக் கூறி, “வீட்டுக்குப் போக வேணும்” என்றார்.

உடனே பேராசிரியர்,

“தம்மில் இருந்து தமதுபாத் துண்டற்றால்

அம்மா அறிவை முயக்கு” என்ற குறளைக் கூறி இரண்டிற்கும் இடையே உள்ள ஒற்றுமை வேற்றுமைகளை விளக்கி முடித்தபோது விடிந்துவிட்டது அறவழியில் இன்பம் அனுபவிப்பதன் பயனை அவர்கள் அங்கே உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

வேறோர் இடத்தில் தமக்கு ஒருவர் துன்பம் விளைத்தால் அவருக்கு எளியவர் எதிர்த்துன்பம் தருவர். மிகவும்

மெலிந்தவர் வலியவர் செய்யும் துன்பத்தை பொறுத்துக் கொள்ளத்தான் வேண்டும்; அவர்கள் இவரைக் கடவுள் தண்டிக்கட்டும், என்று வேண்டுவார். ஆனால் தமக்குப் பெருந்துன்பம் செய்தவர் அத்தீய வினையின் பயனாகிய தண்டனையைப் பெறும்போது வருந்துவார்களே என்று அதனை எண்ணி “இப்போதே இவர்களை மன்னியுங்கள்” என்று இயேசுநாதர் வேண்டினார். அதுபோன்ற கருத்து திருக்குறளில் உண்டா?” என்று நான் கேட்டேன்.

“திறனால் தற்பிறர் செய்யினும் நோநொந்து
அறனால் செய்யாமை நன்று”

என்ற குறளில் ‘நோநொந்து’ என்ற தொடருக்குப் பரிமேலழகர் செய்த உரையைப் பார்” என்றார் பேராசிரியர்.

பரிமேலழகர், “துன்பத்துக்கு நோதலாவது “உம்மை எளிவாய் நரகத்து வீழ்வர்கொல்” என்று உரை எழுதியுள்ளார் என்ற பேராசிரியர்,

“தம்மை இகழ்ந்தமை தாம்பொறுப்ப தன்றி மற்று
எம்மை இகழ்ந்த வினைப்பயத்தால் உம்மை
எளிவாய் நரகத்து வீழ்வர்கொல் என்று
பரிவதூஉஞ் சான்றோர் கடன்”

என்ற நாலடியார் பாடலையும் கூறினார்.

திருக்குறளையும் நாலடியாரையும் திரும்பத் திரும்பப் படிக்க வேண்டும் என்று அடிக்கடி அவர் கூறுவார்.

பேராசிரியருடன் பழகுவதன் பயன் அப்போதுதான் புரியும்.

ஒருநாள் காலை நேரம் பேராசிரியர் காப்பி குடித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது புதுக்கோட்டை திரு. தி. சு. மலையப்பன் வீட்டினுள் நுழைந்தார். நான்குநாள் தாடி; சற்றே வாடிய முகம்; கவலைமிக்க கண்களுடன் காணப்பட்ட அவரிடம் பாதி காப்பியைக் கொடுத்தார். அதை வாங்கி அவர் குடிக்கும்போதே அவர் பசியோடிருப்பதை புரிந்துகொண்டார். சற்று அவரிடம் பேச்சுக் கொடுத்தார்.

திரு. மலையப்பன் நான்கு நாள்களுக்கு முன் தம் மனைவியிடமும் அவருடன் சண்டை போட்ட தாயாரிடமும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் வீட்டை விட்டு வெளியே வந்து, இருக்கும் கைக்காசினைக் கொண்டு, எப்படியோ, ரயிலேறி திருப்பதிக்குச் சென்று விட்டார். அங்கே இரண்டொரு நாள் தங்கி இலவசச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு காலத்தைப் போக்கினார். பின்னர் தம் தவற்றை உணர்ந்து மீண்டும் திருச்சிக்கு வந்து விட்டார். மீண்டும் புதுக்கோட்டைக்குப் போனால், ஏதேனும் புதிய பிரச்சினை உருவாகும் என்று எண்ணிப் பேராசிரியர் வீட்டுக்கு வந்துவிட்டார்.

இதனை அறிந்து கொண்ட பேராசிரியர் பதறிப் போய் விட்டார்! உடனே தம் மனைவியிடம் “சாப்பிட ஏதாவது கொடு” என்று கேட்டார். “நீங்கள்தானே சீக்கிரம் காலேஜுக்குப் போகவேண்டும், என்று சமைக்கச் சொன்னீர்கள்; உப்புமா தயார்,” என்றார் அந்தத் தாயார்! அதை உடனே, மலையப்பனுக்குப் போடச் சொன்னார். அவர் உண்டபின், தமக்கு உணவு வேண்டாம் என்று மறுத்துவிட்டார். “உடனே புறப்படு!” என்று கூறி, அவரை அழைத்துக் கொண்டு நேரே, புதுக்கோட்டைக்கு வந்து விட்டார்.

புதுக்கோட்டை மலையப்பன் வீட்டினுள் நுழைந்த பேராசிரியரைப் பார்த்தவுடன் அவரை வரவேற்ற மலையப்பன் மனைவி காப்பி கொண்டு வர, உள்ளே சென்றார், அங்கே அமர்ந்திருந்த தாயார் அருகில் பேராசிரியர் அமர்ந்தார்.

“சவுக்கியமா, அம்மா?” என்று நலம் விசாரித்தார். “ஏதோ இருக்கேன்!” என்றார் தாயார், விட்டேத்தியாக. “என்ன உங்களுக்கு உடம்பு சரியில்லையா? குரல் ஒரு மாதிரியா இருக்கே?” என்றார் இவர்.

மலையப்பனின் தாயார், “மனசுதான் சரியில்லே. இந்த மலையப்பன் தான் ரொம்பவும் ஏடாகூடமா நடந்துக்கறான்!” என்று அவர் குறைகளைப் பட்டியலிட ஆரம்பித்தார். காபி வந்தது. அதைக் கீழே வைக்கச்

சொல்லிவிட்டு, பேராசிரியர் எழுந்து நின்றார்; தம் தோளிலிருந்த துண்டை எடுத்து இடையில் கட்டிக் கொண்டார். அப்படியே தரையில் சாஷ்டாங்கமாக வீழ்ந்து அந்தத் தாயை வணங்கினார். தாயார் பதறி விட்டார்.

“என்ன இது?, நீங்கள் ரொம்பப் பெரியவா, என் முன்னால் இப்படி நமஸ்காரம் பண்ணலாமா?” என்றார்.

“உங்கள் மகனை எனக்காக மன்னிக்கவேணும்” என்ற ராதாகிருஷ்ணன் நீங்கள் “மன்னித்தேன் என்று சொன்னால்தான் காலை விடுவேன்” என்று அவர் பாதத்தைப் பற்றிக் கொண்டார்.

“சரி, சரி” எழுந்திருங்கள் என்று கூறிய தாயார்.

“மலையப்பனைப் பார்த்தீர்களா?” எனக் கேட்டார்.

“அவர் வாசலில் தான் நிற்கிறார்! உங்கள் முன்னே வர வெட்கப் படுகிறார்!” என்றார் பேராசிரியர்.

“என்னடாப்பா, இப்படித்தான் மத்தவங்களுக்கு நம்ம வீட்டு விஷயத்தைச் சொல்றதா?” என்றபடியே தம் பாதத்தில் பணிந்த மகனை வாரி அணைத்துக் கொண்டார். இருவர் கண்களிலும் ஆர்வலர் புன்கணீர்!

“ஓஹோ! என்னை அந்நியனாக நினைத்தீர்களா?, அப்படியானால் எனக்கு சாப்பாடு வேண்டாம்!” என்று கிண்டலாக இவர் பேச, “நீங்கள் சாப்பிட்டால்தான் விடுவோம்” என்று அவர்கள் பேச அந்த இடமே மகிழ்ச்சி பெற்றது.

தம்முடன் பழகியோரின் இன்ப துன்பங்களைத் தம் இன்ப துன்பங்களாகக் கருதும் உயரிய பண்புநலம் பேராசிரியரிடம் இருப்பதைப் புலப்படுத்தவே இதனை விளக்கமாக எழுதினேன். “இதனை எழுதுக”. என்று தொலைபேசியில் எனக்கு ஒப்புதல் அளித்த புலவர்மணி திரு. தி.சு. மலையப் பனாருக்கு என் பணிவு கலந்த வணக்கங்களையும் நெஞ்சார்ந்த நன்றியையும் உரித்தாக்குகின்றேன். கற்றறிந்த சான்றோராகிய அவரும் அவர் குடும்பத்தினரும் அன்பு காட்டி இதனை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறேன்.

பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணனின் இராமாயணக் கட்டுரைகள் சிலவற்றை வெளியிட்டு அவர்தம் எழுத்துக்கள் வழியே கருத்துக்களைப் பெற்று முதன் முதலாக வெளியிட்ட பெருமை புதுக்கோட்டைக் கம்பன் கழகத்துக்கே உரியது. அவர் தம் தந்தையார் ஸ்ரீகாஞ்சி மகா பெரியவர்களிடம் பாதுகை பெற்றதைக் குறித்து 'கலைமகளில்' ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அதைத்தவிர புதுக்கோட்டை கம்பன் கழகத்தின் எட்டாம் ஆண்டு மலரில் "கம்பன் கோயில் தலைமைப் பூசாரி" என்ற தலைப்பில் உரையிடையிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள் ஒன்றை, பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் எழுதியுள்ளார்.

சுதந்தர வேள்வித்தீயிலே குளித்துப் புனிதனாகி,
மரியாதையோடு சட்டை கழற்றி,
நேரம் சிறிதும் தப்பாமல்,
கம்ப ஆகமக் கண்கொண்டு கம்பனை உள்ளத்தில் நாட்டி,
தன் நாவால் கம்பன் பாடல்களையே மணியாய் ஒலித்து,
போற்றி இசைத்தவாறே தெளிந்த சித்தத்தால்
பால் அபிஷேகம் செய்து,
கம்பனின் செவ்விய மதுரம் சேர்ந்த சீரிய கூரிய
தீஞ்சொற்களையே தேனாக்கி மஞ்சளம் ஆட்டி,
அழியா மணம் வீசும் கம்பன் கவிதைப் பொருளையே
சந்தன மாக்கிக் குளிர்வித்து,
கம்பனுக்குக் கம்பன் பாஆடை அணிவித்து,
கவிச்சக்கரவர்த்தி என்று திலகமிட்டு,
கம்பன் அன்பர்கள் வரிசையாய்க் கொணர்ந்த மாலைகளைச் சூட்டி,
முன்னைத் தமிழர் நூற்பொருளைக் கம்பன் காட்டியவாறு கண்டு
சேகரித்து தூபமிட்டு,
வேத உபநிடதம் முதல் கம்பன் கண்ட தத்துவப் பொருளை எல்லாம்
திரட்டி நெய்யாக்கி தீபம் காட்டி.
தன பொருளை எல்லாம் கம்பனுக்கே படைத்து,
மனமலரால் வேறொன்றும் நினையாது கம்பனையே அர்ச்சித்து,
ஆசை எல்லாம் கற்பூரமாக்கி அத்தனையையும்
கம்பன்முன் சுட்டெரித்து,
அந்தக் கர்ப்பூர ஒளி மேல் கைகாட்டி,
முதன்முதலில் கண்களில் ஒற்றிக் கொண்டு,

எல்லோரும் கற்பூர ஒளிபெறத் தட்டேந்தி வருகிறானே, அவன் எவன்?

கம்பன் கோயிலின் தலைமைப் பூசாரி

கம்பன் அடிப்பொடி!

கம்பன் வந்தபின் இராமனுக்குக் கோயில்கள் உண்டாயின

கம்பனடிப்பொடி வந்தபின் கம்பனுக்குக் கோயில்கள் உண்டாயின.

இராமன் கோயில் வழிபாடுகள் எப்படியோ!

கம்பன் கோயில் வழிபாடு தப்பாது.

கம்பன் கோயிலுக்கு அர்ச்சகர்கள் வேறுபாடு இன்றி

‘எல்லோரும்’, என நியமனம் ஆயிற்று.

இனி, கம்பன் அடிப் பொடிக்குக் கோயில் வேண்டும்,

அர்ச்சகர்கள் மனுச் செய்யலாம் .

கம்பன் காப்பியத்திலே உண்மை ஈடுபாடு ஒன்றே தகுதி

உள்ளத்திலே கோயில் எழுப்பி ஒரு மூலையிலிருந்து வழிபாடு

செய்தாலும்

உரிய ஊதியம் உண்டு சேர வாரீர்

என்ற பாடல் தெய்வம், கவிஞர், அடியார் வழிபாட்டின் நெறிமுறைகளுடன் அனைவர்க்கும் பூசை செய்யும் உரிமை தந்து, பூசகர்க்கு உரிய தகுதி உண்மை ஈடுபாடே என்பதையும் புலப்படுத்தி பேராசிரியரின் வழிபாட்டு உத்தியை எடுத்துரைக்கிறது.

இவ்வகையில் புதுக்கோட்டைக் கம்பன் கழகம் தனிச் சிறப்பு பெற்று விளங்குவதை அறிந்து மகிழ்கிறோம்.

வேலூர்

இவ்வூரில் கோயிலும் கோட்டையும் புகழ் பெற்றன. அரசனில்லாக் கோட்டை, தெய்வமில்லாக் கோயில் என்று கேலி பேசினார்கள். இவ்வாறு நிகழ்ந்தது காலத்தின் கோலமே! அந்தகக் கோயிலில் இப்போது தெய்வம் பிரதிஷ்டை செய்யப்பெற்று வழிபாடு செய்யப்பெறுகிறது. அதே போல அரசன் இல்லாக் கோட்டையில் இப்போது கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பன் திருவோலக்கத்தில் கொலு வீற்றிருக்கிறான்.

கம்பனை வேலூர்க் கோட்டையின் பெரும் புலவராக அழைத்து அரங்கக் குடையின்கீழே அமர்த்தியவர்,

கம்பர்பித்தர் திரு. எஸ்.என். குப்புசாமி முதலியார். அவர், “இராமன் இருக்குமிடம் அயோத்தி” என்று இலக்குவன் வாழ்ந்தது போலவும் இராமகாதை பேசப்படும் இடத்தில் எங்கும் என்றும் இருக்கும் அனுமன் போலவும் கம்பன் விழா நடக்கும் இடத்தில் தொடர்ந்து வந்து ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் நிகழ்ச்சிகளில், சுவைஞராக அமர்ந்து கேட்டவர் கம்பர்பித்தர் ஆவார்.

கம்பர்பித்தர் திரு. எஸ்.என். குப்புசாமி முதலியார் 1939ஆம் ஆண்டு வி.ஐ.டி. நிறுவனரும் வேந்தரும் ஆகிய திரு. ஜி விசுவநாதன் இராமச்சந்திரன் சச்சிதானந்தம் மற்றும் சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆதரவுடன் வேலூர்க் கம்பன் கழகத்தைத் தொடங்கினார். சோலை ஓட்டல் அதிபர் தங்கும் இடம் அளித்தார். ஊரிசுக் கல்லூரியில் கம்பனடிப்பொடி அவர்களால் தொடக்கி வைக்கப்பெற்றது. காலப்போக்கில் வேலூர் நகர அரங்கில் நடைபெற்றது.

ஏறத்தாழ தொடக்க ஆண்டிலிருந்து பேராசிரியர் அதன் விழாக்களில் பேசி வருகிறார், இப்போது அதன் செயலாளராக கவிஞர் திரு, ச இலக்குமிபதி பணியாற்றுகிறார்.

வேலூருக்கு வந்து பேசும்போதெல்லாம் அடுத்து வெட்டுவாணம் அறுபத்துமூவர் சன்மார்க்க சபையில் பேசுவார். திரு பி.டி. சிவலிங்கம் என்ற அன்பர் நீண்ட காலமாக இச்சபையை நடத்தி வருகிறார்.

இச்சபை 1880இல் மௌன சுவாமிகளால் தோற்றுவிக்கப் பெற்றது. இச்சபையில் 1922முதல் 1947 வரை தமிழ்த் தென்றல் திரு.வி.க. அவர்கள் ஆண்டுதோறும் சொற்பொழி வாற்றி இங்கு உயிர்ப்பலியை எதிர்த்துப் பேசி அகிம்சை நெறியில் இவ்வூர்க் கோயில் வழிபாடு நிகழச் செய்தார். தமிழகத்தின் சிறந்த பேச்சாளர்கள் அனைவரும் வந்து தங்கிச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

இங்கே 1983ஆம் ஆண்டு பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் சொற்பொழிவாற்றியுள்ளார்’ அவர்தம் திருக்கரங்களால் எழுதிய வாழ்த்துரை ஒன்றை அன்பர் சிவத்திரு. பி.டி.சிவலிங்கம் பாதுகாத்து வைத்திருக்கிறார்.

அது கீழே :

வெட்டுவாணத்திற்கு மூன்று பெருமைகள்

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் ஒரு சிற்றூர். நம் பாரத நாட்டில் ஒவ்வோர் ஊருக்கும் ஏதாவது பெருமை இருக்கும். பல ஊர்களின் பழமைப்பெருமைகள் மறைந்து போயின. சில ஊர்கள் புதுமைப் பொலிவில் பகட்டாகத் தெரிவன.

ஒன்று சக்திவாய்ந்த எல்லையம்மன் காவல்.

இரண்டு ஸ்ரீ அறுபத்து மூவர் சமரச சன்மார்க்கசபையின் நிழல்.

மூன்று ஸ்ரீ பி.டி. சிவலிங்கத்தின் இலக்கிய ஈடுபாடு ஆன்மிக வேகம், ஊக்கம், உழைப்பு, உபசரிப்பு (இவர் பெயரை எழுதுவதில்லை என்று இருந்தேன். விட முடியவில்லை)

1983 ஆகஸ்டு 19, 20, 21 ஆகிய தேதிகளில் சபை மேடையிலிருந்து பேசினேன். தமிழ்த்தென்றல் திரு.வி.க. அவர்களோடு நானும் ஒருவனாகச் சேரும் பேறு பெற்றேன்.

சபை மேலும் வளர வேண்டும். வெட்டுவாணம் பக்திக்கும், இலக்கியச் சுவைக்கும், எப்போதும் போல் நாற்றங்காலாய்த் திகழ வேண்டும். வேறென்ன வேண்டும்?

21.8.1983 இரவு ஊர் திரும்புகிறேன். புதிய சக்தி பெற்றுவிட்டேன்.

இரா. இராதாகிருஷ்ணன் .

21.8.83.

குளித்தலை

திருச்சிராப்பள்ளிக் கருகில் அகண்ட காவிரியின் கரையில் குளித்தண்டலை ஆகிய குளித்தலை அமைந்துள்ளது. குளித்தலை கடம்பர் கோயில் சிறந்த சிவத்தலம் காவிரியின் தென்கரையில் சங்க இலக்கியம் பாடும், 'அயிரைமலை' உள்ளது, அதன் உயரம் 700 அடிக்கு மேல். அங்கே வாட்போக்கி நாதர் என்ற சிவ பெருமான் எழுந்தருளியுள்ளார் இவரைப் பற்றி திரிசிரபுரம்

மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை, “வாட்போக்கிக் கலம்பகம்” என்ற சிற்றிலக்கியம் (பிரபந்தம்) படைத்துள்ளார்.

காவிரியின் வடகரையில் முசிறி, திருவீங்கோய் மலை ஆகிய சிவத்தலங்கள் உள்ளன. சிவராத்திரி நாளில் காலையில் கடம்பர்கோயில் நடுப் பகலில் அயிரைமலை (அய்யர்மலை எனப்படும் சிவாயம்) மாலையில் திருவீங்கோய்மலை ஆகிய சிவத்தலங்களுக்கு நடந்தே சென்று வழிபடுவது சிவனடியார்களின் வழக்கம்.

“காலைக் கடம்பர் மதியானச் சொக்கர் மாலைதிரு வீங்கோய் மலை” என்ற குறட்பா வடிவிலான முதுமொழி உண்டு.

குளித்தலையில் தமிழ் கா.சு. பிள்ளை விழா என்ற அமைப்பை திரு. இளமுருகு பொற்செல்வி என்னும் அரசியல் பிரமுகர் நிறுவி நடத்தி வந்தார். அதன் ஆண்டு விழாக்களில் பேராசிரியர் இடம்பெற்ற விதம் அலாதியானது. குளித்தலை வைகைநல்லூர் அக்ரஹாரத்திலும். முத்து பூபால சமுத்திரம் அக்ரஹாரத்திலும் வழக்கறிஞர் ரங்கா அவர்களும், கோபால தேசிகன் அவர்களும் இராம நவமி விழா நடத்துவார்கள். அதில் ஆண்டுதோறும் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனை நடுவராக்கி, பட்டி மண்டபம் நடத்துவார்கள்.

அன்பும் நட்பும் இராமாயணத்தாலேயே உருவான காரணத்தால் அரசியல் வாதிகளும் கட்சி வேறு பாடில்லாமல் வந்து கேட்பார்கள் .

மும்பை

மும்பையின் கோரேகான், செம்பூர்,மாதுங்கா தாராவி போன்ற பகுதிகளில் தமிழ்ச் சங்கங்களும், இலக்கியக் கழகங்களும் ஆன்மிக மன்றங்களும் தமிழகத்தின் பேச்சாளர் களுக்கு நல்லாதரவு தந்தனர்; நம் தமிழகச் சொற்பொழிவாளர்களும் அங்கு அடிக்கடி சென்று, முறையான தமிழ்த் தொண்டு புரிந்தனர்.

பேராசிரியர் பெரும்புலவர் திரு. பா. நமசிவாயம் பேராசிரியர், இராதாகிருஷ்ணன் பம்பாயில் பேசியபோது கம்பன் பாடலில் ஒரு நயம் கூறியதை நினைவு கூர்ந்தார்.

‘சேல் கொண்ட ஒண் கணாரின் திரிகின்ற செங்கால் அன்னம்’ என்ற பாடலின் நயம் அடுக்கடுக்காக வந்ததை மறக்கவே இயலாது என்றார்.

‘சேல்கொண்ட ஒண் கணார்’ என்ற தொடர் கோசல நாட்டுப் பெண்களின் கண்ணழகக் காட்டுகிறது. சேல் மீன்களை வென்று அடிமை கொண்ட கண்களாம்! கண்களால் மீன்களை அடிமை கொண்ட பெண்கள், கால்களால் அன்னப் பறவைகளை அடிமை கொண்டார்களாம்! அவர்களைப் போல நடை பயின்று தோற்ற அன்னங்கள் நடக்காமல் ‘திரிகின்றன’வாம்! அதனால் அவற்றின் கால்கள் சிவந்தனவாம் (செங்கால் அன்னம்)

‘மால்கொண்ட நளினப் பள்ளி வளர்த்திய மழலைப் பிள்ளை’ என்ற அடி, அன்னப்பறவை அந்தப் பெண்கள் குழந்தைகளைத் தொட்டிலில் இட்டுத் தூங்க வைப்பதைக் கண்டு தானும் தன் அன்னக்குஞ்சினைத் தாமரை என்ற இயற்கைத் தொட்டிலில் இட்டுத் தூங்க வைக்கும் திறமையைக் கம்பர் காண்கிறார். தன் குஞ்சிற்கு இரை தேடிப் போனபோது, அந்தத் தாமரை பூத்த வயலில், இறங்கிய பெரிய எருமையின் கால்கள் சேற்றில் முழுவதும் புதைந்து விடுகின்றன. தன் மடியில் கலங்கிய சேறு சிலீரென்று பால் மடியில் பட்டதால் அந்த எருமை தன் கன்று வாய் வைத்ததாக எண்ணி ‘மா’ என்று கனைக்கின்றது; உடனே அதன் மடியிலிருந்து பால் சுரந்து சேற்றில் கலந்தது. அந்தப் பால் தாமரையில் இருந்த அன்னக் குஞ்சின் வாயிலும் பொழிந்தது. பசினேரத்தில் பால் உண்டபின் அது தூங்கத் தொடங்கியது. அந்த நேரத்தில் வயலில் இருந்த சேற்றுத் தவளை கத்திய ஓசை தாலாட்டுவது போல் இருந்ததாம்.

இதனை,

“காலுண்ட சேற்று மேதி கன்றுள்ளிக் கனைப்பச் சோர்ந்த
பாலுண்டு துயிலப் பச்சைத் தேரைதா லாட்டும் பண்ணை”

என்ற பாடலடிகள் குறிக்கின்றன என்றார் பேராசிரியர்!
மக்கள் கைதட்டி ஆரவாரித்தனர்.

இந்தப் பாடலில் பாவிசம் என்னும் காப்பியப் பண்பு அமைந்துள்ளது என்று பேராசிரியர் சொன்னார். இதில் பால் என்பது கோசல நாட்டு ஆட்சி; அது எருமையிடமிருந்து அதன் கன்று மட்டுமே குடிப்பதற்கு உரியது; ஆனால், அது வழியில் சேற்றில் கிடந்த அன்னக் குஞ்சிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தது. இது கோசல நாட்டின் ஆட்சி அதற்கு உரியவனாகிய இராமனுக்குச் சென்று சேராமல், தாய் வளர்த்த பறவைக்குஞ்சு போன்ற பரதனிடம் சென்று சேர்ந்தது. என்றார் பேராசிரியர். மக்கள் அதன் நுட்பத்தை வியந்து கரவொலி எழுப்பினர்.

அந்தப் பறவைக் குஞ்சு பாலுண்டு துயில உதவியாக வளைந்த முதுகை உடைய தவளை பாடித் தாலாட்டியது, கூன் முதுகை உடைய மந்தரையைக் குறித்தது. என்றார். அதற்கும் மக்கள் கைதட்டினர்.

அடுத்து, “இந்தப் பாட்டில் ஆன்ம நேய ஒருமைப் பாடு உள்ளது” என்று பேராசிரியர் சொன்னார்.

மக்கள் அமைதியடைந்து மேலும் ஆர்வத்துடன் கேட்டனர்.

ஏதோ ஓர் எருமை, அது விலங்கு; ஏதோ ஒரு தாமரை, அது மலர்; ஏதோ ஓர் அன்னம், அது பறவை. ஏதோ ஒரு தவளை அது ஒரு சிற்றுயிர். வயலும் நீரும் காற்றும் இயற்கைப் பொருள்கள். வயல்நீர் எருமைக்குக் குளிர்ச்சி தருகிறது; எருமையின் பால் அன்னக்குஞ்சிற்கு உணவாகிறது; தாமரை அக்குஞ்சு படுத்துறங்கத் தொட்டில் ஆகின்றது.; காற்று தாமரைத் தொட்டிலை அசைக்கின்றது; தவளை பாடித் தாலாட்டு கின்றது; இந்தப் பொருள்களும் உயிர்களும் ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பே இல்லாதவை இவை அனைத்தும் இணைந்து மழலை அன்னத்திற்கு உதவி புரிகின்றன; இவற்றின் ஆன்மாவுக்குள் ஒருமைப்பாட்டு

உணர்வு இருப்பதால்தான் அவை ஒன்றுக் கொன்று உதவிக் கொள்கின்றன “இது கம்பன் நமக்குக் கற்பிக்கும் பாடம்” என்கிறார் இராதாகிருஷ்ணன்!

மக்களின் ஆரவாரம் எல்லை கடக்கின்றது.”

இவ்வாறு பேராசிரியர் பெரும்புலவர் கூறும்போது அவர் குரல் தழுதழுக்கிறது; “இப்படி மக்களுக்குத் தேவையான நல்ல கருத்துக்களை தேடிக் கண்டுபிடித்துத் தருபவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள்? சிறந்தவர்கள், இறந்தவர்கள் ஆகி விட்டார்கள்” என்றார் அவர்.

அவருடன் சத்திய சீலன், அ.வ. இராஜகோபாலன், மு.கணபதி, தி. இராஜகோபால், இரா. செல்வகணபதி, அறிவொளி. செகநாதன், அப்துல்ரகுமான் போன்றோர் மும்பைக்குச் சென்றுள்ளனர். அவரவர்களுக்குத் தனித்தனி இனிய அனுபவங்கள்.மும்பையில் அவர்களை வரவேற்றுத் தங்க வைத்து, விருந்தோம்பிப் பேருதவி புரிந்தவர்கள் திரு ஹரிஹரன், நரசிம்மன், வெங்கடாச்சாரி ஆகியோர் ஆவர்.

கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் மும்பையில் பாடிதிருவடி பற்றிய பாடல்கள் தேசிகப்பிரபந்தத்தின் பாதுகா சகஸ்ரத்தை விடவும் சிறந்து விளங்கியதை வைணவர்களே பாராட்டியதைப் பேராசிரியர் பலமுறை கூறி மகிழ்ந்தார்கள்.

கொல்கத்தா

1953ஆம் ஆண்டில் கங்கை கரையில் காவிரித் தமிழைப் பரப்ப வேண்டும் என்ற அவாவுடன் தெற்கு ரயில்வே பணியின் பொருட்டு, திரு. கி.சிவராம கிருஷ்ணன் என்னும் கங்கைவளவன், திரு. மு. நாராயணசாமி என்பவருடன் இணைத்து கொல்கத்தா தமிழ் மன்றத்தினை உருவாக்கினர். அவர்கள் தமிழகம் போந்து காரைக்குடி கம்பன் திரு நாளில் பேசும் பெரியோர்களைச் சந்தித்தனர்.

1963ஆம் ஆண்டில் திருச்சிராப்பள்ளியில் நடைபெற்ற காந்தியடிகள் பிறந்தநாள் விழாவில் “நால்வரின் வாழ்வும் காந்தியடிகளின் வாழ்வும்” என்ற தலைப்பில் பேராசிரியர்

இராதாகிருஷ்ணன், நாவுக்கரசர் சத்தியசீலன் அருள்நெறி நாவலர் அ. வ. இராஜகோபாலன், மு.கணபதி ஆகியோர் உரையாற்றினர். அதனைக் கேட்டவுடன் பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணனை மு.நா.வும், கி.சி. ரா. கிருஷ்ணனும் சந்தித்தனர். அவரை கொல்கத்தா தமிழ் மன்றத்தில் உரையாற்ற அழைத்தனர்.

அதற்கிசைந்து, 1964ஆம் ஆண்டு நிகழ்ந்த தமிழ் மன்றத்தின் பதினோராம் ஆண்டு விழாவின் சிறப்பு விருந்தினராய்ப் பேராசிரியர் கலந்து கொண்டார். ஓர் ஆறு நாள், சிறப்புச் சொற்பொழிவாற்றி கங்கை கரையினர் உள்ளம் கவர்ந்தார். அவர் கொல்கத்தாவுக்கு வர இசைவு தெரிவித்ததை திரு. மு. நாராயணசாமி பெரிதும் புகழ் கிறார். இரண்டாம் வகுப்பு படுக்கை வசதி உள்ள புகைவண்டிப் பயணத்திற்கு அவர் இசைவு தெரிவித்து, “சொற்பொழிவுக்காக எந்த அன்பளிப்பும் வேண்டா” எனக் கூறிய அவர்தம் நல்லுள்ளத்தை வியந்து பாராட்டினார்.

“வரும்படி அழைத்தீர்கள்; வருவேன். எந்த ‘வரும் படி’யும் வேண்டேன்!” என்றார் என்று திரு. மு.நா. எழுதுகிறார்.

அவரை கொல்கத்தாவின் ஹூக்லி நதிக் கரையில் இருந்த ஹவுரா ரயில் நிலையத்தில் வரவேற்ற விதத்தை “தமிழின் இனிமையைத் தம் புன்சிரிப்பில் தவழ விட்டு, கட்டுக் குடுமி, காவிநிற கதர் ஜிப்பா, பட்டுக் கரை வேட்டியுடன், ஆஜானுபாகுவாக இரண்டாம் வகுப்பு பேட்டியின் வாசலில் இதோ இருக்கிறேன் என்று ஜாடை காட்டி இறங்கினார்” என்று எழுதுகிறார். திரு. மு.நா. ஒரு மல்லிகை மாலை அணிவித்து வரவேற்றார்.

அவர் அங்கே இருந்த ஒரு வார காலத்தில், அவரைப் பற்றிய எல்லாச் செய்திகளையும் திரு, மு. நா. குறிப் பெடுத்துக் கொண்டார். கொல்கத்தா வருகைக்குப் பின்னர் மும்பை. நாகபுரி ஆகிய ஊர்களின் அழைப்பை ஏற்று மகிழ்ந்தார். பின்னர் கொல்கத்தா பாரதி தமிழ்ச் சங்கம், அவுரா திருவள்ளுவர் கலைமன்றம், துர்க்காபூர்,

ஜாம்ஷெட்பூர் டெல்கோ தமிழ்ச் சங்கம், ஸூர்கேலா பிலாய் தமிழ் மன்றம், ராஞ்சி மன்றம் இவற்றில் கலந்துகொண்டு பேருரைகள் ஆற்றினார். அந்த மன்றங்களில் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த அறிஞர்கள் அனைவரையும் பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணனே அனுப்பிவைத்து உதவினார்.

இந்த ஆண்டு அக்டோபரில் கொல்கத்தா தமிழ் மன்றத்தின் “பவள விழா” நிகழ்கிறது. திரு மு.நா. அவர்கள் செயலாளராகவும், திரு. எல். மகராஜபிள்ளை தலைவராகவும், திரு. வரதராஜன் அவர்கள் பொருளாளராகவும் விளங்கி தமிழ் மன்றத்தின் புகழை உயர்த்துகின்றனர்.

அவர் செல்லாத இடங்களிலும் அவர் புகழ் பரவி யுள்ளது. இலங்கை தவிர வேறெந்த நாட்டையும் பார்த்திராத அவர்தம் உரைகளின் ஒலிப்பேழைகள் உலகெங்கும் உள்ளன. அண்மையில் ஆஸ்திரேலியா வில் சிறந்த தமிழ்த்தொண்டு புரிந்தோருக்கு இராதாகிருஷ்ணன் அறக்கட்டளையின் “மாருதி விருது” வழங்கப்பட இருக்கிறது.

பேராசிரியர் புகழும் உரைகளும் எட்டுத் திக்கிலும் செல்வது, தமிழ் மக்களின் வாழ்க்கைக்குப் புதிய பொருள் தரும்.

வடிவென்பதோர் அழியா அழகு

சிறுவயதில் 'எஸ்' கட்டுச் சடையுடன் பாட்டியின் இடுப்பிலேறிப் பள்ளி சென்றது; கல்லூரிப் படிப்புக்குப் பிறகு கிராப்புத் தலையுடன் கைப்பந்து விளையாடியது; உயர்பள்ளி, மற்றும் கல்லூரிகளில் உடற்கல்வி ஆசிரியராய், பாகவதர் கிராப்புடன் திகழ்ந்தது; கட்டுக்குடுமியுடன் தேசியக் கல்லூரி விரிவுரையாளராகவும், பேராசிரியராகவும் திகழ்ந்தது; இலங்கை சென்று வந்தபின் நீண்ட தாடி மீசை குடுமியுடன் விளங்கியது; மொட்டையுடன் சிலநாள் இருந்தது; மீண்டும் கட்டுக் குடுமியுடன் வலம் வந்தது...ஆகியவை பேராசிரியருடைய செம்மாந்த தோற்றத்துக்குத் தனிப்பொலிவை ஊட்டின.

அவர் வாலிபால் விளையாடிய காலத்தில் கிராப் செய்யப் பட்ட தலையுடன் கம்பீரமாகக் கட்சி தருவார். அவருடன் அக்காலத்தில் எந்தப் பெண்ணும் பேசத் தயங்குவர். அதை மிகவும் சுவைபடப் பின்னாளில் கூறுவார். "எனக்கு வயதாகிவிட்டது; எப்படித் தெரியுமா? ஒரு காலத்தில் என் உருவத்தைப் பார்த்து எல்லாப் பெண்களும் விலகி ஓடி விடுவார்கள். ஆனால் நேற்று, பேருந்து நிறுத்தத்தில் நின்று கொண்டிருந்த என்னைப் பார்த்து ஓர் இளம்பெண் "அங்கிள் மணி என்ன ஆச்சு" என்று என்னிடம் நெருங்கி வந்து கேட்டுவிட்டாள். அப்போதே என் தோற்றத்தை கண்டு பெண்கள் அஞ்சிய காலம் போய்விட்டதுஎன்று புரிந்து கொண்டேன்"

எளிய அனுபவத்தின் மூலம் அரிய உலகியலை அவர் அப்படியே உணர்த்தியதைக் கேட்டு, அனைவரும் ஆரவாரம் செய்தனர்.

பின்னர், தேசியக் கல்லூரியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தபோது, தம் மைந்தர்களுக்கு உபநயனம்

எனப்படும் பூணூல் புனைவிக்கும் எண்ணம் உண்டாயிற்று, ஒருவர் பிறந்து தாய் தந்தையின் வளர்ப்பில் இருக்கும் காலத்திலேயே, குருவிடம் கல்வி பயிலவேண்டும். இந்தக் காலத்தில் அந்தணர்தம் மைந்தன் பிரம்மோபதேசம் பெற்று, வேதம் பயில குருவுடன் இருந்து வளரவேண்டும். பிரம்மத்தை உணர்வதற்கான சிந்தனையும் செயல்களும் அச்சிறுவனிடம் குருவை அணுகிப் பாடம் கேட்கும் பொழுது உருவாகும். இது வாழ்க்கையின் முதல் உயர்வுப் படியாகும்.

இதனை பிரம்மத்தை நோக்கிப் பயணம் செய்தல் அதாவது, 'பிரம்மச்சரியம்' என்பார்கள். எல்லாருக்கும் இந்தப் படிநிலை உண்டு. பிரம்மச்சரியம், கிரகஸ்தம், வானப்ரஸ்தம், சந்நியாசம் என்று இந்தப் படிநிலைகளை நம் சமயம் கூறும். இதனை நான்கு வகை ஆசிரம என்பார்கள். பிரம்மச்சரிய நிலையில் இடம், காலம் ஆகியவற்றை அறிந்து அவற்றிற்கு ஏற்பக் கடமைகளைச் செய்வேன் என்று உறுதி எடுத்துக் கொண்டு செயல்படுவதாகும்.

இடத்தையும் காலத்தையும் தமிழ் இலக்கியம் முதற்பொருள் எனக் கூறும். இவற்றை அறிந்து கொண்டு எண்ணம், பேச்சு, செயல் மூன்றையும் அமைத்துக்கொள்ளுதல் முதற்படி. தன் முன்னோர் பற்றிய அறிவையும் வழி வழியாக அவர்களுக்குச் செய்யத்தக்க கடமையையும் தெளிவாக தெரிந்துகொண்டு செயல்படுதலே பிரம்மச்சரியம்.

அறிவுத்துறையில் ஆழ்ந்து ஈடுபடுதலும், தன்னை உடலாலும், உள்ளத்தாலும் வளர்த்துக் கொள்ளுதலுமே பிரம்மச்சரியம்! வாழ்க்கைத் துணையுடன் இணைந்து செயல்படுதல் கிரகஸ்தம். பிறரைப் பற்றி உணர்ந்து கொண்டு சமுதாய வளர்ச்சியில் ஈடுபடுதலே கிரகஸ்தம் எனப்படும் இல்லறமாகும். தாமும் பிறரும் உலக அறிவுடன், உடலுழைப்பால் வாழும் புறவாழ்க்கை முழுமை பெறும்பொழுது, ஆசாபாசங்களைச் சற்றே விலகி, உள்ளத்தால் வாழ்தல் வானப்பிரஸ்தம், இறுதியில் எல்லாப் பற்றுக்களையும் துறந்து ஒரே சிந்தனையுடன்

இறைவனுக்கும் நமக்கும் இடையில் உள்ள தொடர்பைப் பஞ்ச பூதங்களின் வழியே உணரத் தலைப்பட வேண்டும்.

நம் உடல் இறைவனின் ஐந்தொழில்களால் ஆனது. இந்தப் பிரபஞ்சமும் இறைவனின் ஐந்தொழில்களால் ஆனது. இந்த ஐந்து பூதங்களையும் தியானத்தின் மூலம் நமக்குள்ளே இழுத்து நமக்குள் தரிசிப்பதும், நாம் பிரபஞ்ச சக்தியுடன் கலந்து பரவி எங்கும் என்றும் திளைப்பதும் இந்த தியானத்தில் பயன் என்று ஆன்றோர் உணர்ந்து அதற்கு யோகமே வழி என்று கண்டு கொண்டனர்.

"ஆறாறையும் நீத்து அதன்மேல் நிலையைப்
பேரா அடியேன் பெரும்ஆறு உளதோ?"

என்று, கந்தரனுபூதியும்,

"பார்ப்பான் அகத்திலே பாற்பசு ஐந்துண்டு
மேய்ப்பானும் இன்றி வெறித்துத் திரிவன
மேய்ப்பானும் உண்டாய் வெறியும் அடங்கினால்
பார்ப்பான் பசுஐந்தும் பாலாச் சொரியுமே'

என்றும்,

"எழுதாத புத்தகத்து ஏட்டின் பொருளைத்
தெருளாத கன்னி தெளிந்திருந்து ஒத
மலராத பூவின் மனத்தின் மதுவைப்
பிறவாத வண்டு மனமுண்ட வாறே"

என்றும் திருமந்திரமும் கண்டு உரைத்ததை அகத்திற் கண் கொண்டு காணுதலே சந்நியாசம் ஆகும்.

இவற்றை நான்கு ஆசிரமங்கள் என்றாற்போலே, வருணங்களையும் மக்களின் தொழில் கருதி ஆண்டவன் படைத்தான். அறிவுக்கு ஒரு குலம், ஆட்சித் திறத்துக்கு ஒரு குலம், உணவுப் படைப்புக்கு ஒரு குலம், எல்லாவற்றையும் எங்கும் கொண்டு சென்று வழங்க ஒரு குலம் என்ற நான்கு குலங்களையும் மனித சமூகம் தாமாகப் படைத்துக் கொண்டு இயங்குகிறது.

எல்லாரும் அவரவர் திறத்தினால் அந்தந்தக் குலத்தின் தொழிலை ஏற்பர். இவை நாலும் புறவாழ்க்கையை இயக்கி விளங்குகின்றன. மேலே நான் எழுதியவை அனைத்தும்,

பிறப்பொக்கும் எல்லா வுயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்

என்ற திருக்குறளுக்குப் பேராசிரியர் அளித்த விளக்கம்
ஆகும்.

"நாலு குலங்கள் அமைத்தான் அதை
நாசமுறப் புரிந்தனர் மூட மணிதர் "

என்று மகாகவி பாரதி பாடியதும் இதனை சிந்தித்தே
என்பார் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன்.

இத்தகைய அகத்தெளிவை மறு பிறப்பாளன் எனப்
போற்றப்பெறும் பிரமச்சாரி புரிந்துகொண்டு வாழ
வேண்டும் என்று அவர் எண்ணினார். ஆகவே தம்
மைந்தர் இருவருக்குப் பூணூல் கல்யாணம் எனப்படும்
பிரம்மோபதேசத்தை செய்விக்கக் கருதினார்.

குலகுரு என்று தம் தந்தையார் போற்றிப் பணிவிடை
செய்த காஞ்சித் திருமடத்தின் மகா பெரியவாளிடம்
பணிந்து ஒப்புதல் (அனுக்கிரகம்) கேட்டார். இவர்
மனவோட்டத்தைப் புரிந்துகொண்ட சுவாமிகள், "முதலில்
நீ தீட்சை வளர்த்துக்கொள்!" என்று கட்டளையிட்டார்.
கிராப்புத் தலை, முழுக்கால் சராய், அரைக்கை சட்டையுடன்
புறக் கோலத்து மோகத்தில் சுற்றித்திரிந்த மனமும் செயலும்
சொல்லும் திருத்தம் பெற்றன. நம்மை முதலில் சரி செய்து
கொள்வோம் என்று இராதாகிருஷ்ணன் எண்ணினார்.
அவருடைய மனநிலையில், நட்புச்சூழலில் புற நாகரிகம்
எனப்படும் கல்லூரிச் சீருடை கவர்ச்சிகரமாக இருந்ததாக
எண்ணினார். ஆடையே அக்காலத்தில் புறத்தழகை,
நடத்தையைத் தீர்மானித்தது. ஓரிரு மாதங்களில் கிராப்புத்
தலை பாகவதர் கிராப்பு ஆகிக் கட்டுக்குடுமியில் வந்து
நின்றது. கதர் வேட்டி, கழுத்தில்லாத கதர் முழுக்கை
சட்டை (ஜிப்பா) ஆகியன அவர்தம் புறத்தோற்றத்தில்
மாற்றத்தை உண்டாக்கின. இதனை அசாத்தியமான
தேரியம் என்றே கருத வேண்டும். மனப் பக்குவம்
ஏற்படுத்தும் மாட்சி இது!

அவர் குடுமியுடன் பெரிய பெரிய அரங்குகளில் பேசப்
போகும்போது ஒரு மாதிரியாய்ப் பார்ப்பவர்களே அதிகம்.

அதனை ரசிப்பவர்கள் குறைவு. அவர்களிடம் தம் குடுமி பற்றிய தனி ரசனையை அவரே உருவாக்கி விட்டார். அவர் சென்னைக் கம்பன் கழகத்தில் முதன் முதலாகப் பேச வந்தபோது, நீதிபதிகள், அமைச்சர்கள், மருத்துவர்கள், தொழிலதிபர்கள், பேராசிரியர்கள் ஆகியோர் ஆடம்பரம் மிக்க ஆடை அணிந்து, அமர்ந்திருந்தார்கள். ஒரு பட்டிக் காட்டானைப் போல், சற்றே கருத்த உருவத்துடன், கட்டுக் குடுமியுடன் மேடை ஏறிய அவரைப் பார்த்தவர்கள், சற்று அலட்சியமாகவே அசட்டை செய்தவாறு அங்கு மிங்கும் திரும்பிப் பார்த்து, மேடையை நோக்காமல் ஆர்வமின்றிக் காணப்பட்டார்கள். ஓர் அரை மணி நேரம்!

அத்தனை பேரும் செய்த மகிழ்ச்சி ஆரவாரமும், கைதட்டலும் நிறைவாக எழுந்து நின்று பாராட்டியதும் கனவுக் காட்சி போல விளங்கியது. “இவரா அப்படிப் பேசினார்?” என்று, தமக்குள்ளே வியந்து பாராட்டி மகிழ்ந்தார்கள்.

அவர் மேடையை விட்டு இறங்கியவுடன், ஓடோடிச் சென்று அவரை தொட்டுப் பாத்தும், அரவணைத்தும் கைகொடுத்தும் பாராட்டியோர் வேறு எவரும் அல்லர்! ஆடம்பரமான தொழிலதிபர்களும் மருத்துவர்களும், நீதிபதிகளுமே ஆவர்! எளியவர்கள், ‘இவர் தம்மைப் போன்றவரே’ என்று ஆறுதல் அடைந்தனர்; வலியவர்கள், அவரிடம் நெருங்க அஞ்சினர்; படித்தவர்கள் போல் காட்சி தந்தவர்கள் வியப்பின் எல்லைக்கே சென்று விட்டார்கள்; உண்மையில் படித்தவர்கள் பரவசம் அடைத்து அவரிடம் பாராட்டைத் தெரிவித்து மகிழ்ந்தார்கள்!

ஓரிரண்டு நாள்களில், ஆனந்த விகடன் என்ற வார இதழ், இராதாகிருஷ்ணன் கட்டுக் குடுமியுடன், அவர் பேசும் காட்சியைப் புகைப்படத்துடன் வெளியிட்டு, இவர் என்ன பேசப் போகிறார்? என்று அலட்சியமாய் இருந்த அவையினர், “இவரா இப்படிப் பேசினார்!” என்று வியந்து பாராட்டினர் என்று கட்டம் போட்டுப் பாராட்டியது.

அவரை கம்பனடிப்பொடி சா, கணேசனார் “முதுகுடுமிப் பெருவழுதி” என்றே அழைத்து மகிழ்வார்.

ஜட்ஜ் சீனிவாசன், அ.ச.ஞா. போன்றோர் 'குடுமி' என்று செல்லமாக அழைப்பர். டாக்டர் சரஸ்வதி ராமநாதன் போன்றோர் 'குடுமித் தேவர்' என்று குறிப்பிடுவார்கள். சகல கலாவல்லவன், உலகநாயகன் கமல்ஹாசன் தந்தையார் ஸ்ரீநிவாசன் பேராசிரியர்பால் மிக்க அன்பு பூண்டவர். பேராசிரியரை அவர் மிஸ்டர் குடுமி என்றே கூப்பிடுவார்.

பரமக்குடியில் அவர் பெரிய புராணம் பேசும்போது அவ்வூரின் அருகில் உள்ள இளையான்குடி மாற நாயனார் பற்றிப் பேசினார். அவர் மாறநாயனார் விருந்தளித்த இரவில் நிலத்தில் விதைத்த முளை நெல்லை வாரிக் கொண்டு வந்து விருந்தளித்தார். இப்போதும் அவ்வூரின் அருகில் 'முளை வாரிக் குட்டை' என்ற ஒரு குளம் இருக்கிறது" என்றார். அதை கேட்ட ஸ்ரீநிவாசன் "எங்களுக்கே தெரியாததை நீ பேசுகிறாயே" என்று வியந்து பாராட்டினாராம். அவருடன் இருந்த கோட்டைச்சாமி இதனை எனக்குச் சொன்னார்.

ஒரு முறை கருர் வழியே, பேருந்தில் பயணம் செய்த போது, "நீங்கள் சென்னிமலை திருவிழாவுக்கு வந்தீர்கள் அல்லவா?" என்று சக பயணி கேட்டார். அங்கு பட்டிமண்டபத்தில் தாம் பேசியது பற்றிக் கேட்கிறார் என்றெண்ணி, "ஆமாம்! போயிருக்கிறேன்" என்றார். உடனே அவர் "நீங்கள் மிக நன்றாகத் தவில் அடித்தீர்கள்" என்று ஒரு போடு போட்டார். குடுமி, கதர் ஜிப்பா கதர் வேட்டி, அங்கவஸ்திரம் இவற்றைப் பார்த்து மாறுதலாக எண்ணிவிட்டார். அதைக்கேட்ட பேராசிரியர் இதில் உள்ள நகைச்சுவையை எண்ணிச் சிரித்தார்.

அடுத்த சில நாள்களில் காரைக்குடி கம்பன் திருநாள் விழாவுக்குச் சென்ற போது இந்த சுவையான நிகழ்ச்சியை அ.ச.ஞா., கி.வா.ஜ., ஜட்ஜ் சீனிவாசன், கம்பனடிப்பொடி, க.கு.கோ. ஆகியோரிடம் சொல்லி மகிழ்ந்தார். எல்லாரும் சிரித்தனர்.

மாறுநாள் காலை விழாத் தொடக்கத்தில் மேடையின் முன் சென்ற பேராசிரியரை அங்கிருந்த தெ.பொ.மீ. "இங்கே வா" என்று அழைத்தார். அவர் அருகில் போனவுடன் "அப்படியே நில்! இப்படித் திரும்பு! பின்பக்கம் காட்டு!"

என்றெல்லாம் கூறி, முன்னும் பின்னும் பார்த்தபின், பக்கத்திலிருந்த ஏ.என். சிவராமனிடம் “ஆமாம், அப்படியே அசலாக இருக்கிறது!” என்று கூறினார். என்ன என்று கேட்ட அவரிடம் “தவில் அடிப்பவர் போல்தான் இருக்கிறார்” என்று இராதாகிருஷ்ணனைக் காட்டினார்.

“இதை யார் சொல்லியிருப்பார்கள்” என்று எண்ணிக் கொண்டிருந்த அவரிடம், அ.ச.ஞா. வந்து, “நேற்று என்னை வாதத்தில் தோற்கடித்தாயே, அதனால் நான்தான் உன்னைப் போட்டுக் கொடுத்தேன்” என்று பழிப்புக் காட்டிச் சென்றார்.

இதனைக் குறித்து, நீதியரசர் மு.மு. இஸ்மாயில் எழுதுகிறார். “கிண்டல் செய்து மறைமுகமாக எவரையோ குறிப்பது போலப் பேசினால், பேசுவோர் வாய்விட்டுச் சிரிப்பர். அச் சிரிப்புக்கிடையில் அந்தக் கிண்டலுக்குரியவன் நானே என்று தம்மை தாழ்த்திக்கொண்டால், அவையினர் யார் மனமும் புண்படாமையால் அனைவரும் நகைச் சுவையில் ஆழ்ந்து விடுவர். இத்தகைய உத்தியில் மறைந்த பேராசிரியர் தனித் திறமை வாய்ந்தவர். இத்தகைய பேச்சினால், கேட்பவரிடையே கலகலப்பும், சலசலப்பும் உண்டாக்குதல் அலாதியானது” என்று நீதியரசர் எழுதுகிறார்.

காஞ்சி ஸ்ரீமடத்தின் ஆதரவில் எளிய முறையில் பொதுவாக நடைபெற்ற “சமஷ்டி உபநயனத்தில்” தம் புதல்வர்களுக்குப் பூனூல் புனைவித்தார். புறத்தோற்றமும், குலகுருவின் ஆணையும் அவர்தம் மனப்போக்கை உயர்த்தின. கைப்பந்தாடிய வலிமை வாய்ந்த கரங்களில் முழுக்கை சட்டையை முழங்கைக்கு மேல் சுருட்டி ஏற்றி, விம்மிப் புடைத்த தோளுடன் விரிந்த மார்பும் நேர்கொண்ட பார்வையும் கொண்டு அவர் நடமாடிய அழகை இப்போது கொல்கத்தா நகரில் வாழும் திரு தர்மராஜன் தொலைபேசி மூலம் நினைவு கூர்ந்தார்.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் டியூட்டராய்ப் பணி புரிந்த காலத்தில் அவருக்கு முதல் மாணவராய், வகுப்பில்

முதல் மதிப்பெண் பெற்ற மாணாக்கராய் விளங்கியவர் அவர். அவர் பேராசிரியர் சத்தியசீலனுடன் பயின்றவர். இராதாகிருஷ்ணனும், பேராசிரியர் தி.சே. பாலசுப்பிரமணியனும் மேலச்சிந்தாமணியில் ஒண்டுக்குடித்தனம் நடத்திய சிறப்பினை மிக அழகாகக் கூறினார்.

தி.சே.பா. அவர்களின் மனைவி “உடனே அரைவை ஆலைக்குப் போய் அரிசியை அரைத்துக் கொண்டு வாருங்கள்” என்று ஏவினாராம். “நான் சென்று அரைத்துக் கொண்டு வந்தவுடன் கதவைத் திற” என்று கூறுவதை, இலக்கிய அழகுடன் “அரைவை ஆயின் நினதெனத் திறத்தல்” என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் அடியைக் கூறிச் சென்றாராம். நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி ஆண்ட ஆவூரை முற்றுகை இட்டபோது கோவூர்கிழார் என்னும் புலவர், நெடுங்கிள்ளியை நோக்கி “நீ அறவுணர்வுடையவன் ஆயின், நினது என்று உன்வாயிற் கதவைத் திறந்துவிடுக” என்ற புறநானூற்றுப் பாடலடியால் “அறவை ஆயின் நினதெனத் திறப்பாயா?” எனக் கேட்டார்.

பக்கத்து வீட்டில் இருந்த இராதாகிருஷ்ணன் “மிளகாய் அரவையும் ஆயின் நிச்சயம் திறப்பார்” என்று நகைச்சுவை படக் கூறினாராம். உடனே தி.சே.பா. இந்தச்சுவை நன்றாக இருக்கிறது, ஆனால் கொஞ்சம் காரம் என்றாராம்.. இதனை அவரிடம் பயின்ற தர்மராஜன் தொலைபேசியில் கூறி, “இனிய செய்தி. இது!” என்றும் கூறி, “இதனை உங்கள் நூலில் எழுதி இனிய செய்தி!” என்று கேட்டுக் கொண்டார்.

அதன் பின்னர் 1980ஆம் ஆண்டு. இலங்கை ஜெயராஜ் பேராசிரியரை இந்தியாவுக்கு வந்து சந்தித்தார். அதுவரை அவருடைய மானசீக குருவாக மறைந்திருந்தவர் நேரில் காட்சி தந்தார். இந்த நிகழ்ச்சி பற்றி அவரே இவரைப்பற்றி “ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை பெருமான்” என்ற கட்டுரையில் உருகி உருகி எழுதியுள்ளார். பின்னர் எழுதுவேன்.

இலங்கை. யாழ்ப்பாணம், கொழும்புப் பயணத்தில் சில நாள் பேசிய இராதாகிருஷ்ணன் அந்நாட்டினரின்

உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டு திரும்பினார். அங்கு ஈழப்போர் நிகழ்வதற்கான அறிகுறிகள் தோன்றி பேராசிரியரின் மனத்தைப் பெரிதும் பாதித்தன. முருகப் பெருமானிடம் வேண்டுதலை நேர்ந்துகொண்டு, மீசை தாடியுடன் விரதம் இருந்தார். பின்னர் ஒரு சமாதான உடன்படிக்கை உரு வானதால் அவர் உடனே வைத்தீசுவரன் கோயிலுக்குச் சென்று முடிகாணிக்கை செலுத்தினார்.

பேராசிரியரைப் பார்த்து, அவரைப் போலவே தாமும் குடுமி வளர்த்துக் கொண்டார் இலங்கை ஜெயராஜ்! தாமும் அவர் போலக் குடுமியுடன் இருப்பதைப் பேராசிரியர் நேரில் கண்டு வாழ்த்த வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டார். அந்த ஆசை நிராசை ஆயிற்றே என்று அவர் வருந்தி எழுதியிருப்பதைப் படிப்போர் கண்ணீர் விட்டுக் கதறுவார்கள்.

இராதாகிருஷ்ணன் தீட்சை வளர்த்ததற்கும் வைத்தீசுவரன் கோயிலில் முடி காணிக்கை செலுத்தியதற்கும் காரணம் ஈழத்தமிழர் நல்வாழ்வு வேண்டியே என்பது பலருக்கும் தெரியாது!

அவரிடம், “உடம்பு சரியில்லையா?” என்று கேட்டோரிடம் “மனசு சரியில்லை” என்பார். அதற்கு மேல் எதுவும் கேட்க மாட்டார்கள். அவரிடம் நெருங்கிப் பழகியோரே அவர் உள்ளம் அழுததை உணர்ந்தார்கள்.

பின்னர் 1984 ஆம் ஆண்டு அவர் நம் கண்ணிலிருந்து, மறைந்து கருத்தில் நிறைந்த காலம் வரை குடுமியுடன் வாழ்ந்தார்.

“கேள் தலை”
 “சென்னைக்கு
 மீதி கிண்பந்திகள்”
 14. 1. 84

தேசியச் சிந்தனை

இளமை தொட்டு தேசிய உணர்ச்சியில் திளைத்த நம் பேராசிரியர், இறுதிவரை சிறந்த காந்திய வாதியாகத் திகழ்ந்தார். 'தமிழ்நாடு தேசிய சிந்தனைக் கழகம்' என்ற அமைப்பை நிறுவி, இளைஞர் உள்ளங்களில் தேசிய சிந்தனையை ஊட்டப் பாடுபட்டார்.

கதர் இயக்கத்தில் இவர் காட்டிய ஆர்வம் போற்றுதற் குரியது. திருச்சி நகர சர்வோதய சங்கத்தில் காந்தியின் அஸ்தியைக் கரைத்த நினைவு நாளிலும், காந்தி ஜெயந்தி நாளிலும் பேராசிரியர் திருச்சி சர்வோதய சங்கத்தில் நூற்பு வேள்வியில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றுவார். இன்றும் அவர் மைந்தர் இரா. மாது அவர் வழியில் அக்டோபர் இரண்டாம் தேதி சர்வோதய சங்கத்தில் சொற்பொழிவாற்றுகிறார்.

இறுதிநாள் வரை இக்கடமையை ஆற்ற அவர் தவறியதே இல்லை தூய வெளுத்த கதர் வேட்டி, செங்காவிநிறக் கதர் ஜிப்பா, கதர் அங்கவஸ்திரம் அணிந்து என்றும் எப்போதும் எங்கும் காட்சியளிப்பார்.

சேலம் ஆத்தூரில் ஆண்டுதோறும் அக்டோபர் திங்களில் நடைபெறும் காந்திஜெயந்தி விழாவில் பங்கேற்றார். இவ்விழாவை எக்காரணம் கொண்டும் நிறுத்தக்கூடாது என்றும், தொடர்ந்து நடத்தவேண்டும் என்றும், நடத்துவதற் குரிய அறிஞர்களைத் தாமே அனுப்பி வைப்பதாகவும் ஆத்தூர் காந்தியவாதி, சென்னைச் சர்வோதய சங்கத்தின் ஆத்தூர்க் கிளைத் தலைவர், திரு வேலாயுதம் அவர்களிடம் பேராசிரியர் கேட்டுக்கொண்டார். அந்த நிகழ்ச்சியில் அவர் பங்கேற்றுப் பேசிய பேச்சினை இன்றும் சர்வோதய சங்கத்தினர் புகழ்கின்றனர்.

“பொய்ச்சொல் கேளா வாய்மொழி மன்னன்” என்று கம்பன் பாடிய பாடலை அவர் விளக்குவதை, ஆத்தூர் ஆசிரியர் பெ.செ. சுந்தரம் வெகுவாகப் பாராட்டுவார்.

“நாம் பொய் பேசாமல் இருந்துவிடலாம். ஆனால் பிறர் பேசும் பொய்யைக் கேளாமல் இருக்க முடியுமா? அப்படியானால் அரசியல் மேடைகளிலும், சட்ட மன்றத்திலும் பாராளுமன்றிலும் நாம் காதைப் பொத்திக் கொண்டு காந்தி விரும்பிய மூன்று குரங்கு பொம்மை போல் உட்கார்ந்திருக்க வேண்டியதுதான் என்பார்.

மேலும் வேடிக்கையாக மனைவியிடம் “நீ மிகவும் அழகாக இருக்கிறாய்” என்று புகழாதவரோ, “உன் சமையல் மிகவும் சுவையாக இருக்கிறது” என்று போற்றாதவரோ, இங்கு உண்டா? என்று பொதுமக்களிடம் கேட்பார்.

விஸ்வாமித்திரர் அரிச்சந்திரனுக்கு ஒரு நீண்ட கதை சொன்னாராம். கதை கேட்கும்போதே, அரிச்சந்திரன் தூங்கிவிட்டானாம். உடனே அவர் எழுப்பித், “தூங்கி விட்டாயா?” என்று கேட்டாராம். உடனே அரிச்சந்திரன் “ஆமாம் தூங்கி விட்டேன்” என்றான். யாரையும் அவன் தூங்கும் போது எழுப்பி தூங்கிவிட்டாயா என்று கேட்டால், உடனே இல்லை என்றுதான் சொல்வான். ஆனால் அரிச்சந்திரன் உண்மையைத் தவிர வேறெதையும் சிந்திக்கவும் மாட்டான்.

இப்படிக் கம்பன் காட்டும் பண்புநலன்களை படித்தும் பேசியும் உணர்ந்ததனால்தான், “உண்மையைத் தவிரக் கடவுள் வேறெதுவும் இல்லை” என்று வாழ்ந்த காந்தியடிகளை, இராதாகிருஷ்ணன் யாரினும் இனியவராகப் போற்றினார். இறுதி மூச்சு வரை கதராடையே அணிந்து அன்புடன் வாழ்ந்தார் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன்.

திருக்குறள் நெறித் தோன்றல் அமரர் சுப்பராயலு செட்டியார் அவர்கள், மகாத்மா காந்தியடிகள் பால் அசையாத பற்றுக் கொண்டவர். பேராசிரியரும் தேசியப் பற்று மிக்கவர் செட்டியார் அவர்கள் பேராசிரியர் தொடர்பால், பழந்தமிழ் இலக்கியங்களையும், காப்பியங்

களையும் முறையாகக் கேட்டு உணர்ந்தார். பண்டைக் காலத்துக் காப்பியம் போல் தம் காலத்திலும் மகாத்மா காந்தியடிகளைப் பற்றி ஒரு காவியத்தை உருவாக்க வேண்டும் எனக் கருதினார்.

அந்த எண்ணம் நிறைவேற வாய்ப்பாக அரங்க. சீனிவாசன் என்ற கவிஞர் திருச்சிக்கு வந்து சேர்ந்தார். அவர் பர்மாவிலிருந்து நடந்தே கல்கத்தா வந்து, அங்கே சில ஆண்டுகள் தங்கியிருந்தார். பிழைப்புத் தேடி எங்கெங்கோ அலைந்து திரிந்தபின், திருச்சிராப்பள்ளி அவருக்குப் புகலிடம் தந்தது. பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் ஆற்றுப் படுத்த அரங்க. சீனிவாசன் செட்டியாரின் அன்பைப் பெற்றார். அரங்க. சீனிவாசன் கவிதை நூல்கள் சிலவற்றை இயற்றி வெளியிட்டிருந்தார்.

அவர்தம் பெரும்புலமை பேராசிரியரின் உள்ளத்தை ஈர்த்தது. அரங்க. சீனிவாசன்

“மாதாவே நின்றன் வரவுசெல வுக்கணக்கில்
ஆதாய ஏட்டில் அடியேனைச் சேர்க்காமல்
சேதார ஏட்டில் சேர்ப்பாயேல் அதுஎன்றன்
போதாத காலந்தான் பொன்மலைப்பொன் னேஸ்வரியே”

என்பன போன்ற பாடல்கள் கொண்ட, “பொன்மலைப் பொன்னேஸ்வரி பதிகம்” என்ற நூலை அப்போது பாடினார்.

அடிக்கடி பேராசிரியர் நிகழ்த்தும் இராமாயணச் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியடைந்தார்.

பேராசிரியரின் தொடர்பு தமக்குப் பெரிதும் உதவிய வகையை, அரங்க.சீனிவாசன் 1984ஆம் ஆண்டில் எழுதி வெளியிட்ட நூல் ஒன்றில், “மடுவில் கிடந்த என்னை மலையில் ஏற்ற முயன்று, இன்று உடல் மறைந்து என் உளம் நிறைந்து அமரராகி விட்ட கம்பன் கவிமணி பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனின் அருட்சுடர் எனக்கு வழிகாட்டிக் கொண்டிருக்கும் என நம்புகிறேன்” என்று எழுதியுள்ளார்.

அவர் தந்த ஊக்கத்தால், செட்டியார் அவர்கள் 1975ஆம் ஆண்டில் பாரத தேசத்தில் மகாத்மா காந்தியின் வரலாற்றோடு தொடர்புடைய எல்லா இடங்களையும்

கவிஞர் அரங்க. சீனிவாசனுடன் நேரில் சென்று கண்டு வந்து “மனித தெய்வம் காந்தி காதை” என்ற பெரிய காப்பியத்தினை எழுதச் செய்தார்.

அந்த நூல் 1980ஆம் ஆண்டு காந்தியடிகள் பிறந்த நாளில் திருச்சிராப்பள்ளியில் வெளியிடப் பெற்றது. அந்த நூலின் சிறப்பை அனைவரும் புரிந்து கொள்ளும் வகையில், பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் படலம் படலமாக விரிவுரை ஆற்றினார்.

பேராசிரியரின் தேசியச் சிந்தனையின் விளைவாகத் தமிழகம் இந்தப் பெருநூலைப் பெற்றது. இந்த நூலின் வெளியீட்டு விழாவில் தமிழகத்தின் தலைசிறந்த அறிஞர்களும், பேராசிரியர்களும் பங்கேற்றுப் பாராட்டினர். காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தினர், கம்பன் திருநாள் கவியரங்கில் அரங்க. சீனிவாசனைக் கவியரங்கத் தலைவராக்கி அவரை மலர்க்குடையின் கீழே அமர வைத்து அரியாசனம் தந்தது.

சென்னை பாரதிய வித்யா பவன் ராஜாஜி நினைவுப் பரிசு ரூ. 10,000 வழங்கிப் பாராட்டியது.கோவை அவினாசி லிங்கம் அவர்கள் இராமகிருஷ்ண வித்யாலயம் சார்பில் பரிசளித்துப் பாராட்டினார். அனைத்திந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கம் அரங்க. சீனிவாசனுக்கு “அருட்கவி” என்ற பட்டம் அளித்தது. பொள்ளாச்சி அருட்செல்வர் நா. மகாலிங்கம் பரிசளித்துப் பாராட்டினார். அவர் நிறுவிய சென்னை இராமலிங்கர் பணி மன்றம் ஆண்டுதோறும், மனித தெய்வம் காந்தி காதை பற்றிய சொற்பொழிவை நடத்தி வருகிறது. தமிழக அரசுப் பள்ளிப் பாடத்திட்டத்தில் பத்தாம் வகுப்பு, தமிழ்ப் பாட நூலில் இதன் பகுதி பாடமாக வைக்கப்பெற்றது. இளம் முனைவர், முது முனைவர் பட்ட ஆய்வுக்காக இந்த நூல் தமிழகப் பல்கலைக் கழகங்களில் ஏற்றுக் கொள்ளப் பெற்றது. பலரும் ஆய்வு செய்து பட்டம் பெற்றுள்ளனர்.

தமிழகத்தில் காந்தியச் சிந்தனை பரவ, பேராசிரியரின் தூண்டுதலும், ஊக்கமும் முயற்சியும் காரணமாயின.

கல்லூரியில் பணியாற்றிய காலத்திலேயே நிர்வாகம் விதித்த ஆடை விதிகளில் கதராடைகளையும் இணைத்து அணிந்து கொண்டவர் பேராசிரியர் ஆவார். காந்தியடிகளின் மறைவு நாள் நூற்பு வேள்வியிலும், காந்தியடிகள் பிறந்த நாளிலும் சொற்பொழிவாற்றி தேசியச் சிந்தனைகளை மக்களிடையே பரப்பினார். ஆத்தூர், திருச்சி, படியூர் போன்ற ஊர்களில் சர்வோதய சங்கங்கள் நடத்தும் காந்தியடிகள் பிறந்த நாள் விழாக்களை ஊக்கப்படுத்தி வளர்த்தவர் இவர்.

ஆத்தூரில் சென்னை சர்வோதய சங்கத்தின் சார்பில் ஆரம்பகாலத்தில் பேராசிரியர் பேசச் சென்றபோது திரு வேலாயுதம் என்ற அன்பரிடம் “இதனை ஆண்டுதோறும் தொடர்ந்து நடத்துங்கள். உங்கள் செலவுத் திட்டத்திற்கு ஏற்ற வகையில் நானே பேச்சாளர்களை அனுப்பி வைக்கிறேன். எக்காரணத்தைக் கொண்டும் நிறுத்திவிடாதீர்கள்!” என்றாராம்.

தேசியமும் காந்தியமும் இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளால் தான் மக்களிடையே பரவும் என்ற அவர் நல்வாக்கைத் தம்மால் மறக்க முடியாது என்று ஆத்தூர் வேலாயுதனார் கூறுகிறார்.

1980ஆம் ஆண்டுக்கு முன்பே திருச்சிராப்பள்ளியில், “தேசிய சிந்தனைக் கழகம்” என்ற அமைப்பை அவர் உருவாக்கினார். அதற்கு மாண்புமிகு நீதியரசர் என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியாரும், திரு இராம. கோபாலன் அவர்களும் உறுதுணையாக இருந்தனர். அவர்கள் திருச்சி மாநகரில் நடத்திய விழாவில் “அருட்கவி” அரங்க. சீனிவாசன் தலைமையில் கம்பராமன் எஸ்கே இராமராஜன், சொ.சொ. மீ. சுந்தரம், ம.வே. பசுபதி, பழனி இளங்கம்பன், கவிஞர் இராமமூர்த்தி ஆகியோர் கவியரங்கம் ஏறினர். அவர்கள் கவிதைகளைத் தொகுத்து, ‘பாரத அன்னை’ என்ற பெயரில் ஒரு நூலை, தேசிய சிந்தனைக் கழகத்தின் சார்பில் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் வெளியிட்டார். அதைப்பற்றிய கட்டுரை கவிஞர் சொ.சொ.மீ. சுந்தரம் எழுதியுள்ளார்; இந்த நூலில் அக்கட்டுரை உள்ளது.

இன்று தேசிய சிந்தனைக் கழகத்தில் செயல்பாடுகளை திரு. ம.கோ.சி. இராஜேந்திரன் கவனித்து வருகிறார். பேராசிரியர் அவர்களுடன் மேடை ஏறிப் பேசியவர்கள் இன்றும் வெள்ளைக் கதராடை அணிந்துகொண்டே சொற்பொழிவாற்றுகிறார்கள் பேராசிரியர் சத்தியசீலன் பேராசிரியர் அ.வ. இராசகோபாலன், திருமுறைச் செல்வர் மு.கணபதி கவிஞர் அயிலை தமிழ்ச் செழியன் கவிக்கோ ஞானச்செல்வன், புலவர் இராமமூர்த்தி போன்றோர் இன்றும் கதராடை அணிவதற்குக் காரணம் பேராசிரியரின் தோற்றம் அளித்த நல்லெண்ணெய் யாகும். அவர் பேசும் இலக்கிய மேடைகளில் அவரவர் விருப்பம்போல் பொன்னாடை அணிவித்தாலும் இறங்கியவுடன் கதர் அல்லாத ஆடைகளைப் பிறருக்கு வழங்கி விடுவார்.

இலக்கியங்களின் தேசியப் பார்வைகளை வரிசையாக அவர் எடுத்துரைப்பார். கம்பர் இராமாயணத்தில் வடதிசையில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை வருணிக்கும் பொழுது, பஞ்சவடி என்ற இடத்தினில் இராமனைத் தங்குமாறு அகத்தியன் வேண்டுகிறார்.

“இராமா, இங்கே இளம் வாழை மரங்கள் உனக்குரிய கனிகளை வழங்கும்; கதிர்வால் என்ற பெயரை உடைய நெல் வகை நிரம்ப விளையும்; (தமிழகத்தின் குதிரை வால் அரிசி) தேன்சிந்தும் மலர்கள் உள்ளன; தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த பொன்னி என்னும் காவிரியைப் போன்ற ஆறு இங்கே ஓடுகின்றது; சீதையுடன் விளையாட, அன்னமும், பெருநாரைப் பறவைகளும் உள்ளன” என்று பஞ்சவடியின் சிறப்பை கூறுகிறார்.

இப்பாடலில் கதிர்வால் அரிசி, கன்னிவாழை, பொன்னிநதி எனப்படும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்த ஆறு, ஆகிய தமிழகத்தின் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்த பொருள்களைக் கூறுகிறார். அகத்தியர் வாய்ச்சொல்லில் இவற்றை வைத்துக் கம்பர் கூறுவது அவருடைய தேசிய உணர்வினாலேயேயாகும்.

இவற்றை தேசியம் என்றே பழங்காலத்தில் கூறினர்! இதனை விளக்கும் போதே கேட்பவருக்கு தேசியப் பொருள்களின்பால் நாட்டம் உண்டாகும்

பெரிய புராணம் இளையான்குடி மாற நாயனார் புராணத்தில் “வெந்தழல் அடுப்பில் மாட்ட விறகில்லை” என்ற அடியில், வட்டார வழக்காகிய அடுப்பில் மாட்டுவது என்ற தொடர் பயன்படுத்தப்பெறுகிறது. திருவிழாக்களில் மூன்று பெரிய கற்களை நிறுத்தி அவற்றின் இடையில் நெருப்பைப் பற்ற வைத்து, அதன் மேல் விறகை மாட்டுவார்கள். இது பழந்தமிழ் நாட்டுப் பழக்கம்.

அதேபோல கண்ணப்ப நாயனார் புராணத்தில், “வங்கினைப் பற்றிப் போகா வல்லுடும்பு என்ன” என்னும் உவமை வந்துள்ளது. இது வேடுவர் குல வழக்கு. இவ்வாறு ஆங்காங்கே தமிழ் மக்களின் நாட்டுப்புற வழக்குகளே தேசிய உணர்வின் ஊற்றுக்கண்ணாக விளங்கின என்பார் பேராசிரியர். அது தொடர்பாகத் “தமிழ் நாட்டுக் கலைகள்” என்ற நூலையும் எழுதியுள்ளார். அவருக்கு தேச பக்தியும், தெய்வ பக்தியும் இரு கண்களாகவே அவர் ஆன்ம தரிசனத்துக்கு உதவின.

“பொழுது புலர்ந்தது யாம் செய்த தவத்தால்

புன்மை இருட்கணம் போயின; எங்கும்

எழுபகம் பொற்குடர் எங்கணும் பரவி

எழுந்தது உலகினில் அறிவெனும் இரவி

தொழுதுனை வாழ்த்தி வணங்குதற் கிங்குன்

தொண்டர்பல் லாயிரர் சூழ்ந்துநிற் கின்றோம்,

விழிதுயில் கின்றனை இன்னுமெந் தாயே!

வியப்பிது காண்பள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

மதலைய ரெழுப்பவுந் தாய்துயில் வாயோ?

மாநிலம் பெற்றவ ளி.. துணராயோ?

குதலை மொழிக்கிரங் காதொரு தாயோ?

கோமக ளேபெரும் பாரதர்க் கரசே!

விதமுறு நின்மொழி பதினெட்டுங் கூறி

வேண்டிய வாறுனைப் பாடுதுங் காணாய்

இதமுற வந்தெமை யாண்டருள் செய்வாய் !

ஈன்றவ ளேபள்ளி எழுந்தரு ளாயே!

என்ற மகாகவி பாரதியார் பாடலும்,

இதந்தரு மனையின் நீங்கி
 இடர்மிகு சிறைப்பட் டாலும்
 பதந்திரு இரண்டும் மாறிப்
 பழிமிகுந் திழிவுற் றாலும்
 விதந்தரு கோடி யின்னல்
 விளைத்தெமை அழித்திட் டாலும்
 சுதந்திர தேவி நின்னைத்
 தொழுதில் மறக்கி லேனே!

என்ற மகாகவியின் பாடலும் அவருக்கு மிகவும் பிடித்தவை. தேசத்தை மகாகவி பாரதி தெய்வமாகவே மதித்தார் என்று செல்லுமிடமெங்கும் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்ந்தவர் அவர்.

வீரவிளக்கு வ.வே.சு ஐயரின் கம்பராமாயண ரசனையையும். அவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய “கம்ப ராமாயணா எ ஸ்டடி” என்ற நூலையும் போற்றிப் புகழ்வார். அத்துடன் சுவாமி சித்பவானந்தர் ஆண்டுதோறும் சேரன்மகாதேவியில் நடத்தும் வ.வே.சு.அய்யர் நினைவு விழாவில் சொற்பொழிவாற்றுவார். அவருடைய தேசியச் சிந்தனை அவருடன் பழகியவர்களுக்கும் தொற்றிக் கொண்டது. சுயமரியாதை இயக்கத்தைச் சார்ந்தவர்கள் தம்மை தேசிய சிந்தனைக் கழக நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டனர்.

பேராசிரியர் நடத்திய தேசிய சிந்தனைக் கழகக் கூட்டங்களின் சிறப்பையும், கட்டுப்பாட்டையும் புரிந்து கொண்ட சுயமரியாதைக் கருத்துக்கொண்டவர்கள் தம் மைந்தர்களை இவ்விழாக்களுக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

அடியும் முடியும்

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் தந்தையார், “கஜானா ராமச்சந்திர ஐயர்” ஸ்ரீ சங்கர மடத்தின் கணக்கு வழக்குகளை மிகவும், பொறுப்புணர்ச்சியுடன் கவனித்து வந்தார். பேராசிரியர் தம் தந்தையின் நற்செயலைக் குறித்துப் பிற்காலத்தில் மேடைகளில் பேசும்போது, “என் தந்தையார் மடத்தின் கணக்கு வழக்குகளை அன்று சரிவரப் பாதுகாத்த காரணத்தினால் இன்று எங்கள் கை கால்களுடன் நாங்கள் நன்றாக இருக்கிறோம்!” என்பார். இந்த அறிவிப்பு அவர்களுடைய நாணயத்தை, நா நயத்துடன் விளக்குவ தற்காக மட்டுமல்ல, அதே நாணயத்தை அவர் பேச்சைக் கேட்கின்ற நாமும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் என்பதற்கா கத்தான்! அவர் நீண்டகாலம் பொறுப்புடன் பணி புரிந்து, ஸ்ரீ சந்திர சேகரேந்திர சரஸ்வதி சுவாமிகளுடன் அவருடைய திக்விஜயங்களில் உடனிருந்து மகிழ்ந்தார்.

1968ஆம் ஆண்டில் மகாபெரியவர் ஸ்ரீ சைலம் குடமுழுக்கு விழாவுக்கு, ஆந்திர மாநிலம் விஜயம் செய்திருந்தார். அங்கே மழைக்கிடையில், சேற்றில் வண்டிப் பாதையில் மகாபெரியவர் நடந்தே சென்றார். அப்போது திடீரென்று அவருக்கு எதோ தோன்றியது.

தம்முடன் வந்த கஜானா இராமச்சந்திரய்யரிடம் “உன்னுடைய ஆசை எல்லாம் பூர்த்தி ஆகிவிட்டதா?” என்று கேட்டார்.

அவரோ “உங்களுடன் இருக்கும்போது எனக்கு எல்லாமே நல்லதா கத்தான் நடக்கிறது? உங்கள் அனுக்கிரகம் இருக்கும்போது எனக்கு எந்த அபிலாஷையும் இல்லை” என்றார்.

சுவாமிகள் “உனக்கு ஏதாவது வேண்டுமானால் இப்போதே கேட்டுவிடு” என்றார்.

“ஒரே ஒரு விண்ணப்பம் உண்டு, பெரியவர்களின் பாதுகைகளை எங்கள் குலதனமாக வைத்துப் பூஜை செய்ய வேண்டும்” என்றார். அந்தக் கணத்திலேயே சேற்றில் முழுகி இருந்த பாதுகைகளைக் கழற்றி வைத்து, “எடுத்துக் கொள்!”

என்றார். சுவாமிகள் உத்தரவுக்கு அவர் கீழ்ப் படிந்தார். அவற்றைத் தம் தோளிலிருந்த காசித்துண்டில் பொதிந்து எடுத்துத் தம் தலைமேல் ஏந்திக் கொண்டார். ஸ்ரீராமனின் பாதுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்ட பரதன், வீடணன் ஆகிய இருவரும் பெற்ற மகிழ்ச்சியைவிட இவர் கொண்ட குதூகலம் அதிகம்!

மறுநாள் முகாமில் தங்கியிருந்த மகாபெரியவர்கள் “கும்பாபிஷேக யாகசாலைப் பிரசாதம் என்னென்ன?” என்று கேட்டுத்தெரிந்து கொண்டார்.

அன்று, கேசரி, சர்க்கரைப் பொங்கல், வெண்பொங்கல், புளியோதரை, அதிரசம், லட்டு, பாயசம் தயிர்சாதம் என்று பலவகையான பிரசாதங்கள் சமைத்து நைவேத்தியம் செய்தனர். என்றுமே ஒருவேளை மட்டும் மூன்று சிறு கவளம், அல்லது, கொஞ்சம் நெல்பொரி எடுத்துக் கொள்வார்! உடனே, “அவருக்கு பிஷை ஆகிவிட்டது” என்று அனைவருக்கும் வயிறார உணவு படைப்பார்கள். ஸ்ரீமகா பெரியவர்கள் எங்கு விஜயம் செய்தாலும் அடியார்கள் அனைவருக்கும் வயிறார உணவு வழங்குவார்கள்.

அன்று கும்பாபிஷேக யாக சாலைப் பிரசாதம் கொண்டு வரச் செய்து பெரியவர், வழக்கத்துக்கு விரோதமாக எல்லா வகைகளிலும் சிறிதளவு எடுத்து உண்டார். திடீரென்று பிரசாதப் பாத்திரங்களில் வைத்திருந்தவை அளவு குறைந்து விட்டன. அங்கிருந்தோர், “யாருடைய வாழ்க்கையில் என்ன வேண்டுதல் அல்லது பாக்கி இருந்ததோ? அதனை இங்கு சுவாமிகள் பூர்த்தி செய்தருளுகிறார்கள்” எனப் பலவாறு தமக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள். நாளை நடப்பதை யாரறிவார்?

ஸ்ரீஸ்வாமிகள் சிவஸ்வரூபம்! அவர் நினைத்தால் அனைத்து பிரசாதங்களையும் கபளீகரம் செய்து விடக்கூடும் எதோ நமக்கும் அவருண்ட மிச்சில் கிட்ட வேண்டும் என்பதற்காக பாத்திரங்களில் கொஞ்சம் பிரசாதம் இருக்கிறது” என்று எண்ணி, பெரியவர்கள் திருவடிகளில் வீழ்ந்து வணங்கினர் ஏதேனும் உற்பாதம் நிகழுமோ?” என்று அனைவரும் கவலைப்பட்டனர்.

அவர் இராமச்சந்திரய்யரை அழைத்து “ஊருக்குச் சென்று குடும்பத்தினரைக் காண வேண்டும் என்று அனுமதி கேட்டாயே? இப்போது நீ எங்கு செல்லக் கருதுகிறாய்?” என்று கேட்டார்.

கும்பாபிஷேகம் நிறைவேறுவதற்கு முன்னதாகவே ஏன் தம்மிடம் சுவாமிகள் கேட்கிறார்? என்றெண்ணிக் “கும்பாபிஷேகம் பூர்த்தியானவுடன் திருச்சிக்கு என்மகன் இராதாகிருஷ்ணனைக் காணச் செல்கிறேன்” என்று உத்தரவு கேட்டார்.

உடனே மகாபெரியவர், “நீ கும்பாபிஷேகம் பார்க்க வேண்டாம், உன் மூட்டை முடிச்சுக்களைக் கட்டிக் கொண்டு, உடனே சென்னையில் உள்ள உன் மகள் வீட்டுக்குப் போ!” என்று என்று உத்தரவு கொடுத்தார். ஒரு ஹோஸ்டாலில் தம் படுக்கை வேஷ்டி, அங்கவஸ்திரம் இவற்றுடன் ஒரு பெரிய பையையும் எடுத்துக்கொண்டு இராமச்சந்திர அய்யர் ஹைதராபாத் வழியாக மறுநாள் இரவு 9:30 மணிக்குமேல் சென்னை வந்து சேர்ந்தார். அவருடைய ஹோஸ்டாலில் சிறிய அடுப்பு, சில பாத்திரங்கள் ஆகியவை எப்போதும் இருக்கும். தனியாகச் செல்லும் இடங்களில் தாமே சமைத்துண்பது அவர் வழக்கம்!

மகா பெரியவர் உண்டது, இவர் வயிற்றை என்னவோ செய்தது. சென்னையில் தம் தங்கையிடம் ஸ்ரீசைலத்தில் நடந்தவற்றை அவர் கூறும்போதே சோர்ந்து படுத்து விட்டார். அதனால் அவரை மருத்துவரிடம் அழைத்துச் சென்றார்கள். தம் தங்கையிடம் இராமச்சந்திர ஐயர்,

“பெரியவாளின் வித்தியாசமான செயல், ஏதோ நடக்கப் போகிறது என்ற முன் அறிவிப்போ? என்று எல்லாரும் கவலைப் பட்டனர்” என்று அவர் கூறினார்.

“நமக்கென்ன தெரியும்? ஆனால் இன்றிரவு புறப்பட்டு நாளை காலையில் ராதா வந்துடுவான்” என்று தங்கை ஆறுதல் கூறினாள்.

தங்கையின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க சில பொருள்களை வாங்கி எடுத்துக் கொண்டு அன்றிரவே இராதாகிருஷ்ணன் சென்னை நோக்கிக் கிளம்பிவிட்டார். தம் தந்தை சென்னைக்கு வந்தது குறித்து அவருக்கு ஏதும் தெரியாது.காலையில் சென்னைக்கு வந்து மயிலாப்பூரில் தம் தங்கை வீட்டிற்குள் நுழைந்த போது, தன்னைப் பிறந்தநாள் முதல் பேணி வளர்த்த தந்தையின் இறந்த உடலைத்தான் அவர் கண்டார்! அப்போது மீளாத் துயரத்தில் வெடித்துக் கிளம்பிய அவரது விம்மல் அழுகை, கேட்டவர் நாடித் துடிப்பையே ஒரு கணம் நிறுத்தி விட்டது. ஏன்? எப்படி? எதற்கு? என்று அவர் கேட்ட கேள்வி விதியின் மதியையே திகைக்க வைத்தது!

அவர்தம் இறுதிக் கடன்களை நிறைவேற்றிய பின்னர் தந்தையின் அஸ்தியைக் காவிரியில் கரைப்பதற்காக, ஒரு துணியில்சிறு பாணையைக் கட்டி, அவர் ஆந்திராவிலிருந்து கொண்டு வந்த பெரிய பையில் மேலாக வைத்து எடுத்துக்கொண்டு திருச்சி வந்து சேர்ந்தார். கல்லூரிப் பேராசிரியர்களும், நண்பர்களும் தேற்றியும் தேறாமல் அழுதார்.

குழந்தை இல்லை என்ற துன்பம் நீங்கப் புகழ்பெற்ற மகவு அருள் வேள்வியை அன்று செய்தமுனிவரின் அருளைப் பெற்று என்னை உன் மகனாகப் பெற்றது, இப்படி என்னைப் பிரிந்து நீங்கி சுவர்க்கம் பெறுவதற்கோ என்ற கருத்தில்

“சொல் பெற்ற நோன்பின் துறையோன் அருள் வேண்டி
நல் பெற்ற வேள்வி நவை நீங்க நீ இயற்றி
என் பெற்று, நீ பெற்றது இன் உயிர்போய் நீங்கவோ?”

என்று இராமன் தசரதனை இழந்து அழுத துயரத்தைப் படித்தபொழுது, அன்று அழுத அவர், இப்போது பட்டறிவு பெற்று மீண்டும் எண்ணி எண்ணி அழுதார்.

அந்த அஸ்தியை எடுப்பதற்காக, அந்தப் பெரிய பையைத் திறந்து மேலாக இருந்த அஸ்திக்குடத்தை எடுத்த அவர் அதன் கீழே இருந்த மற்ற பொருள்களையும் ஒவ்வொன்றாக எடுத்து வைத்தார். முதலில் ஸ்ரீமடத்துக்கு அருளாசி வேண்டி வந்திருந்த அழைப்பிதழ்களும், அருட்பிரசாதங்களும் காணப் பட்டன. அவற்றை ஊருக்கு வந்து உரியோருக்கு அனுப்பி வைப்பதற்காக வைத்திருந்தார் போலும்! அடுத்து அதன்கீழ் அன்று ஸ்ரீசைலத்தில் மஹா பெரியவர் அனுக்கிரகம் செய்து வழங்கியருளிய கால்தூசி படிந்த “பாதுகைகள்” தலை நீட்டின! அதைக் கண்டவுடன் வியப்பும் மகிழ்ச்சியும் சோகமும் துயரமும் கலந்து, திக்கு முக்காடித் திகைத்தார். பேராசிரியர்தம் குடும்பத்துக்குரிய “குலதனமே” அந்தப் பாதுகைகள்! மிகப் பெரிய செல்வத்தைப் பெற்று, கொண்டு வந்து வீட்டில் வைத்துவிட்டு மறைந்த தம் தந்தையாரின் திருவடியைத் தலைமேல் வைத்துக் கொள்வதாக எண்ணி, அந்த அஸ்திக் குடத்தைச்சிரசில் ஏந்திப் பெருமிதமும் பேரவலமும் கொண்டு பேராசிரியர் எழுந்து நின்றார். பின்னர் சற்றே நிலை கலங்கிக் கீழே அமர்ந்தார்.

தம் கடமையை நிறைவேற்றித் தன் முடிமணியாக பகவத் பாதர்களின் திருவடிகளை அணிவித்து “இனி உனக்குக் கவலை இல்லை; தனக்குவமை இல்லாத மகா பெரியவர் தம் பாதுகைகள் உன் தலைமேல் அணி செய்கின்றன; உன் மனக் கவலையை அது மாற்றும்” என்று கூறாமல் கூறிச் சென்ற தந்தையின் திருத்தொண்டின் மகத்துவத்தை அங்கேயே உணர்ந்தார்.

அந்தப் பாதுகையே பேராசிரியரின் வாழ் முதலாகி, அவருக்கு எக்காலத்திலும் பெருந்துணை புரிந்தது. அவர் மறையும் வரை, அவரை இலக்கியப்பீடத்தின் ஈடற்ற அரசராய் உருவாக்கி உயர்த்தியது. அவரும் அவர் குடும்பத்தினரும், தம் இல்லத்திற்கே எழுந்தருளி

இடைவிடாமல் பாதுகாக்கும் பாதுகைகளைப் பார்த்துப் பணிந்து பரவசம் அடைந்தனர். அத்திருவடிநிலை அவர்களால் இன்றும் போற்றி வழிபடப் பெறுகின்றது.

இன்றும் மகாப்பெரியவாளின் ஆறடிக்கு மூன்றடி உயரப் படத்தின் கீழே ஈரடியாய், பக்திக் கண்ணீரின் அபிடேகத்தால் ஈர அடியாய் இன்றும் திரு. மாது அவர்களின் குடும்பச் சொத்தாய்ப் பூஜை அறையில் உள்ளது.

மகாபெரியவர் பேராசிரியரின் தந்தைக்கு உத்தரவு கொடுத்துத் தம் பாதுகைகளை அளித்து, “உடனே சென்னைக்குப் போ” என்று ஆணை இட்டதும், யதேச்சையாகப் பேராசிரியர் திருச்சியிலிருந்து சென்னை வந்து சேர்ந்ததும் பேராசிரியர் சென்னைக்கு வரும் முன்பே அவர் தந்தையார் இறைவனடி சேர்ந்ததும், அவர் பாதுகை முறையாக கஜானா ராமச்சந்திர ஐயரின் மூத்த மைந்தன் கையில் வந்து சேர்ந்ததும் ஒரு பெரிய திருவருளின் தொடர்ச்சியாக அமைந்தது. இதில் வேதாந்தமாக விரித்துப் பொருளுரைக்க யாதேனுமல்ல? எத்தனையோ இடம் இருக்கிறது. இந்தப் பேறு யாருக்குக் கிட்டும்?

அடித்தலம் இரண்டையும் அழுத கண்ணினான்
‘முடித்தலம் இவை’ என முறையின் சூடினான்
படித்தலத்து இறைஞ்சினன் பரதன்”

என்ற திருவடி சூட்டுப் படலத்துப் பாடலை, இந்நிகழ்ச்சி நமக்கு நினைவூட்டுகிறது.

நீண்ட காலத்துக்குப் பின்னர் ஒரு நாள்,காரைக்குடி கம்பன் திருநாளில் பங்கேற்க பேராசிரியர் இரா, இராதாகிருஷ்ணன் சென்றிருந்தார். அந்த விழாவுக்குக் கொழும்பிலிருந்து இலங்கை ஜெயராஜ் வந்திருந்தார். அப்போது அவர் இளையவர். அதற்கும் முன் அவர் பேராசிரியரின் வானொலி உரைகளைக் கேட்டு அவரை குருநாதராக வரித்துக் கொண்டவர். அந்த விழாவின் நிறைவில் அறிஞர்கள் அனைவரும் தங்கியிருந்த அறைக்கு ஜெயராஜ் சென்றார். அங்கே தங்குமிட

வாசலில் கம்பனடிப்பொடி ஆகியோருடன் பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணனைக் கண்டு அவர் திருவடிகளையும், கம்பனடிப்பொடி திருவடிகளையும் தொட்டு வணங்கினார்.

“ஒரு விண்ணப்பம்!” என்று அவர் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனைக் கேட்டார்.

“என்ன?” என்று பேராசிரியர் கேட்க, ஜெயராஜ் “உங்கள் சப்பாத்துக்களை (செருப்புக்களை)க் கழற்றிப் போடுங்கள்” என்றார். கம்பனடிப் பொடியையும் அவ்வாறே கேட்டுக் கொண்டார். அவரும் தம் பாதுகைகளைக் கழற்றினார். உடனே ஜெயராஜ் அவற்றை இருகரங்களாலும் ஏந்தி எடுத்துத் தம் தலைமேல் வைத்துக் கொண்டு “இவற்றை நான் மீண்டும் தர மாட்டேன்! நீங்கள் வேறு சப்பாத்துக்கள் வாங்கி கொள்ளுங்கள்” என்று கூறி, சிரித்துக் கொண்டே அவர்கள் கூவிய குரலுக்குச் செவிமடுக்காமல், வெளியேறினார். ‘என் வீட்டுக்கு வா! பெரியவாளின் பாதுகையை வணங்கி, அதன்பின் என் பாதுகைகளைப் பெற்றுச் செல்’ என்று இராதாகிருஷ்ணன் கூறினார்.

ஜெயராஜும் பேராசிரியர் இல்லத்துக்குச் சென்று பெரியவாளின் பாதுகை வணங்கி, அதன்பின் இவர் பாதுகைகளைப் பெற்றுக்கொண்டார். அங்கே கொழும்பு நகரில் தம் இல்லத்தின் வழிபாட்டறையுள் அவற்றை பிரதிட்டை செய்து நாள்தோறும் வழிபாடு செய்யத் தொடங்கி விட்டார்.

பரதன் பெற்றது ஒரிணைப் பாதுகை; வீடணன் பெற்றதும் ஒரிணையே! ஆனால் ஜெயராஜ் பெற்றது ஈடிணை இல்லா ஈரிணைகள்! ஒற்றுக்கு இரட்டி பெற்றுக் கொண்டு சென்ற ஜெயராஜ் அந்தத் திருவடி தீட்சையால், பெற்ற ஞானச் செல்வம் இன்று உலகின் எல்லாத் திசையிலும் இசை கொண்டு வாழ்கிறது.

நான்காம் பரிபாடலில், திருமாவின் புகழ்ச்சியில்,

“நின்னின் சிறந்த நின்தாள் இணையவை
நின்னிற் சிறந்த நிறை கடவுளவை”

என்ற அடிகள், கடவுள் நம்மிடம் வருதலை விட அவர் திருவடி நம்மை நோக்கி வருதலால், அவை நின்னிற் சிறந்தன ஆயின என்ற கருத்தை விளக்குகின்றன மகா பெரியவர்களின் திருவடி நிலை காலங்கடந்தும் இடம் கடந்தும் பேராசிரியர் குடும்பத்தை வாழ்விக்கிறது. அதேபோல பேராசிரியரின் திருவடி நிலை காலங் கடந்து இடங்கடந்து இன்றும் இலங்கை ஜெயராஜையும் அதனை எண்ணும் நம்மையும் சிறப்பாக வாழ்விக்கிறது.

கடந்த இரண்டாண்டுகளுக்கு முன் கொழும்பு, வெள்ள வெத்தையில் உள்ள இலங்கை ஜெயராஜ் அவர்களின் இல்லத்திற்குச் சென்றபோது, இரு பெரியவர்களின் திருவடி நிலைகளையும் கண்டு, அவற்றைத் தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்தும் ஆடி “சங்கரா போற்றி சய போற்றி” என்றே, நிலை பெறும் ஆறு எண்ணி மீண்டேன். இலங்கை ஜெயராஜ் அவர்களைப் பேராசிரியர் ஆட்கொண்ட சிறப்பை, விரிவாக இந்நூலின் நிறைவுப் பகுதியில் அவர்தம் கட்டுரையாகவே காணலாம்.

விண்ணகம் மேவிய விளக்கு

1980 ஆம் ஆண்டில் புகழின் உச்சத்தில் இருந்த பேராசிரியரின் உடல் நலம் சற்றுக் குறைந்தது. அவருக்கு அடிக்கடி நெஞ்சு வலி ஏற்பட்டது.

மருத்துவர் அவருடைய ரத்தக்கொதிப்பை சோதித்தார். ‘உங்களுக்குப் பிரஷர் உயர்ந்திருக்கிறது’ என்றார். தேசத்துக்கே பிரஷர் அதிகம் தான் என்றார் இவர்.

இலங்கைச் சூழல், அன்புக்குரியவர்களின் துன்பம், தனிப்பேச்சையே விரும்பிக் கேட்கும் அமைப்புக்கள். இவற்றாலெல்லாம் அவர் மனம் துன்புற்றது. பட்டிமண்டபம் என்றால் சற்று மற்றவர்களைப் பேசச் செய்து ஓய்வெடுக்கலாம். எல்லாரையும் அனுசரித்துப் போகும் வழக்கம் அவருடைய உழைப்பை உறிஞ்சியது.

பட்டிமண்டபம் வழக்காடு மன்றம் என்றால் காரில் செல்லலாம். தனிப்பேச்சு என்றால் தொகை அதிகம் வராது. குடும்பத் தேவைகள் அளவைக் கடந்தன. எதையும், எவரிடமும் சொல்லாத கம்பீரம். வீட்டு வாடகை கொடுப்பது ஒரு பெரிய செலவாகி விட்டது. அந்த நாளில் நாங்களெல்லாம் கடனோ, உடனோ வாங்கி ஆளுக்கு ஒரு வீடு கட்டிவிட்டோம்.

“டேய், விலை மலிவாய் ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறத்தில் ஒரு மனை வாங்கிப் போடவேண்டும். ஒரு குடிசை கட்டிக் கொண்டு சொந்த இடத்தில் வாழ்வதுதான் சரி!” என்பார்.

என்வீட்டில் நானும் என்மனைவியும் பணி புரிவதால் பிடுங்கல் குறைவு. சூழந்தைகளைப் படிக்க வைப்பது ஒன்றே நோக்கம். அதை எண்ணிப் பேச வாய்ப்புக் கிட்டுமா? என்ற சிறு எதிர் பார்ப்பும் இன்றி எங்களால் வாழ முடிந்தது.

பேராசிரியரின் உடல் சோர்ந்தாலும் மனம் சோராமல் இலக்கிய இன்பத்தையே வாழ்க்கையின் இன்பமாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு அவர். வாழ்ந்தார். குடும்பத்துக்குக் கொடுப்பதில் உள்ள வேகம், குடற்பசியைப் பொருட்படுத்தவிடவில்லை. தாம் எதையும் விரும்பாமல் பிறருக்கு அளித்தே வாழ்ந்த வாழ்க்கை துன்பங்களை அசட்டை செய்தது. தனக்கு வந்த நோயையும் புறக்கணித்துப் பயணம் செய்து சொற்பொழிவாற்றும் தொல்லையிலும் சுகம் கண்டது, அவர் மனம்!

ரத்தக் கொதிப்புக்காக வெளியில் தரும் விருந்துகளைப் புறக்கணித்து கையில் கட்டுச்சோறு கொண்டுபோய்ப் பத்தியச் சாப்பாட்டை விரும்பிச் சாப்பிடுவது போன்ற பாவனை. இந்துப்பு கலந்த மோர் சோற்றை எப்படி உடல் ஏற்கும்? எப்படிக் குடல் தாங்கும்?

என் உடல் தென்புடன் இருப்பதால் அவரும் அப்படியே என்று எண்ணிய என் அறியாமையால், அவரை இலக்கிய மேதையாகப் பார்த்து அவரிடம் இருக்கும் மேதைமையெல்லாம் கேட்டு நச்சரித்துப் பெற்றுக் கொள்ளும் இன்பக் கற்பனை மட்டுமே என்னிடம்! இதில் எதுவும் அவருக்கு மருந்தாகாது என்று புரிந்துகொள்ளத் தெரியாத பேதைமை. பின் விளைவு பற்றிக் கவலைப்படாமல் விரிவடைந்த இதயத்தினைக் கண்டு கொள்ளாமல், அவர் மனம் விரிவானது என்று புகழ் மட்டுமே தெரிந்த என் புல்லறிவு. அவர் இறுக்கிக் கட்டு என்று ஒரு துண்டை கொடுத்துக் கட்டச் சொன்னபோதெல்லாம் அது அவர் வீங்கிய இதயத்துக்கு உதவாது என்று அறியாமல் மார்பை நெருக்கி, இறுக்கிக் கட்டிவிட்டு உதவியதாக எண்ணிப் பேசச்செல்லும் ஊருக்கு பஸ் ஏற்றிவிட்ட குழந்தைத் தனம்!

சுயநலமே சுயவளம் என்று கருதும் சூழல். யாரும் யாருக்கும் உதவக் கூடாது; அப்படி உதவி புரிபவன் இளிச்சவாயன் என்று கருதும் உலகம். நாடே புதிய பழக்கத்தை ஒழுக்கம் என்று எண்ணி, வீணாகிச் செம்மையெல்லாம் பாழாகிக் கொடுமையே அறமாகிவிட்ட தேசநிலை. பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் போன்றாருக்கும் திகைப்பை உண்டு பண்ணக் கூடிய வாழ்க்கை நிலை.

ஒருமுறை இருக்கும் பேச்சாளர்களைக் கொண்டு அமைத்துப் பேசிய பட்டி மண்டபம் முடிந்து திருச்சி சந்திப்பின் அருகில் உள்ள சங்கர் கபேயில் காபி வாங்கிக் கொடுத்து, தானும் குடித்த பிறகு, “டேய், என்னை உன் பைக்கில் வைத்து வீட்டில் கொண்டுபோய் விடு!” என்று கூறி, வீட்டு வாசலில் இறங்கிக் கொண்டு, உன் பைக்கில் நான் வந்தது ஏனென்று தெரியுமா? என் கையில் ஆட்டோவுக்குப் பணமில்லை” என்றார்.

நான் எனக்குக் கொடுத்த பணத்தை படபடப்புடன் எடுத்துக்கொடுத்து எனக்கு இப்போது இந்தப் பணம் தேவையில்லை” என்று சொன்னபோது அவர் என்முன் தலையை ஆட்டி ‘என்னடா?’ என்று அதட்டி மறுத்த திண்ணிய மனப்பாங்கு, அவரை எதிர்த்துப் பேசாத நிலைக்கு என்னைக் கொண்டுவிட்டது!

அன்று முதல் அவரை என் வாகனத்தில் ஏற்றிக் கொண்டு வேண்டிய இடத்தில் எல்லாம் கொண்டுபோய் விடுவதைக் கடமையாகக் கொண்டு விட்டேன். ஒருநாள் பேராசிரியர் ஒருவர், தம் புது ஸ்கூட்டரை ஒட்டிக் கொண்டு வந்து “ஐயா என் பின்னால் ஏறிக்கொள்ளுங்கள். நீங்கள் இறங்கவேண்டிய இடத்தில் நான் இறக்கிவிடுகிறேன் என்ற பொருளில் “ஐ வில் டிராப் யூ வேர் எவர் யூ வாண்ட்!” என்று கூறினார்.

பேராசிரியரும் அவ்வாறே அமர்ந்தார். ஆனால் வண்டியைக் கிளப்பும்போதே அவர் இரண்டாவது கியரில் கிளப்பிவிட்டார். வண்டி திடும் என்று தாவிக்குதித்தது.! பேராசிரியர் கீழே விழுந்தது தெரியாமல் அவர் சென்று விட்டார். பின்னால் அவர் இல்லாததையும், யாரோ கூக்குரல் இடுவதையும் உணர்ந்து, உடனே திரும்பி வந்தார். நிற்க முயன்று, காலை ஊன்றிய அவரிடம் பேராசிரியர், “ஐ நெவெர் வாண்டட் யூ ட்டு டிராப் மி ஹியர்!” என்று கூறினார்.

கீழே விழுந்தபோதும், அதனைக் கருதாமல் நகைச் சுவை யாக அவர் கூறியதைக் கேட்டு, வண்டியை

ஒட்டியவரே சிரித்துவிட்டார். . இத்தனைக்கும் அந்தப் பேராசிரியர் இவரிடம் படித்தவர்.

பேராசிரியருக்கு ஐம்பத்தெட்டு வயது இருக்கும். அப்போது, தாம் கல்லூரியில் பேராசிரியப் பணியைச் செய்யவிடாமல், ஆசிரியர் வேலை நிறுத்தமும், மாணவர் போராட்டங்களும் தடுக்கின்றனவே என்று மனம் வருந்துவார். “எனக்குச் சம்பளம் வாங்கவே பிடிக்கவில்லை! வேலை செய்யாமல் கூலி வாங்குவது பாவம்!” என்பார். தம் ஆடைகளைத் தாமே சோப்புப் போட்டுத் துவைத்து, காய வைத்து, வீட்டில் தரையில் படுக்கை விரிப்புகளை விரித்துப் போட்டு, அதன் மேல் இஸ்திரிப் பெட்டியால் துணிகளை சுருக்கம் இல்லாமல் மடித்து, அழுத்தி அடுக்கி வைப்பார். எப்போதும் மடிப்புக் கலையாத காவிநிறக் கதர் ஜிப்பாவும், பட்டைக் கரை வேட்டியும், மடிக்கப்பட்ட மேல்துண்டும் அணிந்தே காட்சியளிப்பார்.

அந்தச் சூழ்நிலையில் எதிர்பாராதவிதமாக, அவர்தம் கடைசி மைந்தன் சுந்தர் முளைக்காய்ச்சலால் பாதிக்கப் பட்டு, படுத்துவிட்டான். கடைசி மகன் என்பதால் கொஞ்சம் செல்லம் கொடுப்பார். அவரிடம் ஆதிகாலத்து முதல் மாணவராகப் படித்தவர் இன்று கொல்கத்தாவில் வாழும் திரு. தர்மராஜன் ஆவார். பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் என்றும் எதற்கும் கலங்கியவர் அல்லர்; அவரே கண்ணீர் விட்டு அழுதது அவர் மைந்தன் சுந்தருக்கு முளைக்காய்ச்சல் வந்த போதுதான் என்றார் திரு. தர்மராஜன்.

அடுத்த சில நாள்களில் சுந்தர் ஓரளவு காய்ச்சலிலிருந்து விடுபட்டாலும் அவனுடைய முளையின் செயலிழப்பால் புலன்கள் செயல்படுவதில் தாமதம் ஏற்பட்டது. இது எங்கள் அனைவருக்கும் மனக்கலக்கத்தைத் தந்தது. அவன் சற்றுத் தேறி வருவதற்குள், பேராசிரியரின் உடல் நலம் மிகவும் பாதிப்புக்கு உள்ளாயிற்று. அவருடைய இதயத்தில் வீக்கம், குருதி நாளங்களின் அடைப்பு என்று சிக்கல் அதிகமாயிற்று. பேராசிரியர் சத்திய சீலன் செய்த பிடிவாதத்திற்கு இறுதியில் பேராசிரியர் இணங்கினார்.

உடனே அவரை அமெரிக்கன் ஆஸ்பத்திரிக்கு அழைத்துச் சென்றார்கள். அங்கே உடனடியாக மருத்துவர் வாஞ்சீஸ்வரன் அவருக்கு உரிய மருத்துவம் செய்தார். “பேராசிரியரே! நீங்கள் விரைவில் குணம் பெறுவீர்கள்!” என்று அவர் கூறினார்.

“உங்கள் விருப்பம் அதுவானால் என் விருப்பமும் அதுவே” என்று மேல்நோக்கிப் பார்த்தார். ஆங்கிலத்தில் நடைபெற்ற உரையாடல். இது. “இ...ப் யூ விஷ!” என்று அவர் ஆங்கிலத்தில் சொன்னதற்குப் பலபொருள்கள்! அதனை அவரும் அவனுமே அறிவர் !

வகுத்தான் வகுத்தவகை அது. நெஞ்சுவலிடன் அவர் மாடிப்படி ஏறம்போது தம்மை அறியாமல் அவர் தடுமாறியதைக் கண்டு திடுக்கிட்டார் தர்மராஜன்! அவர் படியேறிப் படியேறி எங்கே போகிறார்? என்று தமக்குள் கேட்டுக் கொண்டார், அவர். அவருக்கு ஓர் அறை ஒதுக்கப் பட்டது. அடிக்கடி மருத்துவர்களும், தாதியரும் வந்து வந்து சென்றனர். அவருக்குத் துணையாக அவர் மூத்த மைந்தன் ரவி இருந்தார்.

நான் அந்த அறைக்குள் சென்றேன்; வா என்றார்;, ஏதோ வேலையாக ரவி வெளியே சென்றார்; பேராசிரியர் என் கரத்தினைப் பற்றி அருகில் அமரச் செய்தார்;. ஏதோ சொல்லப் போகிறார் என்று அவர் முகத்தருகே நெருங்கினேன். அப்போது வெளியிலிருந்து ரவி வந்தார்;. பேராசிரியர் என் கையை இறுக்கிப் பிடித்தார். திடீரென்று விட்டார்;. படுக்கையில் சாய்த்தார். என்ன சொல்ல நினைத்தார்; எதற்குக் கையைப் பிடித்தார் என்று எனக்கு இன்னும் புரியவில்லை.

சற்றுநேரம் கழித்து இரவு சுமார் ஒன்பது மணி இருக்கும். ரவி என்னிடம் “சார், நீங்கள் போய்விட்டு நாளை இங்கு சீக்கிரம் வந்து விடுங்கள்” என்றார். நான் பேராசிரியரைப் பார்த்தேன்; அவர் இலேசாகத் தலையை அசைத்தார். “காலையில் வருகிறேன், சார்!” என்றேன். அவர் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே கதவருகே வந்தேன். வெளியில் வந்து வீடு நோக்கிச் சென்றேன்

இரண்டு நாளுக்குமுன் எப்போதும் இல்லாத அதிசயமாய், ஒரு பாக்கெட் டைரியை எண்பக்கம் வீசி எறிந்தார். அதில் உ முருகன் துணை “எல்லா நலன்களும் எய்தி இன்பார்ந்திருக்க!”, என்று எழுதி கையொப்பம் இட்டுக் கீழே 14.1.'84 என்று தேதியிட்டிருந்தார். இதற்கெல்லாம் என்ன பொருள் என்று இப்போது புரிகிறது; அப்போது புரியவில்லையே, என்ன செய்வேன்!

சரியாக இரவு ஒருமணி. திடுக்கிட்டு விழித்தேன் தொலை பேசி ஒலித்தது “அப்பா, நம்மை விட்டுப் போய்ட்டார் சார்” என்ற குரல் கேட்டது.

காலையில் அவர் வீட்டுக்கு எல்லாத் திக்கிலிருந்தும் கதறி அழுதபடி எல்லாரும் ஒடோடி வந்தார்கள். தை முதல் தேதி. “கடந்து போன மார்கழித்திங்கள் முழுவதும் நாஸ்தோறும் காலையில், திருச்சி வானொலியில் திருவெம்பாவை திருப்பள்ளியெழுச்சி விளக்கம் கூறி ஆயிரக் கணக்கானவர்களின் ஆன்மாவைப் புனிதப் படுத்திய பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் இன்று அதிகாலை இறைவனடி சேர்ந்தார் என்பதை வருத்தத்துடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்” என்று சிறப்பு வானொலிச் செய்தி எல்லாரையும் அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியது.

பல திசைகளிலிருந்தும் கார்கள் கல்லுக்குழியைச் சூழ்ந்து நின்றன. “போயிட்டங்களா சார்” “அய்யா எங்கள் விட்டுட்டுப் போயிட்டங்களா” “எப்ப ஆச்சு?” “எப்படி ஆச்சு? ஏன்?” என்று விதவிதமான ஓலங்கள். புலவர் கீரன் தடுமாறியபடி இறங்கினார்.

“சத்தம் போட வேண்டாம்னு சொன்னா கேட்டாத் தானே?” என்று கண்கலங்கித் தன் இரு சட்டைப் பைகளிலும் கைவிட்டு ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்துக் கொடுத்தார். நான் அங்கே வந்து சேர்கிறேன்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டார்.

நானும் காசிவிஸ்வநாதனும் விரைவாக அண்ணாமலை நகர் சென்று ஜி.வி.பிள்ளையிடம் செய்தி சொன்னோம். “என் மகன் போயிட்டானா? என்று அவர் கதறினார். வந்தவர்களிடமெல்லாம் இரங்கல் செய்திகளை, வானொலி

நிலையத்திலிருந்து வந்திருந்த சந்திரன் ஒலிப்பதிவு செய்து கொண்டிருந்தார். இராமனுஜம் தெருவெல்லாம் மக்கள் வெள்ளம்.

இறுதிக்கடனுக்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து முடிந்தன. அங்கிருந்து இறுதி ஊர்வலம் முதலியார் சத்திரம் பாலக்கரை மார்க்கெட் பெரியகடைத்தெரு பாபுரோடு கீழரண்சாலை வழியாக காவிரித் தென்கரை மயானம் நோக்கிச் சென்றது. பேராசிரியரின் மறைவுச்செய்தியக் கேட்டறிந்த வெளியூர் அன்பர்கள் விரைந்து வந்து அந்த இறுதி யாத்திரையில் கலந்து கொண்டனர். சாலையின் இருமருங்கிலும் உள்ள கட்டடங்களிலும், கடைகளிலும் மகள் கண்ணீர் ததும்ப நின்று கரங்கூப்பி வணங்கினர். வந்தோர் வழி நெடுக மொய்த்தவராய் “என்ன கொடுமை இது” என்று கையை ஏந்தி விரித்தனர்.

எங்கிருந்தோ வந்த இளமுருகு பொற்செல்வி பேராசிரியர் திருமேனியில் மலர்மாலை வைத்து அழுதார். அவர் கையில் துண்டறிக்கைகள் நூற்றுக்கணக்கில் இருந்தன.

அதில் “தமிழ்த்தாய் தன தலைமகனை இழந்து தவிக்கிறாள்! பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் இன்று மறைந்தார்!” என்று அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அனைவரும் அதனைப் பெற்றுப் படித்துக் கலங்கினர்.

மயானத்தில் அவர்தம் செந்தமிழ்த் திருமேனியை செந்தழல் கவ்விய போது தமிழ்த்தாய் உள்ளமும் உடலுங் கொதித்து நெருப்புக் கரங்களால் அரவணைத்து எடுத்துக் கொண்டாளே! என்று அனைவரும் கதறினர்.

எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் அ.வெ.ர. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார். தமிழ்ச் சங்கம் பெரியசாமி மற்றும் தமிழறிஞர்கள் பலரும் வானொலி வழியே அஞ்சலி செலுத்தினர். பின்னர் அவருக்கு நினைவஞ்சலி செலுத்த கி.ஆ.பெ. விசுவநாதம் பள்ளியில் அனைவரும் கூடி இரங்கலைத் தெரிவித்தனர்.

இலங்கை ஜெயராஜுக்கு இந்தச் சோக நிகழ்ச்சி தெரியாது. “அன்புள்ள அப்பா! என்று எழுதத் தொடங்கி நீங்கள் இங்கு வந்து சென்றது முதல்

நாங்கள் அனைவரும் உங்கள் நினைவாகவே கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். உங்கள் திருமுகத்தினை விரைவில் காணும் ஆசையில் இந்தக் கடிதம் எழுதுகிறோம். அப்பா, உங்களைப்போல் உண்மை அன்பு செலுத்தி எங்களை ஆதரிக்க யார் இருக்கிறார்கள்? வழக்கம் போல விரைவில் இலங்கைப் பயணம் மேற்கொண்டு வந்து எங்கள்முன் திவ்வியக் காட்சி தரும் நன்னாளை எதிர்நோக்கியிருக்கிறோம்..

என்றெல்லாம் தொடர்ந்து என்னென்னவோ எழுதப்பட்ட கடிதத்தை இரவி என்னிடம் தந்தார். அந்தக் கடிதம் பேராசிரியர் மறைந்த மறுநாள் வந்தது. நாங்கள் அந்தக் கடிதத்தை முழுமையாகப் படிக்க இயலாமல் அழுதோம். இன்றுவரை அந்தக் கடிதத்தை முழுமையாகப் படிக்க இயலவில்லை. படிக்கப்படாத கடிதமாக அவர் வாழ்க்கை பாதியிலேயே முடிந்துவிட்டது.

அலைகடலில் எதிபாராத வகையில் விசிய சூறாவளியில் அகப்பட்ட மரக்கலமாய்த் தவித்த பேராசிரியர் குடும்பத்திற்கு மாதம் தோறும் ஒரு தொகையை புலவர் திரு, மு.கணபதி, சுப்பராயலு செட்டியார் போன்றோர் கொடுத்து உதவினர்.

பேராசிரியர் சத்தியசீலனார் செல்லும் இடந்தோறும் ஆசிரியப் பெருந்தகையின் குடும்ப நல நிதியைத் திரட்டி அவர்தம் இளைய மகள் திருமணத்துக்குத் தேவையான தொகையை வைப்பு நிதியாக வைத்து, அவர் குடும்பத்தின் மூத்தமைந்தராக மாதந்தோறும் வழங்கி அந்தக் குடும்பத்தைக் கரை ஏற்றினார். அவருக்குக் கேட்டபோதெல்லாம் நிதி வழங்கிய தமிழகத்தின் சமய, இலக்கிய மன்றங்கள் போற்றுதலுக்கு உரியவை.

அவ்வாறு உதவிய நல்லோர் அனைவர்க்கும் இதயத்தின் ஆழத்தில் அரும்பிய நன்றி மலர்களைக் கண்ணீருடன் காணிக்கை ஆக்குகின்றோம்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்.

11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847. 848. 849. 850. 851. 852. 853. 854. 855. 856. 857. 858. 859. 860. 861. 862. 863. 864. 865. 866. 867. 868. 869. 870. 871. 872. 873. 874. 875. 876. 877. 878. 879. 880. 881. 882. 883. 884. 885. 886. 887. 888. 889. 890. 891. 892. 893. 894. 895. 896. 897. 898. 899. 900. 901. 902. 903. 904. 905. 906. 907. 908. 909. 910. 911. 912. 913. 914. 915. 916. 917. 918. 919. 920. 921. 922. 923. 924. 925. 926. 927. 928. 929. 930. 931. 932. 933. 934. 935. 936. 937. 938. 939. 940. 941. 942. 943. 944. 945. 946. 947. 948. 949. 950. 951. 952. 953. 954. 955. 956. 957. 958. 959. 960. 961. 962. 963. 964. 965. 966. 967. 968. 969. 970. 971. 972. 973. 974. 975. 976. 977. 978. 979. 980. 981. 982. 983. 984. 985. 986. 987. 988. 989. 990. 991. 992. 993. 994. 995. 996. 997. 998. 999. 1000.

11

உவரைப் பற்றி இவர்கள்...

×

நாவீறு மறைந்தது

திரு. அ.ச.ஞானசம்பந்தன்

ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையிலும் ஒரு சில நிகழ்ச்சிகளை நம்பமுடியாத நிலை ஏற்படுவது உண்டு. பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் மறைவும் அத்தகையது. கம்பன் மேடையை அலங்கரித்தவர்கள் பலர். அவருள் சிலர் நாவீறு படைத்தவர்கள்; என்றாலும் கருத்தாழம் குறைவாக உடையவர்கள், கருத்தாழம் மிகுதியாக உடையவர்கள் சிலர், ஆனால் சொல்லாற்றல் குறைவாக உடையவர்கள். முன்னவர்கள் பேச்சை கேட்கும் பொழுது இன்பம் பயக்கும். பின்னவர் உரைகளைக் கேட்கும் பொழுது பொறுமை இராது. என்றாலும் அப்பேச்சின் பொருளை பின்னர் நினைத்துப் பார்க்கும்பொழுது அது அறிவுக்கு விருந்தாக அமையும். இவை இரண்டும் தனித்தனி ஆற்றல்களாம். இரண்டாலும் பயன் உண்டு. இரண்டுமே இறைவன் தந்த வரப்பிரசாதந்தான்.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வோர் ஆற்றலைத் தரும் இறைவன் என்றோ ஒரு முறை அபூர்வமாக இரண்டு ஆற்றலையும் ஒருவரிடமே தந்து விடுகிறான். பொன் மலர் நாற்றமும் பெற்றது போன்றவர்கள் இவர்கள். முன்னர்க் குறிப்பிட்ட இரு சாராரிலும் வகைக்கு நூறு பேரை எடுத்துக் கொண்டால் அவருள் ஒருவர் மட்டுமே இருவகை ஆற்றலையும் பெற்று விளங்கக் காண்கின்றோம்.

அத்தகைய அபூர்வமான இரு வகை ஆற்றலையும் நிரம்பப் பெற்றுத் திகழ்ந்தவர் காலஞ்சென்ற பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள். சென்ற முப்பது ஆண்டுகளாக அவருடைய சிம்மக்குரல் ஒலிக்காத கம்பன் மேடை, தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் இல்லை என்றே கூறலாம். அவருடைய பேச்சை நூற்றுக்கணக்கில் கேட்ட பேறுடையவன் இக் கட்டுரையாளன்.

சான்றோர் கவி பொதுவாகவும் கம்பன் கவிதைகள் சிறப்பாகவும் மாதுளம் பழம் போன்றவை என்பதில் தடை ஒன்றும் இல்லை. எனவே எத்தனை வியாக்யான கருத்தாக்கள், எத்தனை புதிய பொருள்களைக் கம்பன் பாடலில் காட்டினாலும் மேலும் புதிய பொருள்களைத் தம்மிடத்தே பெற்றுத் திகழ்வன அப்பாடல்கள். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் கம்பன் பற்றிப் பேசுகிறார் என்றால் புதிய கருத்துக்கள் சிலவற்றையேனும் எதிர் பார்ப்பது கேட்பவர்கட்கு வழக்கமாகிவிட்டது. 'அறிதோறும் அறியாமை கண்டற்றால்' என்ற வள்ளுவர் வாக்கை மெய்ப் பிக்கும் முறையில் அமைவது அவருடைய உரை.

பட்டிமண்டபத்தில் அவருடன் ஈடு கொடுத்துப் பேசக் கூடியவர்கள் மிகமிகச் சிலரேயாவர். டாக்டர் எஸ். இராமகிருஷ்ணன் போன்றவர்களுடன், பேராசிரியர் முன்னாட்களில் பட்டிமண்டபத்தில் மோதுவதைக் கேட்பதே காது பெற்ற பயன் என்று கூறல் வேண்டும். எந்த ஒரு தலைப்பையும் எடுத்துக் குறித்த காலத்தில் அதற்கு ஒரு முழு வடிவு கொடுத்துக் கேட்பார் மனங்கொள்ளப் பேசும் ஆற்றல் ஒரு சிலருக்கே உண்டு. ஒரு மணி நேரம் பேசினால்தான் சிலர் தம் கருத்துக்கு வடிவு கொடுக்க முடியும். இத்தகையவர்கள் சில மணித்துளிகளே பேச வேண்டிய பட்டி மண்டபம் ஏற அஞ்சுவர். சிலர் சில மணித்துளிகள் அடுக்கு மொழியில் பேச வல்லவர். அந்த நேரம் கடந்து பேச வேண்டி வந்தால் அவர்கள் பாடு திண்டாட்டமாகிவிடும்.

எந்த ஒரு பொருளையும் பற்றி ஐந்து நிமிடம் பேச வேண்டுமென்றாலும் ஐம்பது நிமிடம் பேச வேண்டுமென்றாலும் முழு வடிவத்துடன் பேச வல்லவர் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன். புலி பதுங்குவதெல்லாம் பாய்வதற்கு என்ற முதுமொழி அவர் பேச்சைக் கேட்பவர் நினைவில் வந்தே தீரும். மிக மெல்லிய குரலில் வார்த்தைக்கு வார்த்தை நிறுத்தி, அவர் பேசத் தொடங்குவதை முதன்முறையாகக் கேட்பவர் இவரா? என்று ஐயப்படுதல் அனுபவத்தில் கண்டது. பத்து நிமிடம்

கழித்துச் சூடுபிடித்துவிட்ட பிறகு, அந்தக் கடல் மடையில் நனைந்து மகிழாதவர் இருக்க முடியாது.

வலுக்குறைவானதும் வெற்றி பெற வாய்ப்பில்லாதது மான கட்சிக்குத் தலைமை ஏற்க வேண்டிய இன்றியமையாமை, ஒரே வழிப் பேராசிரியருக்கு வந்துவிடுவதுண்டு. அத்தகைய நேரங்களில்தான் இராதாகிருஷ்ணனுடைய முழு ஆற்றலையும் காணும் வாய்ப்பு கிட்டும். பிட்டுக்கு மண் சுமந்த பெருமான் மாதிரி இரண்டு சொற்களைப் பேசிவிட்டுத் திடீரென்று பேச்சை நிறுத்தி விடுவார். அரிய நோக்கில் சபையை ஒரு மூலையிலிருந்து மறு மூலைவரை பார்ப்பார். அவருக்கும் மட்டும் உரித்தான குடுமியை ஒரு முறை அவிழ்த்துத் தட்டி முடிவார். இதற்குள் கேட்பவர் மனநிலை கொதிநிலை எட்டிவிடும்: என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்று எதிர்பார்த்திருப்பார்கள். அமைதியாகப் பேராசிரியர் எதிர்க்கட்சிக்காரர்களை எள்ளி நகையாடத் தொடங்குவார். இந்த முறையில் கேட்பவர் மனங்களைத் தயார் செய்துவிட்டு ஏதாவது வலுவான ஒரு கருத்தை முன் வைப்பார். பல சமயங்களில் அவர் கூறும் கருத்து, கம்பன் பாடலுக்கு ஏலாது என்று நினைக்கும் நேரத்தில் பாடலுக்கு புதிய உரை வகுப்பார்.

அடுத்து வருபவர் இவரைப் போலவே வாக்கு நயம் கருத்தாழம் உடையவராக இருப்பினும், இவர் கேட்பவர்களைத் தயார் செய்து அவர்கள் மனத்தில் நிரப்பிவிட்ட கருத்தை மாற்றுதல் கடினம். கம்பனைப் பட்டிதொட்டிகளிலும், கற்றார், கல்லாதார் இடையிலும் முப்பதாண்டு காலம் பரப்பிய அந்த நாவீறு படைத்த பேராசிரியரை இனி எங்கு காணப் போகிறோம்? அவருக்கு இருந்த இருதய நோயை மறைத்துக்கொண்டு 'குடும்பத்தைக் குற்றம் மறைக்க வேண்டும்!' என்ற குறிக்கோளில் வாழ்ந்த அப்பெரியார் 'இடும்பைக் கோர் கொள்கலமானார்' அவர் ஆன்மா அமைதியடைந்து கம்பன் புகழை மேல் உலகத்திலும் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும் என்னும் உறுதியுடையேன்.

ஒரு பேராசிரியர் மறைவு

புலவர் கீரன் அவர்கள்,
பி.லிட., (தமிழ்) எம்.ஏ., (ஆங்கிலம்)

அன்பர் பேராசிரியர் திரு. இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் மறைவு தமிழிலக்கிய உலகத்திற்கு ஈடு செய்ய முடியாத ஓர் இழப்பு. கம்பன் குடும்பத்தாருக்கே அவர் இழப்பு பெரும் மனத் துன்பத்தை விளைவித்துள்ளது என்றால் அவர் சொந்தக் குடும்பத்தாரின் இழப்பை எண்ணிப்பார்க்க இயலாது.

கம்பனைக் கற்று அதனைப் பக்குவமாக எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றல் பெற்ற பெருந்தகை. கம்பனுடைய கருத்துக்கள் எவ்விடத்தும் பரவ வேண்டும் என்ற கொள்கையுடைய பேராசிரியர். இங்ஙனமாகத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகம் எல்லாம் போற்றி வந்த பேராசான் திரு. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் இடப்பக்கமே இறை நொந்தது என்றார், கிடக்கப் படுத்தார்; கிடந்தொழிந்தார். மண்மேல் நிலையாமை மற்றொரு முறை தன்னைப் பதிவு செய்து கொண்டது.

அவருடன் இனிக்கப் பழகிய பல நாட்களும் அந்தரங்கமானவை. 1963 முதல் 66 வரை திருச்சியில் ஒரு தனித் துணைக் கல்லூரியில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். தேசியக் கல்லூரிப் பேராசிரியரான இராதாகிருஷ்ணனும் நானும் தினசரி மாலை சந்திப்பது வழக்கம். கம்பராமாயணத்தில் சில பாடல்களை மனப்பாடம் செய்ய என் பையிலும் அவர் பையிலும் சில பாடல்கள் குறிக்கப் பெற்ற துண்டுத் தாள்கள் இருக்கும்.

அவர் என்னிடம் ஒப்பிப்பார். நான் அவரிடம் ஒப்பிப்பேன். அந்த இனிய நாட்களின் நினைவு இப்போது பிரிவுக் கசப்பை அதிகமாக்குகிறது. அவருடைய நினைவைப் போற்றுவதே நம் தலையான கடமை. கம்பன் குடும்பம் இருக்கும் வரை அவர் குடும்பம் நன்றாக இருக்கும் என்ற உறுதி மொழியைக் கொடுக்கக் கம்பன் அன்பர்கள் ஒவ்வொருவரும் சித்தமாக இருக்க வேண்டும்.

கம்பசித்திர விளக்க விரிவுரையாளர்

கம்பர்பித்தன். திரு S.N. குப்புசாமி முதலியார்

வேலூர். வ.ஆ.

கம்பன் கலைச்செல்வர்- கம்பராமாயணத் தத்துவப் பேராசான்- தமிழ்க் கடல் மணி பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் மறைவு கம்பன் உலகுக்கு ஓர் பேரிழப்பு. எதிர்பாராது ஏற்பட்ட பேரிடியால் இலக்கிய உலகும், கம்பன் குடும்பமும் நிலைகுலைந்து கலங்கி நிற்கின்றன.

கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளில், கம்பன் கழகக் குடும்பத்தினர், கம்ப ரசிகர்கள் அனைவருக்குமே அடுத்தடுத்து பல பேரிழப்புக்கள் சோதனைகளாக ஏற்பட்டு விட்டன. குடும்பத்தின் தலைவர் அமரர் கம்பன் அடிப்பொடியை இழந்தோம். தலைசிறந்த பேச்சாளர்- விரிவுரையாளர்- விளக்க ஆசான் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனை இப்போது இழந்து தவிக்கிறோம். புதுவை முன்னாள் மாநில, முதலமைச்சர் வெங்கிட சுப்பா ரெட்டியார், வித்தகர் கோவை சின்னசாமி நாயுடு, சேலம் கந்தசாமி முதலியார் ஆகியோரையும் இழக்க நேரிட்டது.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களின் இழப்பு ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்பாகும். அவருக்கு இணை அவர்தான் கம்பராமாயணம் மட்டிலுமின்றி, திருக்குறள்- திருப்பாவை, திருவெம்பாவை- பெரிய புராணம் பற்றி அவர் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளும் மிகவும் பிரசித்தமானவை. அவரது பேச்சு எந்த பேச்சானாலும் சரி அது ஒரு தனித்தன்மையோடு வலுவுள்ளதாகவே இருக்கும் அவரது மேடைப் பேச்சு ஒன்றும் சோடை போயிற்று என்று ஒரு நாளும் சொல்லப்படாத உண்மையாகும். நான்காண்டுகளுக்க முன்னர் நாட்டரசன் கோட்டையில் அவர் நிகழ்த்திய பேச்சு இன்றும் என் சிந்தனையில் தவழ்ந்து என் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீரையும் அவர் மறைந்தார் என்கிற துயரக் கண்ணீரையும் ஒருசேரத் தோற்றுவிக்கிறது.

தாம் ஒரு கல்லூரிப் பேராசிரியராக இருந்து பணியாற்றினாலும் அந்த வருவாயில் மட்டும் அவர் குடும்பம் நடந்துவிடவில்லை. “கம்பராமாயண மேடைப் பேச்சின் மூலம் பெறும் சன்மானத்திலும்தான் என் வாழ்க்கையை சரிகட்டிப் போகிறது - கம்பன் போடும் பிட்சையினால்தான் காலம் தள்ள முடிகிறது” என்று நன்றிப்பெருக்கோடு அவர் குறிப்பிட்டு வந்தது, வெறும் பேச்சல்ல; அது - யதார்த்தமுகூட என நெருக்கமானவர் சிலர் அறிந்திருந்ததை, அவர் மறைவுக்குப்பின் அனைவரு மறிய வந்தனர்.

அவரது ஆன்மா சாந்தியுறும் வகையில்-அவர் தம் குடும்பத்தினரை வாட்டமான நிலைக்கு ஆளாக்கி வைத்துவிட்டு மறைந்தார் என்கிற குறை அவரைப் பற்றி எழா வண்ணம் அவரது குடும்பத்தினருக்கு உதவி புரியும் வகையில் அவரவர்கள் தங்கள் காணிக்கையாக அவருடைய குடும்பநல நிதிக்கு அனுப்பி உதவிபுரிய முன் வரவேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். இது ஒவ்வொருவர் கடமையும் ஆகும். கம்பராமாயணம் அறிந்த நாம் சடையப்பன் கம்பனுக்கு காட்டிய நன்றியுணர்வை மனதில் நிறுத்தி நமது நன்றியைத் தக்க முறையில் அவர் குடும்பத்தாருக்குச் செய்வோமாக.

வாழ்நாளில் அவர் விரும்பியிருந்தால் - நாடிச் சென்றிருந்தால் எவ்வளவோ பணம் சேர்த்துக் கொண்டிருக்க முடியும். தன்னைத் தேடிவந்த கல்லூரி முதல்வர் பதவியையும் மறுத்து என்றும் இலக்கியத் தொண்டிற்குத் தன்னை அர்ப்பணித்துக் கொண்ட ஒருவருக்கு அவரது தமிழார்வம்- தமிழ்த் தொண்டு-சீலம்-ஒழுக்கம் இவைகளைப் பாராட்டும் வகையில் நம் உள்ளங்களை தன் பேச்சால் குளிரவைத்த அவரது குடும்பத்தார் உள்ளங்கள் குளிர உதவி புரிவோம் வாரீர்-வாரீர். மேடைப் பேச்சாளர்களும் அவர் வழிநின்று பணி வாகவும் கண்ணியமாகவும் உண்மையாகவும் செயலாற்ற உறுதிக் கொள்வார்களாக. ❧

அமரர் ஆர். ஆர்.

மகா. வேங்கடராமன்

தேசியக் கல்லூரி, திருச்சி

அமரர் ஆர்.ஆர்.

ஆம் அவர்தாம் திருச்சி தேசியக் கல்லூரியின் தமிழ்ப் பேராசிரியர். ஆர். இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள். அவர் மனிதாபிமானம் கொண்ட முழுமையான மனிதர். மனிதனை மனிதனாக மதிக்கின்ற நிறை மனிதர்.

கம்பனின் கவிப்பெருமையைக் கடல் கடந்தும் நிலை நாட்டிய பெருமைக்குரியவர் அமரர் ஆர். இராதாகிருஷ்ணன் கற்றோர்க்கு தாம் வரம்பாகிய கல்வி வல்லார் அவர். தர்க்க ரீதியான அவர் வாதம் அவையோரைத் திகைக்க வைக்கும். சுவையான உதாரணமுடன் சில சொற்களால் அனைவரையும் சிந்திக்கச் செய்து தம் வயப்படுத்தும் தனித்திறமை அவருடையது.

தெளிந்த நீரோடையெனத் தொடங்கும் அவர் தம் பேச்சு, கங்கை-காவிரி பிரவாகமெனப் பெருகிக் கேட்போரைச் செஞ்சொற்கவியின்ப நயத்தில் கொண்டு வீழ்த்தும். அடேயப்பா! இந்தப் பேச்சுப்புலியா நாம் சற்றுமுன் கண்ட எளிய உருவம் எனப் புதிதாய் கண்டோர் வியத்தற்கேற்ற அடக்கமுடையார் அச்சான்றோர்.

தேசிய சிந்தனைக் கழக வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்த இப்பேரறிஞர், ஒரு சிறந்த தேசியவாதி. மடிப்புக் கலையாத-மாசில்லாத தூய கதராதையே அவருடலுக்கு வாழ்நாள் முழுதும் அழகு சேர்த்தது. சாதி-மத-இன-மொழி வெறியற்ற இவர் தம் பொருளுதவியால் படித்துப் பட்டம் பெற்ற ஏழை மாணவர் பலர். நன்னயம் செய்துவிடல் என்பதற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய உரைக்கு உதாரணமாய் நின்ற இவர், எவருக்கு எப்போது என்ன உதவி செய்தோம் என்பதை நினைவில் கொள்வதே இல்லை. கடனாகக்

கொடுத்த பொருளைத் திரும்பக் கேட்டறியாத உண்மைத் தமிழர் இவர்.

தம் வாழ்நாளில் ஈட்டிய பொருட்செல்வத்தைச் சிந்தனையோடு செலவு செய்து சிக்கனமாக இருந்து சேமித்து வைத்திருந்தால் பெருஞ்செல்வராக இப் பேராசிரியர் இருந்திருக்கலாம். நீ நயந்துறைஞர்க்கும் நின்னயந்துறைஞர்க்கும்... வேண்டுவகொடுமதி என்ற பெருஞ்சித்திரனாரின் பெருமித வாழ்வு பேராசிரியர் வாழ்வாக அமைந்துவிட்டது.

இகலிலர் எஃகுடையார் தம்முட்குழீஇ நகலின் இனிதாயின் காண்போம். அகல்வானத்து உம்பர் உறைவார் பதி' என்ற இலக்கியத் தொடருக்கும் சான்றாகக் கல்வி கேள்வिवல்ல சான்றோர் குழுவுடன் என்றும் கூடியிருக்கும் இயல்புடைய இவர், செலவைப் பற்றிச் சிந்தித்ததோ கிடையாது. 'ஈ' 'தா' என என்றும் எவரிடமும் இரந்தறியாத இவர், அன்புகெழுமிய நண்பரிடம் வேலோடு நின்றான் இடு என்றார் போலக் கொடு எனக் கேட்டுக் கொள்ளும் புலமைச் செருக்குடையவர்.

தம்மை மதித்து வாழும் வளரும் பேச்சாளர்களை மதித்து அவர்களை இமய உச்சிக்கு ஏற்றிவிடும் வித்தகர். தம்மை பகைவனாகக் கருதுவோரையும் இவர் தமக்குப் பகைவனாகக் கருதியதில்லை. வேண்டாத செய்திகள் காதில் வந்து விழுந்தால் சற்று நேரம் கண்ணை மூடித் தவமிருந்து அவற்றைத் தம் அடி மனத்திலிருந்தே அறவே அகற்றி விடுவார். நல்லன எனின் அவ்வாறே தவமிருந்து அவற்றை அடிமனத்தே ஆழப்பொதிந்து வைத்து, வேண்டும் போதெல்லாம் வாயாராப் பாராட்டுவார்.

பேராசிரியர் ஆர். இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் மிக உயர்ந்த ரசிகர்-கலைஞர். அவரின் ரசனை-சுவையுணர்திறன் இலக்கியத்தில் மட்டுமல்லாமல் விருந்தோம்பல் பண்பிலும் வானளவு உயர்ந்து நின்றது.

கற்புடைப் பெண்டிர்க்குத் தம் குடும்பத்தோடு பொருந்திய தொடர்பு, உண் பொருள்களோடு உப்புக்

கலந்தாற் போன்றதாக இருக்கவேண்டும் என்று அவர் அடிக்கடி கூறுவார். உப்பில்லாப் பண்டம் குப்பையில், மங்கையரில்லா மனை பாழ்! தன் தோற்றம் வெளிப்படப் புலப்படாதிருக்கவும் உணவிற்குச் சுவை சேர்க்கும் உப்புப்போல மகளிர் குடும்ப நலன் பேண வேண்டுமாம்.

இசையறிவு உள்ளவர், மிருதங்கமும் அவருக்கு வாசிக்கத் தெரியும். உருவின் மிக்கதோர் உடம்பது பெறுதலும் அரிதே என்றார் பேல உடற்பயிற்சிக்கு கலை-விளையாட்டுக் கலைவல்லவர். குடந்தை நகர் உயர்நிலைப்பள்ளியில் சில நாட்கள் தொடக்கத்தில் உடற்பயிற்சி ஆசிரியராகப் பணி செய்தவர். பௌதிகப் பட்டதாரியான இவர் விஞ்ஞானம்-மருத்துவம் போன்ற பலதுறை நுட்ப அறிவுகளையும் பெற்றிருந்தார். எல்லாப் பொருளும் இதன் கண் உள; இதன் கண் இல்லாத எப்பொருளும் இல்லையால் என்பார்களே வள்ளுவத்தைப்பற்றி , அதுபோல ஆர்.ஆர். அறியாத பொருள்கள் இல்லை. எந்தத் துறையிலும் அவரை வாதிட்டு எளதில் வென்றுவிடமுடியாது.

சர்வக்ஞ பீடமேறிய பரமாச்சாரியாரின் பேரருள் பரி பூரணமாக இருந்தததால் அவர் அவ்வாறு பிரகாசித்தார் எனலாம். கம்பராமாயணமானாலும், சைவ சித்தாந்த மானாலும், பிற இலக்கியங்களானாலும் கற்பார்-கேட்பார் உள்ளத்தே பதியச் செய்தலில் அவருக்கிணை அவரே. 'தற்கொலை முயற்சியில் ஈடுபட்டிருந்த ஒருவர், இவர் பேச்சைக் கேட்டுத் தம் எண்ணத்தை விடுத்துக் கடிதம் எழுதியிருந்தார் ஒரு சமயம்' என்றால் ஆராருக்கிணையாரே!

எந்த ஒரு நன்மையையும்-பேற்றையும்- புகழையும் தாமாகத் தேடிப்போகா இயல்புடைய இச்சான்றோர், தம்மைத் தானாகத் தேடிவந்த சிறப்புகளை அளவிட்டு ஆராய்ந்ததே ஏற்பார். தம் அக இயல்புக்கு ஏலாதன எவ்வளவு உயர்ந்தன ஆயினும் துச்சமெனத் தள்ளிவிடுவார்.

மனிதனின் புறத்தோற்றமே ரூபம். அவனது பண்பு நலன்கள் மிக்க அகத்தோற்றமே ஸ்வரூபம். புகழால் அழியாத பேரறிஞர் ஆர்.ஆர்.-ன் ஸ்வரூபத்தை அவரைக்

கண்டு கேட்டுப் பழகிய பல்லாயிரம் தமிழ் நெஞ்சங்கள்தாம் கணிக்க வேண்டும்.

தஞ்சை மாவட்ட மன்னார்குடியின் தென்பரைக் கிராமத்தில் 13.2.1926 அன்று தோன்றிய பேராசிரியர் 20.7.1951 முதல் 16.1.1984 முடிய திருச்சி தேசிய கல்லூரியில் தமிழ்ப்பணி செய்து தொன்மைமிக்க அந்நிறுவனத்தின் புகழை உலகனைத்தும் அறியச் செய்தார்.

தமிழ்நாடு- தமிழினம்- தமிழ்மொழியின் போகூழ்இப் புண்ணிய பேராசானை 16.1.1984 அன்று அதிகாலை 4 மணியளவில் விண்ணுலகிற்கு விருந்தாக்கியது. பேச்சிலும் மூச்சிலும் கம்பனையும் காகுத்தனையும் கந்தனையும் திருத்தொண்டர் குழாத்தையும் கருதிவந்த இவர் ஆன்மா எல்லாம் வல்ல எம்பிரானடி நில்லாது வேறு எங்கு நிற்கக்கூடும். ◇

பேரா. இராதாகிருஷ்ணன் சில நினைவுகள்

பேராசிரியர் டாக்டர் தி. வைத்தமாநிதி

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன், தமிழ் கூறும் நல்லுலகால் மறக்கமுடியாத சொற்பொழிவாளர், பேராசிரியர் என்ற பொறுப்பிற்கேற்ற பெருமைமிக்க ஆசிரியர். மாணவர் நெஞ்சங்களில் நிலைத்து நிற்கும் செஞ்சொல் பெருக்கர். அவர் தொண்டாற்றி வந்த திருச்சி தேசியக் கல்லூரி எப்படி தேசியத்தின் நினைவாக மலர்ந்து பணிசெய்ய முற்பட்டதோ, அந்த இலட்சியத்திலிருந்து வழுவாமல் தேசிய மூச்சாகவே, வளர்ந்து, செயலாற்றி, தன் அரிய தமிழ்ப்பணியை ஆற்றி வந்தவர். கதர்ப் பணியையும் தேசப் பணியையும் அந்தத் தமிழ்ப் பணியோடு இணைத்து மகிழ்ந்தவர். தன் சொந்த நலனையோ, குடும்ப நலனையோ அன்றாடத் தேவைகளையோ பற்றி எப்போதுமே அவர்கள் கவலைப்பட்டதில்லை. ஆற்றவேண்டிய பணியையே இலட்சிய வாழ்க்கையாகக் காட்டி வாழ்ந்த பெரியார் அவர். குடும்பத்திற்கு என்று ஏதும் செய்யாமல், தமிழே நிறைவு தரும் என்று வாழ்ந்து நின்றார்.

பொருள் முதல் வாழ்வினையே பெரிதாகக் கருதி, அதையே நிலைத்ததாகப் பயிராக்கிக் கொண்டிருக்கும் உலகத்தவர் தம் தம் உலகாயத ஆசைகளையே இலட்சிய மாக்கி வெற்றி கொடி நாட்டி வரும் இந்நாளிலும்கூட உன்னத இலட்சியங்களையே, தம் வாழ்வின் ஆசைகளாகக் காட்டி வாழ்ந்த பெருமகனார், பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன், அவரது ஆசிரியப் பணிக்கொப்பான ஏற்றம் அன்னாரது, சொற்பொழிவுப் பணிக்கும் உண்டு.

தமிழ்நாட்டிலும் தமிழர் வாழும் பிற மாநிலங்களிலும் அவரது குரல் ஒலிக்கும் கருத்துத் திண்மைக்கும், மனங் கொடாதவரிருக்க முடியாது. அத்தனை புகழ்மிக்க பேச்சாளர் பட்டிமன்றங்களில் அன்னார் நடுவராக நின்று நிலைநாட்டியுள்ள பெயர் போற்றுதற்குரியது.

கருத்தாழமும், தமிழ்ப்புலமையும், இலக்கியச் செறிவும், வாழ்க்கையில் தேறிய அநுபவப் பதிவும் பெற்ற அருமையான உரைகளை ஆற்றி வந்தவர். “கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையவாய் கேளாரும் வேட்ப மொழியும்” சொல்லினையே தன் மூச்சாகக் கொண்டிருந்தவர் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன்.

நிரம்பிய தமிழ் அறிவாலும், பேச்சாற்றலாலும் உயரிய பண்பினாலும், தம் அடக்கத்தாலும் பலரையும் வசீகரித்துத் தம் தமிழ்ப் பணியை ஆற்றி வந்தார் அன்பர் இராதா.

கம்பனிலும், வள்ளுவத்திலும் அவருக்கு இருந்த பக்திக்கும் ஈடுபாட்டிற்கும், ஈடுசொல்ல வேண்டுமானால், அவருக்குச் செந்தூர் முருகனிடம் இருந்த பக்தியை வேண்டுமானால் குறிப்பிடலாம். அவருடைய “உள்ளம் உடல் ஆகிய அம்சங்களிலும் இந்த பக்தி உறைந்து இருந்தது. கம்பனிலும் வள்ளுவத்திலும், தொட்ட தொட்ட இடமெல்லாம் பேசும், அவரது அறிவு, ஓர் அற்புத சாதனையெனலாம். கம்பன் பாடலுக்கு விளக்கம் தரும்போதும் கம்பன் பாத்திரங்களை நம் மனக்கண் முன் கொண்டு நிறுத்தும்போதும் பெரிய அதிசய அநுபவத்தை நமக்கெல்லாம் பகிர்ந்தளிப்பார்கள்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர், காரைக்குடி கம்பன் விழாவில் கும்பகர்ணன் கம்பனைப் படைத்தான் என்ற தலைப்பில் அவர்கள் பேசிய பேச்சு, அவர்களது ஆற்றலின் சான்றாக அமைந்தது. ‘கும்பகர்ணன்’ என்ற பாத்திரத்தினுள்ளே கம்பன் எப்படி தன் ‘கவிஞன்’ என்ற தன் மயத்தையே கொட்டியிருக்கிறான் என்று அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியபோது, கம்பன் விழாவிற்கு வந்திருந்த அத்தனை பேரும் கேட்டு மெய்ம்மறந்து அவ்வநுபவத்தில் திளைத்தனர். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் கம்பனாகவே மாறி நேரில் பேசியது போலவே அமைந்தது அவர்களது வாதம்.

அவர்கள் உரையாற்றும்போது கையாளும் விளக்கத்திற்கு ஒரு சான்றாக,

“வெய்யோனொளி தன் மேனியின் விரிசோதியின் மறைய
பொய்யோ எனும் இடையாளொடும் இளையாளொடும் போனான்
மையோ, மரகதமோ, மறிகடலோ, மழைமுகிலோ
ஐயோ, இவன் வடிவ தென்பதோர் அழியா அழகுடையான்”

என்ற கம்பன் பாடலுக்குப் பேராசிரியர் கூறி வந்த
விளக்கத்தின் ஓரிரு குறிப்புகளை இங்கே தருகிறேன்.

“பிராட்டியுடனும், இளையோனுடனும் கானகத்தினுள்
செல்லும் இராமனது மேனியொளியில், சூரியன் வீசிய
ஒளி மங்கி மறைந்தது. அத்தகைய இராமனின் மேனி
யழகுக்கு உவமை சொல்லப் பார்க்கிறான் கம்பன்.
‘மையோ என்று அழைத்தால் ‘இல்லை’ என்று தெரிகிறது.
ஏனென்றால் ‘மை’ கரையக்கூடியது; செயற்கையானது.
இராமன் மேனி அப்படிப்பட்டதில்லையே! ஆகவே
‘மரகதமோ’ என்று எண்ணினால் அக்கல் சாணை பிடித்துப்
பார்த்தே அறிய வேண்டியதும், கடினத் தன்மையுடையதும்
ஆகும். அத்தன்மைகள் இராமனுக்குப் பொருந்தாதவை.
அதனால், ‘மறிகடலே’ என்று உவமித்துப் பார்க்கிறான்
கம்பன். அப்போதும் சரியாகப்படவில்லை. ஏனென்றால்
கடலுக்கு அமைதியில்லா ஆரவாரமும், எல்லையும்
உண்டே! இராமசௌந்தரியமோ சாந்தமானது; எல்லை
கடந்தது. ‘மழை முகிலே’ இராமன் மேனி என்று பார்த்தால்
நீருண்டபோது கருமையும் நீரைப் பொழிந்த பின் நிறம்
மாறி வெண்மையாய் மாற்றத்தையுடையதல்லவா அது,
என்று திகைக்க வேண்டியுள்ளது. தவிரவும் வேண்டிய
போதும், வேண்டிய இடத்தும் பெய்யாமலும் வேண்டாத
இடத்தும், மேலும் பெய்து அழித்துவிடும் தன் மையது
மழைமுகில். ஆகவே மழைமுகிலையும் இராமனுக்கு
உவமிக்க இயலாது. ... இப்படியாக எண்ணி யெண்ணி
வியந்து இராமனின் பேரழகைத் தன் மனத் திருப்தியுடன்
உவமிக்கச் செய்கையற்று, சொல்லற்று “ஐயோ!” என்று
நின்றுவிட்டான் கம்பன்... என்று பேராசிரியர் இராதா
கிருஷ்ணன் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டி, இராமனின்
பேரழகு “உண்ண உண்ணத் தீராதது; தெவிட்டாதது”
என்று வியந்து நிற்கும் கம்பனின் கவிதைச் சொற்களின்
ஆற்றலைப் போற்றுவார்கள். பிறகு அச்சொற்களில்

வேறொரு நயத்தையும் பார்க்கலாம் என்று நெடுநாள் கம்பனிலும், தமிழ் இலக்கிய ஆழத்திலும், நெடுமையிலும், விரிவிலும் தோய்ந்துணர்ந்த தம் புலமை தோன்றச் சொல்வார்கள். அவர்கள் பாணியில் அந்த நயத்திற்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டினைப் பார்ப்போம்.

உலகப் பொருள்களை நால்வகையாகக் கொள்ளலாம் 'திடம்', 'திரவம்', 'திடதிரவம்', 'வாயு', என்று முன்னர் குறிப்பிட்ட "வெய்யோனொளி" பாடலில் கம்பன் கையாண்டிருக்கும் உவமைகளில் இந்த நான்கு வகைகளையும் சுட்டிக்காட்டி அவையனைத்துமே இராம சௌந்தரியத்திற்கு ஒப்பில்லை என்று கம்பன் நிலைநாட்டுகிறான் என்று பேராசிரியர் இராதா அவர்கள் விளக்குவார்கள் எப்படி?

"மை = திடதிரவியம்"; "மரகதம் = திடம்"; "மறிகடல் = திரவம்" "மழைமுகில் = வானும் காற்றும்" இந்த நுட்பத்தையே கம்பன் பேசுகிறான் என்று பேராசிரியர் விளக்கம் தருவார்கள். ஆகவேதான் "இவன் வடிவென்பதோர் அழியா அழகுடையான்" என்று கம்பன் முத்திரை பதித்தான் என்பது அவர்கள் கண்ட செம்பொருள்.

இதேபோல, பலரும் அறிந்த பாடலான "தோள் கண்டார் தோளே கண்டார்" என்ற பாடலில் தோளே கண்டார் என்பதிலுள்ள 'ஏகாரம்' வினாவாகும் என்று ஒரு நயம் சேர்ப்பார்கள். "தோள் கண்டவர், தோளையா கண்டார்கள்?" உண்ணுண்ணத் தீராத பேரழகினையல்லவா கண்டு செய்வதறியாது, சொல்வதற்கியலாமல் வியப்பில் ஊன்றி நின்றுவிட்டனர்! என்று எடுத்துச் சொல்லி விளக்கம் தருவார்கள் பேராசிரியர் இராதா.

காந்தி யுகத்தில், சுதந்திரப் போரில் ஈடுபட்டிருந்த பாரதத்திற்கு கண்ணனின் கீதை நெறியான செயல்வீரமே தேவையாதலால், பாரத கண்ணன் பாடல்களே மிகுதியாகத் தந்தான்; இன்னும் பல நாள் பாரதி வாழ்ந்திருந்தால், நிச்சயமாய் சுதந்திரம் அடைந்துவிட்ட பாரதத்திற்கு இராமன் பாடல் பலவும் பாடித் தந்திருப்பான் என்பார்.

பிறகு இராமன் பெருமை தோற்றப் பாடியுள்ள கம்பனை அநாதியான, காலங்க கடந்த இறைவனைக் குறிகளால் காட்டிட முயலும் முயற்சியாகவே பாரதி பேசுவதின் அருமையைப் பாராட்டுவார்கள், பேராசிரியர்.

இப்படிச் கம்பன் தான் சுவைத்த பேரழகினையும், இறைமையையும், வெளிப்படுத்திய கவிதைப் பேராற்றி லினையும் அவனது கற்பனை வீச்சினையும், சுவைஞர்களே உணரும்படியாகச் செய்வதே மகாகவியின் இலக்கணம் என்று கம்பன் பெருமையை நிலைநாட்டுவார்கள் பேராசிரியர் இராதா அவர்கள்.

அவர்கள் இப்போது நம்மிடையே இல்லை. ஆனால், அவர்கள் நம் நெஞ்சங்களில் என்றும் நிலவும்படியாக தம் சுவையை இலக்கிய அநுபவம் உணரும் ஆற்றலை நிலைபெறுத்தி நிற்கின்றார்கள். அண்மையில் மார்கழி மாதத்தில், அவர்கள் திருச்சி வானொலியில் நிகழ்த்திய திருவெம்பாவை விளக்கவுரை, அவர்களது ஆழ்ந்த பக்திக்கும், கல்விக்கும், சொல்லாற்றலுக்கும் சான்றாக விளங்கியது, அந்த விளக்கங்களில் கம்பனையும் அருண கிரியையும் இணைத்துச் சுவை சேர்த்த அருமையும் இருந்தது.

அது குறித்து, அவர்களுக்கு நான் எழுதிய கடிதத்தில், “தாங்கள் தரும் இச்சுவை, ஆங்கில்லை- ஆம் தேவருல கில் இல்லை- அது, இங்கே உங்களுடன் நாங்கள் வாழும் மண்ணில் அல்லவா கிடைக்கின்றது?” என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். எனது வார்த்தைகளைப் பொய்யாக்கவே, ‘அங்கேயும் இச்சுவை தருவேன்,’ என்று அவர்கள் வானுலகம் ஏகிவிட்டார்களோ, என்றே, இப்போது இரங்க வேண்டியுள்ளது.

பேராசிரியர் இராதா அவர்கள் விட்டுச் சென்றுள்ள இந்த இலக்கிய அநுபவம் நமக்கு வலுவூட்ட வேண்டும். அமரராகிவிட்ட அவர்கள், தோன்றாத்துணையாய் நின்று, நம்மைத் தேற்றட்டும். உயர்ந்த கவியநுபவமே, இறைபக்திதான் என்ற அளவிலே அவர்கள் வாழ்ந்து காட்டிய இலட்சியம் நமக்கு வழிகாட்டட்டும். ◇

என்றுமிருப்பார் இதயத்தில் நிற்பார்

திரு. V.S. வெங்கடாச்சாரி,

விட்டலபுரம்

“என்ன தம்பி புறப்பட்டுவிட்டாயா?” என்றார் கம்பரடிப் பொடி கணேசனார்.

“இல்லை இல்லை. முழுவதும் இருந்துவிட்டுத்தான் போகப் போகிறேன்” என்றேன்.

“நான்தான் இருக்கச் சொன்னேன். நம்ம ராதா கிருஷ்ணன் பேச்சைக் கேட்டுவிட்டுப் போகலாம் என்றேன்” என்றார் பேராசிரியர் அ. சீனிவாசராகவன் அவர்கள்.

“அவனுக்குப் பட்டிமன்றம் பிடிக்காது. வருடாவருடம் அதைக் கேட்காமல் போய்விடுவான். அதனால்தான் கேட்டேன்” என்றார் கணேசனார். இந்தச் சம்பாஷணை காரைக்குடி கம்பன் திருநாளிள் நடைபெற்றது.

அந்த நாளில் “கம்பரைக் கொளுத்துவோம்” என்று புறப்பட்டார்கள் சிலர். அந்த எதிர்ப்பைச் சமாளித்து மேலும் மேலும் விழாவாக நடத்தி வந்தார். கம்பரடிப்பொடி கணேசனார். இன்று தமிழகமெங்கும் கம்பர் அதிகமாகச் செல்வாக்கு பெற்றிருக்கிறார். கம்பரைப் படிக்கிறார்கள். கம்பரைப் பாடுகிறார்கள். கம்பரைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். கம்பரைப் பற்றி எழுதுகிறார்கள். ஊர்தோறும் கம்பன் கழகம் நிறுவிச் செயல்படுகிறார்கள்.

நமது நாட்டில் சில சமயம் அர்த்தமற்ற - அநர்த்தம் விளைவிக்கும் - விவாதங்கள் சில நடக்கின்றன. ஸம்ஸ்கிருதம் உயர்ந்த பாஷையா, தமிழ் உயர்ந்த பாஷையா என்பது அவற்றில் ஒன்று.

ஸம்ஸ்கிருதமும் தமிழும் பாரத நாட்டின் பழமையான தாய் மொழிகள். பழைய இலக்கியச் செல்வங்கள், இரண்டிலுந்தான் ஏராளமாய் இருக்கின்றன. பாரத தேச மக்கள் அனைவருக்கும் அந்த இரண்டு மொழிகளிலும்

பாத்யதை உண்டு. சிவபெருமானைத் தோத்திரம் செய்யும் போது “ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்” என்றார்கள். (அதாவது ஆரிய பாஷை தமிழ் பாஷை இரண்டுக்கும் உரியவர் சிவபெருமான் என்பது கருத்து).

ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கும் இது பொருந்துவனவாகும். ஸம்ஸ்கிருதத்தில் வால்மீகி ஸ்ரீ ராமபிரானைப் பாடினார். தமிழில் கம்பர் ஸ்ரீ ராமபிரானைப் பாடினார். அவரவர் தம் மொழியில் ஸ்ரீ ராமபிரானைப் பாடியுள்ளார்கள்.

இவை யாவையும் நன்கு கற்று உணர்ந்து பேசுபவர் திரு ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் ஸ்ரீ ராமாவதாரத்தின் தத்துவங்களை முதல் நூலிலிருந்தும், கம்பனிலிருந்தும் துய்த்து, எடுத்துச் சொல்வதில் நிகரில்லாத தன்மையாளர், சொற்களின் தொகுதி அறிந்த தூய்மை உடையவர். கற்றவரின் முன் அவருடைய மனத்தில் நின்று நிலைக்கதக்க வகையில் தாம் கற்றவைகளை எடுத்துச் சொல்பவர். வல்லவரின் அவையில் பேசும்போது, வாய் சோர்ந்து பிழை சொல்லாமல் பேசுபவர், திரு ராதாகிருஷ்ணன்.

ராதாகிருஷ்ணன் பேசும்போது, எனக்குக் குற்றால முனிவர் ரஸிகமணி டி.கே.சி. சொல்வது நினைவுக்கு வரும்.

ஒரு மந்திரவாதி கையில் ஒரு தாமரைப் பூவை வைத்துக் கொண்டான். அதற்குள்ளேயிருந்து லட்டுகள், மிட்டாய்கள், பொம்மைகள், கரப்பான் பூச்சிகள், களிமண் உருண்டைகள் கோழி முட்டைகள் இவ்வளவையும் எடுத்து எடுத்துப் போட்டு “எப்படி என் ஜாலவித்தைத் திறமை தாமரைப் பூவிலிருந்து என்னவெல்லாம் கொண்டு வந்தேன் பார்த்தீர்களா?” என்றான். பார்த்தவர்களில் பலர் கைகொட்டிச் சந்தோப்பட்டார்கள்.

ஆனால், விஞ்ஞானியொருவன் தாவர சாத்திரம் பயின்றவன் அவனும் அதே தாமரைப் பூவை எடுத்துக் கொண்டான். பூவின் இதழ்கள் அமைந்திருக்கும் அழகையும், இதழ்களில் ஓடும் ரேகைகளின் அற்புதத்தையும், மொட்டு விரிந்து மலராகும் அதிசயத்தையும் அதிலிருந்து வாசனை கமழும் விந்தையையும், அந்த வாசனையினால் கவரப்பட்டு வண்டுகளும் தேனீக்களும் ஓடிவரும் ஆச்சரியத்தையும்,

மலரின் மத்தியிலுள்ள மகரந்தப் பெபடியை அவை கொண்டு போய் வேறு பூக்களில் தூவ , அதனால் விதை உண்டாகிப் புதிய செடிகள் உற்பத்தியாகும் அற்புத சிருஷ்டி விந்தையையும் எடுத்துச் சொன்னான். மந்திரவாதியின் ஜால வித்தையைப் பார்த்திருந்த சிலருக்கு விஞ்ஞானியின் பேச்சு அவ்வளவாகப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அங்கிருந்த அறிவாளிகளோ ஒரே வியப்பில் மூழ்கிப் போனார்கள்.

நண்பர் ராதாகிருஷ்ணன் கம்பராமாயணத் தத்துவங்களைச் சொல்வது, விஞ்ஞானியின் முறையாகும். அதனாலேயே அன்னாருக்குப் பாலையங்கோட்டை கம்பன் கழக ரஸிகப் பெருமக்கள் “கம்பராமாயண தத்துவப் பேராசான்” என்ற விருதை மனமுவந்து வழங்கிப் பெருமை சேர்த்துக் கொண்டார்கள்.

கம்பராமாயணம் மட்டுமன்று; ராதாகிருஷ்ணன். எதைச் சொன்னாலும் மனம் உருகிக் கேட்பவர்களைத் தன்மயமாகச் செய்து மெய்மறக்கச் செய்வார். தாமும் அதனோடு ஒன்றி நிற்பார். உயிர்கள் எவ்வளவு ஆராய்ந்து தியானித்து முயன்றாலும் இறைவனுடைய தன்மையை உணர்வது நமக்கு இயலாது. நூல்களை ஆராய்ந்தும், தியானித்தும், பெரியோர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுமே பக்தி ஏற்படும். அதன் மூலமாக வேறு சாதனங்களைத் தள்ளிவிட்டு, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபரமாத்மா உபதேசித்த ஞானத்தை உணர்ந்து வழிபடுதலே நமக்குள்ள வழியாகும்.

அவன் உபதேசித்த ஞானம் “உணர்வு” - எது?

கீதையில் சொன்னபடி எல்லா தர்மங்களையும் தள்ளி, அவனையே சரண் அடைவது, மற்ற ஆசைகளையும் சாதனங்களையும், களை பிடுங்கி எறிவது போல் கடிந்து, ருசி வாசனைகளும் தீரும்படி உணர்த்துவதாகும்.

இந்தக் கருத்தை மிகமிக அழகாக எடுத்துச் சொன்னார்கள்.

ராதாகிருஷ்ணன், திருச்சி ரேடியோ, “இது அடியார் திறம்” என்று ஆரம்பித்து,

“எங்கள் பெருமான் உனக்கு ஒன்று உரைப் போம் கேள்
எம் கொங்கை நின்னன்பர் அல்லார் தோள் சேரற்க
எங் கைஉனக் கல்லாது எப்பணியும் செய்யற்க
கங்குல் பகல் எங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க
இங்கு இப்பரிசு எமக்கு எங் கோன் நல்கு தியேல்

நல்கு... தியேல் என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு நின்ற
சொல் இன்றும் என் காதில் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.
அவர் பரிசு பெற்றுவிட்டார்.

ஆனால் அவர் மீண்டும் நம்மிடையே வந்து பணி
செய்வார் என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. இல்லற
வாழ்க்கையிலும் அவர் குடும்பத்துக்குள்ள பணி
மீதமுள்ளது. இந்த நம்பிக்கை எப்படியிருந்தாலும் என்
நினைவில் அவர் எப்பொழுதும் இருப்பார். கம்பன் கழக
எழில் மண்டபத்திலும் உலவுவார். அவர் நாமம் பலர்
நினைவிலும் இருந்துவரும். ◇

பண்பட்ட தமிழனின் மறைவு

திரு. கி. பகீரதராஜன் B.A.B.L.

முன்னாள் தலைவர், நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகம்

17.1.1984 செவ்வாய்க்கிழமை காலை வானொலியில் திரு. ராதாகிருஷ்ணன் மறைவுச் செய்தி கேட்டுத் திகைத்து விட்டேன். நல்ல உடல் கட்டுடன் இளம்பிள்ளைபோல் சுறுசுறுப்பாகத் துள்ளி வந்த ராதாகிருஷ்ணன் பட்டென்று மறைந்து விட்டார் என்ற செய்தியை நம்பவே முடியவில்லை. “அடப் பண்ணிவைத்தார்” என்ற திருமூலரின் பாடல் வெற்றுகரையல்ல என்பதை விளக்குபவர் போலல்லவா நம்மை துயரிலாழ்த்திச் சென்றுவிட்டார்!

திரு. ராதாகிருஷ்ணனைச் சென்ற பல ஆண்டுகளாக அறிவேன். அறிமுகமூலம் கம்பன் கவிதைதான், காரைக்குடியில் முதல் முதல் அறிமுகமானபோது அவரை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்த கம்பனடிப்பொடி, “பகீர் உனக்கு ஒரு துணை. துணிச்சலுடன் உண்மையை ஒங்கியடித்துப் பேசுவதில் உன்னோடு ஒரு சமநிலையிலுள்ளவன்” என்று கூறி அறிமுகம் செய்து வைத்தார். அவர் கூறியதன் உண்மையைப் பின்னார் ஒவ்வொரு கம்பன் விழாவிலும் நான் கண்டு மகிழ்ந்தவன். பிறரிடம் ராதாகிருஷ்ணன் நடந்துகொண்ட பாணி அவர் எத்தனை பண்பட்ட தமிழ் மகன் என்பதை எனக்கு உணர்த்தி விட்டது. கம்பன் அடிப்பொடி முன்னிலையிலேயே “அண்ணா! கம்பனடிப்பொடி என்னை என் தகுதிக்கு மீறிப் புகழ்ந்து விட்டார். கம்பன் கவிதை வெள்ளத்தின் ஒரு முனையிலேதான் நிற்கிறேன். அதில் முற்றிலும் மூழ்கித் திளைக்க என்னை ஆசீர்வதிக்க வேண்டும்” என்று பணிவோடு கூறியபோதே அவரது பண்பட்ட உள்ளத்தைத் தெரிந்து கொண்டேன்.

கம்பன் விழாக்களில் அவர் சொற்பொழிவுகளில் ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு புது நோக்கு உணர்த்தப்

படுவதை உணரும் எனக்கு அவர் கம்பனது காவியத்தை நுனிப்புல் மேய்ந்தவரல்லர் எழுத்தெண்ணிக் கற்று ஆய்ந்தவர் என்பதைத் தெற்றென விளக்கியது. காரைக்குடி விழா நாட்களில், நிகழ்ச்சி நேரம் தவிர மற்ற நேரங்களில் பலமுறை என்னோடு தனியாக அமர்ந்து கொள்வார். பல பாடல்களில் உள்ள உள்ளுறை பொருள்களை ஆய்வோம். இராவணன் செய்த ஒரே தவறு சீதைபால் கொண்ட தகாத காதல் என்று பலர் பேசுவதைக் கண்டு அண்ணா பார்த்தீர்களா! இவர்கள் கம்பனை படித்துத்தான் கூறுகிறார்களா? என்று வியப்பார்.

சொற்பொழிவின்போது தமிழ்ச்சுவையனைத்தையும் நாம் அநுபவிக்கலாம். நின்ற நிலையில் பாடல்களை அபிநயத்தோடு விளக்குவது கண்ணுக்கினிய காட்சியாகும். நகைச்சுவை தோன்ற அவர்பேசுவதே ஒரு தனிப்பாணி. கேட்பவர் நகைத்துக் கை தட்டவைத்துத் தன் முகபாவத்தில் ஒன்றும் காட்டாது அமைதியாக ஒன்றுமறியாதவர் போல் நிற்பார்.

கம்பன் பாடலில் எதை விளக்க முற்பட்டாலும் இனி அப்பாடலில் விளக்கப்பட வேண்டியது ஒன்றுமில்லை என்று கூறுமளவுக்கு அப்பாடலைப் பதம்பதமாகப் பிரித்துப் பொருள் விளக்காது விடமாட்டார். விளக்கும் முறையும் அவரது முத்திரை தோய்ந்த தனிப்பாணியாகும்.

தமிழிலக்கியமனைத்தையும் கற்றவர். கற்றதனாலாய பயன் பெற்றவர். தெய்வ பக்தியில் திளைப்பவர். அவரது பக்தியுள்ளப் பான்மை, சமீபத்தில் அவர் வானொலியில் மார்கழி மாதத் திருவெம்பாவை விளக்கவுரை அளித்ததில் நன்று வெளியானதை பலரும் உணர்ந்திருப்பர். முதல் நாள் 'ஆதியும் அந்தமும்' என்ற பாடல் விளக்கத்தைக் கேட்ட எனக்கு முதலில் யார் உரையளிக்கிறார்கள் என்று தெரியாது. ஏனெனில் அது அறிவிக்கப்பட்டதை நான் கேட்கவில்லை. விளக்கம் கொடுத்த பாணியை நோக்கிய எனக்குத் திவ்யப் பிரபந்தத்துக்கு வியாக்கியானமிட்ட நம்பிள்ளை பெரியவாச்சான் பிள்ளை அவர்கள் பாணியில் அவ்விளக்கம் அமைந்திருந்தமை தெரிந்தது. முடிவில்

விளக்கம் அளித்தவர் திருச்சி திரு. ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் என்று கூறக்கேட்டதும் என் வியப்புணர்வு பன் மடங்கு பெருகியது. ஏனெனில் திரு. ராதாகிருஷ்ணன் என்னோடு அளவளாவும்போது ‘அண்ணா உங்கள் ப்ரபந்த வியாக்கியானங்களைக் கற்று வருகிறேன்’ என்று கூறுவார். அக்கல்வியை மணிவாசகரின் திருவெம்பாவைக்கும் திருப்பள்ளியெழுச்சிக்கும் விளக்கம் கூறப் பயிற்சிசெய்து வந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்தபோது அடுத்த தடவை அவரைச் சந்திக்கும்போது “அவரை “ஆரத்தமுவி” ஆசிகூற வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தேன். ஆனால் அத்தீர்மானம் நிறைவேற வழியின்றி “நீ என்ன என் பக்தனை பாராட்டுவது? நானே அவனைப் பாராட்டி என் திருவடி நிழலில் வைத்துக்கொள்ள, மறுக்க முடியாத திரு. ராதாகிருஷ்ணன் மறைவு தமிழகத்துக்கே பெரிய இழப்பாகும். தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு கம்பன் கழகமும் கம்பன் விழாத் தொடங்க முற்படும்போதெல்லாம், ராதாகிருஷ்ணன் இல்லையே என நினைந்து நினைந்து ஏங்கக்கூடிய பேரிழப்பாகும். அவரது பாணியில் கம்பராமாயணப் பாடல் விளக்கத்தை நகைச்சுவையும் அபிநயமும் தோன்று முறையில் ஈடுசெய்ய முடியவே முடியாது. அவரோ தான் “பொன்றையேருறு நன் மனை புதல்வராதியர்க்கே புகலதென்?” என எவ்விதப் பொருமலுமின்றி ஒரு மாத காலம் சிவபெருமான் திருவடியில் வாடா கைங்கர்யம் செய்து அவர் பொன்னார் திருவடி நீழலில் சென்று தங்கிவிட்டார். தமிழ்நாட்டிலுள்ள கம்பன் கழகங்கள் ஒன்றுகூடி நிர்க்கதியாய் நிற்கும் அவர் குடும்பத்துக்குப் பயன்படும் ஏதேனும் செய்வதுதான் அவருக்கு நாம் செலுத்தும் அஞ்சலியாகும் என நினைக்கிறேன். ◇

‘தத்துவம் பேராசான்’ என்ற பட்டம் பொருந்துமா?

திரு. M.S. சுந்தரம்பிள்ளை

புரவலர், நெல்லை மாவட்டக் கம்பன் கழகம், பாளை.

தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக என்பது வள்ளுவன் வாக்கு.

சென்ற 17.1.1984 தேதி நம்மை விட்டுப் பிரிந்து இறைவனடி சேர்ந்த அமரர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் காலமாகிவிட்ட போதிலும், அவர்கள் ஆற்றிய பணியும் அன்னாரின் உயர்ந்த கல்வி ஞானமும், பணிவும், பண்பும் மறையா, அன்னாருடைய பூதஉடல் செத்துவிட்டாலும் அன்னாருடைய புகழ் உடம்பு என்றுமே அழியாப் புகழ் கொண்டு விளங்கும்.

காலஞ் சென்ற கம்பன் காவியத்தில் அன்னார் கொண்டுள்ள மேதா விலாசமும் எந்தப் பொருள் பற்றியும் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் எடுத்துப் பேசும் உயர்ந்த பேராற்றலும் திரு. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களிடம் முழுமையாக பரிணமித்து இருந்ததுதான் அதற்கு முக்கிய காரணம்.

சென்ற ஏழு ஆண்டுகளாக பாளை. கம்பன் கழகத்திலிருந்து ஒவ்வொரு ஆண்டும் காரைக்குடி கம்பன் விழாவுக்கு ஒரு தனிப்பேருந்தில் ஒரு புனித யாத்திரை போவதுபோல் சுமார் 100 பேர்கள் போய் வருகிறோம். வயிற்றுப் பசியைத் தீர்ப்பதோடு அறிவுப் பசியையும், காரைக்குடி கம்பன் கழகத்தார் எங்களுக்குத் தீர்த்து வந்தார்கள். காரைக்குடி கம்பன் விழா என்றால் நல்ல பேச்சைக் கேட்கலாம் என்று வெகு தூரங்களில் இருந்துகூட அனேக கம்பன் ரசிகர்கள் வருவதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். நான்கு நாட்கள் நடக்கும் கம்பன் விழாவில், அச்சுப்பத்திரிகையில் கண்ட பேச்சாளர்களில் சிலர் எதிர்பாராதவிதமாக வராவிட்டால் அந்த இடத்தை நிறைவு செய்ய திரு. அடிப்பொடி அவர்கள் குறிப்பிட்ட சிலரை எந்த நேரமும், எந்தப் பொருள் பற்றியும் பேசக்கூடிய தகுதி வாய்ந்தவர்கள் என்ற வரிசையில் வைத்திருப்பார். நம் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் அதில் முக்கிய இடத்தை வகித்து வந்தார்கள்.

அமரர் திரு. ராதாகிருஷ்ணன் அவர்களைச் சென்ற ஏழு ஆண்டுகளாக எனக்குத் தெரியும். அன்னாருடைய புலமையை நான் பெரிதும் பாராட்டுகிறேன். அன்னார் பேச்சைக் கேட்பதில் எனக்குத் தனிப்பட்ட ஓர் ஆனந்தம். சமயங்களில் நான் என்னையே மறந்து விடுவேன். இப்படியும் ஒரு பேச்சாளரா என்று நான் வியந்த சந்தர்ப்பமும் உண்டு. சபாஷ் என்று சொன்ன சந்தர்ப்பங்களும் உண்டு.

அமரர் திரு.பி. ஸ்ரீ அவர்களின் இறுதிச் சடங்கில் கலந்து கொண்டு அனுதாபக் கூட்டத்தில் உரையாற்றியது இன்னும் என் நினைவில் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு பேச்சும் ஒரு தனிச்சுவையாக அமையும். உதாரணமாக நாட்டரசன் கோட்டையில் நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சியில் ரசிகமணி டி.கே.சி. அவர்களின் கம்பராமாயணச் சிந்தனை பற்றி திரு. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் பேசினார்கள். டாக்டர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் அவர்கள் தலைமை தாங்கினார்கள். ரசிகர்கள் கூட்டம் அதிகம். அமரர் கம்பன் அடிப்பொடி பேச்சைக்கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். திரு. ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தனது பேச்சை ஆரம்பிக்கும்போது, நூறு ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஒரு கவிஞன் தோன்றுவான் என்றும் ஐநூறு ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை ஒரு மகாகவிஞன் தோன்றவான் என்றும், ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஒரு ரசிகமணி தோன்றுவார் என்றும், ஒரு அறிஞன் சொல்லியிருப்பதாக சொல்லிவிட்டு, அதை அடுத்து அப்படி சொல்லிய அறிஞன் வேறு யாருமில்லை, அது நானேதான் என்று சொல்லவும் சபையில் ஒரே கைதட்டும், கலகலப்பும், என்றும் சிரியாத கம்பன் அடிப்பொடி அன்று சிரித்துவிட்டார்.

அமரர் ராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் பேச்சில் என்னை அதிகம் ஈர்த்துக் கொண்டது, அன்னார் சொல்ல விரும்பியதை கேட்பவர்கள் மனதில் பதியக்கூடிய வகையில் சொற்களையும், வாசகங்களையும், அமைத்துக் கொடுக்கும் அலாதி யான தனித்தன்மை வாய்ந்த பேச்சாற்றலே ஆகும். சொல்வதைச் சுருக்கமாகவும், விறுவிறுப்பாகவும், உணர்ச்சியோடும் சொல்லும் சக்தியைப் பெற்று இருந்தார்கள்.

இவ்வளவுக்கும் மேலாக அன்னார் கம்பராமாயணத்தில்

பெருவாரியான பாடல்களை மனப்பாடமாக ஆக்கிக் கொண்ட தன்மையும், அந்தப் பாடல்களில் பொதிந்து கிடக்கும் தத்துவ முத்துக்களை அவர்கள் தன்னுடைய பேச்சில் ஆங்காங்கே அள்ளி வீசுவதும், அந்த முத்துக்கள் ரசிகர்களின் மனதில்பட்டு ஒளிவீசும்போது தங்களையே அறியாமல் ரசிகர்கள் அன்னாருடைய பேச்சில் ஒன்றி விடுகிறார்கள். அது அன்னாரிடம் உள்ள மிகப் பெரிய சக்தி வாய்ந்த வரப்பிரசாதம்.

கம்பனில் மட்டுமல்லாமல் பெரிய புராணம், சிந்தாமணி, சிலம்பு, அகநானூறு, புறநானூறு, பாரதம் போன்ற எல்லா காவியங்களிலும் அதிக ஈடுபாட்டுடன் சொற்பொழிவுகளும் செய்து கொண்டு வந்தார். சமீபத்தில் திருச்சி வானொலியில் மார்கழி மாதம் 30 நாளும், திருவெம்பாவை திருப்பள்ளி எழுச்சி விளக்க உரை வெகு சிறப்பாக ஆற்றினார்கள். திருவெம்பாவை 20 பாடல்களிலும் உள்ள தத்துவ விளக்கங்களை அவர்கள் பக்தர்களுக்கு எடுத்து விளக்கியது உண்மையில் எல்லா மதத்தினரையும் மெய்சிலிர்க்க வைத்தது.

திரு. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் கம்பன் காட்டிய வழியில் ஜாதி மதத்திற்கு அப்பாற்பட்டு விளக்கி வந்தார். அவர்கள் அந்தண வகுப்பைச் சார்ந்தவராக இருந்தாலும் எல்லா வகுப்பினர்களிடமும் அன்போடு பழகியது மட்டுமல்லாமல் அன்னார் வீடுகளில் உணவும் அருந்தி வந்தார்கள். மகாத்மா காந்தியடிகளின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றியும், கதராடை அணிந்தும் வந்ததோடு அரசியலில் கம்பன் காட்டிய ராம ராஜ்யத்தை அமைக்க வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்பியதோடு பொது மேடைகளில் பிரச்சாரமும் செய்து வந்தார்கள். அமரர் திரு. இராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள் பாளை கம்பன் கழகத்தில் மூன்று முறை வந்து பேசியிருக்கிறார்கள். பாலையில் சென்ற அக்டோபரில் நடந்த முதல் நாள் நிகழ்ச்சியில் “அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே”, என்ற பொருள்பற்றித் திரு. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் இரண்டு மணி நேரம் பேசினார்கள். பெருந்திரளான கூட்டம் கூடியிருந்தது. நிகழ்ச்சி விறு விறுப்பாக அமைந்திருந்தது. சரண் நாங்களே என்ற வாசகத்தில் பொதிந்து கிடக்கும் தத்துவ

விளக்கங்களை திரு. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தனக்கே உரிய பாணியில் கம்பனில் மட்டுமல்லாமல், பாரதம், பெரிய புராணம், சிலம்பு, தேவாரம், திருவாசகம் போன்ற அனேக நூல்களிலிருந்து கோட்பாடுகளை எடுத்துக் காட்டி ரசிகர்கள் பிரமிக்கும்படி தத்துவ விளக்கங்களை அள்ளி வழங்கினார்கள். வந்திருந்த கூட்டத்தினர் மனநிறைவோடு நிகழ்ச்சியை ரசித்ததோடு அல்லாமல், ஆங்காங்கே கரகோஷம் செய்து தங்களுடைய உற்சாகத்தை வெளிப்படுத்தியது இன்னும் என் மனக் கண்ணில் தோன்றுகிறது.

அவர்களுடைய பேச்சாற்றலையும், தத்துவ விளக்கங்களையும், கேட்கும் பாக்கியம் பெற்ற பாளை வாழ் பொது மக்கள் அன்னாருக்கு சென்ற வருஷம் பொதுமேடையில் “கம்பராமாயணத் தத்துவப் பேராசான்” என்ற பட்டமும், பொன்னாடையும், பாராட்டு- மடலும் வாசித்து கௌரவித்தார்கள்.

கம்பராமாயணத்தில் உள்ள தத்துவ விளக்கங்களை திரு. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தனக்கே உரிய பாணியில் ரசிகர்களுக்கு ஒரு ஆசிரியர் பாடத்தைப் போதிப்பது போல் மனதில் பதியக்கூடிய நிலையில் எளிய நடையில் இனிய தமிழில், போதித்து மனதில் பதிய வைத்ததால் அன்னாருக்கு “பேராசான்” என்ற வாசகத்தைத் தத்துவத்தோடு சேர்த்து “கம்பராமாயணத் தத்துவப் பேராசான்” என்ற பட்டத்தை இக்கழகம் பெருமையோடு வழங்கியது.

அன்னார் மறைவு தமிழ் நாட்டுக்கும், கம்பன் ரசிகர்களுக்கும், ஈடு செய்யமுடியாத பெரும் இழப்பாகும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அன்னார் குடும்பம் மிகவும் பெரியது. விசேஷ வசதியும் கிடையாது. இந்தச் சூழ்நிலையில் தமிழ்நாட்டில் உள்ள எல்லா கம்பன் கழகங்களும், அன்னாரோடு நெருங்கிய நண்பர்களும், கம்பன் ரசிகர்களும் அன்னார் குடும்பத்திற்கு நிலையான உதவி செய்ய முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அன்னார் ஆத்மா சாந்தியடைய பிரார்த்திக்கிறேன். எல்லாம் ஸ்ரீ இராமன் செயல். ◇

ஒரு சகாப்தம்

பேராசிரியர். கண. சித்ஸபேசன்

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் ஒரு சகாப்தம். அவர்போல இலக்கியத்தையும் மனித மனத்தையும் படித்தவர் மிகச் சிலரே. இலக்கியத்தின் உன்னதமான கொள்கைகளைத் தாம் பயின்று கற்றுக் கொண்டதோடு மற்றவர்க்கும் கற்பிக்கும் குணம் அவர்தம் தனிச் சிறப்பு. என்னிடம் உள்ள நகைச்சுவை நாட்டத்துக் கேற்ப என்னையும் மீறிய நகைச்சுவை உணர்வுடன் என்னையே சிரிக்க வைக்கும் ஆற்றல் அவரிடம் இயல்பாக அமைந்துள்ளது.

அவரை தேவகோட்டை கந்தசஷ்டி விழாவுக்கு அழைப்போம். பேராசிரியர் அ.ச.ஞா.வுடன் ஒரே தங்குமிடத்தில் தங்கி எங்களுடன் உண்டு, உறங்கி இணைந்து உரையாடுவதில் அலாதி இன்பம் காண்பவர் அவர். என்னுடைய தலை கவசம் தேவைப்படாத ஹெல்மெட் அமைந்த வழக்கைத் தலை! பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணனின் குடுமி புகழ் வாய்ந்தது.

“கண. சித்ஸபேசனால் செய்ய முடியாததை நான் செய்து முடிப்பேன்”. என்று தம் குடுமியை அவிழ்த்து முடிவார்.

அவரை தேவகோட்டை கந்தசஷ்டி விழாவுக்கு என் அண்ணன் திரு. கண. சந்திரசேகரன் பேச, அழைத்தார். “உங்களை அறிந்து கொள்ளலாமா?” என்று அவர் கேட்க என் அண்ணன், “தேவகோட்டை என்ஊர்! என் பெயரைச் சிந்தாமணி செட்டியார் என்பார்கள். நீங்கள் கந்த சஷ்டி விழாப் பட்டிமண்டபத்துக்கு நடுவராக வர வேண்டும். நான் கண. சித்ஸபேசனுக்கு அண்ணன்” என்றார்.

உடனே பேராசிரியர், “எழுந்திருங்க! அவர் எவ்வளவு பெரிய பேராசிரியர்? அவரை விட்டு விட்டு என்னை ஏனையா அழைக்கிறீர்கள்?” என்று சொன்னார்.

அதன் பிறகு நான்தான் அவரை அழைக்குமாறு சொன்னதாகச் சொன்னபின்தான் சமாதானம் அடைந்தார். அந்த அளவுக்கு மற்றவர்கள் மீது பெருமதிப்பு வைத்திருந்தவர் அவர்! ஆனாலும் அவர் விடவில்லை. “நீங்கள் இருவரும் அண்ணன் தம்பிகள் தாமே? அதனால் உங்களுக்கிடையே சொத்து விவகாரம் ஏதாவது இருக்கும். அதனால்தான் உங்கள் அண்ணனைப் புறக்கணித்து விட்டு என்னை அழைகிறீர்கள்!” என்றாராம்.

சென்னையில் கம்பன் விழாவில் அவர் தொடர்ந்து, பட்டி மண்டபம், வழக்காடு மண்டபம், கருத்தரங்கங்களில் கலந்து கொள்வார். ஒருமுறை “இவர்கள் சந்தித்தால்?” என்ற நிகழ்ச்சி. அதில் அவர் கைகேயியாகவும், நான் கூனியாகவும் சந்தித்தோம். நான் கூனி என்ற பாவனையில் ஒரு கோலை ஊன்றிக் கொண்டு, குனிந்தவாறே மேடை ஏறினேன். அவர் மேடை ஏறும் போது தம் குடுமியை நன்றாக முடிந்து கொண்டார்.

அதைபார்த்த நான் “ஏ கைகேயி! ஏன் உன் கூந்தலை முடிந்துகொள்கிறாய்?, விரித்துப் போடு! என்றேன். பேராசிரியர், “ஏன்?” என்றார்.

“மன்னனிடம் வரம் வாங்கப் போகிறாயே, உன்னப் பார்க்கும் அரசன் பதற வேண்டாமா?” என்றேன்.

உடனே சூழ்நிலையை உணர்ந்துகொண்ட இராதா கிருஷ்ணன், “ஏடி வெள்ளாட்டி. எனக்கு அடிமை வேலை பார்க்க வந்தவள் நீ! நீ என் வேலைக்காரி, நான் உன் எஜமானி. என்னையா அதட்டுகிறாய்! என் கூந்தல், நான் முடிந்து கொள்வேன்; நானே அவிழ்ப்பேன்! என்னை ஏவி விரட்ட நீ யார்?” என்றார்.

எடுத்தவுடனே சூடு பிடித்த அந்தச் சந்திப்பு, அவையோரை கைதட்டி ஆரவாரம் செய்ய வைத்தது. நிகழ்ச்சி நிறைவில், அவர் என்னிடம் “மந்தரை, நான் மேடை ஏறியவுடன் உன்னை வைது விட்டேன். எப்போது நீ மிதிலையிலிருந்து வெள்ளாட்டியாக என்னுடன் வந்தாயோ அப்போதே என் முடியும் என் மகன் சூடப்போகும்

முடியும் உன் கையில் தானே, என்பதை நினைக்காமல் இருந்து விட்டேன்” என்று கூறி என்னை மன்னித்துவிடு! என்ற இராதாகிருஷ்ணன், மெதுவாக “மன்னித்து விடுங்கள் சிற்சபேசன்” என்று அவை யோர் அறியாத வண்ணம் கேட்டுக் கொண்டார்.

“ஒன்றானும் தீச்சொல் பொருட்பயன் உண்டாகின் நன்றாகாதாகி விடும் !”

என்ற குறளை நானும் அறிவேன் கூனி!” என்றார். அவர் பண்பு நலன் அத்தகையது. இதை எப்படி மறப்பேன்?

குடுமியுடன் மேடை ஏறி கேட்பாரிடையே குதூகலத்தை உருவாக்கி, “யார், இவர்?” என்று எல்லாரையும் எண்ண வைத்த மகான் அவர். அவருடன் மேடை ஏறிப்பேசிய போதெல்லாம் நான் வளர்ந்தேன், உடம்பில் அல்ல, உணர்வில்!

மதுரையில் கல்லூரிகளில் நாங்கள் பேசிய போதெல்லாம் கலகலப்புக்குக் குறைவே இருக்காது.

ஒருமுறை திருச்சி தேசியக் கல்லூரியில் என்னைப் பேச அழைத்திருந்தார். அங்கே என்னை அவர் அறிமுகம் செய்தவிதமே அலாதியானது. மேடையில் ஏறினார்; மாணவர்களைப் பார்த்து, “டேய், இவர் பெரிய பேராசிரியராக இருந்து இப்போது வங்கி அதிகாரியாக இருக்கிறார். இவரிடம் படித்தவர்கள் பெரிய பதவிகளில் இருக்கிறார்கள்! இப்போதே சொல்லிவிட்டேன்; இந்தக் கூட்டம் முடிந்த பின் எவனாவது பல்லுகில்லு சுளுக்கிக் கொண்டது என்று என்னிடம் வந்தால் நான் பொறுப்பல்ல; இவர் தான் பொறுப்பு! என்று கூறி என்னைப் பார்த்து, “சித்து! இனிமேல் நீயாச்சு; இந்தக்கல்லூரி மாணவர்களாச்சு!” என்று கீழே அமர்ந்து விட்டார்.

மேடையில் பேச ஆரம்பித்த நான், “என்னைப் பற்றி இராதாகிருஷ்ணன் சொன்னார்; என்னிடம் படித்தவர்கள் பெரிய பதவிகளில் இருக்காங்க என்று! யாரிடம் பயின்றாலும் எல்லாரும் பெரிய பதவிக்குப் போக வேண்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்; சிவலோக பதவியைத்தவிர!” என்றேன்.!

ஆனால், அதற்கு இப்போது அவசரப்படாதீர்கள்! இப்போதே உங்களுக்கு அந்தப் பதவியை வாங்கிக் கொடுத்து விடுபவர்களும் இருக்கிறார்கள்!” என்றேன்.

இப்படி அவருடன் இலக்கிய ரசனைகளை வளர்த்துக் கொண்ட என்னைப் போன்றோரை அவருடைய அன்பும் நட்பும் பெரிதும் எப்போது நினைத்தாலும் இன்பம் தருகின்றன. அவரைப் போல வேறோர் இனியவரைப் பார்ப்பது எளிதல்ல. உங்கள் தேவகோட்டை கந்த சஷ்டிக் கழகத்தின் தரம் உயர்ந்து விளங்கக் காரணமானவர்களுள் பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் தனித்த இடம் பெறுகிறார்.. பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் விழாவில் பங்கு பெறுவது நீட்டல் விகாரமே! (பேறு). நன்றி. ◇

உடன் பணியுறிந்த உத்தமர்

மூத்த எழுத்தாளர்
இந்திரா பார்த்தசாரதி

நான் திருச்சிராப்பள்ளி தேசியக் கல்லூரியில் 1952 55 முன்றாண்டுகள் பணி புரிந்தேன். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் என்னைக் கண்டதும் “வாடா!” என்று வரவேற்றார். எனக்குத் திகைப்பு. “டேய், நான் உன் அண்ணன் காம்ரேட் வேங்கடாச்சாரியுடன் கும்பகோணத்தில் படித்தவன்!” என்றார். என்னை அன்புடனும் உரிமையுடனும் வரவேற்ற அவர் உதவியால்தான் முன்றாண்டுகள் அக்கல்லூரியில் பணி புரிந்தேன்.

இராதாகிருஷ்ணன் தமிழ்த் துறையில் முன்பே பணி புரிந்தபோதும் அவர் படித்தது பி.ஏ.! நான் எம்.ஏ. முதல் வகுப்பு. அவர் பின்னால் தான் எம்.ஏ. தேர்ச்சி பெற்றார். என்னிடம் “நீ இங்கே தொடர்ந்து வேலை பார்த்தால் அடுத்த முதல்வர் பதவி உனக்கே கிட்டும்!” என்று அன்புடன் கூறினார்.

மாணவர்களிடம் நல்ல மதிப்புப் பெற்றிருந்தார்! அவர் விளையாட்டு வீரர் என்பதால் அவரைச் சுற்றி பெரிய, பெரிய மாணவர்கள் எப்போதும் இருப்பார்கள்.

அவர் என்னிடம் “நீ முதலில் பெரிய மாணவர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றுக்கொண்டால் சிறியவர்கள் அடங்கி விடுவர். உண்மையில் குறும்பு செய்பவர்கள் சிறியவர்களே. அவர்களை அடக்கிவிட்டால் நீ வெற்றிகரமாகப் பணி புரியலாம்” என்று எனக்கு வழி காட்டியவர் அவர்.

எனக்கு முதலில் துணைப்பாடக் கட்டுரை நூல் பாடம் நடத்துமாறு முதல்வர் கட்டளையிட்டார். அவர் என்னை

அப்போது எதிர் பார்க்க வில்லை, அவர் வேறு எவருக்கோ சிபாரிசு செய்திருந்தார். அவருக்கு இந்த வேலை கிடைக்க வில்லை என்ற கோபம், என்னைச் சரியாக நடத்தவில்லை. 'எனது ஜப்பான் பயணம்' என்ற நூலை சாதாரணமாகப் படித்தாலே போதும்! அதனை விளக்கி எப்படிப் பாடம் கற்பிப்பது?

நான் புதுமைப் பித்தன் போன்ற புதிய எழுத்தாளர்கள் எழுதிய சிறுகதைகளையும், நெடுங்கதைகளையும் சொல்லி மாணாக்கரிடம் நற்பெயர் பெற்றேன். அதனை என்னுடன் பணி புரிந்தோர் முதல்வரிடம் கோள்மூட்டி விட்டனர். எனக்கோ நல்ல இலக்கிய இலக்கண நூல்களைப் பாடம் சொல்ல ஆசை. சிலர் "பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனிடம் கேட்டுப் பார்" என்றனர்.

பேராசிரியர் தாமே துணைப்பாடத்தை எடுத்துக் கொண்டு அவருடைய இலக்கியப்பாடத்தை எனக்குக் கொடுத்தார். மேலும் என் ஆர்வத்துக்கு ஏற்ற வகுப்புக்களை எனக்கு வழங்க ஏற்பாடு செய்தார். அவரைப் புறக்கணித்து எவரும் கல்லூரியில் இருக்க முடியாது. அவ்வளவு புகழும் தகுதியும் அவருக்கு இருந்தன. எளியவருக்கு அவர் எளியவர்; வலியவருக்கோ அவர் மிகவும் வலியவர். எம்.எஸ். ஷர்மா முதல்வர். வரதாச்சாரி துறைத் தலைவர். அவர் முதல்வரான பின் கடுமையான நடத்தை விதிகளை அறிமுகப்படுத்தினார். நான் எப்போதும் பான்ட்ஸ் கோட்டு, டை, ஷூ சகிதம் வலம் வருவேன். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனோ, கதர் வேஷ்டி, ஜிப்பா அணிந்து எளிமையாகக் காட்சியளிப்பார். அவருடைய வலிமை வாய்ந்த நெடிய உருவம் எல்லாரையும் அஞ்சவைத்தது. அவர் நல்ல படிப்பாளி.

நான் மூன்றாண்டுகள் அக்கல்லூரியில் பணி புரிந்த போது, அவர் என் விருப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு அருகில் உள்ள கல்லூரிகளிலும், மன்றங்களிலும் சொற்பொழிவாற்றும் வாய்ப்புகளை உருவாக்கிக் கொடுப்பார். அவர் பள்ளிகளுக்குச் சென்று சொற்பொழிவாற்றுவார். அவர்

எனக்குச் செய்த நன்மைகள் பல. நான் உலகெங்கும் பயணம் செய்து வர விரும்புகிறேன் என்றேன். அவர் இந்தக் கல்லூரியை விட்டுப் போகாதே என்றார். எனக்குத் திருச்சிக்குள்ளே மட்டும் இருந்து காலத்தைக் கழிக்க விருப்பமில்லை. விரைவில் வெளியூர் சென்றேன்; வெளிநாடுகளுக்கும் சென்று வேலை பார்த்தேன். எழுத்தும் எனக்குரிய பணி ஆயிற்று. “கண்ணகி ஒரு கற்பு யந்திரம்” என்ற கட்டுரை எழுதினேன். அதைப் படித்த இராதாகிருஷ்ணன் “உன் புதுமைப் பார்வையைப் பழைய இலக்கியங்களில் காட்டாதே” என்று கடிதம் எழுதினார். நான் கண்ணகி கட்டுப் பெட்டியாக வாழ்ந்தவள் என்ற அவள் நடத்தையை மட்டுமே சித்திரித்தேன்; அவள் அப்படி இருந்ததால் இறுதியில் சினம் கொண்டு வெடிக்கும் வளர்ச்சி உண்டாயிற்று” என்று கருதினேன். மேலும் “கண்ணகி மதுரை ஏகலும் சீதை காடேகலும்” என்ற கட்டுரை எழுதி இருவர் நடத்தை நலன்களையும் திறனாய்வு செய்தேன். அதில் மாதவியின் பண்பு நலன்களையும் பற்றி எழுதி இருந்தேன்.

அவர் பழமை விரும்பி போலக் காட்டிக் கொண்டார் நல்ல முற்போக்கு நடவடிக்கைகளை அவர்பால் நான் கண்டேன்.

பின்னாளில் புகழ் பெற்ற எழுத்தாளனாக மீண்டும் திருச்சிக்கு வந்தபோது என்னிடம் வானொலி நிலையத்தார் ஒரு நேர்முகம் கண்டு ஒலிபரப்ப விரும்பினர். அவர்கள் “உங்களைப் பேட்டி காண யாரை அணுகலாம்?” என்று கேட்டனர். நான் உடனே பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனை அழைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன்.

அவரும் மகிழ்ச்சியுடன் என்னை பேட்டி கண்டார். வானொலி நிலையத்தினர் மிகவும் மகிழ்ந்தனர். ◇

இராதா என்னும் வேதம்

நாவுக்கரசர் டாக்டர்
சோ சத்தியசீலன் எம்.ஏ. பிஎச்.டி.

இந்துக்கள் பகவத் கீதையை வேதம் என்று படிப்பார்கள். இஸ்லாமியர்கள் திருக்குரானை வேதம் என ஒதுவார்கள். கிறித்தவர்கள் பைபிள் என்னும் நூலை வேதமெனப் போற்றுவார்கள். சிக்கியர்கள் ஸ்ரீஆதி குருக்ரந்த சாகேப் என்னும் நூலை வேதமெனப் பின்பற்றுவார்கள். பெளத்தர்கள் 'தம்ம பதம்' என்னும் நூலை வேதமாகப் கொண்டாடுவார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு சமயத்தவருக்கும் ஒரு வேம் உள்ளது.

என் வாழ்க்கையில் எனக்கு வேதமாக அமைந்தது அமரர் பேரா. இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களுடைய அன்பு, அருள், கருணை, இரக்கம், தியாகம், தொண்டு, தமிழ்ப் புலமை நிறைந்த வாழ்க்கைதான்.

என்னுடைய தந்தையார் உடல்நலம் குன்றியிருந்த இறுதி நாட்களில் பேராசிரியரை அழைத்து, "இவனைச் சரியான வழியில் நடத்த உங்களால்தான் இயலும்" என்று என்னை அவரிடம் ஒப்படைத்தது என் நினைவில் அழுத்தமாகப் பதிந்துவிட்டது.

அதைப்போலவே பேராசிரியர் அவர்களுடைய துணைவியார் என்னைத் தன்னுடைய மூத்தபிள்ளை என்று உரிமையோடு அடுத்தவர்களிடம் கூறி மகிழ்ந்ததை என்னுடைய கிடைத்தற்கரிய பெரும்பேறு என்றே உணர்ந்து மகிழ்ந்திருக்கின்றேன்.

ஆங்கிலத்தில் ஒரு பேரறிஞன் ஒவ்வொரு மனிதரும் ஒரு நூல். உனக்கு மட்டும் அவரைப் படிக்கத் தெரிந்தால் ... என்னு் கூறியுள்ளான்.

Everyone is a volume only if you know how to read him என்று கூறினான்.

பேராசிரியர் பெரிதும் போற்றிய நூல் கம்பராமாயணம். அந்த நூலில் ஆறே காண்டங்கள்தான் உண்டு. ஆனால் அரைர் பேராசிரியர் திரு. இராதாகிருஷ்ணன் என்னும் காவியத்தில் ஏழு காண்டங்கள் உண்டு. பயிலப் பயிலப் பயன்பாடும் இன்பமும் நல்கும் காண்டங்கள் அவை.

முதற் காண்டம் 'அறிவிலே தெளிவு'. பிறருடைய துன்பத்தைத் தன் துன்பமாகவே கருதும் மனம்.

இரண்டாவது காண்டம் 'நெஞ்சினிலே துணிவு'. அவருடைய அஞ்சாமை எல்லையற்றது.

மூன்றாவது காண்டம் 'செயலிலே துணிவு' எண்ணம் சொல், செயல் ஆகிய அனைத்தும் அன்பால் கனிந்தவையாகவே அமைந்திருந்தன. கல்லூரியில் எந்த நேரமும் அவரைப் பிரியாமல் உடனிருந்த காரணத்தால் உணரமுடிந்த உண்மை இது.

நான்காவது காண்டம் அவருடைய ஓயாத உழைப்பு. பாடல்களை மனனம் செய்வதிலும், அவற்றில் அமைந்த நுட்பமான உட்பொருளை உணர்ந்து எடுத்துரைப்பதிலும் அவருடைய உழைப்பை உடனிருந்த என்னால் உணர முடிந்தது மட்டுமல்ல. அந்தப் பண்பு என்னையும் ஒட்டிக் கொண்டது.

ஐந்தாவது காண்டம். அவருடைய தளராத தன்னம்பிக்கை. அதை மேடையில் மட்டுமல்ல, அவரோடு ஒற்றைக்கு ஒற்றையாக நின்று வாலிபால் ஆடும்போதும் டென்னிஸ் ஆடும்போதும் கண்டு பூரித்துப்போனவன் நான்.

பின்னர் பட்டிமண்டப மேடைகளிலும் கருத்தரங்கங்களிலும் அந்தத் தன்னம்பிக்கை அவரை எல்லையற்ற உச்சத்திற்குக் கொண்டு சென்றதைக் கண்டு நான் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையேயில்லை.

ஆறாவது காண்டம் அவரிடத்தில் அமைந்த மங்காத மனித நேயம். அவருக்கு எதிரில் யார் வாடிய முகத்துடன் வந்தாலும் அந்த வாட்டத்தைப் போக்கப் பொருளாலும்

உழைப்பாலும் அவர் மேற்கொண்ட செயல்கள் இன்றைக்கும் என்னை வியப்பூட்டி பெருமிதத்தில் ஆழ்த்துகின்றன.

ஏழாவது காண்டம். இன்றைக்கு மேடையேறிப் பேசுகின்ற அத்தனை பேரும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய பண்பாட்டுப் பாடம்! நாகரிக நடத்தை!

யார் சொல்லாலோ செயலாலோ குற்றம் இழைத்தாலும் அதனைப் பிறர் அறியாமல் மறைத்து, அப்படிக்குற்ற இழைத்தவரைக் காட்டிக் கொடுக்காமல் அவர் மீண்டும் அக்குற்றம் செய்யாமல் அறிவுரை கூறித் தடுத்துத் திருத்திக் காப்பாற்றும் கருணை உள்ளம்.

இந்த ஏழு காண்டங்களையும் கொண்ட 'இராதா என்னும் வேதம்' தான் நான் படித்துப் போற்றி வழிநடக்கும் ஒன்றாகும். ◇

தாயின் நல்லார்

பெரும்புலவர் பேராசிரியர்

பா. நமசிவாயம்

பேராசிரியர் திருச்சி இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களால் பல புதிய மேடைகளுக்கு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவன்நான்..

வளரும் இளந்தலைமுறையினரை அவரைப்போல உற்சாகப் படுத்தி வளர்த்தவர் எனக்குத் தெரிய யாருமில்லை.. செய்திகளைச் சொல்லிக் கொடுத்து, எப்படிச் சொல்ல வேண்டும் எனப் பயிற்சியும் அளித்து மேடையில் நான் பேசும்போது அவையோர் எனக்குக் கைதட்டி உற்சாகப் படுத்தும்போது ஈன்ற தாயினும் பெரிதுவந்த பெருந்தகையாளர். இனி அவரைப்போல் பேச யாருள்ளார்? ஒருகால் முயன்று பேச்சாளராகி விடலாம்; சிறிதும் அழுக்காறில்லாத நம் இடத்தைப் பிடித்து விடுவானோ என்ற அச்சமில்லாத ஒரே பேச்சாளர் திலகம் திரு. இராதா அவர்கள்.

பேச்சாளர்களைஎல்லாம் அன்பு என்னும் நாரில் கோத்து ஒரே குடும்பமாக்கிய சான்றோர். பழகினால் பேசலாம்; பேசுவோர் பழக வேண்டாமா? அன்பாக எப்படிப் பழகவேண்டும் என எனக்கு மட்டுமில்லை பலருக்கும் வழிகாட்டிய வள்ளல். நன்றியோடு விழா எடுக்கும் உங்களையெல்லாம் காதலாகிக் கசிந்து வரும் கண்ணீர் மலர்களால் பூசனை செய்கின்றேன்.

அமரர் பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் அவர்களின் புகழைப் பரப்பி வரும் அன்பர்கள் அனைவருக்கும் எல்லா நலன்களையும் தமிழன்னை வழங்கி அருள் செய்வாள்.

தரமான இலக்கியத்தை நாடு முழுதும் பரப்பிய, தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரியாளர் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள். அவர்களால் ஏற்றமும் தோற்றமும் பெற்றவர்கள் பலர். அவர்களில் நானும்

ஒருவன் என்பதை நெகிழ்ச்சியுடன் நன்றியுடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

(இது பேராசிரியர் பெரும் புலவர் திரு, பா.நமசிவாயம் அவர்கள் எளியேனுக்குத் தனியே எழுதிய கடிதமாகும்)

அவர் ஒருமுறை என்னை பம்பாய்க்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கே கோரேகான் கம்பன் கழகத்தில் விழா. அவரும் நானும் கருத்தரங்கத்தில் பேசினோம். முதல் நாள் வெளியே ஊர் சுற்றிவிட்டு, அறைக்குத் திரும்பினேன். அங்கே கயிற்றுக் கொடியில் என் வேட்டியைக் காணவில்லை. சட்டையும் அங்கே இல்லை. அவற்றைத் தேடிக்கொண்டே குளியலறைக்குச் சென்றேன். அங்கே பேராசிரியர் என் வேட்டி சட்டைகளை சோப்புப் போட்டு துவைத்துக் கொண்டிருந்தார்! நான் திகைத்து விட்டேன்; யாராவது இப்படிச் செய்வார்களா? அவருடன் எனக்கு முன்னே பெரிய பழக்கம் ஏதும் இல்லை. நான் அவரை விடவும் இளையவன்; என் அழுக்குத் துணிகளை அவர் தொடுவதே பாவம் என்று என்னும் தாழ்மை உணர்ச்சி எனக்கு உண்டு. என்னை அவ்வாறு செய்யச் சொல்லியிருந்தால் மாட்டேன் என்று கூறும் சுயமரியாதையும் எனக்கு உண்டு. ஆனாலும் இவர் ஏன் இப்படிச் செய்தார்? உண்மையான அன்பு; பாசம்; நேசம் இவை அனைத்தும் கலந்த தாய்மை உணர்வு அவருடையது. அவர் செய்த அச்செயலால், அவரை என் தலையாலே தொழுது அழுது அடிமையாக வேண்டும் போல் இருந்தது.”என்ன காரியம் செய்து விட்டார்!” என்று இன்றும் மனம் பதறுகிறது.

இத்தகைய பண்பு நலத்தை என்னவென்று வகைப் படுத்துவது? “தம்மையே தமார்க்கு நல்கும் தனிப்பெரும் பதம்” என்று கம்பன் கூறுகிறானே? அது இதைத்தானோ?” என்றெல்லாம் அன்று என் மனம் பட்ட பாட்டை விளக்க இயலாது.

”வண்ணப் பணித்து என்னை வா” என்று அவர் அழைத்து என்னைப் பணி கொண்டிருக்க வேண்டும். அதை விடுத்து இதைச் செய்தாரே ! இதுதான் பழமையா?

அந்தப் பெருந்தகை இன்றில்லை; அவர் இருக்கும் திசை நோக்கித் தொழுகின்றேன் என்று என்னிடம் தொலை பேசியில் சொல்லி நெகிழ்ந்தார், பேராசிரியர் திரு. பா. நமசிவாயம்.

குறிப்பு: பேராசிரியர் நினைவு இலக்கிய விழாவை, அவர் மறைந்த பின் ஆண்டுதோறும் நான், இவர்கள் உதவியால் நடத்தினேன். ஒருவிழாவில் பூம்புகார் செகநாதன் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் மும்பையில் தம்முடைய உள்ளாடைகளைத் துவைத்துக் காயபோட்டிருந்ததைச் சொல்லி மனம் நெகிழ்ந்தார். உண்மையான அன்பின் பரிமாணங்கள் அனைத்தையும் அவர் பால் நான் கண்டு வியந்து போனேன்” என்றார் செகநாதன். ◇

தமிழ்த்தேன்

பத்மஸ்ரீ முனைவர்
அவ்வை. நடராசன்

பேராசிரியரின் இலக்கியச் சொற்பொழிவு தஞ்சை மாவட்டத்தில் நள்ளிரவில் காற்றில் மிதந்துவரும் நாதஸ்வர இசைக்கு நிகரானது. அவர் பேசக் கேட்டால் நம் மனச்சுமை கழிந்தது போன்ற உணர்வு வரும். நம் அறிவு ஒரு முழம் உயரும். எதைப் பேசினாலும் கேட்பவரைக் கட்டிப் போடும் அன்பின் ஆலிங்கனம் இருக்கும். நம் அண்ணன், நண்பர், தந்தை, தாய் அனைவரும் ஒருருக் கொண்டு அன்பாக உரையாடுவது போல இருக்கும். மெல்லிய, புண்படுத்தாத நகைச்சுவை இடையிடையே தலைநீட்டும். சிறந்த கச்சேரி கேட்ட திருப்தி உண்டாகும்.

பேராசிரியரும் நானும் பேசும்போது அந்த மேடையின் அழகு சிறப்பதைப் பேராசிரியரே கூறுவார், “அவ்வை! நீங்கள் ஒரு மணி நேரம் பேசினாலும், சட்டை மடிப்புக் கலையாமல், அலுங்காமல், நலுங்காமல் நளினமாகப் பேசி முடிப்பீர்கள்; ஆனால் நான் பேசி முடிக்கும் போது வேர்த்து விறுவிறுத்து, ஆடை நனைந்து, சட்டையைப் பிழிந்தால் வேர்வை சொட்டும்!” என்பார்.

நானோ, “அல்ல, அல்ல அதில் தமிழ்த் தேன் வழியும்; இலக்கிய அமுதம் பொழியும்!” என்பேன்.

“அவருடன் மேடையில் பேசுவது மிகப் பெரிய வாய்ப்பு. உன் பேசுபவர்களை மதிப்பதும், பாராட்டுவதும் அவர்தம் தனிச் சிறப்பு, நம் பேச்சை மேடையிலேயே பாராட்டும் அவர் அங்கேயே நம் கருத்தினை, மேலும் செப்பம் செய்து அவையோர் மகிழும் வண்ணம் அதிகமான தகவல் தருவார்” என்று ஒரு நேர்முகத்தில் என்னிடம் அவர் கூறினார்.

ஆனந்தவிகடன்

ஆனந்த விகடனில் “பொக்கிஷம்” என்ற பகுதியில் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் எப்போதோ சென்னைக் கம்பன் கழகத்தில் பேசிய செய்தி வந்துள்ளது. “இராமன் இல்லாத பட்டாபிஷேகம்!” என்ற தலைப்பில் அது வந்துள்ளது. அரியணை அனுமன் தாங்கினான்; அங்கதன் உடைவாள் ஏந்தினான்; பரதன் வெண்குடை கவித்தான்; இலக்குவனும் சத்துருக்கனனும் கவரி வீசினார்கள். மணம் மிக்க மலர்கூடிய கூந்தலை உடைய சீதை மகிழ்ந்தாள். திருவெண்ணெய் நல்லூர் மன்னன் சடையப்ப வள்ளல் மரபின் முன்னோர்கள் கொடுக்க, அதனை வாங்கி வசிட்டன் முடிசூட்டினான். யாருக்கு? என்ற கேள்விக்கு விடை அந்தப் பட்டாபிஷேகப் பாட்டில் இல்லை; இராமனுக்குத்தானே முடி சூட்டு விழா? அந்த நிகழ்ச்சி இந்தப் பாட்டில் இல்லை, இராமனுக்கு அன்று முடி சூட்டினர்.

பட்டாபிஷேகம் நடக்கும்போது கம்பன்காலத்தில் வாழ்ந்த சடையன் மரபின் மூத்தோர் இராமனுக்கு முடி சூட்ட உதவினர். இன்று தனிப்பட்ட அரசனுக்கு முடி சூட்டாத ஜனநாயகம் மலர்ந்து விட்டது. ஆகவே இன்று என்றும் நிலைத்த அறத்துக்கே முடி சூட்ட வேண்டும். அறம் உருவமற்றது. அதனால் உருவற்ற அறத்தின் பெயர் பட்டாபிஷேகப் பாட்டில் இல்லை என்று பேராசிரியர் பேசியதாக கட்டுரை வந்துள்ளது” என்றார் திரு. மாது. பேராசிரியர் இதைச் சொல்லும்போது “இந்த உத்தி திருக்குறளில் உள்ளது,” என்பார் .

ஏரினும் நன்றால் எருவிடுதல் கட்ட பின்

நீரினும் நன்றதன் காப்பு’ என்பது குறள்.

அதில் எர்பூட்டுதல் உள்ளது. எருவிடுதல் உள்ளது களை வெட்டுதல் (கட்டல்) உள்ளது. நீர் பாய்ச்சுதல் உள்ளது. வேலியிட்டுப் பாது காத்தல் உள்ளது. ஆனால், நெல் விதைத்து நாற்று நடுதல் இல்லை. ஏனெனில் நெல் விளைவிக்கத்தான் மற்ற தொழில்கள். இவ்வாறு இராம பட்டாபிஷேகத்துக்குத்தான் மற்ற நிகழ்ச்சிகள்” என்பார் இராதா.

இலக்கியப் பேரொளி இராதாகிருஷ்ணன்

டாக்டர் திருமதி
சரஸ்வதி இராமநாதன், எம்.ஏ., பிஎச்.டி.,
பள்ளத்தூர்.

“எறிவேல் பாய்ந்த புண்ணிலாம் பெரும்புழையில் கனல் நுழைந்தால் என” – ஒரு சொல் எங்கள் செவியில் விழுந்தது. ஆம் – கம்பனடிப்பொடியின் மறைவு என்ற வேல் பாய்ந்து நொந்த கம்பன் குடும்பத்தார் நெஞ்சில் இராதா அண்ணாவின் மறைவு கொள்ளியாய்ச் சுட்டது.

“யாரிடத்து இனி இந்தத் தமிழ் கேட்போம்! எவர் வாயில் இப்படி அழகிய நயம் கேட்போம்! எவரிடத்துப் பட்டிமண்டபத் தீர்ப்புரையை இத்துணைப் பயனும் சுவையும் மிக்கதாய்க் கேட்க முடியும்?” என்று தமிழன்பர்கள் தவித்து ஏங்க, கம்பன் குடும்பம் “தலைசிறந்த” தலைமகனை இழந்து தவிக்க, மாணவர்கள் நல்லாசான்தனைப் பிரிந்து தத்தளிக்க, நான் அண்ணனை இழந்து தவித்துப் புலம்புகிறேன்.

வாரிசுகளை உருவாக்கிய தமிழ் வள்ளல்

பல அறிஞர்கள், நாம் பெற்ற தமிழறிவைப் பிறரும் பெற வேண்டுமென்று எண்ணாதிருப்பார். ஆனால் இராதா அண்ணாவோ பல வாரிசுகளை இலக்கிய உலகிற்குத் தந்துள்ள தமிழ் வள்ளல் பலரையும் அமர்த்திப் பாடம் சொல்லித் தமிழறிவூட்டுவார். “இன்னின்னவாறு பேசக் கூடாது. இன்னதுதான் பேச வேண்டும்” என்று அன்போடு நகைமுகத்தோடு அறிவுரை கூறுவார்.

முதன்முதலாக என்னை இராமாயணத் தொடர் சொற்பொழிவாற்ற வைக்க அவர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியே என்னை இன்று தமிழ் மேடையில் புகழ்பெறச் செய்துள்ளது என்பது உண்மை. வெறும் புகழ்ச்சியில்லை. பேராசிரியர் சத்தியசீலனார், பேராசிரியர் அ.வ.இராசகோபாலனார், பேராசிரியர் மு. கணபதி

அவர்கள், பேராசிரியர் அ. அறிவொறி அவர்கள், திரு. சுகிசிவம் அவர்கள், கவிஞர்கள் திரு. இராமமூர்த்தி, திரு. திருவேங்கடாச்சாரி, இவர்களையும், செல்வி. ருக்மணி, திருமதி. காந்திமதி இவர்களையும், என்னையும், என் துணைவரையும் பலப்பல இடங்களில் மேடையேற்றிப் பாராட்டி ஊக்குவித்துள்ளார். எங்களையெல்லாம் இலக்கிய வாரிசுகளாக உருவாக்கிவிட்டவர் அவர் என்று பலரும் அறிவர்!

நயம்கூறும் நல்லறிஞர்

கம்பராமாயணம், சிலப்பதிகாரம், பெரியபுராணம், திருக்குறள், திருமுருகாற்றுப்படை, பாரதம் என்று எந்த நூலை எடுத்துப் பேசினாலும், வெறுங்கதையைச் சொல்லாமல், 'கதையளக்காமல்', நயம் தேர்ந்து சொல்லுவதில் வல்லவர். பெரியபுராணத்தில், 'இளையான் குடிமாற நாயனார்' புராணத்தில் 'போதும் வைகிற்று,' 'போமிடம் வேறில்லை,' 'ஏதிலாரும் இனித் தருவாரிலை' என்ற தொடர்களுக்கு அவர்தரும் உரை தனிச் சிறப்புடையன. 'நாம் இறைவனிடம் சேரும்போது நெருங்கிவிட்டது,' 'இனிமேல் போக வேறிடம் இல்லை' கொடுப்பவனான இறைவனே கேட்க வந்துவிட்டான்; இனித் தருவதற்கு யார் இருக்கிறார்கள்' என்று குறிப்புப் பொருள் இருப்பதை அவர் கூறும் அழகே தனியானது! கடவுள் எல்லா இடத்திலும் எல்லாப் பொருளிலும் இருக்கிறான். ஆனால் கட்புலனாவதில்லை - என்பதைக் கூற "ஒரு நூறு ரூபாய் நோட்டிருக்கிறது. இதில் ஒரு ரூபாய் உள்ளதா - உள்ளது. ஆனால் அதைப் பிரித்துக்காட்ட முடியுமா - முடியாது. அதுபோலத்தான்" என்று உணர்ச்சிபூர்வமாக அவர் விளக்கும் போது யாருமே கடவுள் இல்லை என்று நினைக்கமாட்டார்கள். உவமைக்காகக் கதைகள் தேடி அலையமாட்டார். பல தத்துவார்த்தங்களை விளக்கி, செஞ் சொற்கொண்டலாய் இலக்கிய மழை பொழிந்த அந்தக் காளமேகம் மௌனமாகி விட்டதே! அந்த வாயையும் தீ உண்டதே! தீக்கும் தமிழ்த்தாகமா?

கம்பனுக்கு அன்பு மகன்

பல கம்பன் கழகங்களைத் தோற்றுவித்தவர் இராதா கிருஷ்ணன். பல கழகங்களுக்குக் கௌரவ ஆலோசகர். பல கழகங்களின் நிரந்தரப் பேச்சாளர். அவரை எங்கள் கம்பன் அடிப்பொடி “முழுக்குழுமிப் பெருவழுதி” என்பார். வாழ்வு முழுவதும் இலக்கியச் சிந்தனை, நல்லோர் நட்பு, நயம்பட உரைத்தல், பலருக்கும் நன்மையே செய்தல், நண்பருக்கு நண்பனாய்த் திகழ்தல், நல்லாசானாய்ப் பல மாணவரை நன்முறையில் உருவாக்குவதல் இவையன்றித் தீது ஏதும் செய்தறியாத அவரைச் ‘சிறியன சிந்தியாதான்’ என்ற கம்பன் தொடராலேயே அழைக்கலாம்! “தன் துயர் காணாத் தகைசால் பெரியவர்” அவர். அவரது இழப்பு உண்மையில், இலக்கிய உலகில் ஈடுசெய்ய முடியாத இழப்புத்தான்! சிறப்பாகக் கம்பன் குடும்பத்திற்கு இது பேரதிர்ச்சிதான்!

விண்ணகத்தில் பெருவிழா

அண்மையில் திருவெம்பாவை, திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பாடல்களுக்குத் திருச்சி வானொலியில் விளக்கவுரை தந்த பேராசிரியர் (அமரர்) இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள், விண்ணகத்தாருக்குக் கிடைக்காத பேரின்பம் மண்ணுலகில் இருக்கிறது என்று ஒரு கருத்தை உரைத்தார்! பொறமை கொண்ட விண்ணகத்தார், ‘பேரமுதாம் தமிழ்ச் சுவையை, பேரின்பமாம் இலக்கிய இன்பத்தை நாங்களும் பெறுவோம்’ என்றே இராதா அண்ணாவை அழைத்துக் கொண்டுவிட்டார்கள். தமிழ்க்கடலும், கம்பன் அடிப்பொடியும் மகிழ்ந்து, உவந்து இவரை வரவேற்று அங்கே பேரின்பம் பெருவிழாக் கொண்டாடிக் கொண்டிருப்பார்கள்.

இங்கே நாமோ....!

ஆறாது ஆறாது - அமுதாலும் தீராது என்று அந்தப் பிரிவுக்குக் கண்ணீர் அஞ்சலி செலுத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். ‘இராதாகிருஷ்ணன்’ என்ற அந்த

இலக்கியப் பேரொளி என்றும் தமிழ் வானில் சுடர்விட்டுக் கொண்டேயிருந்து நம்மை வழி நடத்தும்!

நம்ப முடியவில்லை நான்மலரும் போதினிலே
செம்பொன் விளக்கு செகம்விட்டு - உம்பருடன்
ஒட்டி உறவாட ஒடோடிச் சென்றதுமேன்
சொட்டும் விழிநீரே சொல்.

கம்பனெனும் ஆலொன்று காலத்தைத் தான் கடந்து
அம்புவியில் நிற்க அவதரித்த - கொம் பொன்றை
பொல்லாத காலனவன் பூப்போல் பறித்தானே
இல்லையோ இங்கே இடம்.

கட்டுக் குடுமியொடும் கையில் பொடியோடும்
கொட்டும் தமிழருவிக் கோலத்தை - பட்டிமன்றில்
மீண்டும் நாம் காண்போமா? - விண்ணோர் விடுவாரா
ஈண்டு வருவிப்பார் யார்?

அறச்சீற்றம்

ஆய்வுரைத் திலகம்
டாக்டர் அ. அறிவொளி

பெருமதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் இரா. இராதா கிருஷ்ணன், 1965ஆம் ஆண்டு மல்லசமுத்திரம் என்ற ஊரில் தீபாவளிக்கு முதல்/மறுநாள் திருக்குறளார் முனிசாமி தலைமையில் நடந்த பட்டிமண்டபத்தில் நான் ஒரு கட்சி. அவர் ஒரு கட்சி தலைமையேற்று வாதாடினோம். அங்குதான் பேராசிரியரின் அறிமுகம் பெற்றேன். மறுநாள் பேராசிரியர் சத்தியசீலனிடம் 'அறிவொளி'ன்னு ஒருத்தன் இருக்காண்டா. அவன் நல்லா பேசறாண்டா. அவன் நம்மகிட்ட இருக்கணுண்டா" என்று கூறியிருக்கிறார்.

பேராசிரியர் சத்தியசீலனைப் பற்றி எனக்குத் தெரியும் என்றாலும் அறிமுகம் இல்லை. அடுத்த சிலநாள்களில் தஞ்சாவூரில் நடந்த ஒரு விழாவுக்கு சத்தியசீலன் வந்திருந்தார். நானும் அதில் பேசினேன்! "நீங்கள்தான் அறிவொளியா?" என்று அவர் கேட்டார். நான், 'ஆமாம்' என்றேன். "பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் சொன்னார்; அவர் நம் அணியில் இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பினார்" என்றார். அன்றிலிருந்து அவர் மறையும் வரை நான் அவருடன் இணைந்து தொடர்ந்து பேசினேன்.

அவருடைய பண்பு நலம் என்பது, படித்தவர் ஒருவர் எப்படி நடக்க வேண்டுமோ, அப்படி நடந்தவர் அவர். பலபேர் நடக்கணும்னு சொல்லுவாங்க. அப்படி நடக்க மாட்டாங்க. பொருள்மேலே கொஞ்சம் கூட, ஆசை இல்லாதவர். அது ஒரு யோகம். அதுமாதிரி இருக்கிறது ஆச்சரியம்.

யாருக்காவது, ஏதாவது நண்பர்களுக்கோ, மற்றவர் களுக்கோ வேணும்னா சொந்தமாகவே இவர் செலவு பண்ணிக் கொடுத்துவிடுவார். இவருக்கே அது தேவைப்

பட்டதாக இருக்கும். அதைப்பற்றி அவர் கவலைப்பட மாட்டார்.

நம்ம கி.வா. ஜகந்நாதன் அவர்களை அவருக்கு வேண்டியவர்கள் சாப்பிட அழைப்பார்கள். தவிர்க்க முடியாமல் அவரும் போவார். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனையும் அழைப்பார்கள் அவர். 'இவங்கள்'லாம் இருக்காங்க. சத்திய சீலனையும் என்னையும் மற்றவர்களையும் காட்டி, இவங்கள்'லாம் இருக்காங்க. அதனாலே நான் வர மாட்டேன்" என்று மறுத்துவிடுவார். ஒருதரம் கூட எங்களை விட்டுவிட்டுப் போய் எங்கும் சாப்பிட்டதே இல்லை. அப்படி ஒரு நல்ல பண்பாளர். அந்தமாதிரியான பண்பாட்டை இப்பொழுது யாரிடமும் நாம் பார்க்க முடியாது.

அடுத்தது, அவர் கல்லூரியில் அவருடைய துறைத் தலைவர் இவரிடம் விரோதம் கொண்டார். ஆனால் பாருங்கள்! அவரைப் பற்றி தப்பாக ஒரு வார்த்தை... எங்கேயும் இவர் பேசி நான் கேட்டதே இல்லை. பேசலேன்னா, அவரைப் பற்றி தப்பாக நினைச்சதே இல்லை.

'யாரொடும் பகை கொள்ளலன்' என்ற கம்பனுடைய வாக்குப்படி அவரிடம் நடந்து கொண்டார்.

அவர் குடும்பத்தில் அவர் வருமானத்தைத் தவிர வேறே ஒண்ணுமே கிடையாது. ஆனால் ஒரு கோடஸ்வரர் மாதிரி வாழ்ந்தார். ஒரு கோடஸ்வரனும் அப்படி வாழ மாட்டான். ஆனால் அவர் எந்தக் கவலையும் இல்லாமல் எல்லாவற்றையும் எல்லாருக்கும் கொடுத்து, அப்படி வாழ்ந்தவர்.

அவர் காஞ்சி மகாப் பெரியவா மேலே ரொம்பப் பற்று உள்ளவர். 'நடமாடும் தெய்வம்' என்று உள்ளபடியே அவரை நம்பின பலபேர் பெரியவாளோட, அருளால் கல்யாணம் எல்லாம் செய்கிறோம் என்று பத்திரிகையிலே போடுவார்கள். அதோட சரி. ஆனால் இவர் மனதார அவரை 'நடமாடும் தெய்வம்' என்றே சொன்னவர்.

ஒரே ஒரு இன்சிபெண்ட் சொல்றேன். புத்தூரிலே ஓர் அய்யங்கார் இருக்கிறார். எல்லா வியாக்யான புஸ்தகங்களையும் அவர் போட்டிருக்கிறார். அவரை நானும் இராதாகிருஷ்ணன் சாரும் போய்ப் பார்த்தோம். அவர் கூப்பிட்டார் என்று நானும் போனேன். போனவுடனே சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து இராதாகிருஷ்ணன் கும்பிட்டாரு. எனக்கு மனசிலே கஷ்டம். யாரு என்னன்னு தெரியாதவங்க காலிலே எப்படி விழுவது? அப்படின்னு நான் தயங்கினேன். 'ஏய்! என்று என்னை உற்றுப் பார்த்தார். நானும் சரி என்று காலில் விழுந்துவிட்டேன்.

பேசிக்கொண்டே இருந்தோம். அந்த அய்யங்காருக்கு சைவர்களைப் பிடிக்காது. அப்படியே பேச்சு எங்கோ போய்ட்டுது. காஞ்சிப் பெரியவாஸ்கிட்டே போய்ட்டுது. பெரியவாளைப் பற்றிப் பேசும்போது புத்தூர் அய்யங்கார் சொன்னார் 'அவர் எங்களைப் பத்தியெல்லாம் கமெண்ட்ஸ் கொடுக்கிறார். அது சரியல்ல' அப்படின்னார். உடனே இராதாகிருஷ்ணனுக்கு கோபமே வந்துட்டுது. கோபம் வந்ததென்றால் அவர் குடுமி அவிழ்ந்துவிடும்.

குடுமி அவிழ்ந்து தொங்கியது. "இதோ பாருங்கோ, உங்களைப் பெரியவாளா நினைச்சு நாங்க இங்கே வந்திருக்கோம். நான் உங்களை நமஸ்காரம் பண்ணினேன். நமஸ்காரம் பண்ணத் தயங்கின அவனையும் நான் நமஸ்காரம் பண்ண வெச்சேன். அதைப் புரிந்துகொண்டு, எங்களுக்கு எதெல்லாம் பிடிக்குமோ, அதையெல்லாம் எங்களிடம் தப்பாகப் பேசப்படாது. மகா பெரியவாளைப் பற்றி எனக்கு முன் இருந்து நீங்க பேசறது சரியில்லே" அப்படின்னார்.

அது மாதிரி அவர் மேலே அவ்வளவு பெரிய பற்று உள்ளவர். அதனாலே அவர் பண்பை அறிந்துகொள்ளலாம்.

ஒரு வேடிக்கை யாராவது ஒருத்தர் வீட்டுக்கு இவர் போனாருன்னு வெச்சுக்கங்க, 'விறுவிறுவிறு'ன்னு அவர்கள் வீட்டு அடுப்பங்கரைக்குப் போய்டுவாரு. போயி மெனு சொல்வார்- அந்த வீட்டு அம்மாவுடன் இவர்

பழகினதுமில்லே ஒண்ணுமில்லே. அந்த வீட்டு அம்மாவுக்கு எதை எப்படி செய்யணும்'னு ஒரு பெரிய மெனு சொல்வார். அவங்க ஆச்சரியமாகப் பார்ப்பாங்க. இவருக்கு இதெல்லாம் எப்படித் தெரியும்'னு அதுமாதிரி ஒரு மிகச் சிறந்த பழகும் பண்பாடு உடையவர். பண்புடையவர்கள் ஆயிரம் பேர் இருக்கலாம் படித்தவர்களுக்குப் படித்தவுடன் வித்யா கர்வம்'னு ஒண்ணு வரும். பண்பு குறையும். அப்படி இல்லை, இவர்.

திருச்சியில் ஒரு பட்டிமண்டபம். அந்தப் பட்டிமண்டபத்தில் அடிகளார் நடுவர். ஒரு பேச்சாளர், அவர் சுயமரியாதைக் கட்சிக்காரர். அவர் பெயர் ஞாபகம் இல்லை. அவர் என்ன பண்ணினாரு! 'இராமாயணத்திலே ரெண்டொரு பாட்டை நெட்டுருப் பண்ணிப்புட்டு, அவனவன் அங்கங்கே போய் சம்பாதிக்கிறான்! அப்படின்னு சொல்லிப் புட்டாரு. இவர் பேசுவதற்குரிய டைம் அது இல்லை. குறுக்கே எழுந்து நின்று அதைப் பத்தி நீங்க சொன்னீங்கன்னா, நான் இராமாயணத்தைச் சொல்லி காசு சம்பாதிச்சேன்'னு எவனாவது சொன்னால், 'அவன் பல்லை உடைச்சடுவேன்!' அப்படின்னுட்டாரு. யாருக்கு முன்னால்? அடிகளாருக்கு முன்னால். சொன்னார் நான் தினமும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டு ஒவ்வொரு பாட்டாக நெட்டுருப் பண்ணியிருக்கேன்னு இவருக்குத் தெரியுமா? இவருக்கு எத்தனைப் பாட்டுக்கள் தெரியும்? எனக்குத் தெரிந்த அளவுக்கு இவருக்குத் தெரியுமா?" என்று பெரிய சத்தம் போட்டுட்டாரு. சண்டை போட்டுட்டாரு. இது வித்யாகர்வத்தில் சேர்ந்ததல்ல. தன்னுடைய உழைப்பை ஒருவன் உதாசீனமாகப் பேசினால் இவர் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார். அப்படிப்பட்ட ஒரு பண்பு அவருக்கு இருந்தது.

அவரோடு பழகிய நாட்கள் இனியவை. அவர்போல ஓர் அறிஞரை நான் இதுவரையில் பார்க்கவில்லை. அவரைப்பற்றி நண்பர் ஒருத்தர் பாண்டிச்சேரியில் இருக்கிறார். அவர் இராதாகிருஷ்ணன் மேலே பக்தியுள்ளவர். இருந்தாலும் கூட புலவர் கீரனுடன் ரொம்ப நெருங்கினவர். ஒருமுறை கீரனைப் பற்றி இவரிடம் சொல்லி, 'ஏன் நீங்க

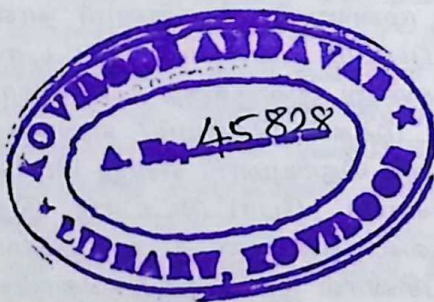
அவர் மாதிரியெல்லாம் பேசமாட்டேங்கறீங்க. அப்படின்னு கேட்டார். உடனே இவருக்குப் கோபம் வந்துட்டுது. 'நான் கீரனை மதிக்கிறவன். என்னைக் கீரன் மதிப்பான்!' எங்க ரெண்டு பேரையும் மதிக்காதவர்! நீங்க அப்படி ஒரு கேள்வியைக் கேட்டது தப்பு' என்று சொல்லிவிட்டார்.

அந்த அளவுக்குப் பண்புள்ளவர் ஒருவரை இந்தப் பிறவியில் இனிமேல் பார்ப்பேனா? என்று தெரியாது. அப்பேர்ப் பெற்றவருடன் பழகின நாள்கள். அதாவது நன்கு வாழ்ந்தோம் என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டான நாள்கள் அவரோடு பழகிய நாள்கள்தாம்.

நன்றி.

(ஆய்வுரைத்திலகம் அறிவொளி அவர்கள் கூற, அதனை மொபைல் போனில் பதிவு செய்தேன்
- புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி)

இராதாகிருஷ்ணன் - சில நினைவுகள்

கோ.செல்வம், எம்.ஏ.,
வானொலி மேனாள் இயக்குநர்

நான் 1969 நவம்பரில் சென்னை வானொலியிலிருந்து திருச்சிக்கு மாற்றம் பெற்றேன். அப்போது பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தேசியக் கல்லூரியின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர். வாரம் ஒரு நாள் வானொலி நிலையம் வருவார். அங்கு அவருக்கு நண்பர் பட்டாளம் பெரிது. வரும்போதே வழியில் உணவு விடுதி ஒன்றிலிருந்து காராச்சேவு, மிக்சர், காராபூந்தி எனப் பத்துப் பொட்டலங்கள் கட்டி வாங்கி வருவார். வானொலியுள் நுழைந்ததும் ஜி. சுப்பிரமணியம் என்னும் நிகழ்ச்சியாளர் முதலில் கண்ணில்படுவார். முதல் பொட்டலப் பட்டுவாடா அவருக்கே. அடுத்த இருக்கை அடியேனுடையது. எனக்கு ஒரு பொட்டலம். விஜயதிருவேங்கடம், டி.கணேசன், பி.ஆர்.குமார், எஸ்.பி. கோவர்தனன் முதலான பத்துப் பேர் வாயும் அவர் வாங்கியதை மென்று கொண்டிருக்க கம்பனின் சூத்திரம் ஒன்றைத் தம் நாவின் சூக்கும நூலால் கட்டிப் பூட்டிவிட்டுப் பறக்கவிட்டபடி பேசுவார். அரைமணி நேரம் ஆற்றொழுக்காக நுட்பக் கருத்துகள் நவில்வார். முடிவில் சூட்சும நூலின் முடிச்சை அவிழ்ப்பார். அனைவரும் செவியால் மாந்தியதை ஆர்த்து தங்கள் உதடுகள் மலர இருப்பார். பேரா. இரா. இராதா கம்ப சூத்திரம் ஒன்றைக் கேட்க வைத்து, அன்று முழுக்க எங்களைச் சிந்திக்க வைப்பார்.

அவர், திருச்சியில் நிகழும் எல்லா இலக்கிய நிகழ்வுகள் பற்றியும் அவ்வப்போது எங்களுக்குத் தெரிவிப்பார். எப்படியும் அடியேன், ஜி. சுப்பிரமணியன், விஜயவேங்கடம் மூவரும் அவ்விலக்கிய விருந்தை நுகரச் சென்றுவிடுவோம். தேவாரம், திவ்வியப்பிரபந்தம், திருப்புகழ் பற்றிய செய்திகளை எங்கள் முளையில் அறிவாக நிறைத்து

எங்களை இலக்கிய ஆன்மீக விழிப்படையச் செய்த 'மகானுபாவர்' இந்தப் பேராசிரியர் தாம்!

முதறிஞர் பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தன் அவர்கள் சென்னை பச்சையப்பரில் எனக்கு எம்.ஏ. வகுப்பெடுத்த உயர் ஆசான். அவர் 1973 செப்டம்பர் வாக்கில் திருச்சிக்கு வருவதாக இருந்தது. அவர் தங்குவதற்கு 'அஜந்தா' உணவகம் சார்ந்த தங்கும் அறைகளில் ஓர் அறையை பேரா. இராதா அவர்கள் எடுத்து என்னையும் அழைத்துச் சென்றார். அ.ச.ஞா. வருவார் என்று எதிர்பார்த்து இரவு உணவுக்கும் அவர் வராத நிலையில், நாங்கள் உண்டு சாய்ந்தோம். 'கம்பனை நடக்க வையுங்கள். நான் அவன் நடையழகைத் துய்க்க வேண்டும்' என்றேன்.

அறைக் கதவுகளைத் திறந்து வைத்துவிட்டு, 'உலகம் யாவையும்' என்று சொல்லியவண்ணம். கண்களை மூடிய படியே அவரது அமுதப் பேச்சை அறிதுயிலில் இருந்து சொன்னார். அரைத்துயிலில் மயங்கியபடி நானும் துய்த்தேன்.

பேராசிரியர் அவர்கள் பொழுது புலரும் வரை ஒரு பருந்துப் பார்வையில் கம்பன் நடையழகைத் தம் சொல்லோவியத்தில் தீட்டிக்காட்டினார். ஆம்! கம்ப உபதேசம் தான். கம்ப தரிசனம் தான் ஆனந்த கம்ப அனுபவம்தான். விடுதிக்காரர் காஃபி கொணர எழுந்தோம். கம்பன் நாடி நரம்புகளில் முழுவதுமாக நடமாடுவதை முதன் முதலில் உணர்ந்தேன். கற்பிப்பதில் கை தேர்ந்த சொற்கலையரசர் 'இராதா' அவர்கள்.

அன்று அவர் ஊட்டிய உணர்வுகள் பல ஆண்டுகள் கழித்து விழித்து எழ 'இராமாயணப் பெயர்க்களஞ்சியம்' 'கம்பன் புதையல்' என இரு நூல்கள் வடித்தேன். சென்னை வர்த்தமானன் பதிப்பகத்தார் வெளியிட்டனர். இரண்டும் புதுவைக் கம்பன் கழகம் அடுத்தடுத்து இரண்டு ஆண்டுகளில் பரிசும், விருதும் பெற்ற பெருமையவை.

அன்றாடம் காலை வழிபாட்டில் நாமாக்களை என் நா நவிலும் போது ஆசானாக அவரது புனிதப்பெயர்

இராதாகிருஷ்ணன் என்பதும் ஒலிக்கும் பெருமையோடு புகல்கின்றேன்.

இந்த அனுபவத்தை மறுநாள் அலுவலக இலக்கிய ஆர்வலர்களிடம் பகிர்ந்தபின், அனைவரும், கம்பனை அவர்வழி பாடமாகச் சொல்லிக் கேட்டு அறிய அவாக் கொண்டனர். என்ன காரணத்தாலோ அது தடைபட்டே வந்து, 1975 மே வந்ததும் செயல்பட்டது. வாரம் ஒரு நாள் கம்பன் கவிதானுபவம் துய்க்க வைப்பார்.

பேரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களின் 'மானுடம்' பற்றிப் பல சொல்லலாம். உச்சகட்ட மானுட வெற்றிச் செய்தி ஒன்றையாவது சொல்ல விழைகிறேன். திருவாசகத் தேனின் ஊறலாக விளங்கும் கவிஞர் சொ.சொ.மீ. சுந்தரம் அவர்கள் அப்போதுதான் 'காஞ்சிப் பெரியவர் சந்திரசேகர சரஸ்வதி சுவாமிகள் மீது விபூதி விடுதாது'-கவிதைகள் எழுதி மதுரைப் பொற்கிழி பெற்றிருந்தார். பரிசு பெற்றவரை விட அதிகமாக மகிழ்ந்தவர். பேரா. இராதா அவர் குறைந்தது நூற்றுக்கு மேற்பட்டவரிடம் சொல்லி அந்தப் பூரிப்பைப் பகிர்ந்திருப்பார். 1973இல் காரைக்குடி கம்பன் விழாவிற்கு வந்திருந்தோரிடம் அவர் திருவாய் ஒலிக்க இந்தச் செய்தியைக் கேட்டேன். பிறர் இன்புறுவதில் தான் இன்புறும் பெருந்தகையாளர் அவர்.

சென்னை தொலைக்காட்சிக்காக 1975 ஜூன் இரண்டாம் வாரம், என்னைத் திருச்சி விடுவிக்கவே அவரது அரிய இராமகாதை வாய்ப்பை இழந்து சென்னை சேர்ந்தேன்.

பின்னர் சென்னைக்கு பி.ஆர். குமாரும் மாற்றப் பட்டார். 1976ஜூனில் பேராசிரியப் பெருமகன் 'இராதா' சென்னை வந்திருந்தார். அவரை நானும் பி.ஆர்.குமாரும் சந்தித்துத் தொலைக்காட்சிக்கு அழைத்து வந்தோம். கற்ற அறிஞர்கள், கல்லூரிப் பேராசிரியர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள், முதுநிலை இலக்கிய மாணவர்கள் என 50 பேரைப் பார்வையாளராக அரங்கில் அமர வைத்து 'கம்பன் காவிய நயம்' பற்றி நான்கு நிகழ்ச்சிகள் அமைத்தோம்.

தொலைக்காட்சியின் இலக்கிய நிலையின் தரம், நிலைய வளாகத்தில் உள்ள அதன் ஒளிபரப்பி உயரத்துக்கு வளர்ந்தது.

நம் பேரா. இராதா அவர்கள் இறையனார் அகப் பொருளை எழுத்தெண்ணிப் படித்த அறிஞர். அதை பின்னிருந்து தொடங்கி முகப்புவரைத் தலைகீழாகச் சொல்லக்வடிய ஆற்றல் மிக்கவர். எனினும் அந்தப் பாண்டியத்தியத்தை வகுப்பறையில் எந்த நாளும் மாணவரிடம் காட்டி அச்சுறுத்தியதில்லை. நண்பர்களிடம் சொல்லிப் பயமுறுத்தியதும் இல்லை. இலக்கியக் கூட்டங்களில் எடுத்துக்காட்டுகாக வேண்டி ஓரிரண்டு சொற்றொடர்கள் கூடச் சொன்னதும் இல்லை.

அவர் 'வருவிருந்து பார்க்கும்' பண்பாளர். அன்றாடம் ஒரு விருந்தினரையாவது அவரது வீட்டில் காணலாம். பேரா. மா.வயித்திலிங்கன் பல முறை இந்நிகழ்ச்சியை எனக்குப் பல முறை கூறியுள்ளார். ஒவ்வொரு முறை அவர் அந்நிகழ்ச்சியைச் சொல்லி வந்தபோதும் பேராசிரியரின் தகைமையானது என் உள்ளக் கோபுரத்தில் ஒவ்வோர் அடுக்காக உயர்ந்து வந்தது.

'தில்லான்' சோதரர்கள் கவிஞர்கள் இளைய 'தில்லானை'ப் பகல் விருந்துண்ணப் பேரா. இராதா அவர்கள் தம் வீட்டுக்க அழைத்திருக்கிறார். மனத்தில் ஏதோ ஒரு கருத்துப்புக, பிராமணர் அல்லாத தம்மைத் தாழ்வாரத்தில் அமர வைத்து உணவு படைப்பார் என்று யாரோ நண்பர் ஒருவர் சொன்னதை எண்ணிச் செல்லத் தயங்கி- காலம் தாழ்த்திப் பேராசிரியர் வீடு சென்றார். தில்லான். சென்றவர் அங்கு ஒரு காட்சியைக் கண்டு வியந்து போனார்; சற்று அதிர்ந்தும் போனார். அவர் ஓர் நுழைந்த போது ஓர் இளைஞர் - உணவுக்கூடத்தில் பிரதானமாக அமர்ந்து உணவு உண்டபடி இருந்தார். அவர் ஓர் அரிஜன மாணவர். பிரதானக் கூடத்தில் அவரை அமர வைத்து, பேராசிரியர் குடும்பத்தினர் உணவு அளித்த காட்சியைக் கண்டு கண்களில் நீர்மல்க - பேராசிரியர்க்கு தலை வணங்கினார் தில்லான். உணவு உண்டு விடைபெற்றவுடன் நேராகப் பேரா. மா. வயித்தியலிங்கம் அவர்கள் வீட்டுக்கு

வந்து இவரிடம் 'இராதா' அவர்களின் மானுடப் பண்பைப் புகழ்ந்திருக்கிறார் இவர். இராதா அவர்களின் மாணவர்களில் ஒருவராக விளங்கிய மா. வைத்தியலிங்கம் மனம் உருகிப் பலமுறை இராதா அவர்களின் உயர் மானுடப் பண்பை என்னிடம் சொல்லிப் புகழ்ந்திருக்கிறார்.

பேரா. இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களுக்கும் வானொலிக் குடும்பத்துக்கும் இணக்கம் மிகுதியாக இருந்தது. காலை அறநெறி உரை முதல் நாடகம், சொற்பொழிவு, இசை நிகழ்ச்சிகள் வேளாண் ஒலிபரப்புகள் எல்லாமும் கூர்ந்து கேட்பார். எங்கள் நிலையம் வரும் போதெல்லாம் நிறைகளை நிறையப் புகழ்ந்து சொல்வார். குறைகளை நாகரிகமாகவும், நயமாகவும் சுட்டிக் காட்டிவிட்டு உடனே பேச்சை மாற்றிவிடுவார். இராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள் திருச்சி வானொலி இயக்குநர் பி.ஜி.கே. மேனன் அவர்களை நன்கறிவார். பேராசிரியரின் மேதைமையை நிலைய இயக்குநர் போற்றுவார்.

நம் பேராசிரியரே வானொலியின் பல இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொண்டு அந்த வலுவான ஊடகத்துக்குப் புகழ் சேர்த்திருக்கிறார். 1983இல் டிசம்பரில் திருவெம்பாவைக்கும் திருப்பள்ளி எழுச்சிக்கும் தந்த எளிய உரை ஓர் அரிய கருவூலமாகும். கம்பனின் ஒன்பான் சுவைகளில் நகைச்சுவை பற்றிப் பேசியதும் அவ்வாறான சிறப்பான சொற்பொழிவேயாகும். பல இலக்கிய ஆன்மீக உரைகளை அவர் நிகழ்த்தியிருக்கிறார். இன்று இலக்கிய விழாக்களில் பேராசிரியர் பாணியிலேயே உரையாற்றி அவரை நினைவுக்குக் கொண்டு அவரது திருமகன் பேரா. இரா. மாது அவர்கள் அவ் வானொலிப் படையல்களை நூல் வடிவில் கொணரலாம்.

மற்றெல்லா நிகழ்ச்சிகளைவிட நேர்முக வருணனை நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பில் அவருக்கு ஆர்வம் மிகுதி. 1970 முதல் 1975வரை நான் அந்நிலையத்தில் பணிபுரிந்த காலத்தில் அப்பகுதித் திருக்கோவில்களில் குடமுழுக்குகள் நடந்தன. சமயபுரம் மாரியம்மன் கோவில், திருவாணைக்காவல்,

திருவையாறு ஐயாறப்பன் கோவில், பழனிமுருகன்கோவில், சுவாமிமலை, மதுரை மீனாட்சி, இராமேசுவரம் இராமநாத சுவாமி, திருச்செந்தூர் சுப்பிரமணிய சுவாமி கோவில்கள் வரையான எல்லா முக்கியக் கோவில்களுக்கும் குடமுழுக்கு விழாக்கள் சிறப்பாக நடைபெற்றன. அன்று வானொலி மட்டும் கோலோச்சி வந்த ஊடகமாக விளங்கியதால் சிறப்பான முறையில் திருச்சி நிலையம் வருணனை நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்து பொதுமக்களை மகிழ்வித்தது. முக்கியமான வருணனையாளர்கள் பேரா. இராதா அவர்கள் உருவாக்கிய அவரது மாணாக்கர்கள் பேரா. சோ. சக்தியசீலன், அ.வ.ராஜகோபாலன், புலவர் கீரன், லால்குடி கனகசபை ஆகியோர் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள். இந்த ஐந்து ஆண்டுக் காலத்திலும் கோயில், தொடர்பான ஆய்வுக் குறிப்புகளைப் பேரா. இராதாகிருஷ்ணன் வருணனையாளரிடம் தேவைக்கு ஏற்ப தருவார். வானொலி வருணனை ஒரு கலையாக வளர்ந்தது. நிலைத்து நிற்கின்றது.

பேரா. இராதாகிருஷ்ணன் எல்லா இடங்களிலும் தம் ஆளுமையை நிலை நிறுத்தி விளங்கியதால் வானொலி - நேயர் நட்புரிமை உறவு வலுத்து நிலைத்தது என்பதில் ஐயம் இல்லை.

பேரா. இராதாகிருஷ்ணன் வானொலியில் முழுநேரப் பணிபுரியவில்லையே தவிர, வானொலியாளராகவே எல்லாருக்கும் தோன்றினார். வெளியூர் நிகழ்ச்சிகளில் அவர் பங்கேற்க வருவார். வானொலிக்காக ஒலிப்பதிவு செய்து தொகுப்புரை அளிக்கச் செல்லும் எங்களுடனேயே தங்குவார். உண்பார். உரையாடுவார். தொகுப்புப் பணிகளின்போது எங்களுடனே இருந்து எங்கள் பணி நுணுக்கங்களைக் கவனிப்பார். ஒவ்வொருவர் கடைபிடிக்கும் நுணுக்கத்தையும் மற்றவரிடம் சொல்லிப் பாராட்டுவார். எனவே எங்களுக்கிடையே நிலவிய உறவை வலுப்படுத்தும் பாலமாகப் பேராசிரியர் இராதா இயங்கினார் என்பது உண்மை. வானொலி வேறு- அவர் வேறு என்றில்லை.

எங்களில் ஒன்றாகவே தோழமை கொண்டிருந்தார் என்பது உண்மை.

அவர் மேடைப்பேச்சுக்கு இலக்கணம் வகுத்தவர்; அவரது வழிகாட்டுதலால் பல பேச்சாளர்கள் உருவாயினர். முனைவர் சோ. சத்தியசீலன், முனைவர் அ. அறிவொளி, கவிஞர் திருச்சி கணபதி, பேரா. அ.வ. ராசகோபாலன் இலக்கிய வித்தகர் புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி எனப் பலர் இராதா அமைத்த இலக்கிய வட்டத்தினர் என்பதை, மேடை இலக்கியம் என்றென்றும் பேசும்.

ஆழப்படித்து அகன்ற அறிவு பெற்று ஆன்றவிருந்து அடங்கிய சான்றோராகவே திகழ்ந்த பேரா. இரா. இராதா அவர்கள் தம் அறிவாற்றலை 'உரை' சொல்வதில் வெளிப்படுத்தினார். அவர் பல உரை நூல் எழுதியிருக்க வேண்டும். 1970களில் காரைக்கால் அம்மையாரின் மூத்த திருப்பதிகங்களுக்கு உறையூர் மன்றத்தில் தொடர் உரைநயம் தந்தது. திருச்சி தமிழ்ச்சங்கத்தில் அவனது தேன் தமிழ்ப் பேச்சுக்காக ஆர்வத்துடன் கூடுவர். தெளிந்த உரை வழங்கும் ஆற்றலான அவர் நக்கீரரின் திருமுருகாற்றுப்படை எளியவர்க்கும் புரியும் வண்ணம் எளிமையிலும் எளியதாக எழுதிய உரைநூல் அவரது நண்பர் டாக்டர் ஏ. தர்மராஜன் முயற்சியால் 1972பிப்ரவரியில் வெளியானது; அது அவர் புலமையையும் வன்மையையும், ஆன்மீக அறிவையும், புகழையும், என்றென்றும் பேசும். ஏனெனில் அவர் பேசி வந்ததும் சொல்லி வந்ததும்- எளிய பாரதி மொழியில் தான்! யாவர்க்கும் புரியும்படியான மொழிநடையில் பேசிப்பலரது களைப்பாற்றிய அப்பெருமகனார் முருகன் திருவடியில் இளைப்பாறிக்கொண்டிருக்கிறார். அவரது ஆன்மா மண நலம் கமழும் முருகன் திருவடிகளில் என்றும் ஒளிர்வதாகுக. ◇

தாமே பயின்றவர்; தன்னலமற்றவர்!

விஜய திருவேங்கடம்

கோவில் நகராம் குடந்தையிலிருந்து குன்றுடையான் கோவில் கொண்டுள்ள சிராப்பள்ளிக்குப் பயணப்பட வேண்டுமானால் தொலைவும் இல்லை; தொல்லையும் இல்லை. இவ்விரண்டும் பண்டைச்சோழ வளநாட்டின் பழம் பெரும் நகரங்கள். இன்று நவீன நிர்வாக வசதிக்காகப் பிரிந்த இரண்டு மாவட்டங்களின் இரு பெரும் நகரங்கள். ஆண்டுகள் பன்னிரண்டில் ஓர் அதிசயமாம் மகாமகம் குடந்தைக்குச் சிறப்பு என்றால் தாயுமானவனாக வந்து தண்ணருள் பொழிந்த தயாபரன் உறையும் குன்றும், கோவிலும், கோட்டையும் சிராப்பள்ளிக்குச் சிறப்பு.

கொஞ்சம் தள்ளிப் போனால் காவிரி, கொள்ளிடம் ஆற்றிடைக் குறையில், குறையொன்றும் இல்லாத கோவிந்தன் பள்ளி கொண்டிருக்கும் திருவரங்கம். பண்பாட்டு முறையாகவும் இரண்டும் ஒன்றே! காவிரிக்கரையின் கவின் மிகு கலைகள், திருவிழாக்கள் எல்லாம் ஒன்றே!

ஆக, பயணத் தொலைவில்லை. பண்பாட்டிலும் பக்குவ நெருக்கம். ஆனால், ஒரு குடந்தை உயர் பள்ளியின் உடற்பயிற்சி எனும் துணைப் பாட ஆசிரியர் திருச்சிராப் பள்ளியில் புகழ்மிக்கதோர் கல்லூரியில் பேராசிரியராக, துறைத் தலைவராக, நாடறிந்த நல்ல தமிழ்ப் பேச்சாளராக, புலவர் திருக்கூட்டம் மதிக்கும் நுண்மாண் நுழைபுலம் மிக்கவராக, பாமரார்க்குப் பைந்தமிழ் இலக்கியங்களை அவர்கள் உணர விரித்துரைக்கும் வித்தகராக உயர்ந்து ஒளிர்வது போற்றத்தக்கதுதான். அதிலும் இன்று அல்ல. வாய்ப்புக்களும் வசதிகளும் பெருகிய இன்றல்ல. நேற்றும் அல்ல. அறுபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் !

இது புதிர் அல்ல. 'நான் ஒரு நுணுக்கம் சொல்றேன்!' என்று இலக்கிய விழாக்களில் தன் தனிப்பெரும் குடுமியை

அவிழ்த்து முடியும் அக்கணமே பெரும்புலவர்க்கும் எட்டாத புதுச் செய்தி சொல்லிய அந்த மேதையை, மாமனிதரை, அடையாளம் காண்பது அரிதல்ல. அவரை நெருங்கிப் பழகி அறிந்தவர்கள், அவரது ஈடிணையிலாத அன்பில் திளைத்தவர்கள், செல் விருந்தோம்பி வரு விருந்து பார்த்திருந்த அந்த செம்மலைத் தெரிந்தவர்கள் மட்டுமல்ல, உயர்ந்தோரை மதிக்கும் உணர்வுடையார் எவர்க்கும் எளியதே! ஆம், அப்பெருமகனார் பேராசிரியர் இரா இராதா கிருஷ்ணன் அவர்களே!

சென்ற அறுபதுகளின் நடுவில் தமிழகத்தில் ஓர் இலக்கியப் புரட்சி நடந்தது. பாமரரும் தமிழின்பம் நுகரும் வாய்ப்பு! வள்ளுவரும், இளங்கோவும், கம்பனும், பாரதியும் ஊரெலாம் ஒலித்தனர். அதன் முன், 'தமிழுக்கு கதியாவார் இருவர். அவர் கம்பனும் திருவள்ளுவருமே' என்று செல்வக் கேசவராயர் சொன்னதற்கொப்ப காரைக்குடியில் கம்பன் விழா, தென்காசியில் திருவள்ளுவர் விழா என இரண்டே இரண்டு விழாக்களே அன்று நடந்தன. குடியில் ஓர் காந்திய 'அடிப்பொடி!' காசியில் ஓர் இலஞ்சி வள்ளல்! இவர்கள் முன்னிருந்து நடாத்திய முத்தமிழ் விழாக்கள் அவை. தமிழ் கூறும் நல்லுலகமே இவ்விலக்கிய இன்பம் நுகருமாறு திருச்சிராப்பள்ளி வானொலி நிலையம் இவ்விழாக்களை ஒலிபரப்பி ஒப்பிலாத புகழ்பெற்றது.

இச்சூழ்நிலையில்தான் ஆங்காங்கு மாவட்டத் தலைநகர்களில், அவற்றை அடுத்த சிற்றூர்களில் எல்லாம் கம்பன் கழகங்கள் கிளைத்தன. மற்ற புலவர்களும் மண்ணின் மைந்தர்க்கு மாத்தமிழ் விருந்தாகினர். வீதி தோறும் கலையின் விளக்கம்! வானொலியார் பின் வாங்குவரா! ஊர் சொல்வதை உலகுக்கு உரைக்கும் உன்னதப் பணியில் ஓடோடி வந்தனர்.

வானொலி தேனொலி ஆயிற்று! திருச்சிராப்பள்ளி வானொலி செந்தமிழ்ச் சங்கமாயிற்று! வார இறுதி என்றால் வீடுதோறும் வண்டமிழ்த் தேன் மாந்தும் வழக்கம் விளைந்தது.

இந்த தமிழ்த் தகவல் புரட்சி எம் பேராசிரியர் போன்றார் இயற்றியது. தாம் மட்டுமன்றி தம்மையொத்தார், தம் மாணாக்கர் என்று தன்னலமின்றி ஒரு தமிழ்ப் பேராயத்தையே உருவாக்கினார். இவ்விழாக்களில் யாவரையும் ஈர்த்த பட்டி மண்டபங்களும் வழக்காடு மன்றங்களும், இலக்கியங்களில் ஆழங்கால் பட்டவர் மட்டுமின்றி அதனை யாவரும் கேட்டு மகிழுமாறு உரையாற்ற வல்லார் தேவையெனும் நிலை. கூரிய புலமையும் சீரிய நகைச் சுவையும் வல்லார் தேவைப்பட்டனர். 'இதோ இருக்கிறோம்' எனப் பேராசிரியர் இராதா அணி புறப்பட்டனர். பின்னர் இன்னும் பலர் புறப்பட்டனர்.

இரு பத்தாண்டுகள் நான் இவ்விலக்கிய விழாக்களை பதிவு செய்யும் வாய்ப்புப் பெற்றேன். போன இடங்களில் எல்லாம் பேராசிரியர்! அவர்தம் உரையைக் கேட்கும் அரிய வாய்ப்பு மட்டுமேயன்றி விழாக்களுக்கு முன்னும் பின்னுமாய் அவரோடு உரையாடி உயர் தமிழின்பம் மாந்தும் பேறு பெற்றேன். விரிப்பின் பெருகும் என்பதால், ஒன்று சொல்வேன். அது நன்றென்பதால் சொல்வேன்.

காரைக்குடி கம்பன் விழாவின் நிறைவு நாட்டரசன் கோட்டை கவிச்சக்ரவர்த்தியின் சமாதியின் முன்னே நடைபெறும். அது சமாதியின் முன்னே அஞ்சலி என்பதால் உரைகள் மட்டும் இடம் பெறுவதாய் அமைப்பார் கம்பன் அடிப்பொடி அவர்கள். வேடிக்கைப் பேச்சு இராது. ஆய்வுப் பேருரைகளாக அமையும்.

ஓர் ஆண்டு 1978 என்று நினைவு. 'தேவியர் மூவர்' எனும் பொதுத் தலைப்பில் பேராசிரியர் இராதா அவர்கள் மண்டோதரியைப் பற்றி ஆற்றிய உரை அரிதினும் அரிது. ஒரு சிறு பாத்திரம். அனுமன் அன்னையைத் தேடி அசோக வனம் ஏகிய காலை வழியில் அலங்கார அரண்மனையில் இருந்த இராவணன் தேவியை அன்னையோ என மயங்கியதும் பின்னர் தெளிந்ததும் தெரியும். முக்கோடி வாழ்நாளும் முயன்று பெற்ற தவமும் எவராலும் வெல்லப் படாத வீரனுமாய் தன் கணவன் இராவணன், ஒருவன், ஒப்பற்றவன், இராமபிரான் வாளிபட்டு வீழ்ந்திருக்க,

கதறும் கற்பிற் சிறந்த மண்டோதரியை அறிவோம். அன்று பேராசிரியர் இராமகாதையில் மண்டோதரியின் மாண்பார்ந்த இடத்தை மதிப்பிட்டுச் சொன்னது ஒரு விஸ்வரூப வருணனை. ஈடு இணையிலாத சோகச் சித்திரம். கேட்டவர் நெஞ்சருகினர். கம்ப சித்திரம் அழகினும் அழகு என்றால் பேராசிரியரின் உரை நாடகம் கற்றவர், மற்றவர் சிந்தை அள்ளும் தகைமையது. பேராசிரியர் எங்கே பேசினாலும் அங்கே இலக்கிய ஆளுமைகள் புதுப் பொலிவுடன் உலா வரும். கம்பனை எழுத்தெண்ணிப் படித்தவர் அல்லவா? சொல்லின் பின்னே மறைந்திருக்கும் சூட்சுமங்களை காப்பியக் கவிஞனின் இதயம் அறிந்து சொல்லும் வல்லமை இவருக்கு வாய்த்தது. இது கம்பனின் அருளே என வியந்தது தமிழகம்.

இனி, நான் திருச்சிராப்பள்ளி வானொலியில் தமிழ்ப் பேச்சுத் துறைக்குப் பொறுப்பாய் இருந்தபோது பேராசிரியர் தொடர்பினாலான இரண்டு நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்பிடுவேன்.

முதல் நிகழ்வு: சென்ற எழுபதுகளின் நிறைவில் தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு தொடர்பான ஒரு தொடர் அமைத்தேன். புலவர்களின் வாழ்க்கைச் சித்திரமாகவும் இருக்க வேண்டும் அவர் தம் பாடம் சொல்லும் திறம், பண்பாடு ஆகியனவும் சொல்லப்பட வேண்டும் என அமைந்த நிகழ்ச்சித் தொடர். வீடு வீடாய் சிற்றூர்கள் பேரூர்கள் எனப் பலவற்றில் நடந்தும் மாட்டு வண்டியிலும் சென்று ஏடுகள் கண்டெடுத்து சங்கச் செல்வங்களைப் பதிப்பித்த தமிழ்த் தாத்தா தொடங்கி பல பெரும் புலவர்கள் பற்றிய தொடர். நேர்காணல் தொடர். நிகழ்ச்சியின் பெருமை அப்புலவர்களின் தலை மாணாக்கர்கள் பங்கேற்றதே. மற்றொரு பெருமை நேர்கண்டவரும் இருவரையும் அறிந்தாராக இருந்ததே.

உ.வே.சா. குறித்த முதல் நிகழ்ச்சியில் பங்கேற்றவர் வாகீச கலாநிதி கி.வா.ஜ. அவர்கள். நேர்காணல் கண்டவர் நம் பேராசிரியரே. இந்நிகழ்ச்சிக்கெனவே கி.வா.ஜ. அவர்கள் சென்னையிலிருந்து இரயில் மூலம் வந்திருந்தனர்.

அவர்களை வரவேற்க நான் இரயில் நிலையம் சென்றிருக்க வேண்டும். 'இவ்வரிய தமிழ்ப் பணியில் தம்மை ஈடுபடுத்திய வானொலி வேறு தாம் வேறல்ல' என எண்ணிய பேராசிரியரே வாஃசு கலா நிதியை வரவேற்று விடுதியில் அமர்த்தி நிலையம் அழைத்து வந்தனர்.

நிகழ்ச்சிப் பதிவு என் நெடிய வானொலி வாழ்க்கையில் நினைத்து நினைத்து மகிழத் தக்க பதிவு. 'செய்ய தண் சாமிநாதனை' வணங்கித் தொடங்கினார் வாஃசு கலாநிதி. உ. வே.சா வின் குருநாதராகிய திரிசிரபுரம் மகா வித்துவான் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்களை முறைப்படி முதலில் நினைவு கூர்ந்து தொடங்கிய நிகழ்ச்சி கால அளவில் பெரிதும் நீண்டது. இட்ட அளவு ஒரு மணி நேரம். அது இரண்டு ஆயிற்று. உ.வே.சா.வை கை பிடித்து அழைத்து வந்தது போலாயிற்று. ஆசானின் மானசீக இருப்பறிந்த வாஃசுகலாநிதியும் பேராசிரியர் இராதாவும் உணர்ச்சி பொங்க தமிழ்த் தாத்தாவின் சிற்றில் இழைத்த, சிறு கை கூழ் அளாவிய, சிறு பிராயத்திலிருந்து, ஏடு தேடிய கடினப் பணிகள் ஊடாக, பேரிலக்கியங்களுக்கு. இலக்கண நூல்களுக்குப் பொருள் விளக்கம் தந்த அருமையினை விளக்கினர். நிறைவாக, 'கண்ணீரில் எழுதிய காட்சி'யும் விரிந்தது.

நிகழ்ச்சியை அமைத்தவன் எனும் வகையில் நான் எதிர்பார்த்ததற்கும் மேலாக ஏராளமான செய்திகள்! இத்தனையும் பேராசிரியரின் திட்டமிடுதலும் புலமையினாலும் ஆனது. இந்த வானொலிப் பதிவு இன்று திருச்சிராப்பள்ளி வானொலி நிலையத்தில் இல்லை என அறிகிறேன். இழப்பு. பேரிழப்பு! அன்றிருந்த தொழில் நுட்பம் ஆக்கித் தந்த வசதிகள் குறைவு. எனினும் வானொலியில் கேட்டவர்கள் வீட்டில் பதிவு செய்திருக்கலாம். அவரில் எவரேனும் இந்த அரிய பதிவை அளித்து உதவலாம். தமிழர்களின் நன்றிக்குரியவராவர்.

1980ல் என்று நினைவு. தஞ்சை இராஜராஜேச்சரம், பெருவுடையார் கோவில் திருக்குட நன்னீராட்டுப் பெரு விழா. வானொலி நேர்முக வர்ணனை அமைத்தோம்.

பேராசிரியர் முதன்மை வர்ணனையாளர். வானொலி வரன்முறையின்படி முந்தைய நாளே தஞ்சை சேர்ந்தோம். மறுநாள் காலை நேர்முக வர்ணனை. விழாவன்று பேராசிரியருக்கு உடல்நலம் சீரில்லாத நிலையில் தாம் வந்ததோடன்றி தம்மோடு பேராசிரியர் சத்தியசீலன் அவர்களை உடன் அழைத்து வந்தனர். தம் உடல் நலம் கருதி தம்மிடத்தில் பேரா சத்தியசீலனை வருணனையாளராக ஏற்குமாறு வேண்டினார். உடல் நலத்தையும் பொருட்படுத்தாது உற்ற நண்பரையும் உடன் அழைத்து வந்து வானொலிப் பணியில் தொய்வு நேரிடக் கூடாது எனும் பெரு நோக்கில் அன்று அவர் ஆற்றிய உதவியினை என்றும் நினைத்திருப்பேன்.

பேராசிரியருக்கு வானொலிபால் காதல் மிகுதி. தாமே பங்கேற்பதில் அல்ல. மற்றவர் உரையினைக் கேட்டின் புறுவதில். இவர் போலும் மேன்மையர், மேதையர் கேட்பவ ராயின் தமிழ்ப் பேச்சு நிகழ்ச்சிகளை வடிவமைப்பதில் மிகுந்த கவனம் வேண்டுமல்லவா? யான் என்னைக் கூர்மைப் படுத்திக்கொள்ள இவர் ஆர்வம் உதவியது என்பேன். கேட்டதில் நிறைகளை நேரில் வந்து குறிப்பிடுவார். குறைகளே இல்லாதது போலும் வார்த்தைகளால் வாழ்த்துச் சித்திரம் வரைந்து விடுவார். கல்லூரிப் பணி பிற்பகல் மூன்று மணிக்கு முடிந்ததும் திங்களில் சில நாள்களேனும் வானொலி நிலையம் வருவார். ஆலோசனைகள் நல்கவும் நலம் உசாவவும் நேரில் வருவார்.

இன்று எங்கேயெல்லாம் கம்பன் புகழ் பேசப்படுகிறதோ அங்கே அவர் இருந்து நம்மை வாழ்த்துவது திண்ணம்.

வாழ்க பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் புகழ். ◇

பேச்சு மகிமை

புலவர் இரெ. சண்முகவடிவேல் எம்., ஏ., பி. எட்.,
81, தென்றல் நகர், திருவாரூர்- 610 002 செல்: 9443490280

பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் வயதில் குறைந்த நெருக்கமானவர்களை ஒருமையில் 'வாடா, போடா' என்று கூறுவார்.

எட்ட இருந்து பார்த்த நான் 'இவர் என்ன இப்படி அழைக்கிறார்? அவர்களும் ஏன் இதனைச் சகித்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள்?' என்று நினைப்பதுண்டு.

ஆனால், பழகப் பழக 'அவர் நம்மை அப்படி அழைக்க மாட்டாரா?' என்று ஏங்கத் தொடங்கினேன்.

திருத்துறைப்பூண்டியில் தங்கும் விடுதியில் என்னை 'இங்க வாடா' என்று கூப்பிட்டபோது புளகாங்கித மடைந்தேன். நெருங்கிவிட்டேன் என்று பொருள்.

விருந்தோம்பல் பற்றி அவர் கூறியது:

ஒரு பெரிய பணக்காரர் பேராசிரியரின் தந்தையாருக்கு நண்பர். எப்போது சென்றாலும் பணக்காரர் வீட்டில் சாப்பிடுவார்.

ஒரு நாள் மதியம் எல்லோரும் சாப்பிட அமர்ந்தார்கள். தலைவாழை இலை போட்டுக் கறிகள் பரிமாறப்பட்டன. திருமதியார் நெய் விட்டுக் கொண்டு வந்தார்.

பருப்போடு சேர்த்துப் பிசைந்து சாப்பிட வாயருகே கொண்டு போன தந்தையார் நெய் மணம் சரியில்லை என்பதால் பருப்பு சாதத்தைச் சாப்பிடாமல் ஒதுக்கி வைத்தார்.

பணக்காரர் ருசித்துச் சாப்பிட்டபடி கவனித்தார்.

'ஏன் பருப்பு சாதம் சாப்பிடாமல் ஒதுக்கிவிட்டீர்?' என்றார்.

'இல்லை வேண்டாம். நான் சாம்பார் போட்டுக்கிறேன்.'
'பிசைந்த சாதத்தைச் சாப்பிடாதது ஏன்?'

‘விடுங்கள். எனக்கு வேண்டாம். அவ்வளவுதானே?’

பணக்காரர், தந்தையார் இலையில் பிசைந்து வைக்கப் பட்டிருந்த பருப்பு சாதத்தை எடுத்து மோந்து பார்த்தார். பழைய நெய் போடப்பட்டிருந்தது தெரிந்தது. தனக்குப் புத்துருக்கு நெய்யும் அவருக்குப் பழைய நெய்யும் ஊற்றிய மனைவியை அழைத்து விசாரித்தார்.

அம்மையார், வெவ்வேறு கிண்ணங்களில் புதிதையும் பழசையும் வைத்துப் பரிமாறிய சாமர்த்தியத்தை வேறு வழியின்றிக் கணவரின் கோபத்துக்குப் பயந்து கூறிவிட்டு, மன்னிப்புக் கேட்டு அழுதார்.

‘இனி என் முகத்தில் விழிக்காதே’ என்றார் பணக்காரர். இறுதியில், மனைவி இறந்து கிடந்த நேரத்திலும் பலரும் வற்புறுத்தி அழைத்தும் அவர் மனைவி முகத்தைப் பார்க்கவில்லை.

விருந்தோம்பல் பற்றி அவர் கூறிய மறக்கமுடியாத நிகழ்ச்சி இது.

திருவாரூரில் மாறி நின்ற பெரியவர்

திருவாரூரில் மடப்புரம் என்று ஒரு பகுதி. அங்கு ஒரு பெருமாள் கோயில். அதன் அறங்காவலர் நல்லவரே ஆயினும் முரட்டு சுபாவம் உள்ளவர். முறுக்கு மீசையும் தோற்றமும் அச்சுறுத்தும்.

பெருமாள் கோயிலில் பேசுவதற்காகப் பேராசிரியரை அழைத்தோம். வந்தார். பேருந்து நிலையத்திலிருந்து அறங்காவலர் வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனேன். சிற்றுண்டி அருந்தினோம்.

நானும் பேராசிரியரும் உணவு மேசையில் அமர்ந்து சிற்றுண்டி அருந்தினோம். எங்கள் எதிரிர் அமர்ந்து அந்த அறங்காவலர் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக சிகரெட்டைப் புகைத்துக் கொண்டே இருந்தார்.

எனக்கு எரிச்சல். எழுந்து போய் சொல்லிவிடலாம் என்று எண்ணிக் கோபத்தோடு புறப்பட்டேன். பேராசிரியர் என் மனநிலை புரிந்து என்னை இழுத்து அமர வைத்தார். பேசாமல் இரு என்று என்னை அமைதிப்படுத்தினார்.

உண்டு முடித்து பெருமாள் கோயில் சென்றோம். பேராசிரியர் மட்டும் மேடையில் இருந்தார். அறங்காவலர் உட்பட எல்லோரும் அவர் எதிரில் அமர்ந்தபடி இருந்தனர்.

அன்றைய தலைப்பு, 'கம்பனில் தவம்' இரண்டே கால் மணி நேரம் பேசினார்.

பேச்சின் உள்ளடக்கம்: கைகேயி இராமனை 14 ஆண்டுகள் தவம் புரியச் சொல்லி அனுப்பி வைத்தாள். ஆனால் இராமன் ஒரு நாள்கூடத் தவம் செய்யவில்லை.

சீதை 10 மாதம் இராவணன் சிறையில் அசோக வனத்தில் தவம்செய்த தவமாம் தையலாகத் தவமி யற்றினாள். அந்தப் பதினான்கு ஆண்டும் அண்ணன் செய்யாத தவத்தைத் தம்பி பரதன் நந்திக் கிராமத்தில் செய்து முடித்தான்.

தவம் செய்யத் தேவையில்லாத பரதன் - அரசாள வேண்டிய பரதன் - அண்ணனுக்காகத் தவம் புரிந்தான்.

அந்தப் பேச்சு பரதன் பற்றிய பேச்சாக இருந்தது. பேச்சைக் கேட்டுச் சொக்கிப் போய் அமர்ந்திருந்தார் அறங்காவலர்.

அறங்காவலர் தன் காரில் ஏற்றிக் கொண்டு எங்களைப் பேருந்து நிலையத்தில் விடுவதற்காகத் தானே ஓட்டிக் கொண்டு வந்தார்.

திருச்சி செல்லும் பேருந்து வர முக்கால் மணி நேரம் நிற்க வேண்டியதாயிற்று. மூவரும் பேசிக் கொண்டு நின்றோம். நிலையமே வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

அறங்காவலர் சற்று நேரத்துக்கு ஒரு முறை 'இதோ வாரேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்ப் போய்த் திரும்பிக் கொண்டிருந்தார்.

பேராசிரியர் கேட்டார், "ஏன்டா எங்கே உன் ஆளு போயிட்டு போயிட்டு வர்ரார். வந்ததும் கேளுப்பா," என்றார். அறங்காவலர் வந்ததும் கேட்டேன். "எங்கே இடை யிடையே போறீங்க?"

"ஏன் அவசியம் சொல்லணுமோ? சிகரெட் குடிக்கத் தான் போய்ப் போய் வர்றேன்." என்றார் அறங்காவலர்.

இப்போது பேராசிரியர் கேட்டார்,

“ஏன்யா வீட்டுலதான் என் முன்னாடி சிகரெட் குடிச் சீங்களே, இப்போ ஏன் மறைஞ்சு போய்க் குடிக்கிறீங்க,” அறங்காவலர் சொன்னார்,

“என் வீட்டிலே இருந்தப்போ உங்க பேச்சைக் கேட்கலே, அதனால் எல்லார் முன்னேயும் குடிக்கிற மாதிரி குடிச்சேன். பேச்சைக் கேட்டுட்டேன் இல்லியா? பேச்சு கேட்டப்புறமும் உங்க முன்னால சிகரெட் பிடிச்சா, என்னைப் போல மடையன் உலகத்துல எவனுமே இருக்கமாட்டான். உங்க பேச்சு, உங்களை எங்க அப்பாவைவிடப் பெரியவங்களா மதிக்க வச்சுட்டுது. அதனாலதான் போயி போயி சிகரெட்டை ஒவ்வொரு இழுப்பு இழுத்துட்டு வாரேன். என்ன பன்றது. விடமுடியல்லியே!” என்றார்.

இது தான் பேராசிரியரின் பேச்சு மகிமை.

மன்னார்குடியில் மந்திரப் பேச்சு

திருவாரூர் நிகழ்ச்சி போலவே மன்னார்குடியிலும் பேராசிரியர் பேச்சு மந்திரத்தால் கல்லைக் கனியாக்கிய நிகழ்ச்சி நடந்தது.

அங்கும் ஒரு பெரியவர் நவராத்திரி விழா நடத்தி வந்தார். பேச்சாளர்களை அவர் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கமாட்டார். பேராசிரியர் பேச வந்தபோது அவரும் இப்படித்தான் நடந்து கொண்டார். அலட்சியமாக ‘டிபன் சாப்பிட்டுட்டு விறுவிறுன்னு பேசி முடிங்கய்யா. சீக்கிரம் சாப்பிடுங்க போங்க’ என்றார்.

பிறகு பேச்சைக் கேட்ட பிறகு பேராசிரியரை அழைத்து தான் ஏதும் தெரியாதவன் என்றும் தவறுகளை மன்னிக்குமாறும் கேட்டுக் கொண்டு காலில் விழுந்து சன்மானக் கவரைக் கொடுத்தார்.

அவருடைய குடுமி வைத்த தோற்றத்தைக் கண்டு முதலில் ஏளனமாக நினைப்பதும், பின்னர் பேச்சைக் கேட்டுவிட்டு பிரமித்து நிற்பதும் புதிதாக அவரிடம் பழகுகிறவர்களுக்கு வாடிக்கை.

சிதம்பரத்தில் தந்த சிற்றாடை

சிதம்பரத்தில் ஒரு பட்டி மன்றம். பேராசிரியர் நடுவர். சத்திய சீலன் அறிவொளி மற்றும் நண்பர்களோடு நானும் கலந்து கொண்டேன். உள்ளூர்ப் பேச்சாளர்களும் பங்கு பெற்றதனால், சிக்கனக்காரர்களான ஏற்பாட்டாளர்கள் உள்ளூர்க்காரர்கள் தவிர மற்றவர்களுக்குத் துண்டு போர்த்தினார்கள். உள்ளூர்க்காரர்களோடு என்னையும் சேர்த்துவிட்டனர். எனக்கும் துண்டு கிடையாது. துண்டு போடாதது எனக்கு ஒன்றும் குறையாக இல்லை.

கூட்டம் முடிந்து எல்லோரும் அவரவர் ஊருக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டனர். என்னைப் பேராசிரியர், 'இரு போகலாம்' என்று பேசிக் கொண்டே ரயில்வே நிலையத்துக்கு அழைத்து வந்துவிட்டார். தான் சென்னை போவதாகவும் நானும் ரயிலிலேயே திருவாரூர் போகலாம் என்றும் சொன்னார். ஒரு மணி நேரம் பேசிக் கொண்டே இருந்தோம். அவர் வண்டி போய் ஒரு மணி நேரம் சென்று எனக்கான வண்டி வரும் என்பதை விசாரித்துக் கூறினார்.

அவர் வண்டி வந்தது. அவரை வண்டியில் ஏற்ற உடன் சென்றேன். ஏறும்போது, 'அவங்களுக்கு உன்னோட பெருமை தெரியலே அதனால் துண்டு போர்த்தாம விட்டுட்டாங்க. ஒண்ணும் வருத்தப்படாதே' என்று சொல்லியபடியே தன் பையிலிருந்த துண்டை எடுத்து என் தோளில் போட்டுவிட்டு வண்டியில் ஏறிவிட்டார்.

அவர்கள் துண்டு போடாததும் நல்லதாயிற்று. பேராசிரியர் கையால் துண்டு போர்த்தப்பட்டேன் என்பதை இன்று நினைத்து சிதம்பரம் நிகழ்ச்சியால் பேராசிரியரின் பெருந்தகைமை தெரிந்தது. மேடையில் அவமரியாதை நடந்ததை எண்ணி நான் வருத்தப்பட்டிருப்பேன் என்று நினைத்திருக்கிறார். அடி வாங்கி வந்த மகனைத் தடவிக் கொடுத்து ஆறுதல் கூறும் அன்னையாகப் பேராசிரியர் எனக்குத் துண்டு போர்த்தி அனுப்பி வைத்திருக்கிறார். தன்னோடு வருபவர்களின் மானத்தைக் காப்பதும் தலைவன் கடமை அல்லவா? சிறந்த தலைவர் நம் பேராசிரியர்.

நகைச்சுவை நலம் - பேராசிரியர் மண்டை வீக்கம்

அறிஞர்கள் போற்றும் அரிய கருத்துக்களை வாரி வழங்கும் பேராசிரியர் நகைச்சுவை நலம் பொலியப் பேசிய நேரங்களும் உண்டு.

திருத்துறைப்பூண்டியில் உள்ள ஒரு விடுதியில் தங்கியிருந்தோம். பேரா. சத்தியசீலன் அறிவொளி அ.வ.ரா. இருந்தோம். அடுத்த அறையில் பேராசிரியர் தங்கியிருந்தார்.

அறிவொளி ஓர் அருமையான நகைச்சுவை சொன்னார். நாங்கள் எல்லோரும் ரசித்துச் சிரித்தோம். ஆனால் அ.வ.ரா. மட்டும் சிரிக்கவில்லை. அதோடு அ.வ.ரா. கேட்டதுமிகுந்த நகைச்சுவை. 'இதில்' என்ன நகைச்சுவை இருக்கிறதென்ற எல்லோரும் சிரிக்கிறீர்கள்?' என்று கடுமையாகக் கேட்டார்.

அறிவொளி நகைச்சுவையைவிட அ.வ.ரா. கேட்டது பெரிய நகைச்சுவை ஆயிற்று. அறிவொளி அதைக் கேட்டு விழுந்து விழுந்து சிரித்தார். அப்படிச் சிரிக்கும்போது, விடுதிக் கட்டிலின் சட்டத்தில் மண்டை இடித்தது. நெற்றியில் பலமான அடி! வீங்கிவிட்டது மண்டை.

இந்த ஆரவாரச் சிரிப்பைக் கேட்ட பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள் அடுத்த அறையிலிருந்து ஓடி வந்தார். நடந்ததை நான் விவரமாகக் கூறினேன். அறிவொளி நெற்றிப் புடைப்பைப் பார்த்துவிட்டு பேரா. கூறினார், 'டேய் அறிவொளி, உன் மண்டை முழுக்க அடிபட்டு வீங்கினாலும் சரி, அவனுக்கு மட்டும் புரியாது. புரியவைக்க நினைச்சீன்னா உன் மண்டை முழுக்க காயமாக வேண்டியது தான்' என்று கூறிச் சிரிப்பலையில் மூழ்க வைத்தார்.

வழுக்கைத் தலை

என் நண்பர் சீனி. சண்முகம் வழுக்கைத் தலைக்காரர். ஆனால் கையில் எப்போதும் சீப்பு வைத்திருப்பார். மண்டையில் மிஞ்சிய 3 அல்லது 4 மயிரை படியப் படியச் சீவுவார். ஒரு நாள் அப்படி அவர் சீவுமபோது பேராசிரியர் பார்த்துவிட்டார், அவர் சொன்னதைக் கேட்டு சீனி உட்பட

நாங்கள் சிரித்து மகிழ்ந்தோம். சீனியைப் பார்த்து அவர் சொன்னது இதுதான்.

“சீவுடா, சீவு. நாளைக்கு இந்த மூணு நாலும் இருக்கோ இல்லியோ, நல்லா சீவிப் பார்த்துக்கோ..”

அதுபோல் நல்ல மழை பெய்து எங்கும் சேறும் சகதியுமாக இருந்தபோது, நாங்கள் மேடைக்குப் புறப்பட்டோம். முந்தி சீனி சண்முகம் பின்னால் நான் கடைசியாகப் பேராசிரியர்,

வழியில் நின்ற ஒரு நண்பர் பேராசிரியரிடம், “பார்த்துப் போங்க வழக்கப் போவுது,” என்று சொன்னார்.

சேறு வழக்கும் கவனமாகப் போங்கள் என்றுதான் அவர் எச்சரித்தார்.

பேராசிரியர் சொன்னார்: “வழக்கை போவுது பார்த்துப் போங்கன்னு சொல்றாங்க. சீனி சண்முகத்தைத்தானே அப்படிச் சொல்றாங்க. அவன் என்ன அபசகுனமாடா” என்று என்னிடம் கேட்டார். இன்று நினைத்தாலும் சிரிப்புதான்.

சாப்பிடும்போது

ஓர் இடத்தில் பந்தியில் பேராசிரியரும் நானும் பக்கத்தில் அமர்ந்து சாப்பிட்டோம். நான் சாப்பிட்டு முடித்து விட்டேன். பேரா. இன்றும் முடிக்கவில்லை, அவரும் முடிக்கட்டும் இருவருமாக எழுந்து போகலாம் என்று நான் உட்கார்ந்திருந்தேன்.

அதைப்பார்த்துவிட்டுப் பேராசிரியர் என்னிடம் “டேய், மோர் சோறு போட்டாச்சுன்னா, அப்புறம் ஒன்றும் போடமாட்டான் எழுந்திருடா” என்றார்.

“நீங்க வந்தா சேர்ந்து போவோம்னு தான் இருக்கேன்” என்றேன்.”

“எங்களுக்குத் தனியா வரத் தெரியும் நீ போடா” என்றார்.

நகைச்சுவை நடம்புரியும் நாக்கு பேராசிரியருக்கு உண்டு.

ஐந்து சாஸ்பூன்றிய தூண்

முனைவர் இரா. செல்வகணபதி

பேராசிரியர் அமரர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் அன்பு செய்வதில் கண்ணப்பர். சொல்வன்மையில் மாருதி. விருந்தோம்புவதில் ஓர் இளையான்குடி மாறர். சொற்களால் காட்சிச் சித்திரிப்பதில் கவிச்சக்கரவர்த்தி. கொடுத்து மகிழ்வதில் குமணன். பொருள்பற்றில் தாமரைஇலை. அவர் இன்று நம்மோடு இலை. இலை, அவர்க்கு நிகராக நான் கண்ட இன்னொரு தமிழ்மேடை வல்லுநர்.

1970 முதல் அவர் செல்லப் பிள்ளைகளில் ஒருவனாக நான் தமிழ் இலக்கிய மேடைகளில் வலம் வந்த காலம் மீண்டும் எனக்குக் கிடைக்கவே இல்லை. பெரிய பெரிய ஜாம்பவானாக அன்று [1961-65] திகழ்ந்த பி.ஜி. கருத்திருமன், அமரர் இராமகிருஷ்ணன், சகோதரி திரிபுரசுந்தரி, அ.ச. ஞானசம்பந்தனார் முதலான அறிஞர்களோடு அவர் அணித்தலைமை ஏற்றுப் பேசும் கம்பன் விழாக்களைக் கேட்டுக் கிறுக்கனாகக் கம்பன் பிறந்த தேரெழுந்தாருக்கும், சீகாழிக்கும் மயிலாடுதுறையிலிருந்து மிதி வண்டியில் பயணித்துக் கேட்டு மகிழ்ந்த காலமெல்லாம் கருப்பு வெள்ளைப்படமாக என் நெஞ்சத்திரையில் இன்றும் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஐயா அவர்களோடு நான் ஏறிய மேடைகள் நூற்றுக் கணக்கானவை. உடன் மேடை ஏறும் என்னினும் முத்த அண்ணன் சோ. சத்தியசீலன் (மாணவர்) அ.வ. இராசகோபலன் அ. அறிவொளி முதலிய பலரையும் ஒருமையில் 'அடா' போட்டு அழைக்கும் அவர். தொடக்க காலம் முதல் என்னை மட்டும் 'அவர்' என்றே குறிப்பார். அது நான் ஆழக்கற்றிருந்த சைவம் பற்றி வந்ததாகலாம். அல்லது சார்ந்திருந்த ஆதீனம் பற்றியதாதல் கூடும்.

முதன் முதல் தொடர் வண்டியில் இரண்டாம் வகுப்பில் என்னையும் ஏற்றிக்கொண்டு பயணித்து என்னைச் சிலிர்க்க வைத்தவர். கல்கத்தா, மும்பை, கோரேகான், கோலார் தங்கவயல் என்று நான் தமிழ்நாடு எல்லை கடந்து அடி எடுத்து வைத்தது அவரோடுதான்.

திருச்சிராப்பள்ளியைத் தாண்டி நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் என்றால், காலையிலேயே 'அஜந்தா விடுதி'க்குச் வரச் சொல்லுவார். காலை முதல் நிகழ்ச்சிக்கு கார் ஏறும் வரை நாவுக்கும், செவிக்கும் கிடைத்தற்கரிய விருந்துதான். சிவ காசியிலும், திருவையாற்றிலும் கோரேகானிலும் நான் சற்று மேலாக என் பேச்சில் உயர்ந்து நின்ற நேரத்தில் எல்லாம், சிறிதும் கலங்காது பாராட்டு மொழிகளால் என்னை உச்சிமோந்து தூக்கிப் பிடிப்பார். அவர் ஓர் உண்மையான மனிதர்.

நாவுக்கரசர் அண்ணன் சோ. சத்தியசீலன் அவரின் பெறாது பெற்ற முதற்பிள்ளை. அவர் மறைவுக்குப்பின், அவர் குடும்பத்தாரைத் தாங்கிப் பிடித்த நன்றியாளர். அந்த அன்பின் தொடர்ச்சியாக அவர் மகன்தம்பி மாதுவை தழீஇ நிற்கிறார். அவர் மூத்த மகள் செள. அகிலாவின் திருமணம் வந்தது. அந்த ஆண்டுதான் நான் ஒரு காணி நிலம் வாங்கி யிருந்தேன். முதல் அறுவடை மகசூல் கிடைத்தவுடன், ஒரு மூட்டை பொன்னி பச்சரிசி தயாரித்துத் திருமணத்திற்குப் பயன்படுமாறு 'பார்சல்' அனுப்பியிருந்தேன். திருமணத்தில் சந்தித்த போது, செல்லமாகக் கோபித்து 'ஓ, நீங்கள் சிறுகுடி பண்ணனோ?' என்றார். (பண்ணன் ஏழைகளுக்கு உணவிட்ட சங்க காலத்துக் குறுநில மன்னர்)

அவர் பேச்சில் நான் சிலிர்த்து உறைத்த இடம் மூன்று. ஒன்று திருவையாறு குடமுழுக்கில் அவர் காரைக்காலம்மையார் பற்றிப் பேசியது. இரண்டு மயிலாடு துறை வடக்கு மடவிளாகத்தில் ஓர் இல்லத்தில், ஏற்பாடு செய்திருந்த ராமநவமி விழாவில் அவர் பேசிய ஜடாயுவைத் தூக்கிப்பிடித்தது. மற்றது மும்பை கோரேகானில் நான் சிறுத்தொண்டர் பற்றிப்பேசி முடித்த பிறகு அவர் பேசிய அப்பூதியடிகள் பற்றிய சொல்மழை. அவற்றின் சிறப்பை

எல்லாம் உரைக்க நான் மீண்டும் தமிழ் படித்தாக வேண்டும். ஓ... பேச்சுக்கலையின் மேல் வரிச்சட்டங்கள் அவை எல்லாம்.

சீகாழியில் வித்துவான் ரங்காச்சாரி தோற்றுவித்த அருணகிரி நாதர் மற்றும் கம்பன் கழகங்களில் பேராசிரியர் இரா.இரா, மற்றும் கி.வா. ஜகந்நாதன் முதலியவர்களோடு ஆண்டுதோறும் மேடைப்பேச்சாளர்கள் முப்பது பேர் கூடுவோம். டாக்டர் R.V. நாதன் [தங்குடு] இல்லத்தில் மூன்று நாள் தடபுடல் விருந்துதான். தங்குடுவின் தாயார் அன்னபூரணி கி.வா.ஜ மாம்பழம் தோல் சீவுவார். இரா. இரா. பலாப்பழம் கீறுவார். நாங்களுெல்லாம் எடுபிடி வேலை செய்வோம். மூன்று நாளும் ஒரே தமிழ் மழை கல்யாண சாப்பாடுதான். அவையெல்லாம் இனி வரப்போவதற்கு எந்த அறிகுறியும் இல்லை. புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி அவர் வளர்ப்புப்பிள்ளை இருவர் எழுத்தும் ஒரே வார்ப்பாக இருக்கும்.

பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் உண்மைத் தமிழர். வள்ளுவர் கூறும் சான்றோர். அவர் புகழ் வாழ்க. 'தமிழ் கடல்மணி' இனிதே நினைவேந்தி நிற்க வாழ்த்துகிறேன். ◇

நினைவில் சுரக்கும் நீரோடை

தி. இராசகோபாலன்

திருச்சி தேசியக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் இரா. இராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள் குடந்தையிலே விதைக்கப்பட்டு, திருச்சியிலே நடப்பட்ட ஒரு நாற்று. அந்த ஒரு நாற்றுதான், மேடை உலகத்தை ஒரு நெற்களஞ்சியமாக மாற்றியது. தன் குடும்பத்தை மறந்து, மேடையுலகம் ஒரு குடும்பமாக இருக்க வேண்டும் என விழைந்து, அதற்காக வாழ் நாளெல்லாம் பாடுபட்ட மாமனிதர், பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவரோடு பழகிய நாட்கள், அவரோடு உறவாடிய நாட்கள், அவரோடு உரையாடிய நாட்கள், என் வசந்த காலத்தின் பேர் பாதியாகும்.

சான்றோர்களுடைய நட்பும் உறவும் அவர்கள் மறைந்த பிறகும், வெட்டி வேரைப் போல்- மனோரஞ்சித மலரைப் போல் வதங்க வதங்க மணத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டேயிருக்கும். பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களுடைய நினைவுகளும் என் மனத்தில் வெட்டிவேரைப் போலவும், மனோரஞ்சித மலரைப் போலவும் மணம் பரப்பிக் கொண்டேயிருக்கின்றன. நான் பழகிய பல பெரிய மனிதர்களின் இடங்கள். அவர்களுக்குப் பிறகு வேறு சிலரால் நிரப்பப்பட்டிருக்கின்றன. ஆனால், பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களின் இடம் நிரப்பப்படாமல், என் மனத்தில் இன்னும் காலியாக இருக்கின்றது.

பல ஊர்களுக்கும் பல மேடைகளுக்கும் யான் அறிமுக மாவதற்குக் காரணமாக அமைந்த மகாமனிதர் அவர். அமெச்சராக இருந்த காலத்தில் யான் செய்த சொற்பிழை- பொருட்பிழைகளை எல்லாம், பேசிவிட்டுக் காரில் திரும்புகின்ற பயண நேரத்தில் எனக்குக் கோடிட்டுக் காட்டுவார். அவற்றை யான் திரும்பச் செய்யாமல் இருப்பதற்கே கண்ணின்று கண்ணறச் சொல்லுவார். யான் எப்பொழுதாவது சிறப்பாகப் பேசிவிட்டால், அதனைப்

பேராசிரியர் நாவுக்கரசர் சோ. சத்தியசீலன் அவர்களிடம் சொல்லி, தன்னுடைய பாராட்டை எனக்குத் தெரிவிக்கச் சொல்லுவார். அதன் உட்பொருள் இன்றுவரை எனக்குப் புரியவில்லை.

பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களுக்கு முன்னர் மேடை உலகத்தை வலம் வந்தவர்கள் சுயம்புவாக முளைத்தவர்களே தவிர, வேறு எந்தச் சிற்பியாலும் வடித்தெடுக்கப்பட்ட உற்சவர்கள் அல்லர். ஆனால், பேராசிரியர் ஆர். ஆர். அவர்களுடைய வரவுக்குப் பின் தான்தோன்றிகள் ஆரதிக்கப்பட்டனர்; கற்பாறைகள் உற்சவர்களாகச் செதுக்கப்பட்டார்கள். சேக்கிழாருக்கும் கோபால கிருஷ்ண பாரதியாருக்கும் பிறகு, என்னைப் போன்ற நந்தனார்களைத் தில்லை வாழ் அந்தணர்களோடு சரி சமமாக அமர வைத்தவர். ஆர். ஆர். எனும் அறவாழி அந்தணன் ஆவார்.

வாரத்தில் குறைந்தது மூன்று நாட்கள் குளித்தலை, மணப்பாறை எனக் கல்லூரி முடிந்து நான்கு மணிக்கு மெயின்கார்டு கேட்டிலிருந்து, ஓர் அம்பாசிடர் கார் புறப்படும். பார்த்தனுக்கு வாய்த்த சாரதி போல், எங்களுக் கென 'மணி' என்றோர் ஓட்டுநர் இருந்தார். மணியாக ஓட்டுவார்; மணிக் கணக்காக ஓட்டுவார். அந்த ஓட்டுநர் மெயின்கார்டு கேட்டிலிருந்து தேசியக் கல்லூரிக்குச் சென்று, அங்கு வாலிபால் ஆடிக் கொண்டிருக்கும் பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களையும் பேராசிரியர் சோ. சத்தியசீலன் அவர்களையும் அழைத்துக் கொண்டு மீண்டும் மெயின்கார்டு கேட்டிலிருக்கும் 'பத்மா கபே'வில் கூடுவோம். பத்மா கபேவில் 'பாசந்தி' என்ற இனிப்பைச் சாப்பிடுவதில் எங்களுக்குத் தேனிலவு இன்பம். இனிப்பு அவ்வளவாகப் பிடிக்காத திருமுறைச்செல்வர் மு. கணபதியும் நானும்கூட, பாசந்தியை விரும்பிச் சாப்பிடுவோம். காரணம் வழக்கமாகப் 'பில்' கொடுக்கப் போகிறவர் ஆர்.ஆர். தானே!

பேச வேண்டிய ஊருக்குச் சென்று பேசி முடித்துவிட்டு, மறுநாள் எங்களுடைய கார் ஜங்ஷனுக்கு வரும்.

அங்கொரு புண்ணியவான் 'சங்கர் கபே' என்ற பெயரில் எங்களுக்கென்றே நான்கு மணிக்குக் கடையைத் திறந்து வைத்திருப்பார். அங்கு ஆளுக்கொரு டிகிரி காப்பி ஆர். ஆர். வாங்கித் தருவார். அந்தக் காப்பியில் முதல் நாள் சோர்வு, அயர்வு, தூக்கமின்மை அனைத்தும் பறந்தோடிப் போய்விடும். காரணம், ஆர்.ஆர். அவர்களுடைய அன்பில் வடிக்கப்பட்ட காப்பி அல்லவா அது? சங்கர் கபேவில் அன்றைக்கு இருந்த மெகா சைஸ் டபராவும் செவன்டி எம்.எம். டம்பளரும் இன்றும் என் கண் முன்! சங்கர் கபே காப்பி முடிந்தவுடன், அவரவர் வீட்டிற்கு 'டோர் டெலிவரி' செய்யப்படுவோம். வேறுபாடு என்னவென்றால், மற்றவர்களுடைய கவர்கள் எல்லாம் வீட்டிற்கு வந்தவுடன், கனத்திருக்கும்; பேராசிரியர் ஆர். ஆர். அவர்களுடைய கவர் மட்டும் காலியாக இருக்கும். பத்மா கபேவுக்கும் சங்கர் கபேவுக்கும் கொடுத்த பிறகு, அதில் வேறு என்ன இருக்கும்?

யாரிடத்தும் காணாத ஓர் அபூர்வ குணம் பேராசிரியர் ஆர். ஆரிடம் படிந்திருந்தது. நிகழ்ச்சிக்குச் சென்றால், நடுவருக்கு என்று ஒரு பயணப்படி வைத்திருப்பார்கள்; அணித்தலைவருக் கென்று அடுத்தபடியாக ஒரு பயணப்படி வைத்திருப்பார்கள். துணைப் பேச்சாளர்களுக்கென்று ஒரு பயணப்படி வைத்திருப்பார்கள். எப்போதும் நடுவராக வருகின்ற பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்கள் தமக்குள்ள மரியாதை அனைவருக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் கண்டிப்பாக இருப்பார். மணப்பாறை என்று கருதுகிறேன். நடுவருக்கென்று ஒரு கனத்த தொகையை வைத்துவிட்டு, மற்றவர்களுக்கு கொஞ்சம் குறைவாகப் பரிமாறல் செய்தார்கள். இதை எப்படியோ முகந்தறிந்த ஆர்.ஆர். அவர்கள் எல்லாருடைய கவர்களையும் வாங்கி, தம்முடைய கவரில் இருந்தவற்றை உருவி உருவி சமமாகப் பகிர்ந்துவிட்டு, விழாக்காரர்களை நோக்கி, "நீ யார் எங்களை பேதப்படுத்துவது?" என்று கேட்டிட்டுக் காரில் ஏறிவிட்டார். நாங்கள் எல்லாம், "என்னே! இஃது என்னே! இஃது என்னே" என்று வியந்திருந்தோம். அந்த உயர்தனிப்

பெருந்தன்மை இன்று யாண்டு கொல்லோ?

யான் திருச்சியில் வாழ்ந்த காலத்தில், உத்தம பாளையத்திலுள்ள கருத்த ராவுத்தர் கல்லூரி முத்தமிழ் விழாவிற்கு என்னையும் அழைத்துச் சென்றார்கள். யாங்கள் சென்ற கார் திண்டுக்கல்லுக்கு முன்பு பஞ்சர் ஆகிவிட்டது. அங்கிருந்து ஒரு கிலோ மீட்டர் தொலைவில் 'வல்கனைசிங்கடை' ! பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களும் ஓட்டுநரும் ஒற்றைச் சக்கரத்தைத் தங்கள் கரங்களால் உருட்டிக் கொண்டு போய், பஞ்சர் ஓட்டித் திரும்பினார்கள். அரைத் தூக்கத்தில் இருந்த எங்களைத் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது என்று, ஆர்.ஆர். ஆகிய கண்ணனே அன்று ஓலை கட்டித் தூது போனார். சலவைச் சட்டை கலையாமல் தூக்கத்தில் இருந்து எழுந்த நான், வெட்கித் தலைகுனிந்தேன்; ஏற்றே இவர்க்கு யாம் என்று!

உத்தமபாளையத்தில் மாலை 5 மணிக்கு இருக்க வேண்டிய யாங்கள், இரவு 9 மணிக்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். ஆனால், அந்த அவை காளிதாசனுக்காகக் காத்திருந்த போஜன் அவை போல இருந்தது. அன்றைக்கு ஆர்.ஆர். பேச்சில் எடுத்த விசுவரூபம்- ஒங்கி உலகு அளந்தது. அனைவருடைய வருத்தங்களையும் போக்கும் வகையில், அவர் எடுத்த பேருருவம் இன்றும் என் நினைவில் தேனருவியாய்த் திரை எழுப்பிக் கொண்டிருக்கிறது.

பயணத்தின்போது சில சமயங்களில் நிலவும் நிசப்தத்தைக் கலைப்பதற்காகச் சில உத்திகளைக் கையாளுவார், ஆர்.ஆர்.! அன்றைய நிகழ்ச்சியில் ஏதாவது ஒரு புதிய நயத்தை ஒரு பேச்சாளர் சொல்லியிருந்தால், அதனை மேலும் மெருகு ஊட்டுவதற்காக இன்னொரு நயத்தைச் சொல்லி, முதலில் சொல்லப்பட்ட கருத்தை இன்னும் ஓரங்குலம் உயர்த்திக் காட்டுவார். எப்போதாவது அவரைத் திரும்பிப் பார்த்து ஒரு புன்முறுவல் பூத்தால், 'என்ன! நான் குடுமி வைத்திருக்கிறேன் என்று என்னைப் பார்த்துச் சிரிக்கிறாயா' எனக் கேட்பார்.

நெல்லை மாவட்டத்தார், பேராசிரியர் எம்.எஸ்.

நாடார் அவர்களுடைய குமரி டுடோரியலில், வாரந் தோறும் திருக்குறள் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தும்படியாக ஆர்.ஆர். அவர்களைக் கேட்டிருந்தார்கள். அந்தத் திருக்குறள் வகுப்புகளை, நானும் பல நேரங்களில் கேட்டுப் பயனடைந்திருக்கிறேன். அந்தத் தொடர் சொற்பொழிவுக்குப் பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களுக்குக் கிடைத்த சம்பாவனை என்ன தெரியுமா? ஒரு புதிய ஹெர்குலிஸ் சைக்கிள். அந்த ஈருருளை வண்டியை மிதித்துக் கொண்டுதான், பொன்மலைப்பட்டியிலிருந்து தேசியக்கல்லூரிக்கு வருவார். என்னே அவரின் எளிவந்த தன்மை.

மேலும், திருச்சி சுப்பராயலுச் செட்டியார் என்ற கொள்கைச் சான்றோர் இல்லோர் செம்மல்-செல்லாச் செல்வர், திருச்சி இப்ராஹீம் பூங்காவிற்கு எதிரேயுள்ள ஒரு சின்ன சுவாமி சந்நிதியில் பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களைத் திருக்குறள் பேச வைப்பார். இதிரே நான்கு அல்லது ஐந்து பேர் அமர்ந்திருப்பர். அங்கு அவருடைய பேச்சைக் கேட்பதற்காகச் செல்லுகின்ற என்னை,” நீ ஒரு பத்துநிமிடம் பேசு; நீ சுதிப்பெட்டி போட்டால்தான், எனக்கு சுதி சேரும்” என்பார். அதனுடைய உட்பொருள் என்ன என்பதை வெகு நாட்கள் கழித்துத் தான் புரிந்து கொண்டேன். மேடையுலகில் ‘எல்’-போட்டாக இருந்த எனக்கு மேலும் பயிற்சி வேண்டும் என்பதற்காகவும், திரு. சுப்பராயலுச் செட்டியார் என்னையும் அங்குப் பேச அழைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும் தான்! அந்நிகழ்ச்சிக்கு அளிக்கப்படும் சம்பாவனை என தெரியுமா? வெறும் பத்து ரூபாய்! பேராசிரியர் ஆர். ஆர். நடந்து வந்த பாதை, எவ்வளவு சிறிய ஒற்றையடிப் பாதை தெரிகிறதா?

மெயின்கார்டு கேட் நிகழ்ச்சிகளுக்கு வருவதற்கு முன்னர், என்னை திருலோக சீத்தாராம் அவர்களுடைய சிவாஜி அச்சகத்திற்கு அழைத்துக் கொண்டு போனார். அங்குச் சிறிது நேரம் அளவளாவி விட்டுத்தான் புறப்படுவோம். ஒரு நாள் திருலோக சீத்தாராம் அவர்கள் என்னைப் பார்த்து, “இந்த இராதாகிருஷ்ணனோடு சேர்ந்து

நீயும் கெட்டுப் போகாதே! மேடைகளை நம்பாதே! உனக்குக் கற்பனை இருக்கிறது! எழுது ! எழுது! நீ சாகித்திய அகாடமி வரை போக வேண்டும்” என்று பீஷ்மரைப் போல் வாழ்த்தினார். அதனையும் கேட்டு, பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். மௌனப் புன்னகை புரிந்தாரே தவிர நிர்க்குண பிரம்மமாக இருந்தாரே தவிர, சிறிதேனும் காயப்படவில்லை. அதற்குப் பிறகும் சிவாஜி அச்சகத்தில் எங்களுடைய சந்திப்பு தொடர்ந்து நடந்தது.

நிகழ்ச்சியில்லாத நாட்களில், பத்மா கபேயிலிருந்து மலைக்கோட்டைவரை பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். நடப்பார். அவருக்குப் பின்னாலே நாவுக்கரசர் சோ. சத்தியசீலன், புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி, நானும் நடந்து செல்வோம். அக்காட்சி பெரிய நாயனம் முன்னால் செல்ல, பக்க வாத்தியங்கள் பின்னால் நடப்பது போலிருக்கும். அப்படி அவர் மலைக்கோட்டைவரை நடப்பது எதற்குத் தெரியுமா? மாங்காய் இஞ்சி என்ற ஒரு பொருளை வாங்குவதற்காக மட்டுமே! இந்தச் சின்ன நிகழ்ச்சி என் மனத்தில் ஏன் இவ்வளவு பசுமையாக இருக்கிறதென்றால், அதிலே தான் பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்களுடைய உதார குணத்தைக் கண்டேன். எந்தப் பொருளை வாங்கினாலும், நான் பேரம் பேசித்தான் வாங்குவேன். ஆனால், பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்கள் மாங்காய் இஞ்சிக்காரன் என்ன விலை சொல்கிறானோ, அதனை அப்படியே கொடுத்து வாங்குவார். அந்நேரங்களில் யான், “என்ன அண்ணா! அவன் 10 ரூபாய் மாங்காய் இஞ்சியை உங்களைப் பார்த்தவுடன் ரூபாய் 15 சொல்லுகிறான். நீங்களும் ஏமாந்து வாங்குகிறீர்களே” என்று கேட்பேன். அதற்கு அவர், “இதைப் பார்! நான் பத்து நிமிடம் பேசினால், 100 ரூபாய் சம்பாவனை தருகிறான் (எழுபதுகளில் உள்ள தொகை). அவன் 5 ரூபாய் அனுபவித்துவிட்டுப் போகட்டுமே” என்பார். அப்பொழுது தான் அவர், ஒரு பல்யாக சாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி என்பதை உணர்ந்தேன்.

1973இல் திருச்சி பிசப் ஹீப்ர் கல்லூரியிலிருந்து, ஒரு புண்ணியவானின் அருட்கொடையால், சென்னைக்

கிறித்தவக் கல்லூரிக்கு மாற்றலாகி வந்தேன். சென்னைக்கு வந்த புதிதில் இலக்கிய உலகத்திலிருந்து வேரற்றுப் போனதாக உணர்ந்தேன். அப்போதெல்லாம் பேராசிரியர் ஒருவர் தாம், அங்கங்கு என்னைக் கைகாட்டி, நான் பற்றிப் படர்வதற்குக் கொழுகொம்புகளைத் தேடிச் சொடுத்தார். அதற்குப் பின் நானும் தலைநகரத்தில் சுட்டிச் சொல்லும் ஒருவராக அடையாளம் காணப்பட்டேன்.

பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்கள் சென்னை வரும்போதெல்லாம் எனக்கும் நண்பர் சுகி.சிவம் அவர்கட்கும் ஓர் அஞ்சலட்டை எழுதி விடுவார். நானும் அவர்களை ஏதாவதொரு இடத்தில் பேச வைத்து, உரிய மரியாதையோடு வழியனுப்பி வைப்பேன். சென்னைக் கம்பன் கழகத்திற்கு ஆர்.ஆர் அவர்கள் பேச வந்தபொழுது நடந்த ஒரு நிகழ்ச்சி, இன்னும் என் நெஞ்சில் பசுமையாக இருக்கிறது. என்னுடைய ஒரு கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, டாக்டர் ஓளவை நடராசன் அவர்கள் 'இவர் சென்னை இராசகோபாலன்' என்றார். உடன் ஆர்.ஆர். அவர்கள் என்னுடைய மறு கையைப் பிடித்துக் கொண்டு 'இவர் திருச்சி இராசகோபாலன் தான்' என்றார். ஒருவர் சென்னை இராசகோபாலன் என்று சொல்லச் சொல்லுகிறார்; மற்றொருவர் திருச்சி இராசகோபாலன் எனச் சொல்லுகிறார். இரண்டு ஜாம்பவான்களுக்கிடையில் மாட்டிக் கொண்ட யான், 'நான் திருச்சி இராசகோபாலனும் அல்லன்; சென்னை இராசகோபாலனும் அல்லன்; நான் திருவாரூர் இராசகோபாலன்' எனச் சொல்லித் தப்பித்தேன்.

பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்கள் மும்பைக்குச் சொற்பொழிவுக்குச் சென்று திரும்பினார்கள். அவரை அழைத்துக் கொண்டு நானும் நண்பர் சுகி.சிவமும் இராயப் பேட்டையில் வசித்த பேராசிரியர் அ.ச. ஞானசம்பந்தம் அவர்களுடைய இல்லத்திற்குச் சென்றோம். அங்குப் பேராசிரியர் அவர்கள் மும்பையிலிருந்து கொண்டு வந்திருந்த அல்போன்ஸா மாம்பழங்களை நான்கு கூறுகளாகப் போட்டு, ஒரு கூறு பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. அவர்கள் வீட்டுக்கு; இரண்டாவது கூறு என் வீட்டுக்கு;

மூன்றாவது கூறு சகி.சிவம் வீட்டுக்கு; நான் குறுக்கிட்டு, “அண்ணா! நீங்கள் மும்பையிலிருந்து வருவதைத் திருச்சியில் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருப்பார்கள். அல்போன்ஸா சென்னையில் காசு கொடுத்தால், கிடைக்கும் திருச்சியில் காசு கொடுத்தாலும் கிடைக்காது; அங்கு எடுத்துக் கொண்டு போங்கள்” என்றேன். அதற்கவர், “எனக்கே புத்தி சொல்ல ஆரம்பிச்சிட்டீங்களோ! எடுத்துக்கிட்டுப் போங்கோன்னேன்” என்று சொன்னவுடன், நாங்களும் வாரி சுருட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டோம். “பெரிய கட் பெறினே யாம் பாடத் தாம் மகிழ்ந்து உண்ணும் மன்னே” எனும் புறப்பாடல், என் மனத்தில், அக்கணத்தில் பட்டுத் தெறித்தது.

1983ஆம் ஆண்டு டிசம்பரில் ஒரு நாள் சென்னைக்கு வந்தார். மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரசில் இருந்து இறங்கிய அவரைப் பென்ஸ் காரில் அமர வைத்து வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தேன். [பிரான்சிலிருந்து வந்திருந்த ஒரு பேராசிரியருடைய கார் அது]. வீட்டிற்கு வந்தால், டைனிங் டேபிளில் உட்கார்ந்து சாப்பிடமாட்டார். சமையற்கட்டுப் பக்கத்தில் இரண்டு காலையும் நீட்டிப் போட்டுக் கொண்டு, சித்ரான்னங்களைச் சாப்பிட்டார்.

என்னுடைய குடும்ப வழக்கப்படி காப்பி டம்பளரை-தண்ணீர் குவளைகளை, வாயில் வைத்து எச்சில் படுத்திச் சாப்பிடுவதை யாரும் அக்காலத்தில் விரும்ப மாட்டார்கள். அப்படி எச்சில்படுத்திச் சாப்பிடுபவர்கள் வந்தால், அவர்களுக்குக் கொடுப்பதற்கெனப் பீங்கான் பாத்திரங்களை ஓர் ஓரமாக அடுக்கி வைத்திருப்பார்கள். பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். காப்பி அருந்துவதற்கு முன்னர், அவருடைய தலைக்கு மேலே அடுக்கப்பட்டிருந்த பீங்கான் பாத்திரங்களைப் பற்றிக் கேட்டார்கள். என் மனைவி அவை யாருக்காக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொன்னவுடன், ‘அந்தக் கப் அண்ட் சாசரிலே எனக்கும் ஊத்திக் கொடு’ என்றவர் கேட்டவுடன், நாங்கள் வியப்பின் விளிம்பிற்கே சென்றோம்.

என் வீட்டிற்கு வந்திருந்த பொழுது குடும்பி களைந்து

மொட்டை அடித்திருந்தார்கள். காரணம் கேட்ட பொழுது, 'ஈழத் தமிழர்களுக்காக' என்று சொன்னார். ஆனால், எனக்கு அதைவிட ஆழமான காரணம் எதுவோ இருக்க வேண்டும் எனத் தோன்றியது. காப்பி குடித்துக் கொண்டே எதிரே இருந்த டியூப் லைட்டைப் பார்த்து, 'இது ரொம்ப நாள் தாங்காது' என்றார். 'ஏன்' என்று கேட்டேன். 'அதோ பார் கறுப்பு அடித்துவிட்டது. தாங்காது' எனச் சொல்லிப் புறப்பட்டார். அன்று அவரைச் சகடபுர மடத்திலே பேச வைத்து, மறுபடியும் பென்ஸ் காரிலே அமர்த்தி மலைக்கோட்டை எக்ஸ்பிரஸ்சில் ஏற்றிவிட்டேன்.

பென்ஸ் கார் பயணத்தில் மகிழ்ந்திருக்கின்றார் என்பதை, திருச்சி சென்ற எழுதிய மடலில் இருந்து தெரிந்து கொண்டேன். பொங்கல் நேரத்தில் யான் கல்கத்தாவில் பேசவிருக்கின்ற தகவலையும் சொல்லி, அவர்களிடம் ஆசி பெற்றுத் தான் புறப்பட்டேன். கல்கத்தா சொற்பொழிவில் இருந்த காலத்தில் யாரும், அவர்கள் சிவ பதமடைந்த செய்தியைத் தெரிவிக்கவில்லை. 'பூத உடலை நீத்த காலை, அவருடைய திருமுகத்தைப் பார்க்காமல் போய்விட்டதே' எனும் உள்நடுக்கம் இப்போதும் என் மனத்தில் இருந்து கொண்டதான் இருக்கிறது. வீட்டை விட்டு புறப்படும்போது, 'இந்த டியூப் லைட் தாங்காது பார்! நான் சொல்றேன்' என்று அவர் சொல்லிவிட்டுப் போனதை, இன்று நினைத்தாலும் வயிறு சொர! சொர என்கின்றது. பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். இலக்கிய உலகம் ஒரு குடும்பமாக இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்தார்; அதற்காகவே வாழ்ந்தார். அதனால் தம் குடும்பத்தை மறந்தார்! என்றாலும், பல குடும்பங்களில் வாழ்கிறார். ◇

அமுதசுரபிக்காக எழுதியது இது என்று
திரு. இராசகோபால் தொலைபேசியில் கூறினார்.

முடிக்கத் தெரிந்தவர்

திரு. சுகிசிவம் B.A.B.L.,

ராமநகர், கோவை 9

நயமான நகைச்சுவை. அதிலும் நாகரிகமான வெளிப்பாடு ஆழமான கருத்துக்கள். அதை மிக எளிதாக விளக்கும் தனி ஆற்றல். பழகினால் மறக்க முடியாத பாச நெருக்கம். பெரியவர்களிடம் மரியாதை. இளையவர்களிடம் இளகிப் பழகும் அதிசய அன்பு. எத்தனை எத்தனை பொருளாதாரத் தேவைகள் சின்னக் கவலைகளாய்த் தின்னத் தொடங்கினாலும், கவுரவம் கம்பீரம் இவற்றை இழக்கத் துணியாத இமய இதயம்- எங்கள் இராதாகிருஷ்ணன்.

திருக்குறளை ஒரு நாவல் படிப்பதுபோல் சுவையாகச் சொல்லத் தெரிந்தவர். திருமுருகாற்றுப்படையை ஒரு சிறுகதைச் சுகத்துடன் பேசி, முடித்தவர். கந்தர் அனுபூதியில் கரைந்தவர். சபையையும் கரைத்தவர் அந்தத் தெய்வத் தமிழ்த் திலகம்.

எவ்வளவு இறுக்கமான சபையையும் முதல் நிமிஷத்திலேயே ஒரு கலக்குக் கலக்கித் தமது பேச்சுக்குத் தலையாட்ட வைக்கும் சொற்பொழிவு விற்பன்னர், பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன். மேடை உலகின் மூத்த தலைமுறையில் மிக இளைஞர். இன்னும் மனம்விட்டுச் சொல்வதென்றால், மிகப் பின்னால் பேச வந்து பிரபலமாக விளங்கிய பல பேச்சாளர்களை முந்திக்கொண்டு முன்னேறியவர். மரணத்திலும் முந்தியதுதான் ஜீரணிக்க முடியாத துன்பமாகி விட்டது.

பிறப்பாலும் வாழ்வாலும் செந்தண்மை பூண்ட அந்தணர் ஆனால் ஜாதிச் செருக்கின் சாயலே அறியாத பண்பினர், உதவத் தெரிந்த உத்தமர்.

கம்பன் வரிகளுக்கும்- வரிகளுக்கு இடையிலேயும் நயம் கண்டு உரைத்த நாவீரருக்கு தமிழ் உலகம் பெரும் கடமை உடையது. இன்று தமிழ் உலகறிந்த தலைமைப்

பேச்சாளர் சிலரது வெற்றியின் இரகசியமே இவர்தான். மேடையில் பெரிதும் அவர்கள் பயன்படுத்தும் பாடல் நயங்கள்- சிந்தனைகள் பெரும்பாலும் பேராசிரியர் வெளிப்படுத்தியவையாக இருக்கும்.

தனிப்பட்ட முறையிலும் என் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத பெரு மனிதர் எங்கள் பேராசிரியர். என் திருமணம் நிச்சயமாகும்போது என் மாமனார் திருச்சியில் குற்றவியல் நீதிபதியாகப் பணியாற்றினார். பெண்பார்க்க பெற்றோர்கள் செல்லும் முன் எங்கள் வருகையே அவசியம்தானா என்பதை முடிவு செய்யும்படி பேராசிரியரைக் கேட்டுக் கொண்டோம்.

எங்கள் சார்பில் பெண்ணைப்பார்த்து, திருமணம் பேசி முடித்தவர் அண்ணியாரும் அவர்களும் தான். இந்தச் செய்தியைக் கோபி கம்பன் விழாவில் பேசும்பொழுது “என்னை இராமனாக்கித் திருச்சியை மிதிலை ஆக்கி எனக்கு ஒரு சீதையைத் தேடிக் கொடுத்த விஸ்வாமித்திரர் இவர்” என்று பேராசிரியரைக் குறிப்பிட்டேன். தலைமை ஏற்ற பேராசிரியரோ, “அந்த விஸ்வாமித்திரரோ கல்யாணத்துடன் கழன்று கொண்டார். என்னை அப்படி விலக்க முடியாது. உன் பட்டாபிஷேகம் வரை உடன் இருப்பேன்” என்றார். அவரைப் பிரிந்தது வேதனை தராதா?

வாய்ப்புகளுக்காகப் பல பேச்சாளர்கள் போட்டி உணர்வு கொள்வதுண்டு. வந்த வாய்ப்புகளைக் சக பேச்சாளர்க்குப் பகிர்ந்து கொடுத்துவிட்டு, ‘எனக்குப் பதிலாக நீ போய்ட்டு வாயேன்’ என்று விட்டுக்கொடுக்கும் விவேக மனம் படைத்தவர் அவர்.

அவரது தனி மனிதப் பண்புகள் மிக உயர்ந்தவை. பொருட்தேவை மிக்க பெருங்குடும்பம் என்றாலும், தனது வருமானத்தில் பலருக்க உதவிய பண்பு அவர்க்கு உண்டு. முன்பின் தெரியாதவர்க்குக்கூட உதவிய பண்பைப் பலமுறை உடன் இருந்து பார்த்திருக்கிறேன். பெருந்தொகை வரக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளை ஒதுக்கிவிட்டு, நட்பு, அன்பு கருதி சில விழாக்களுக்கச் சிரமப்பட்டு போய் வருவார்.

ஒரு மார்கழி விடியலில், பம்பாய்ப் பயணத்தில்

ரயிலில் இருக்கிறோம். எழுப்பி உட்கார வைத்து, “தேசன் சிவலோகன் தில்லைச் சிற்றம்பலத்துள் ஈசன்”- என்றும், “விண்ணுக்கு ஒரு மருந்து வேத விழுப்பொருள் கண்ணுக்கு இனியான்” என்றும் ஈசன் இ(ர)றங்கி வந்து தன்னைக் காட்டியருளிய கருணையை முழு ஈடுபாட்டுடன் அவர் விளங்கிய விதம், அந்த ஆசாரிய பாவனையில் அவரைத் தரிசித்த சுகம் என்னால் மறக்க முடியாதது. அவரது இலக்கிய ஈடுபாடு இயற்கையானது என்பதற்கு அது ஓர் அடையாளம்.

பெரும்பாலும் விழாக் கூட்டங்களில் அவரை நிறைவாகப் பேசச் சொல்வது வழக்கம். அவர் பேச்சுக்கு என்று கூட்டம் காத்திருக்கும் என்பதால் இந்த ஏற்பாடு. அப்போதெல்லாம் தம் கட்டுக் குடுமியை அவிழ்த்து மறுபடியும் முடிந்து [கூட்டத்தைக் கலகலக்க வைத்து] “என்னை ஏன் கடைசியில் பேசச் சொல்றாங்க. நான் முடிக்கத் தெரிந்தவன். கரெக்டா முடிப்பேன்னுதான்” என்று அதிர வைப்பார்.

புகழ் வெளிச்சத்தில் வாழ்வை முடிப்பதுதான் பொருத்தம் என்று வாழ்வை இப்போது முடித்து நம்மை அதிர வைத்து விட்டார்; முடிக்கத் தெரிந்தவர். ◇

கிருஷ்ணகானம்

பழ. பழநியப்பன்

செயலர், காரைக்குடி கம்பன் கழகம்

இசையரசி எம்.எஸ்.ஸின் 'பாவயாமி ரகுராம'த்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கேட்கப் பிரியப்படாதவர்கள் யாரேனுமுண்டோ? பத்மஸ்ரீ பத்மாவின் 'அண்ணலும் நோக்கினான் அவளும் நோக்கினாள்' பதத்திற்கான பாவத்தை மீண்டும் மீண்டும் பார்க்கத் துடிக்காதவர்கள் உண்டோ? எம்.கே.டி.யின் 'உனைக் கண்டு மயங்காத' கந்தர்வ கானத்தில் இன்றும் மயங்காதவர்கள் உண்டோ? இசையுலகிலும் கலையுலகிலும் மட்டுமே செல்லுபடியாகி வந்த இந்த விதியை பேச்சுக்கலை உலகிலும் செலா வணியாக்கக் கொண்டு வந்தவர் அமரர் இரா . இராதாகிருஷ்ணன்.

கண்ணன் குழலிசையில் மயங்காதவர்கள் உண்டோ? அந்தக் கிருஷ்ணன் குழல் ஊதினால் உருகுபவர்- ஆம் உள்ளம் உருகி நிற்பவர்- எத்தனைபேர் என்று கணக்குச் சொல்ல முடியுமா? அப்படித்தான் இந்த இராதாகிருஷ்ணன் நாவசைத்தால் அந்த நல்லிசையில் உருகி உருகி உன்மத்த மானோர் பல்லாயிரக்கணக்கானோர்.

இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் கோயம்புத்தூர் நன்னெறிக் கழகத்தில் 'பரதனைப்' பற்றி அவர் ஆற்றிய உரை இன்றும் என் நினைவில் ரீங்காரமிடுகிறது; எனினும் அன்று அங்கு வந்திருந்த அண்ணன் க.கு.கோ. அவர்களும் நானும் உடனே வெளியில் வந்து அந்த உரையைச் சிலாகித்து அலசியதும், அப்போதே இராதா அவர்களை வெளியில் கூட்டி வந்து கள்ளிப்பட்டி கூட்டதிற்கு அட்வான்ஸ் வழங்கியதும் மறக்க முடியாதது. இறைத் திருவருளை என்னென்று சொல்வது? அன்று வேர்விடத் தொடங்கிய அவர் கம்பன் திருப்பணிப் பிரவேசவித்து, பல்கிப் பெருகி பேரால மரமாய்த் தழைத்தது.

அந்தக் கட்டுக் குடுமியை அவர் அவிழ்த்து முடிந்து பேசத் தொடங்கினால், அவையே கட்டுப்பட்டுவிடும் அதிசயம் இனிக் காணக்கிடைக்காத ஒன்று. தன்னை ஒரு நாயனக்காரருடன் ஒப்பிட்டு ஒரு குட்டிக்கதை சொல்வது அவர் வழக்கம். அவர் வழங்கிய சொல் நாயனத்தின் (அ)சுர இசையை இனி நாம் கேட்கக் கொடுத்துவைக்கவில்லை. பேச்சினிடையே நிறுத்தி போட்டோகாரருக்கு 'போஸ்' கொடுத்துவிட்டு அவர் உதிர்க்கும் சரவெடிகளை இனிக் காண முடியுமா? இவையெல்லாம். அவர் தம்தனி முத்திரைகள்; அவர் தனியார்வர்த்தனத்தில் மயக்கும் பிர்காக்கள்.

கம்பன் மேடைகளில் இந்தக் குரல் கேட்காத மேடை தமிழகத்தில் இல்லை என்னும் அளவிற்கு தன் உரை வளத்தால், சொல் நயத்தால், நா நலத்தால், சிறுவர் முதல் தொண்டு கிழவர் வரை ஈர்த்து இழுத்துப் பிடித்திருந்த இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் அமரர் ஆனமை இயற்கையின் பொல்லாத விதிகளுள் ஒன்று. அவன் அருளால் அவன் தான் வணங்கிய அவர் அவனடிக்கீழ் அமைதியாக இருக்கச் சென்றுவிட்டார். அவன் திருவடி நிழலில் அவர் ஆன்மா அமைதியடைய இறைஞ்சி நிற்கிறோம். வேறென்ன செய்ய வல்லோம். ◇

அருந்தமிழ் தந்த ஆலமரம்

பொற்கிழிக்கவிஞர்
சொ.சொ.மீ. சுந்தரம்,
மதுரை

இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகத்தின் சார்பில் கம்பன் விழா நடக்கிறது. ஒரு பேராசிரியர் மிகச் சிறப்பாகப் பேசுகிறார். பரதன் படையோடு வருவதைக் குகன் பார்க்கிறான். இராமனோடு போரிட வருகிறான் என்று தவறாக எண்ணுகிறான். அவனுடைய சினமிகுந்த தோற்றத்தை

கட்டிய கரிகையன் கடித்த வாயினன்
வெட்டிய மொழியினன் விழிக்கட் டயினன்
கொட்டிய துடியினன் குறிக்கும் கொம்பினன்
கிட்டிய தமரெனக் கிளரும் தோளினன் (2311)

என்று கம்பன் கவிதை ஓவியமாகக் காட்டுகிறான். இப்பாடலின் இறுதிவரியை இரண்டுவிதமாகப் பிரித்துப் பேராசிரியர் விளக்கம் கூறுகிறார்.

“கிட்டியது அமர் எனப் பிரித்தால் போர் நெருங்கி விட்டது என்று பொருள். கிட்டிய தமர் எனச் சேர்த்தால் உறவினர் நெருங்கினர் என்று பொருள். பிரித்தால் சண்டை இணைத்தால் உறவு. சண்டை போட நினைத்த குகன், பரதனுக்குச் சகோதரனாகப் போகிறான். இதைப் பிரித்தும் இணைத்தும் பொருள்கொள்ளுமாறு பாடியவன் கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பன்” என்று பேராசிரியர் உணர்ச்சிபொங்கப் பேசியபோது, தன் கவிக்கு விளக்கம் சொல்லக் கம்பன் மீண்டும் வந்தானோ என்று சான்றோர் அவை பாராட்டியது. யார் இந்தப் பேராசிரியர்?

சுமார் முப்பதாண்டுகளுக்கு முன்னால் சென்னை உயர்நீதிமன்றத் தலைமை நீதிபதியும், சென்னைக் கம்பன் கழகத் தலைவருமான மாண்புமிகு மு.மு. இஸ்மாயில் ஐயா

அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டபடி மதுரை செளராஷ்டிரக் கல்லூரியில் தொழிலதிபர் சி.எஸ். இராமாச்சாரி அவர்கள் கம்பன் ஆய்வுக்காக, ஒரு நன்கொடை அளித்தார்கள். அதன்படி, மதுரை அருள்மிகு மீனாட்சியம்மன் திருக்கோயிலில் கம்பன் ஆய்வுச் சொற்பொழிவு மூன்று நாட்கள் நடத்த ஏற்பாடு செய்து, செளராஷ்டிரக் கல்லூரிப் பெருமக்கள், திருச்சி தேசியக் கல்லூரிப் பேராசிரியர் ஒருவரைத் தொடர்புகொண்டு, மூன்று நாட்கள் நீங்கள் பேச வேண்டும் என்று வேண்டினார்கள். கம்பனை எழுத் தெண்ணிப் படித்து இதயத்தில் வைத்த அந்தப் பேராசிரியர் “என்னுடைய ஆசிரியப்பிரான் வாகீச கலாநிதி கி.வா. ஜகன்னாதன் அவர்கள் முதலிரண்டு நாட்கள் பேசுவார்கள். நான் மூன்றாவது நாள் பேசுகிறேன்” என்று கூறி மிகச் சிறப்பாக ஏற்பாடு செய்து மூன்று நாட்களும் உடனிருந்து அந்த விழாவை நடத்திக் கொடுத்துத் தனக்கும் தன் ஆசிரியப்பிரானுக்கும் பெருமை சேர்த்தார். யார் இந்தப் பெருமைமிக்க பேராசிரியர்?

1961ஆம் ஆண்டில் நான் காரைக்குடி அழகப்பா கல்லூரியில் வணிகவியல் இளங்கலை இரண்டாம் ஆண்டு படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எங்கள் வீடு தேவ கோட்டையில் இருந்தது. காஞ்சிப் பரமாச்சார்ய சுவாமிகள் எங்கள் வீட்டு வழியாகச் சிவன்கோயிலுக்குச் செல்லப் போவதாகச் செய்தி தெரிந்தது. தூரத்தில் மேளச் சத்தம் கேட்டுவிட்டது. எங்கள் வீட்டு வாசலில் பூரணகும்பம் வைத்து, அதன்மேல் பெரிய மல்லிகை மாலை வைத்துக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். முன்னால் வந்தவர்கள், “நீங்கள் மடத்தில் அனுமதி வாங்கவில்லை. இதைப் பெரியவா ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள்” என்றார்கள். நான் “வாராதிருக்க வழக்குண்டோ வடிவேல் முருகா வருகவே” என்று திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத்தமிழைப் பாடிக்கொண்டே காத்திருந்தேன். பல்லக்கு (மேனா) எங்கள் வீட்டுக்கு முன்னால் வந்தது. உள்ளே இருந்த தெய்வம் கதவைத் தட்டியது. கதவு திறந்ததும் கைகளை நீட்டிப் பூரணகும்பத்தைத் தொட்டு ஆசிர்வதித்தது.

மல்லிகை மாலையைத் தோளில் போட்டுக் கொண்டு
எல்லோரையும் ஆசீர்வதித்தது. நான்,

தேடிக்கண்டுகொண்டேன் திருமாலொடு நான்முகனும்
தேடிக் தேடொணாத் தேவனை என் உள்ளே
தேடிக் கண்டுகொண்டேன்

தெய்வம் தேடிவந்தது. மல்லிகை மாலையோடு என்
கண்ணீர் மாலையும் அணிந்துகொண்டது. இதன்பிறகு
பல ஆண்டுகள் ஓடிவிட்டன. ஒருநாள் திருச்சி தேசியக்
கல்லூரிப் பேராசிரியர் எனக்குக் கட்டளையிட்டார்.
காஞ்சிப் பரமாச்சார்யார் சந்திர சேகரேந்திர சரஸ்வதி
சுவாமிகள் மீது கி.வா. ஜகன்னாதன் அவர்கள் உள்பட
ஒன்பது கவிஞர்கள் நவமணி மாலை பாடுகிறார்கள்.
நீங்கள் அவர்களில் ஒருவர். தூதுபாட வேண்டும் என்றார்.
மகிழ்வோடு உடன்பட்டேன்.

எதைத் தூதுவிடுவது என்று தெரியவில்லை. பல
நாட்கள் ஓடிவிட்டன. அது ஒரு தை மாத வெள்ளிக்கிழமை.
காலை 4 மணியளவில் என் கனவில் மெய்யெலாம்
வெண்ணீறு சண்ணித்த மேனியனாகக் காஞ்சிப் பெரியவர்
காட்சி தந்தார். விழித்தேன். அவர்பால் திருநீற்றைத்
தூதுவிட்டேன். காஞ்சிப் பெரியவர் திருநீறு விடுதூது
எழுதி அனுப்பினேன். நவமணிமாலை இராமேஸ்வரத்தில்
1976ல் வெளியிடப்பெற்றது. பரமாச்சார்யார் திருவருள்
கிடைத்தது. இந்தப் பெரும்பேற்றை எனக்குத் தந்து,
எழுதிய நூலைப் பாராட்டி என்னையும் தன்னுடைய
திருத்தொண்டர் குழாத்தில் சேர்த்துக்கொண்டார் அந்தத்
திருச்சிப் பேராசிரியர். தாய்போல் தலையளித்த அந்தப்
பேராசிரியர் யார்?

தெய்வ பக்தியையும் தேசபக்தியையும் காத்து
வளர்க்கத் தேசியச் சிந்தனைக் கழகம் என்ற அமைப்பு
நீதிபதி மாண்புமிகு என். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார்
தலைமையில் முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னால்
தொடங்கப் பெற்றது. நம்முடைய திருச்சி தேசியக்
கல்லூரிப் பேராசிரியர் அந்த அமைப்பில் எல்லாமாக
இருந்தாலும், பணிவினாலும் அடக்கத்தினாலும் தம்மை

இணை அமைப்புச் செயலாளர் என்ற பதவிக்குள் அடக்கிக்கொண்டார். இந்த அமைப்பின் சார்பில் 26.1.1979 குடியரசு நாளில் ஒரு தேசியச் சிந்தனைக் கவியரங்கம் நடத்தினார். நவமணிகளாக ஒன்பது கவிஞர்கள் பங்கேற்க அவர்களில் ஒருவனாகக் கவிபாடும் வாய்ப்பை எனக்குத் தந்தார்.

“பாரத அன்னை கல்வி சிறந்தாள்” என்று பாட வைத்தார். இதை நூலாக்கிப் பாரத அன்னை என்ற பெயரில் வெளியிட்டார். பாரத தேவி

செப்புமொழி பதினெட்டுடையாள் - எனில்

சிந்தனை ஒன்றுடையாள்

என்று முழங்கி வீரத்துறவி விவேகானந்தர் விட்டுப்போன தேசப் பணியைத் தொடர்ந்து செய்தார். இவ்வாறு தெய்வம் தேசம் மொழி மூன்றுக்கும் தொண்டாற்றிய அந்தப் பேராசிரியர் யார்?

அவர்தான் பைந்தமிழ் பேசும் பல்தமிழ்மேடை முதுகுடுமிப் பெருவழுதியாக முழங்கிய பேராசிரியர் இரா. இராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள். கோபிச்செட்டிப்பாளையம் தங்க மணிக் கவுண்டர் திருமண மண்டபத்தில் கம்பன் விழா நடந்தது. ஒரு கவிஞர் கம்பனுடைய திருவோலக்கம் (சபை) பற்றிப் பாடினார்.

“கம்பன் திருவீதி உலா வரும்போது முன்னால் மிகச் சிறப்பான மேளக்கச்சேரி நடக்கிறது. முதலில் இரட்டை நாதசுரங்கள் வாசிப்பவர்கள் நீதிபதி இஸ்மாயிலும் கம்பனடிப்பொடி சா. கணேசனும். அடுத்துப் பெரிய மேளம் கள்ளிப்பட்டிக் கோதண்டராமக் கவுண்டர். சிறிய மேளம் திருச்சிப் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன். தாளம் அ.ச.ஞானசம்பந்தனார். ஒத்து அடியேன்” என்று அந்தக் கவிஞர் பாடினார்.

கம்பனெனும் மாமேதை எங்கள் தெய்வம்

கவிச்சக்க ரவர்த்தியவன் திருவோ லக்கம்

செம்புலமைச் சான்றோர்கள் கூடி நிற்கச்

சீதையுடன் இராமனுமே கேட்டு நிற்க

அம்புவியில் தமிழறிஞர் இருவர் அங்கே
 அழகாக நாதசுரம் இசைக்கக் கண்டேன்
 எம்பெருமான் கருணையினால் கம்பன் பாடல்
 இசைமழையை அமுதமழை ஆக்கக் கண்டேன்

நாதசுரம் இஸ்மாயில் வாசிக் கின்றார்
 நம்கம்பன் அடிப்பொடியார் இணைந்து நின்றார்
 கோதில்லாப் பேராசான் ராதா கிருஷ்ணன்
 கோதண்ட ராமன்இவர் இரட்டை மேளம்
 மேதகையார் அ.ச.ஞா. தாளம் போட
 விரைவாக ஒத்தூத அடியேன் போனேன்
 பாதியிலே கண்விழித்தேன் கனவாய்ப் போகப்
 பாட்டரங்கில் நிற்பதனை உணர்ந்து கொண்டேன்

என்று அக்கவிஞர் பாடினார்.

கம்பன் திருவோலக்கத்தில் இருக்க எவ்வளவு தவம்
 செய்திருக்க வேண்டும் நாங்கள் என்று பேராசிரியர்
 இராதாகிருஷ்ணன் பாராட்டினார்.

எல்லோரும் மகிழ்ந்தனர். அவர்கள் ஐவரும் கம்பன்
 திருவோலக்கத்தை அடைந்துவிட்டார்கள். அந்தக் கவிஞர்
 இந்தக் கட்டுரையை எழுதிக்கொண்டு காத்திருக்கிறார்.

தானும் முன்னேறித் தன்னைச் சார்ந்தவர்களையும்
 முன்னேற வைத்த புண்ணியவான் பேராசிரியர்
 இராதாகிருஷ்ணன். திருச்சி தேசியக் கல்லூரியின் புகழைப்
 பரப்பியவர். இராசிபுரம், இராமேஸ்வம், இலங்கை என்று
 பல இடங்களில் கம்பன் கழகம் தோன்றக் காரணமானவர்.

காசைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் கம்பனுக்காக
 உழைத்து மகிழ்ந்தவர். அந்த ஆலமரம் 58 ஆண்டுகள்
 நிழல் கொடுத்தது. அந்த நிழலில் தட்சிணாமூர்த்தியாகக்
 கம்பன் இருந்தான். பாடும் பறவைகள் கூடுகட்டி
 வாழ்ந்தன. கன்னித் தமிழும் காஞ்சி முனிவரும் அங்கே
 காட்சியளித்தார்கள். அந்த மரத்தின் வாது மாதுவாக
 வளர்க்கிறது. மருந்தாகித் தப்பா மரத்தை வாழ்த்தி வணங்கி
 மகிழ்கிறேன்.

செந்தமிழ்ச் சங்கத்து மீனாட்சி சுந்தரன்
 தென்மதுரை ஆண்டிருந்தான்
 திரிசிர புரத்திலொரு மீனாட்சி சுந்தரன்
 செந்தமிழை ஆண்டிருந்தான்
 சந்தகம் மீனாட்சி சுந்தரச் சீடனாய்ச்
 சாமிநாதன் வளர்ந்தான்
 சாமிநா தன்பெற்ற சீடனாய்க் கிவா
 சகநாதன் இங்கிருந்தான்

இந்தமர புக்குள்உயர் சகன்நாதச் சீடனாய்
 எங்களின் தவத்தினாலே
 இராதையொடு கிருஷ்ணனாய் இனியபேர் பெற்றவன்
 இன்தமிழ் எமக்களித்தான்
 சந்தனத் தமிழ்பூசி அன்னவன் பாதத்தைத்
 தலையிலே சூடுகின்றோம்
 தமிழ்வாழும் நாளெலாம் பெயர்வாழ நிற்பவன்
 தாளினை தழைத்து வாழ்க!

முடிகட்டிப் பறந்தவர்

செ.சு. பழனிசாமி

தலைவர், கம்பன் கழகம், கோபி

பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன், கள்ளிப்பட்டி, கோபி கம்பன் கழகங்களின் மீது அளப்பரிய அன்புகொண்டவர். க.கு. கோதண்டராமனுக்கும் இவருக்கு மிடையே மலர்ந்த நட்பு ஈடு இணையற்றது. வைகுண்ட ஏகாதசியன்று கள்ளிப்பட்டியில் நடைபெறும் கம்பர் விழாவில் இராதாகிருஷ்ணன் தலைமையில் நடக்கும் வழக்காடு மன்றம் வரலாற்றுப் புகழ்பெற்றது. அதைக்கேட்டு மகிழ்வதற்காகவே அன்பர்கள் பெருந்திரளாகக் கூடினர். அந்த வழக்காடு மன்றங்களின் ஒலிநாடாக்கள் இந்த வட்டாரப் பேருந்துகளில் ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தன. வாழ்நாள் முழுவதும் தவறாது வந்து கள்ளிப்பட்டியிலும் கோபியிலும் நடைபெறும் விழாக்களில் கலந்து சிறப்பித்திருக்கிறார்.

“சில இடங்களில் நான் ஒப்புக்குப் பேசுவேன். கள்ளிப்பட்டியில் நான் உப்புக்குப் பேசுகின்றேன்” என்று கூறி, க.கு.கோ.வினிடம் தாம் கொண்ட பேரன்பினை நன்றியுணர்ச்சிபுடன் வெளிப்படுத்தி மனம் நெகிழ்வார்.

இராதாகிருஷ்ணனின் நினைவாற்றல் பிரமிக்கத்தக்கது. பேசும்போது குறிப்பு ஏதும் வைத்துக்கொள்ளமாட்டார். புத்தகம் கையில் இருக்காது. ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களை அனாயாசமாகக் கொட்டும் பேராற்றல் படைத்தவர். உரையாசிரியர்கள் யாரும் கூறாத நுண்பொருள்களைத் தம் மதிநுட்பத்தால் ஆராய்ந்து கூறும் வல்லமை பெற்றவர்.

இராதாகிருஷ்ணனின் நகைச்சுவை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது. நாள், வார இதழ்களிலோ, வேறு நூல்களிலோ இடம்பெற்ற நகைச்சுவைத் துணுக்குகள் இவர் பேச்சில் இடம்பெறா. இவர் நகைச்சுவை அனைத்தும் சுயமானவை. சுவை யானவை.

இலக்கிய உலகில் இவருடைய குடுமி தனிப்புகழ் பெற்றது. பேச்சாளர் பலருடைய பேச்சில் இடம் பெற்றது.

கம்ப ராமாயணப் பட்டிமண்டபத்தில் ஒரு பேச்சாளர் தன்னுடைய பேச்சில் இவருடைய குடுமியை இணைத்துப் பேசினார். அவர் பேச்சை மறுக்க வந்த இவர்,

“கவிச்சக்கரவர்த்தி ஆயிரக்கணக்கான பாடல்களைப் பாடி வைத்து என்ன பயன்? அத்தனையும் விட்டுவிட்டு இவர் என் குடுமியைப் பிடித்துத் தொங்கிக்கொண்டிருக்கின்றார்” என்று சொல்லி எதிரணியின் வாதத்தில் உள்ள பலவீனத்தைச் சுவையோடு மட்டுமன்று, சுருக்கென்று தைக்கும் வகையிலும் சுட்டிக்காட்டினார்.

இவர் குடுமியை அவிழ்ந்து முடிந்தால் பேச்சில் அற்புதங்கள் கொப்பளிக்கப் போகின்றன என்று அர்த்தம். பட்டி மண்டப நிகழ்ச்சி ஒன்றில் தமிழறிஞர் கண. சிற்சபேசன் நடுவராக இருந்தார். வரவேற்புரையாற்றிய நான் இராதாகிருஷ்ணனின் அரும்பெற்ற புதல்வர் மாதுவைப் பற்றிக் கூறும்போது இலக்கிய உலகில் கொடி கட்டிப் பறந்த இராதாகிருஷ்ணனின் மகன் என்று கூறினேன். உடனே கண. சிற்சபேசன் அவர்கள், இராதாகிருஷ்ணன் கொடி கட்டிப் பறந்தவர் மட்டுமல்ல, முடிகட்டியும் பறந்தவர் என்று குறிப்பிட்டார்.

இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் என்னிடம், எல்லையற்ற அன்புகொண்டு எளிமையாகப் பழகுவார். தமிழ் இலக்கிய மேடையின் நிலைபற்றி மனம்திறந்து பேசுவார். கள்ளிப்பட்டி விழாவில் இறுதியாகச் சந்தித்தபோது அவர் கூறிய கருத்துக்கள் அவர் எவ்வளவு தொலைநோக்குப் பார்வையுடையவர் என்பதை இன்றும் உணர்த்திக் கொண்டிருக்கின்றன.

அவர் மனம் வருந்தி என்னிடம் கூறினார். “தமிழ்மேடை ஈர்ப்புடையதாகவும் உயிர்ப்புடையதாகவும் இருக்க வேண்டும் என்று கருதி நான் நகைச்சுவையைத் துணையாகக் கொண்டேன். இன்று போட்டி போட்டுக் கொண்டு நகைச்சுவைத் துணுக்குகளை வலிந்து செயற்கையாகப் பேச்சில் திணிக்கும் அவலநிலை உருவாகி யுள்ளது. வருங்காலத்தில் தமிழ்மேடைகள் பெரும் நகைச்சுவைக் கூடங்களாக மாறிவிடுமோ என்ற கவலை ஏற்படுகிறது.”

முன் ஏர்மிடித்தோம்

சிவத்திரு டி.எஸ். தியாகராசன்,
செயலர், திருக்கோயிலூர் பண்பாட்டுக் கழகம்,
சேக்கிழார் ஆராய்ச்சி மையம், சென்னை.

அன்றைக்கெல்லாம் தேசியச் சிந்தனையும் தெய்வ வந்தனையும் தமிழ்நாட்டில் சற்றே மங்கியிருந்த காலம். ஆம் 35 ஆண்டுகட்கு முன்னர் தமிழ் நாட்டில் இதுதான் நிலை.

என்னுள் அந்நாளில் இயல்பாக ஊற்றம் கொண்டிருந்த நாட்டுப் பற்றும், இறையுணர்வும் அப்பொழுதுதான் அரும்பியிருந்த தேசியசிந்தனைக் கழகத்தின்பால் கொண்டு சேர்த்தது.

திருச்சியில் வதிந்த தமிழ்ப்பெரியார் அ.வெ.ரா. கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் தென்மொழியிலும் வடமொழியிலும் துறைபோகிய நல்லறிஞராக விளங்கினார்.

தேசிய சிந்தனைக் கழகத்தில் தமிழகப் பிரமுகர் வரிசையில் முன்நின்றவர். இவரது நேர்மைப் பண்பு அறிந்த ஈ.வெ.ரா. அவர்கள் திருச்சியில் ஒரு விழாக் குழுவிற்கு இவரை தலைவராக இருக்கச் செய்து நிதி திரட்டினார். அத்தகைய பண்புநலம் பொதிந்த நல்லறிஞரோடு எனக்கும் பழக்கம் வாய்த்தது. இவர் வழியாகவே அமரர், பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களைப் பற்றி அறிந்தேன். அவருடன் இனிய தொடர்பும் பெற்றேன். பேராசிரியர் இராதா அவர்களோடு எனது இணக்கம் நெருக்கமாயிற்று. பின்னர் இரண்டோர் ஆண்டுகளில் திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகத்திற்கு உரம் ஊட்டும் பெரியவராக மலருவார் என்று அப்போது எண்ணத் தோன்றவில்லை.

திருச்சியில் நான் ஓர் இல்லம் கட்டிக்கொண்டிருந்த நேரமிது என்பதால் திருச்சி செல்லும் காலை தவறாது கல்லுக்குழியும் நான் செல்லும் இடமாயிற்று.

பண்பாட்டுக் கழகம் கபிலர் விழா தொடங்கும் முன்னரே பண்பாட்டுக் கழக நிகழ்ச்சிகளில் உரையாற்ற நல்ல பண்பு நலம்மிக்க பேச்சாளர்களை எனக்கு அறிமுகம் செய்ய வேண்டினேன்.

பொன்னுக்கும் பொருளுக்கும் அதிகம் அவா கொள்ளாத நல்ல தகுதிகள் தன்னகத்தே கொண்ட பலரின் முகவரிகளை தந்து உதவினார் பேராசிரியர். அவர்களில் இன்றைக்கும் எளியேன் நினைவில் இருக்கும் சிலரை இவண் குறிப்பிடுவது சாலப் பொருத்தம் என்றே எண்ணி மகிழ்கிறேன். திரு. சோ. சத்தியசீலன், புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி, பேராசிரியர் தா.கு. சுப்பிரமணியன், பேராசிரியர் அ. அறிவொளி, பேராசிரியர் சோம. இளவரசு, புலவர் திருமதி தங்க அன்புவல்லி, கவிஞர் தமிழவேள் போன்றோர்.

பொதுவாக ஒரு கலைஞர், ஒரு பேச்சாளர், ஒரு தலைவர் பிறிதொருவரை அழையுங்கள் அவர் நன்றாகப் பணி செய்ய வல்லவர் என்று சக நண்பர்களை அடையாளம் காட்டுவது, பரிந்துரைப்பது போன்ற நயத்தகு நாகரிகங்களை காண்பது அரிது.

இதில் பேராசிரியர் எவரையும் வாழ்த்தும் குணமும் பகைவரையும் மதிக்கும் பண்பும் கொண்டவராக இருந்ததால் எல்லார்க்கும் இனியவராகத் திகழ்ந்தார். அவரது உரைவீச்சு மேடையை முழுவதுமாக ஆக்ரமிக்கும், உணர்ச்சித் ததும்பும் நேரங்களில் அவரது தலைமுடியும் வீறுகொள்ளும், கூட்டம் கலகலப்பில் மகிழ்ந்து போகும். அங்கே இலக்கியம் கொட்டிய ருத்ரசிவனாக காட்சி புரிவார். மேடையில் உரையில் இப்படி எனில், படைக்கும் விருந்தில் சுவைக்க வல்ல ரசிகமணியாகவே மாறிவிடுவார்.

ஒருமுறை பண்ருட்டி என்று நினைக்கிறேன். வைணவ மாநாட்டில் இவரது உரை குற்றாலச் சாரலை அழைத்து வந்ததுபோல இருந்தது.

அன்று புதுவைப் புலவரும் கம்பன் கழக செயலாளரு மான திரு. மு. அருணகிரி அவர்கள் வந்திருந்தார். உணவு

இடைவேளையில் பேராசிரியர், புலவர், நான் மூவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அப்போது, அன்றைக்கு மதிய உணவில் பரிமாறப்பட்ட புளியோதரையின் சுவை குறித்து கேட்கும் எவர்க்கும் நாக்கில் நீர் ஊறப் பேசினார். அந்த சுவைமிகுந்த புளியோதரையை உண்டு மகிழ்ந்த புலவர் அருணகிரி நிகழ்ச்சி அமைப்பாளரை அணுகி இன்னும் சிறிது (இல்லம் எடுத்துச் செல்ல) கட்டித்தர வேண்டினார். எனக்கோ பெரு வியப்பு, தான் உண்டதை இப்படியும் பிறர் மயங்கும் வண்ணம் சொல்லமுடியுமா என்று?

முதன்முதலாக திருக்கோவலூர் பண்பாட்டுக் கழகம் சார்பில் உரையாற்ற 1979ஆம் ஆண்டு வந்தார். அந்நாள் முதற்கொண்டு அவரது வாழ்நாள் இறுதி வரை பண்பாட்டுக் கழக நிகழ்ச்சிகளில் தவறாது கலந்து கொள்ளும் வாடிக்கையாளர் ஆனார்.

அவர் கணிதத்தில், பௌதிகத்தில் பட்டம் பயின்ற அவர், தமிழில் சொல்லேருழுவராக விளங்கியது இறைவனின் திருவருளே!

தென்னகத்தின் கேம்பிரிட்ஜ் என்று பெயர் பெற்றிருந்த கும்பகோணம் அரசுக் கல்லூரியில் பயின்ற அவர் அதே காவிரிக் கரையில் திருச்சி மாநகரில் தேசியக் கல்லூரியில் பெரியவர்கள் திரு. சாரநாதன், திரு. சந்தானம், திரு. பஞ்சாப கேசன் போன்றோர்க்கு உறுதுணையாக தம் பணியை மேற்கொண்டதும் இறைவனின் திருவுளப்பாங்கே!

ஒருமுறை கல்லுக்குழிக்கு அவரது இல்லம் சென்றிருந்தேன். காலை 11 மணி இருக்கும். நடுக் கூடத்தில் ஒரு காலை மடக்கிய நிலையில் ஒரு பெண்மையின் நளிணத்தோடு அரிவாள் மணையில் முருங்கைக்காயை சரியான அளவு விகிதத்தோடு நறுக்கிக் கொண்டிருந்தார்.

அவரது பின்புறத் தோற்றத்தில் தலைமுடி சற்றே சரிந்த நிலையில் (தலையில் குடுமி வைத்திருப்பார்) அவரைப் பார்க்கும் யாரும் ஆண்மகன் என்று சொல்லத் துணியார். அப்படி ஒரு தோற்றம்.

அப்போது நான் உணர்ந்தேன். இவர் உணவின் சுவையில் மகிழும் மனிதர் மட்டுமல்ல. அறுசுவையோடு கூடிய சமையல் கலையிலும் கைவரப்பெற்றவர் என்பதை.

இதைப்போன்றே விளையாட்டிலும் வல்லவர். பூப் பந்தாட்டம் ஆயினும் சரி, கைப்பந்து ஆனாலும் சரி சமர்த்தாக விளையாடும் பேராசிரியர்.

மற்றொரு முறை அவரது இல்லம் சென்று வர, இருக்கும் திருக்கோவலூர் நிகழ்ச்சியில் இராமகாதையில் இருந்து ஒரு தலைப்பினைத் தேர்வு செய்து தரவேண்டினேன்.

நொடிப்பொழுதில் 'நந்தா விளக்கனைய நாயகன்' என்று சொல்லிவிட்டு அந்த ஸ்ரீராமனின் அருங்குணங்களை கம்பநாட்டாழ்வார் விவரிக்கின்ற அழகை எனக்குப் பாடம் சொன்னார். சற்றேறக்குறைய ஒரு மணிநேரம் செவிமடுத்தேன். பலாச்சுளையை தேனில் தோய்த்து உண்ட ருசியைக் காட்டினும் இனிமையாக இருந்தது.

பேராசிரியர் சொல்லுவார் சாப்பாட்டில் மாங்கனியை எப்போது சாப்பிடவேண்டும் என்று அதுபோல தமிழ் அமுதத்தை அவரிடம் இருந்து கேட்டுப் பருகுவது எப்படி என்று அன்றைக்கு உணர்ந்தேன்.

ஒருமுறை அவர் என்னிடம் மனம் திறந்து பேசியபோது சொன்னார்: "தியாகராசன் நீங்கள் எனக்காக ஓர் உதவி செய்யவேண்டும். எனக்கு தற்போது சற்றுப் பணமுடை, யாரிடம் கேட்பேன், நீங்கள் தற்போது கொடுங்கள். பிறகு ஒரு தொடர்நிகழ்ச்சியை நான் தங்கள் ஊரில் நடத்தி அந்த தொகையை ஈடுசெய்து விடுகிறேன்" என்றார்.

அன்றைக்கு எல்லாம் ஆசிரியர்களின் ஊதியம் குடும்பத்தை நன்கு பராமரிக்கத் தகுந்ததாகவே இல்லை. ஆனால் இன்றைக்கு எண்ணிப் பார்க்கிறேன். பல்லாயிரம் பல்லாயிரம்! ஆயின் என்ன? நம் பேராசிரியர் இன்றைக்கு இருக்க இல்லையே! அவர் விரும்பிய தொகை தந்தேன். அவரும் சொல்லிவாறே திருக்கோவலூர் தொடர்நிகழ்ச்சி தந்து சமன் செய்தார்.

அந்தோ பரிதாபம். மனம் கவர்ந்த பேராசிரியர் இலக்கிய உலகில் முடிசூடிய உரைவேந்தராக திகழ்ந்த அவர் திருக்கோவலூர் வந்து மீண்ட ஓராண்டில் இயற்கை எய்தினார்.

அடுத்த ஆண்டு அவரது அன்பிற்கும், மதிப்பிற்கும் உரியவராக இருந்த அவரது இளவலாகவே இருந்த பேராசிரியர் சோ. சத்தியசீலன் அவர்களை அழைத்து தொடர்இலக்கிய நிகழ்ச்சியை நடத்தியது மட்டுமல்ல. முதன்முதலாக பேராசிரியர் இரா.இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களின் குடும்பநல நிதியாக சில ஆயிரங்களை பண்பாட்டுக் கழக சார்பில் தந்து அவரது நினைவைக் கண்ணீரால் நிரப்பினோம்.

பேராசிரியர் 'சோ. சத்தியசீலன் அவர்களும் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் குடும்பநல நிதிக்காக நாடெங்கும் சென்று நிதி திரட்டி அதை வங்கியில் வைப்பு (திரள்) நிதியாக்கினார். பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் விரும்பும் பல ஒழுகலாறுகளை தம்மகத்தே கொண்ட நல்ல பண்பாளர். உயர்நெறிச் செம்மல், செம்மாந்த பேச்சாளர்.

தமிழ் பருகும் வண்டினங்கள் சகோதரர் புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி போன்றவர்கள் இருக்கும் வரையிலும், தமிழ் ஆர்வலர்கள் வாழும் வரையிலும் பேராசிரியர் புகழ் வரையாது வளரும். ◇

‘ஈர்த்தென்னை ஆட்கொண்ட எந்தை’

இலங்கை ஜெயராஜ்

உயர்வுப்பாதையின் உன்னதப்பேறு,
 குரு வாய்த்தலும், குரு வாழ்த்துமேயாம்.
 இது வாழ்வனுபவ வார்த்தைகள்.
 ‘குரு சாட்ஷாத் பரப்பிரம்மா’ எனும் பிரயோகம்,
 எத்துணை அனுபவம் மிக்கவன் வாயிலிருந்து,
 பிறந்திருக்கும் என,
 அவன் எண்ணிப் பார்க்கிறான்,
 ‘அதனைச் சொன்னவனின் அடி பணிகிறது அவன்
 மனம்’
 இயந்திரமயப்பட்ட இன்றைய உலகத்தார்க்கு,
 குரு பக்தியின் உயர்வு புரியுமா?
 வேகம் பெற்ற விஞ்ஞானவிரிவின் கீழ்,
 மறைந்துபோன மகோன்னதங்களுள் அதுவும்
 ஒன்றாயிற்று.
 குற்றம் நீக்குபவன், இருள் போக்குபவன் என்பதான,
 ஆசிரியன், குரு எனும் வார்த்தைகளின்
 உயர்பொருள்கள்,
 இன்றைய அவவார்த்தைப் பிரயோகங்களுள் தொலைந்துபோயின
 குருபக்தி எனும் சொல் சிறிது காலத்தில்,
 நம் அகராதியிலிருந்து நீங்கிவிடும் போலத்தெரிகிறது.
 காரணம்,
 மேற்குலகைப் பின்பற்றி,
 ஆசிரியன் ஆசிரியனாய் இல்லாததும்,
 மாணவன் மாணவனாய் இல்லாததுமாம்.
 ஆசிரியர்த்தொண்டு இன்று தொழிலாயிற்று.
 அதனால் இழிவாயிற்று.
 ‘குரு இல்லா வித்தை பாழ்’ எனும்,
 மூதாட்டியின் முதுமொழியின் உண்மைக்கு,
 அறிவால் அழிவுறும் இன்றைய நம் உலகமே சாட்சி.
 நல்ல குரு வாய்ப்பது முன்னைத் தவப்பயன்,
 வாய்த்துவிட்டால்? அக்குருவின் அருளால்,
 கல்லும் கசிந்து கனியாகும்,
 அங்ஙனம் கசிந்து கனியாகிய,

ஒரு கல் சொல்லும்.
குருவின் கதை இது.

ஊஊஊஊ

அவன் ஒரு மூடன்
அப்படித்தான் அறிவுமிக்க அவனின் உறவுகள் சொல்லின,
அக்கூற்றில் உண்மையில்லாமலும் இல்லை.
கற்றோர் நிறைந்த அவன் குடும்பத்தில்,
அவன்தான் கடையன்,
பாடசாலை மதிப்பீட்டு அறிக்கைகளில்,
வகுப்பில் ஓகிருவரை மட்டுமே முந்தும் தகுதி(?) அவனுடையது.
அதுகூட அதிருஷ்டத்தால்தான்,
கல்வியில் பின்தங்கியவன்
விளையாட்டுகளில் ஈடுபாடு இல்லாதவன்,
குழப்படியும் செய்யத் தெரியாதவன்
பிற முயற்சிகளில் பூச்சியமானவன்,
இவையே அவனது தகுதிகள்,
இத்தகுதிகளால்,
இவன் வந்தானா? இல்லையா? என்பதுகூட,
அவன் வகுப்பறையில் எவருக்கும் தெரியாது,
செத்தாருள் வைக்கப்பட்டவனாய்' திரிந்தவன்,
எவ்விதத்திலும் இவன் உருப்படமாட்டான் என்பது,
இவனைத் தெரிந்த எல்லாரும் முடிவு.
அத்தகைய இவ் அசடனை,
ஒரு குருவின் சந்திப்பும் வாழ்த்தும்,
உலகளாவி உயரவும் புகழ்கொள்ளவும் செய்தன,
அவ்அற்புதம் நிகழ்ந்த அதிசயம் உரைக்கிறேன்.

ஊஊஊஊ

ஏதோ ஒரு பிறவித்தொடர்பாலோ?
அல்லது யாரோ ஒரு மூதாதையனின் பதிவாலோ?
அவனுள் ஒரு துமியளவான இலக்கியரசனை வித்து,
எங்கே விழுந்து கிடந்திருந்தது போலும்
அப்படித்தான் எண்ணத் தோன்றுகிறது
இல்லாவிட்டால்
வரமாய் வந்த அந்த வசந்தத்தின் வளத்தினை,
அவன் நுகர்ந்திருக்க முடியுமா?
நெல்லென ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அவனுள்,
மறைந்துகிடந்த அவ்வற்புத வித்தை,
கடல் கடந்த நின்ற அக்கருமேகம்,
வாஷித்து வாஞ்சையுடன் அணைத்து ஆளாக்கிய வரலாற்றை,

அற்புதம் என்பதன்றி வேறென்னென்று உரைப்பது?

ஊஊஊஊ

அப்போது அவன், வீட்டின் கடைப்பிள்ளை,
தந்தை வாங்கிவரும் சஞ்சிகைகளைத் தன்வயப்படுத்தி,
'வாசித்துக் காட்டினால்தான் தருவேன்' என,
மூத்த சகோதரர்களிடம்,
அச்சிறுவயதிலேயே பேரம் பேசினான்,
அவனை விட இரண்டே வயது மூத்த,
தமையன் அவன் கோரிக்கையை ஏற்று,
கட்டிலில் படுத்துக்கிடந்து வாசிக்க,
அருகிருந்து கேட்டதே அவனின் முதல் அறிவனுபவம்,
அப்போது 'கல்கி'யில்

இராமாயணத்தை இராஜாஜி எழுதிக்கொண்டிருந்தார்,
கருவிலிருந்து கதைகேட்ட பிரகலாதனாய்,
கட்டிலிலிருந்து கதை கேட்ட அவனுள்ளும்,
இராமாயணவித்து விழுந்தது போலும்,
வாசிப்பைக் கேட்டவன் பின் வாசிக்கவும் செய்தான்,
கல்லூரிவரை நட்பில்லாதிருந்த அவனுக்கு,
இலக்கியநூல்களே நண்பர்களாயின,
கல்லூரி நூலகம் கருவறையாயிற்று.

ஊஊஊஊ

அப்போதும் அவனை உலகம், அறிவிலி என்றே சொல்லிற்ற
பரீட்சைப் படிப்பில் அவன் என்றும் அறிவிலிதான்
இன்றும் அறிவிலிதான்,
உலகின் பரீட்சைத்தராசில்

அவன் அறிவுப்படிக்கல் பாரம் காட்டவில்லை,
அவன் தட்டு தாழாததால்,
தாழ்ந்தவனாய் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தான்,
பின்னாளில் ஒரு பேச்சாளானாய்ப் புகழ் பெறுவான் என்று,
அவன் கனவிலும் நினைத்ததில்லை.
நினையாயதற்கான காரணம் வலிமையாய் இருந்தது.
அவ்வனுபவத்தை இன்று அவன் சொன்னால் யாரும் நம்புவதில்லை.
அவன் மனதிலோ அவ்வனுபவம் இன்றும் பசுமையாய்ப் படிந்தபடி.

ஊஊஊஊ

அப்போது அவன் ஆறாந்தரம் படித்தான்
படிப்பு சிலாபம் எனும் ஊரில்,
தந்தையின் வேலை காரணமாய்ச் சென்று வாழ்ந்த ஊர்,
ஒரு நெய்தற் பிரதேசம்,
அவ்வூர், கல்வியறிவில் மிகத் தாழ்ந்திருந்தது.
அது ஒரு கிறிஸ்தவப் பாடசாலை

மாவட்ட அளவில் நடந்த ஒரு பேச்சுப்போட்டியில்,
தந்தையின் செல்வாக்கால் இவனையும் சேர்த்திருந்தனர்.
பாரதி பற்றிய ஒரு பேச்சு ஏலவே தயாரித்துத் தரப்பட்டிருந்தது.
போட்டி நடக்கும் தினம்,
நடுவர்கள் அழைக்க அழைக்க,
போட்டியில் கலந்துகொண்ட மாணவர்கள்,
தம் ஆற்றலை அற்புதமாய் அரங்கேற்றினர்.
இவன் பெயர் அழைக்கப்படுகிறது.
தயங்கித் தயங்கி மேடையேறுகிறான்.
நடுவர்களைப் பார்த்ததும்,
வயிற்றைப் பிசையுமாற்போல ஓர் உணர்வு,
‘ம்’ பேசலாம்’ நடுவிலிருந்து நடுவர் உரைக்க,
கால்கள் நிலைகொள்ளாமல் நடுங்கத் தொடங்கின.
முன் மேசையைக் கைகளால் இறுகப் பற்றிக்கொள்கிறான்.
பாரதி 1882 ஆம் ஆண்டு எட்டயபுரத்தில் பிறந்தான்.
முதல்வரி சொல்லி முடிக்குமுன் மூச்சையடைக்கிறது.
ஒரு வாரமாய்ப் பாடமாக்கிய அத்தனையும் மறந்துபோக,
போர்க்கள இராவணனாய் வெறுங்கையோடு நின்ற அவனை,
‘திரும்பச் சொல்லிப்பாரும்’ என்கிறார்,
கருணையுள்ள மற்றொரு நடுவர்
‘பாரதி 1882ஆம் ஆண்...’
இரண்டாம் முயற்சியில் முதலடியிலும் பாதி மறந்துபோகிறது.
அலமந்து நின்ற அவனை,
அனுதாபத்தோடு இறக்கி அனுப்பி வைக்கின்றனர் நடுவர்கள்,
இதுதான் அவனது முதற்பேச்சு அனுபவம்,
இவ்வனுபவம் பெற்றவன்,
பிற்காலத்தில் தான் ஒரு பேச்சாளனாய் வருவேன் என்று,
கனவுதானும் காண முடியுமா?
ஆசைக்கும் அளவுண்டன்றோ?
ஆனால் அவ் அளவைக் கடந்து?
கனவிலும் காணமுடியாத அத்தகுதியை,
அவன் பெற்றான்,
அவன் குருவருளால்,
அந்த அதிசயம் நடந்தது.
ஊஊஊஊ

அது அவன் எட்டாம் ஆண்டு படித்த நேரம்,
வளர்ந்துவிட்ட பிள்ளைகளின் கல்விக்காக,
தாயோடு பிள்ளைகளை
யாழ்ப்பாணம் அனுப்பியிருந்தார் தந்தையார்,
ஓராண்டு யாழ்ப்பாண வாசம்

மிகக் கஷ்டப்பட்டு அவனையும்,
 புகழ்பெற்ற யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரியில் இணைத்திருந்தார்கள்.
 கெட்டிக்கார மாணவர்கள் நிறைந்த கல்லூரி
 அங்கு மேலும் மடையனாய்க் கணிக்கப்பட்டுத் தனித்தான் அவன்,
 இரண்டாம் ஆண்டில்
 அவன் தாயின் கிராமத்தில் குடும்பம் குடியேறியது.
 சண்டிலிப்பாய் என்பது அக்கிராமத்தின் பெயர்,
 அது மாரியில் மட்டும் ஓடுகிற வழக்கை ஆறைத்
 தன்னுள் அடக்கிய மருதநிலப்பூமி
 வயலும் வயல் சார்ந்த இடமுமான அக்கிராமம் அவனை ஈர்த்தது.
 வயல் நடுவில் ஓர் ஐயனார் கோயில்,
 இவன் அவ்வூரின் குடியேறிய அன்றுதான்,
 களவுபோன ஐயனார் விக்கிரகம்,
 புதிதாய் வார்க்கப்பட்டு வந்து சேர்ந்தது,
 வினாடி நேரத்தில் ஐயனாரைப் பிடித்துப்போக,
 அன்றுதொட்டு ஐயனார் அவன் உறவானார்.
 பாடசாலை நேரம் தவிர்த்து,
 நாளெல்லாம் பைத்தியக்காரனாய் அங்கேயே படுத்துக்கிடப்பான்.
 ஐயனாருக்கு பூந்தோட்டம்
 ஐயனாருக்குப் பொங்கல்
 ஐயனாருக்குப் புளிக்காப்பு
 ஐயனாருக்குப் பூமாலை,
 ஐயனாருக்குப் பிடியரிசி
 இப்படி, ஐயனார் ஐயனார் ஐயனார் என்றே,
 வாழத் தொடங்கினான்.
 படிப்பில்லா அவனது பக்தி வீட்டில் மேலும் பகைவளர்க்க,
 அப்பகை ஒருநாள் தாயின் கோபமாய் வெடித்தது
 'எல்லாப்பெடியனும் படிச்சு நல்லா வர,
 நீ கோயில் கோயில் எண்டு திரியிறா,
 படிக்காமல் திரிஞ்சா ஐயனாரே சோறு போடுவார்?'
 தாயிடமிருந்து அடியோடு சேர்ந்து விழுந்த கேள்வி,
 அவனை அதிர்விக்க,
 அழுதபடி கோயிலுக்கு ஓடுகிறான்,
 'நீ சோறு போடுவியா? இல்லையா?
 என்னையும் மற்றவையள் மதிக்கும்படி செய்'
 ஆவேசமாய் ஐயப்பனை நோக்கி அவன் அகத்தால் ஓலமிட,
 அன்பனின் அழுகைகேட்டு ஐயப்பன் அருள் சுரந்தான்,
 அன்று மாலையே ஓர் அதிசயம் நிகழ்ந்தது!
 ன௩௩௩௩௩௩
 அப்போது தொலைக்காட்சி வராதநேரம்,

வானொலிதான் அனைவரதும் பொழுதுபோக்குக் கருவி
 கோயிலில் அழுது களைத்து வந்தவன்,
 சற்றுச் சோர்ந்து கிடந்துவிட்டு இரவு எட்டுமணி போல்,
 தனியே இருந்து வானொலியைப் போடுகிறான்.
 அன்று ஒரு செவ்வாய்க் கிழமை,
 திருச்சி வானொலி நிலைய ஒலிபரப்பு.
 'அங்கும் இங்கும்' என அதில் ஒரு நிகழ்ச்சி
 தமிழகத்தில் நடைபெறும் இலக்கியக் கூட்டமொன்றினை,
 தொகுத்து அரை மணித்தியாலம் தருவார்கள்.
 இவன் வானொலியைப் போட, அந்நிகழ்ச்சி ஒலிபரப்பாக்கியது,
 அற்புதமான ஒரு கரகரத்த குரல்
 அக்குரல் தந்த ஈர்ப்பால் மயங்குகிறான் அவன்.
 அது கண்ணனின் கீதோபதேசம் கேட்ட அர்ச்சுனனின் மயக்கம்
 வடிவமின்றி வந்த ஓர் ஒசையே
 குருவாய் அவனை ஈர்க்க, கிறு கிறுத்துப்போகிறான் அவன்,
 ஒசை ஒலியெல்லாம் ஆனாய் நீயே' என்ற
 அடியாரின் சிலிர்ப்பு அவன் உள்ளத்திலும்
 வடிவமே தெரியாமல், இவரே தன் குருவென,
 அவ்வோசைக்குரியவரை அவன் மனம் பற்றிக்கொள்கிறது
 என்ன அதிசயம்?
 அவன் மனத்துள் எந்த இராமாயணவித்து விழுந்து கிடந்ததோ?
 அதனையே அக்குரல் அன்று சொல்லத் தொடங்கியது.
 இராமாயணப்பாடல் ஒன்றின் நுணுக்கத்தை,
 நினைத்தும் பார்க்கமுடியாத புதிய கற்பனையோடு,
 அக்குரல் சொல்ல, மயங்கிப்போகிறான் அவன்,
 உரையின் முடிவில், அவ்வுரை ஆற்றியவர்,
 பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் என்று வானொலி அறிவிக்க,
 நீலகண்டம் எனும் பெயரால் திருநீலகண்டநாயனார்
 ஈர்க்கப்பட்டதுபோல்,
 அவனும் அப்பெயரையே பற்றிக் குருதரிசனம் பெறுகிறான்.

ஊஊஊஊ

அது 1970களின் ஆரம்பகாலம்
 அந்நிகழ்ச்சியின் பின்செவ்வாய் இரவு எட்டுமணி
 அவனது தவநேரமாயிற்ற.
 வானொலியை வைத்து உட்காருவான்.
 'அங்கும் இங்கும்' எனும் அந்நிகழ்ச்சி தொடங்கியதும்,
 வானொலி மறைந்து அவன் கண்களில் ஓர் இலக்கியமேடை
 மலரும்,
 அம்மேடையின் நடுவில் அவன் குருவாய் வரித்துக்கொண்ட,

வடிவந்தெரியாத பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன்,
 வெள்ளமாய்த் தமிழ் பொழிவார்,
 அவர் பேச்சின் ஒவ்வொரு விடயத்தையும்,
 ஒவ்வொரு சொல்லையும்
 ஏன் ஒவ்வோர் எழுத்தையும்கூட,
 அவன் தன் உயிர்வரை பதித்துக்கொள்வான்,
 அன்று அவன் பேசும் பாடல்,
 அன்றே அவனுக்கு மனனமாகிவிடும்,
 பாடல் மட்டுமா, அவர் சொல்லும் விதம்,
 சொல்லும் சொல் அத்தனையும்கூட,
 நிகழ்ச்சி தொடங்கியதும்,
 பேராசிரியரின் பெயரை வானொலி அறிவிக்காதா?
 அவரின் உரை வராதா? என அவன் படுப்பதற்றம்
 கருகமந்த தாயின் பதற்றம்
 அவர் பெயர் அறிவிக்கப்பட்டு உரை ஒலிபரப்பப்படும்போது,
 அவன் படும்ஆனந்தம்
 இறைதரிசனம் பெற்ற அடியவரின் ஆனந்தம்
 இவை அத்தனையும் சத்தியங்கள்
 இன்றைய தலைமுறைக்கு
 இவையெல்லாம் கற்பனைக் கதையாய்த் தெரியும்
 துரோணரை நினைந்து வில்வித்தை கற்ற,
 ஏகலைவனது கதையை அவன் படித்திருக்கிறான்,
 குருவின் நினைவே வித்தை தருமா?
 படிக்கும்போது வியந்திருக்கிறான்,
 அவன் வாழ்விலேயே அது வித்தை தந்தது
 வாராவாரம் ஓசைவடிவாய் குரு உட்புகுந்தார்,
 அவரின் வார்த்தை கேட்காத வாரங்களில்
 தலைவனின் முகம்காணத் தலைவியாய் வாடினான் அவன்,
 குருவின் வார்த்தைகையோடு இராமாயணமும் அவனுள் புகுந்தது
 தானும் ஒரு பேச்சாளனாய் ஆவது தெரியாமலே
 அவன் வளர்ந்துகொண்டிருந்தான்
 குருவின் குரல்கேட்டே மயங்கிய அவனுக்கு,
 அவர் வடிவங்காண ஆசை
 யாரிடம் கேட்பது? தெரியவில்லை
 தனக்குத் தெரிந்த ஓரிரு தமிழறிஞரிடம் கேட்டுப்பார்த்தான்.
 அவர்களுக்கு அப்பெயர் அறிமுகமாயிருக்கவில்லை
 அக்காலத்தில் தமிழகத்திலிருந்து இலங்கை வந்த,
 பேச்சாளர்களிடம் விசாரிப்பான்.
 அவரைத் தெரிந்தவர்கள்கூட விபரம் சொல்லவில்லை
 காரணம்,

அவர் வந்தால் தங்கள் வித்தை செல்லாதென்னும் பயம்
 பின்னர் அது தெரியவந்தது
 அவரை அறிய வேண்டும் என அவனுள் தாகம்
 அத்தாகம் அவனுள் தவமாய் வளர்ந்தது
 ஒரு நாள்,
 நூலகத்தில் அவன் எடுத்த கம்பகாவியநூலின் முகவுரையில்
 ஒரு பேரறிஞர் அவர் பெயரைக் குறிப்பிட்டிருந்தார்,
 இன்று அவனுக்கு அந்நூலினதும், அவ்வறிஞரதும்
 பெயர்கள் ஞாபகத்தில் இல்லை
 அப்பேரறிஞர்
 ராமாயணத்துள் இன்று ஊறித்திளைத்த அறிஞர் இருவரெனவும்,
 அவருள் மேடையிலும் ஆனந்த மழை பொழிபவர்
 திருச்சி நேஷனல் கல்லூரிப் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன்
 எனவும்,
 குறிப்பிட்டிருந்த செய்தி அவன் கண்ணிற்பட்டது
 மகிழ்ந்துபோனான்
 மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் ஓசையாய் மட்டும் தானறிந்திந்த,
 குருவின்ஊரும், தொழில் செய்த இடமும் தெரிந்ததே
 என்று அவன் பட்டமகிழ்ச்சியை
 இன்றைய இளைஞர்களுக்கு விளக்கம் செய்ய முடியுமா?
 வீண் முயற்சி, வேண்டாம் விட்டுவிடுவோம்.
ஊஊஊஊஊ
 இப்போதும் அவர் வடிவத் தெரியாநிலை
 அவனது தேடல்தவம் தொடர்ந்தது
 அத்தவத்தின் பயன், விரைவில் விளைந்தது,
 'ஆனந்தவிகடன்' சஞ்சிகையில்
 சென்னைக் கம்பன்விழாப் பற்றிய ஒரு தொகுப்பு
 அக்கட்டுரையில்
 'குடுமியோடு மேடையேறிய அப்பேராசிரியரின் வடிவங்கண்டு
 சலித்தவர்கள்,
 அவர் பேச்சைக்கேட்டு மயங்கிப்போனார்கள்' - என்று
 எழுதப்பட்டிருந்தது.
 அவனுக்கோ எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி
 குடுமி வைத்தவர் தன்குரு என்னும் செய்தி தெரிய,
 முதன்முதலாய் வடிவருபத்தில் அக்குடுமியே,
 குருவடிவாய் அவன் மனதில் பதிந்தது
 'அன்பால் நினைவாரது உள்ளக்கமலத்தின் கண்ணே,
 அவர் நினைந்த வடிவொடு விரைவில் சேருவன்' என,
 பரிமேலழகர் எழுதியது அவன் அனுபவமாகியது
 குருவின் எந்தவடிவை அவன் முதலில் தெரிந்துகொண்டானோ?

அந்த வடிவே அவன் வாழ்வில் அனைத்து அருளையும் செய்தது.
 மற்றவர்கள் நையாண்டி செய்யச்செய்ய அது பற்றிக் கவலைப்படாது
 பின்னாளில் அக்குருவை நினைந்து
 அவனும் குடுமி வைத்துக்கொண்டதுவும்,
 அக்குடுமியே அவனைப் பிழைகளிலிருந்து மீட்டெடுத்ததுவும்
 அதுவே பின்னாளில் அவன் தனித்த அடையாளமாய்
 ஆகிப்போனதுவும்
 அவன் பேச்சாளனாய்ப் பிரபலமான பிறகு
 தமிழகத்தில் அக்குடுமியே பேராசிரியரின் மாணவனாய்
 இவனை விளக்கம் செய்ததுவும்
 அவன் வாழ்க்கையில் நடந்த ஆச்சரியங்கள்.

ஊஊஊஊ

1980இல் குருவை நேரில் தரிசிக்கும் வாய்ப்புப் பெற்றான் அவன்
 மதுரையில் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு நடந்தநேரம்
 எத்தனையோ பாடுபட்டு இவனும், தன் நண்பர்களுடன் அங்கு
 சென்றான்
 அவன் அங்கு சென்றதும் அவனைப்புகழ் சூழ்ந்ததும்
 தனிக்கதைகள்
 அப்பெரிய மாநாட்டில் உரையாற்றி
 அப்போதைய தமிழக முதல்வர் எம்.ஜி. இராமச்சந்திரனிடம்
 பாராட்டுப்பெறும் அதிர்ஷ்டமும் அவனுக்குக் கிடைத்தன.
 மற்றவர்கள், அவனுக்குக் கிடைத்த பெருமை கண்டு வியந்துநிற்க,
 அவன் மனமோ அப்பெருங் கூட்டத்தில் தன்குருவைத் தேடியது.
 அறிஞர்களால் மதுரை நிரம்பிக்கிடந்த நேரமது
 ஆனாலும் அங்கு அவன் குரு வரவில்லை
 நண்பர்களோடு குருவைக் காணலாம் எனும் விருப்பில் திருச்சி
 சென்றான்.

அவர் முகவரியும் இவனிடமில்லை
 எங்கு கேட்பது? யாரிடம் கேட்பது? ஒன்றும் புரியாத நிலை
 அன்றுகாலை திருவாணைக்கா தரிசனம்
 குருவின் காட்சிக்காய் மனமுருகி வேண்டினான் அவன்
 கோயிலால் திரும்பும்போது வழியில் ஒரு சிறு பள்ளிக்கூடம்
 வாசலில் ஒரு கரும்பலகையில் குருவின் பெயர்கண்டு சிலிர்த்தான்
 மாலையில் அங்கு அவர் உரையாற்றப்போவதாய் அப்பலகை
 சொல்லிற்று.

ஊஊஊஊ

அன்று பகல் முழுவதும் அவன் பட்டரபரப்புக்கண்டு

விடலைப் பருவத்தின் விளிம்பில் நின்ற,
 அவனின் நண்பர்கள் வியந்தனர்
 நடிகைகளின் மாற்பும், தொடையும் தேடி மயங்கிய அவர்கட்கு
 ஒரு குடுமி மனிதனைத் தேடும் இவன் செய்கை
 அவனைப் பைத்தியமாய் உணர்த்த,
 அப்படி அவரில் என்னதான் கண்டு மயங்குகிறான் இவன் என்று
 அவர்களுக்கு ஆச்சரியம்
 அவ் ஆச்சரியம் தீர சினிமா பார்க்கும் திட்டத்தைக் கைவிட்டு
 அவனோடு வந்தார்கள்.

ஐஐஐஐஐஐ

அவர்கள் போகும்போது கூட்டம் தொடங்கிவிட்டது
 தன்குருவின் குடுமி அடையாளத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு
 அவரை அவன் கண்கள் தேடின
 சோதனை தொடர்ந்தது
 மேடையில் இருவர் குடுமியுடன்
 ஒருவர் அலங்காரபூஷிதராய் அமர்ந்திருந்தார்
 அவர்தான் தன்குருவென்று நினைந்து,
 வைத்தகண் வாங்காமல் பார்த்திருந்த அவனுக்கு,
 பெயர் அழைக்கப்பட்டு அவர் எழுந்தபோது,
 அவர் தன் குருவில்லை எனும் உண்மை தெரிந்தது.
 இப்பொழுது உண்மை தெரிந்துவிட்ட நிலை.
 பத்தாண்டுப் பசியோடு அருகிருந்த மற்றைக் குடுமித்தேவரை
 அவன் பார்க்கிறான்.

கண்ணப்பனின் காதல் அவன் கண்களில்

நாலுமுழ வேட்டி

கால்வாசிக்கை மடிக்கப்பட்ட நிலையில் மண்ணிறத்தில் நஷனல்

தோளில் சாதாரண துண்டு

கண்களில் அறிவொளி

முதல் முதலாய் குருதரிசனம் நிகழ

அவன் தன்னை மறந்தான், தன்நாமங்கெட்டான்

தலைப்பட்டான் அக்குருவின் தாளே.

ஐஐஐஐஐஐ

கூட்டத்தில், கடைசியாய் அவன் குரு பேசினார்

அவர் காலத்தில் தமிழகத்தில் அதுதான் வழக்கம்

இலக்கியக் கூட்டங்களின் இறுதிப் பேச்சாளர் அவரே!

அவர் பேசிய பின்பு வேறு பேச்சுச் செல்லுமா?

உண்மை உணர்ந்திருந்தனர் கூட்ட ஒழுக்காளர்

அன்று திருவாசகத் தலைப்பு

வெள்ளமாய்க் கொட்டிய அத்தமிழ் மழையில்

அவன் நனைந்ததல்ல ஆச்சரியம்
 சினிமாவும் நடிகைகளும் மனம் நிரம்ப வந்த நண்பர்கள்
 தம்மை மறந்தார்கள்
 அவர்பேசி முடிய அவனும் நண்பர்களும் அவரை அணுகி
 பாதம் பணிந்தனர்
 ‘ஓட்டோகிராபில் கையெழுத்துக்கேட்க
 கூடிநின்ற கூட்டத்தின் மத்தியில்
 அவனை அவர் கண்கள் சந்திக்கின்றன
 பத்தாண்டுத் தவத்தின் பயன்பெற்ற பரவசத்தில் அவன்
 எத்தனையோ பேச நினைத்தவன் பேச்சற்று நிற்கிறான்
 அம்மௌனமே அவனுக்கு மகிழ்ச்சி தந்தது
 அவன் ஏக்கமிகு எண்ண அலைகள்,
 அவரையும் தொட்டனபோலும்
 ‘ஓட்டோகிராபில்’ வாழ்த்து எழுதாமல்
 முகவரி எழுதி, “நாளை வீடு வாருங்கள்” என்று விடை பெறுகிறார்.
 அப்போது இந்தியாவுக்கு கப்பலில் போகலாம்
 ‘டிக் கெட் செலவு 180 ரூபாய்
 தலைமன்னாரிலிருந்து இராமேஸ்வரம் பயணமாகி,
 அங்கிருந்து ரயிலில் திருச்சி செல்லவேண்டும்
 ரயிலில் மட்டுந்தான் திருச்சி செல்லலாம்
 அப்போதைய பாம்பன்பாலத்தில் ரயில் மட்டுமே சென்று வந்தது
 அதுபோலவே திருச்சியிலிருந்து இராமேஸ்வரம் வந்து
 கப்பலேறவேண்டும்
 குருவை இரவு சந்தித்த அன்று சாமத்தில் அவர்கள் ரயில்
 ஏறியாகவேண்டும்
 குருவின் முகவரியம் அழைப்பும் கிடைத்தும்
 அவரை நேரில் சென்று காணமுடியாத அபாக்கியம்
 வருந்தியபடி இலங்கை வந்தான்

அப்போது அவனும் நண்பர்களும் சேர்ந்து
 அகில இலங்கைக் கம்பன்கழகம் என்றவொரு அமைப்பை
 ஆரம்பித்திருந்தனர்
 சிறுசிறு விழாக்கள் அக்கழகத்தின் சார்பால் நடத்தப்பட்டன.
 பேராசிரியரை விழாவுக்கு அழைத்தாலென்ன?
 ஓர் இந்தியப் பேராசிரியரை அழைத்து
 விழா நடத்தும் எந்தத்தகுதியும் இல்லாதிருந்த நேரம்
 அது பற்றி அவன் கவலைப்படவில்லை
 ‘எங்கள் விழாவில் கலந்துகொள்வீர்களா?’
 ஆசைபற்றிக் குருவிற்குக் கடிதத்தால் அழைப்பு விடுத்தான்
 உண்மை அன்பும் ஆர்வமும் அனைத்தையும் சாதிக்கவல்லன

‘எண்ணியர் திண்ணியராகப்பெரின் எண்ணிய
 எண்ணி யாங்கு எய்துவர்’ என்று
 வள்ளுவன் சும்மா ஒன்றும் சொல்லவில்லை
 அத்தனையும் சத்தியவார்த்தைகள்
 அச்சத்தியத்தை அவன் சந்தித்தான்
 ஒரு வாரத்தில் பேராசிரியரிடமிருந்து பதில்கடிதம் வந்தது
 தன் வருகைத் தினங்களையும் தலைப்புகளையும் அறிவித்திருந்தார்
 திக்குமுக்காடிப் போனான் அவன்- காரணம் இரண்டு
 ஒன்று பேராசிரியரின் பதில் கண்ட மகிழ்ச்சி
 மற்றையது அவரை வருவித்து விழாநடத்த என்னவழி? எனும்
 திகைப்பு
 ஆனாலும் மகிழ்ச்சியே மேலோங்கியது
 குரு வருகைக்காய்க் காத்துகிடந்தான்.
 ஆனால், அதன் முன்னரே குருவைச் சந்திக்கும் வாய்ப்புக்
 கிடைத்தது.

ஐஐஐஐஐஐ

தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் தன்மனம் பதிந்திருந்த
 மற்றைய பெரியவரான கம்பனடிப்பொடியைச் சந்தித்திருந்தான்,
 அச்சந்திப்பின் சுவாரசியம் பிரித்துச்சொல்லப்பட வேண்டியது
 ஆனால் இக்கட்டுரையில் மற்றொன்று விரித்ததாய் ஆகும் என,
 விரிவஞ்சி விடுகிறான்.
 மிக இளைஞர்களான இவர்கள் கம்பன் பணியாற்றுவதறிந்து
 கம்பனடிப்பொடிக்கு எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி
 இவர்களின் முகவரி வாங்கிக்கொண்டார்
 பேராசிரியரின் வருகைநோக்கி இவன் காத்திருந்தவேளையில்,
 காரைக்குடி கம்பன்விழாவுக்கான அழைப்பு வந்தது.
 கம்பனடிப்பொடி அன்போடு அனுப்பிய அழைப்பு
 இந்தியா செல்லும் வசதி எதுவுமில்லாத நிலை
 தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டுக்காய் சென்று வந்த கடனையே,
 அடைக்கமுடியாத நிலையில் அவன்,
 ஆனாலும் ஆசைவிடவில்லை.
 என்னென்னவோ கணக்குகள் போட்டு,
 வெல்லலாம் என, தன்னைத்தான் ஏமாற்றி
 தன் நண்பன் குமாரதாசனுடன் மீண்டும் இந்தியா பயணமானான்
 காரைக்குடியில் உறையாற்ற வந்திருந்த
 குருவைக் காணும் வாய்ப்புப்பெற்றான்
 அடைகாத்த அன்பு முட்டை அன்று உறவுக்குஞ்சை பொரித்தது.
 ஒரே நாளில் குருவோடு ஒட்டிக்கொண்டான்.

ஐஐஐஐஐஐ

அதிஷ்டவசமாய் காரைக்குடி மேடையில் உரையாற்றும்
வாய்ப்புக்கிட்டியது

பேச வேண்டியவர் வராமற்போக, 'நீ பேச' என்ற
கம்பனடிப்பொடியின் உத்தரவால்,
அவன் பெற்ற மகிழ்ச்சியை வார்த்தைகளுக்குள்ளடக்க முடியுமா?
அந்த மேடையில் அவன் பேச,
சபையில் அவன் குருவும், கம்பனடிப்பொடியும் உட்கார்ந்து
கேட்டனர்

அன்றே இறந்திருந்தாலும் அவன் மகிழ்ந்திருப்பான்.

கனவிலும் நினையாத பேறு.

மேடையேறிய அவன் சபையைச் சாட்சியாய் வைத்து
தன்மனம் நிறைந்த அவ்விருவர் தம் திருவடிகளையும் வேண்டிக்
கேட்டான்

மிகக்கஷ்டப்பட்டுக் கம்பனடிப்பொடியிடம் திருவடிகளை
வாங்கியபின்

தன் குருவின் திருவடிகளை வேண்ட

'போடா அதெல்லாம் வேணாம், என்னோட திருச்சிக்குவா
எங்க ஆத்தில் இரண்டு செருப்பிருக்கு அதை வந்து நீயும் கும்பிடு',
தன்னோடு அவனை அழைத்துப்போனார்

ஒரேநாளில் அவர்கள் வீடும், அவனைப் பிள்ளையாய்

அணைத்துக்கொண்டது

அவர்கள் பிராமணர்கள்

ஆனாலும் அவனை அந்தவீடு பிள்ளையாய் ஏற்றது

அவர் வீட்டிலிருந்த காஞ்சிப்பெரியவரின் திருவடியைக் குரு
வணங்கச்செய்தார்

ஆனாலும் உங்கள் திருவடிகள் வேண்டும் என,
உறுதியாய் நின்று அவற்றை அவன் பெற்றுக் கொண்டான்.

அதன்பின் குருவினுடனான அவன் தொடர்பு நீண்டது

நெருங்க நெருங்க அவரின் பெருமை தெரிந்தது

பாரதிக்கு நிகரான ஒரு பிராமணர்,

அன்பும் அறிவுமே அவரிடம் நிறைந்து கிடந்தன

எத்தனை அனுபவங்கள்

ஓரிரண்டைச் சொல்ல நினைக்கிறான்.

ஐஐஐஐஐஐஐஐ

காரைக்குடி நிறைவுநாள் விழா

நாட்டரசன் கோட்டை கம்பன் சமாதியில் நடைபெறுகிறது

குருவின் நிறைவுப்பேச்சு

மக்கள் மண் மறந்தார்கள்

வியர்த்துவழிய வெளியில் வந்து ஒரு 'காரில்' சாய்ந்து நிற்கார்.

காலில் விழுபவர்களும், கண்ணில் ஒற்றுபவர்களுமாக,

அவரைச் சூழ்ந்து பெருங்கூட்டம்
 குருவின் பெருமைகண்டு அவனுக்குள் ஆனந்தசாகரம்
 கூட்டம் குறைந்ததும் மெல்ல அணுகுகிறான்.
 ஐயா! என்னை உங்களுடனேயே வைத்துக்கொள்ளுங்கள்
 உங்கள் வீட்டில் ஒரு வேலைக்காரனாக வேண்டுமானாலும்
 இருந்துகொள்கிறேன்.
 தயங்கித் தயங்கி அவன் கேட்க,
 கண்களில் அருள் பொங்குகிறது.
 அவன் கைபிடித்து அருகிழுக்கிறார்
 தோளிற் கைபோட்டுத் தன்னோடு நெருக்கிக் கொள்கிறார்.
 தழுதழுத்த குரலில் பேசத்தொடங்குகிறார்
 வேணாம்தா நானும் மனுஷன்தான்
 ரொம்பக்கிட்டக்க வந்தா எம் பலவீனமெல்லாம் தெரிஞ்சுபோம்
 என்மேல வச்சிருக்கிற மதிப்புக் கொறைஞ்சிடும்.
 நீ அங்கேயே இருந்துக்க”
 துளியும் போலித்தனமின்றி மிகப்பெரும் யதார்த்தத்தை
 தன்கௌரவம் பார்க்காது சீடனுக்குணர்த்திய அக்குருவின்மேல்
 அவனுக்கு மேலும் மதிப்பு உயர்கிறது.

ஊஊஊஊ

அதே நாட்டரசன் கோட்டைவிழாவில் மற்றொருமுறை
 குரு உரையாற்றுகிறார்
 சூழ பேரறிஞர் பலர் குழுமியிருக்கின்றனர்
 அவர்களுள் இராமராஜன் என்ற நாமமிட்ட ஒரு வைஷ்ணவர்
 தமிழ்க்கடல் என்பது அவரின் பட்டம்
 தமிழ் கேட்டதும் தன்னை மறப்பார்
 பேராசிரியர் இராமனைப் பரம்பொருளாய் விரிக்கும் ஒரு பாடலை
 எடுத்து
 அணுவணுவாய் இரசித்துச் சொல்லத்தொடங்குகிறார்
 சபை வாய்பிளந்து கேட்கிறது
 வைஷ்ணவருக்கோ ஆனந்தம் தாழவில்லை
 சபாஷ்! பலே! கோவிந்தா கோவிந்தா!! என,
 பலவிதமாய் அவர்பேச்சை அங்கீகரித்து ஆனந்திக்கிறார்.
 அவர் கண்களில் ஆனந்தவார்ஷம்
 பேச்சு உச்சநிலையடைகிறது
 வைஷ்ணவர் தன்னை மறந்தநிலையில்
 பாடலைச்சொல்லி முடித்த பேராசிரியர்
 அவ் வைஷ்ணவரைப்பார்த்து
 “இந்தப்பாடலை பிற்சேர்க்கையில் போட்டுட்டாங்கள் சார்” என்றார்.
 அப்போதுதான் சென்னை கம்பன்கழகம் இராமாயணத்தைப்

பதிப்பித்திருந்தது

பதிப்புக்குழுவினருந்த கம்பனடிப்பொடி, நீதிபதி இஸ்மாயில்
முதலியோர் சூழ்விருக்கின்றனர்

பேராசிரியரின் பேச்சில் தன்னை மறந்திருந்த தமிழ்க்கடல்
“பிற்சேர்க்கையில் பாடலைப் போட்டுட்டாங்கள் சார்” என்று
சொன்னதும்.

தன் இரண்டு கைகளையும் வானம்நோக்கித் தூக்கி
“பாபிகள் பாபிகள் நரகத்திற்குப் போவார்கள்” என்று
சத்தம்போட்டுச் சபித்தார்

அந்தப் பேரறிஞரைச் சூழல் மறக்கச்செய்த
தன்குருவின் உரையின் வலிமைகண்டு
அன்று அவன் உறைந்துபோனான்.

ஊஊஊஊ

அவன் குருவின் துணைவியார்

அவர் இலங்கை வரும்போதெல்லாம்

அவனுக்குப் பிடித்த உணவுப் பண்டங்களைச் செய்து
கொடுத்தனுப்புவார்

கப்பலிலிருந்து இறங்கும்போது சிரித்துக்கொண்டே

“உங்கம்மா உனக்குப் புளிசாதம் பண்ணிக்கொடுத்தாடா
பாவம் கப்பல் ஆபீஸருங்க ரொம்பநாளா நல்ல சாப்பாடில்லாம
தவிச்சிட்டிருந்தாங்க

அதை அவங்ககிட்டக் குடுத்திட்டன்

நீ ஒன்றும் கவலைப்படாதே

நான் உனக்குப் பண்ணிப்போடுறேன்” என்பார்

அதுபோலவே இங்கிருந்து அவர் புறப்படும்போது

அவர்கள் வீட்டிலுள்ளவர்களுக்கு

அவனால் முடிந்தவற்றை வாங்கிக்கொடுத்து விடுவான்

அடுத்தமுறை அவன், அவர்கள் வீடு செல்லும்போது

அவன் கொடுத்தபொருள் ஒன்றும் வீடு செல்லாதது தெரியவரும்

கப்பல் வேலைக்காரர்களிலிருந்து ரயில் ஊழியர்கள் வரை

அத்தனைபேர்களிடமும் அப்பொருள்கள் சேர்ந்திருக்கும்

‘என்பும் பிறர்க்குரிய அன்பர்’

அவர் இறக்கும்போது

குடும்பத்திற்குச் சொந்தமாக ஒருவீடு கூட இருக்கவில்லை

ஊஊஊஊ

அப்போது அவன் ஒரு சிறு அறையை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தான்
எந்த வசதியுமில்லாத ஒரு அறை

ஒரு கோழிக்கூட்டின் ஊடாகத்தான் கழிவறைக்குச்
செல்லவேண்டும்

அத்தனை வசதி குறைந்தது
 இருந்தும் அந்த அறையில் அவனோடும் அவன் நண்பர்களோடும்
 தான்

அவர் தங்கினார்

இருந்த ஒரே கட்டிலில் அவர் படுத்திருக்க

அவனும் அவன் நண்பர்களும் அக்கட்டிலைச் சூழ்ந்து நிலத்திற்
 கிடப்பார்கள்

விடிந்ததும் ஒருவன் கிணற்றில் நீர் அள்ளிக்கொடுப்பான்

ஒருவன் பேராசிரியரின் உடை தோய்ப்பான்

அவன் பேராசிரியருக்கேற்றபடி காப்பி தயாரிப்பான்

ஒற்றையறைக் குடித்தனம்

பேராசிரியரின் உரை கேட்டதும்

செல்வர்கள், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், பிரமுகர்கள்,

கல்விமான்கள் என

அத்தனைபேரும் பேராசிரியரைத் தங்கள் வீட்டுக்கு வரும்படி

இரந்துநின்றனர்

அத்தனைபேர் கோரிக்கைகளையும் நிராகரித்தார்

“இந்தப் பசங்களோட இருப்பதுதான் எனக்குச் சந்தோஷம்”

வசதிகளைத் துறந்து அன்பை மட்டுமே தேடிய முனிவன்

குருவின் அவ்வன்பு கண்டு கரைந்துபோனான் அவன்

அதே அறையில் ஒருநாள் காலைப்பொழுது

வெந்நீர் வைத்துப் பேராசிரியருக்கு

குளிக்கக்கொடுத்த பின்பு

அவருக்கான சமையலை

அவசர அவசரமாக அவன் செய்துகொண்டிருக்கிறான்

குளித்து முடித்து வந்த பேராசிரியர் அவனைப் பார்த்து

“டேய் ஒம் வேட்டியும் அழுக்காயிருந்திச்சு நானே தோய்ச்சுட்டேன்”

என்கிறார்

விக்கித்துப்போனான் அவன்

பேராசிரியரின் தோளில் அவனது தோய்த்த வேட்டி

பேராசிரியர் வந்துவிட்டால் அவன் தன்னை மறந்துபோவான்

தன்னையே மறப்பவன் உடையை நினைப்பானா?

தன்னை மறந்த அவனது நிலையைத் தெரிந்து

தாயன்போடு அத்தெய்வம் அவன் வேட்டியையும் தோய்த்து

தோளில் சுமந்து வருகிறது

விம்மி அழுதுவிட்டான் அவன்

எத்தகைய ஒரு குரு

ஏழை மாணவனின் உடை தோய்த்த அந்தணன்

‘அறவாழி அந்தணன்’

ஊஊஊஊ

இலங்கைக்கான முதற்பயணம் முடித்து அவர் தாயகம் திரும்புகிறார்
தலைமன்னாரில் அவனும், அவன் நண்பர்களும்
அவரைப் பயணம் அனுப்ப வந்திருக்கிறார்கள்
அந்தப்பிரிவு வாழ்நாளில் அவனால் மறக்க முடியாத பிரிவு
சினிமாவும், பெண்களும், சிரிப்பும், கூத்துமாயிருக்கும்
அவன் இளம் நண்பர்கள் விம்மி விம்மி அழுகிறார்கள்
அவனுக்கோ எல்லையற்ற ஆச்சரியம்
இவர்களா அழுகிறார்கள்?
இவர்கள் முகம்வாடிக்கூட அவன் பார்த்ததில்லையே
இலக்கியத்தின் பக்கம் தலைவைத்தும் படுக்காதவர்கள்
அத்தனைபேரையும் அவர் கவர்ந்து நிற்கிறார்
கண்ணீர்விட்டுக் கதறும் அளவுக்கு
வார்த்தையேதும் பேசாது கலங்கிய கண்களோடு
திடீரெனக் கப்பல் ஏறிவிடுகிறார்
திரும்பும்போது எந்நேரமும் இன்பத்துறையில் எளியனான
கிரி என்னும் அவன் நண்பன் சொன்னது
இப்போதும் அவனுக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கிறது
'மச்சான் இந்த அஞ்சாறு நாளா காமங்கூட வரேலடாப்பா',
'இளையோரையும் ஈர்த்த ஏந்தல்'

ஊஊஊஊ

அவர் மூன்றாம்முறை வந்தபோது
அவனும் அவன் நண்பர்களும்
கொழும்பிலும் ஒரு விழா ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள்
சிந்தாமணிப் பத்திரிகை ஆசிரியர் ஆதரவு செய்தார்
ஒரு குழுவாக யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கம்பன்கழகம் முழுவதும்
கொழும்புக்கு பயணித்தது
பேராசிரியருக்கு இராமகிருஷ்ணமிஷனில் தங்க ஒழுங்கு
மற்றவர்களுக்கு வேறொரு வசதிசெய்த இடத்தில் இருப்பிடம்,
கொழும்பில் இறங்கியதும் பேராசிரியருக்கு இவ்விட வேற்றுமை
சொல்லப்பட்டது
அன்றுதான் அவரின் கோபத்தை அவன் முதன்முதலில் பார்த்தான்
“டேய் கம்பன்கழகம் ஒரு குடும்பம்
அதில் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் வேற்றுமை இருக்கக்கூடாது தெரிஞ்
சுக்கோ
நானும் ஒங்ககூடவே தங்கிறேன்.”
கொசுக்கடியில் அவர்களோடு தங்கிய
அம் மாமனிதரின் பெருமையை என்னவென்பது?

கொழும்பிலிருந்தபோது கடையில் தான் சாப்பாடு
 வெங்காயம், பூடு உண்ணாதவர் அவர்
 வந்த 'பார்சல் சாப்பாட்டிலோ
 பூடும், வெங்காயமும் இல்லாதிருக்காது
 அவனைச் நோகச் செய்யாது
 எல்லோருக்குமான அந்தப் 'பார்சலை' தானும் எடுத்து
 கறிகள் படாத தனிச்சோற்றை அள்ளி வெறும்பால்விட்டு
 நான்குநாள் சோறுண்ட அந்தப் பெருந்தன்மையை என்னவென்பது?

ஊஊஊஊ

அப்போது அமைச்சராகவிருந்த இராஜதுரை
 கொழும்பு விழாவில் அவர் பேச்சில் மயங்கி
 நிறைவுநாளில் பேராசிரியருக்கு விருந்தளிக்கிறார்
 அடுத்தடுத்த மாதத்தில் அவர் நடாத்தவிருந்த
 இந்துமகாநாட்டுக்குப் பேராசிரியரையும் அழைக்கிறார்
 பணம், விமானடிக்கெட் இன்னும் என்னென்னவோ சலுகைகள்
 அவரால் அறிவிக்கப்படுகின்றது
 சிறிது மௌனம் காத்த பேராசிரியர்
 "வேணாங்க

இன்னொருமுறைக்கு இந்தப்பசங்ககிட்ட வற்றேது பாக்கலாம்,"
 ஒரே வசனத்தில் அமைச்சரின் கோரிக்கை நிராகரிக்கப்படுகிறது
 அமைச்சர் பரிசாகக்கொடுத்த வெள்ளித்தட்டத்தையும்

விருந்து முடிந்ததும்,

"டேய் இது ஒனக்கு", என்று

அவன் கையில் திணித்து நடைபோடும்
 குருவின் திமிர் அவனுக்கு நிரம்பப் பிடித்தது

மேடையில் பெருமையாய்ச் சொல்லுவார்

அவரும் ஒரு சிறந்த பேச்சாளர்

தமிழுலகில் மிகப்புகழ் பெற்ற ஒருவர்

யாழ்ப்பாணம் அடிக்கடி வந்து போகிறவர்

முதல்தரமாய் இவன் குரு

யாழ்ப்பாணம் வந்து சென்ற பின்பு

வேறொரு பேச்சுக்காக அவரின் குரு யாழ் வந்திருந்தார்

அவர் வந்தால் ஒரு பிராமணர் வீட்டில் தான் தங்குவார்

அவரின் குருவின் குரு என்ற காரணத்தால்

ஒரு பெரியவரோடு அவரைச் சந்திக்கச் சென்றிருந்தான்

அந்த வீட்டின் கூடம்

பலரும் அவ்விருரைச் சூழ்ந்திருந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்

இவனை அழைத்துச் சென்ற பெரியவர்,

'உங்கள் மாணவரின் மாணவன்' என்று அறிமுகப்படுத்தியதோடு

நில்லாமல்

‘உங்க மாணவர் ரொம்ப அற்புதமாய்ப்பேசினார்’ என்று

இவன் குருவைப் புகழ்

இவன் குருவின் குருவிற்கு அது அவ்வளவாய்ப் பிடிக்கவில்லை

அழைத்துச்சென்றவர் மீண்டும் அதே செய்தியைச்சொல்ல

அவர் “ஆமா ஆமா இராதாகிருஷ்ணனா?

அவன் நல்லா கத்துவான்

அவனுக்கு ஒரு மாணவன் இருக்கான்

சத்தியசீலன்னு பேரு, அவன் நான் கத்தியசீலன்னுதான்

கூப்பிடுவேன்”

சிலேடையில் பெயற்பெற்ற அவர் சொல்ல

கூடியிருந்த கூட்டம் சிரித்தது

தன்குருவை நிந்தித்த

அவனால்

மதிக்கப்பட்ட அப்பெரியவர் அன்று அவன் மனத்திலிருந்து வீழ்ந்தார்

சிலகாலம் சென்று அவனின் குரு மீண்டும் யாழ் வந்தார்.

அவனுக்கோ எப்படியும் அவரின் குரு சொன்னதை

அவரிடம் சொல்லிடவேண்டும் என்னும் உந்துதல்

ஆனால் அதை அவர் எப்படி எடுப்பாரோ? என்ற பயம்

குருவைக் குறைசொல்வது அவருக்குப் பிடிக்குமா?

தயங்கித் தயங்கி ‘உங்களின் குரு வந்தார்...” என்று

தொடங்குவான்

ஆனால் விடயத்தை சொல்லமுடியாது தயங்கி விட்டுவிடுவான்

இப்படியே இரண்டு மூன்று முயற்சிகள்

நாலாந்தரம் இவன் இழுத்துத் தொடங்க

“டேய் அவர் என்னை குறையா சொன்னாராடா? அதுக்கேன் நீ

கவலைப்படுற?

பெரியவங்க என்ன சொன்னாலும் அதை ஏத்துக்கவேண்டியதுதான்

போ போ ஒன் வேலையைப் பாரு” என்று

பெருந்தன்மையாய் அவ்விடயத்தைத் தாண்டினார்

அவனுக்கு மகிழ்ச்சியும் ஆச்சரியமும்

தன் மனதை குரு படித்துவிட்டதில் மகிழ்ச்சி

அவர் பெருந்தன்மை கண்டு ஆச்சரியம்

நெகிழ்ந்தான்.

ஊஊஊஊஊ

கம்பன்கழக ஆசிரியர்களுள் ஒருவர் இருந்தார்

அன்புள்ளம் கொண்டவர் ஆனால் ரோஷக்காரர்

அவரும் அவனைப் பிள்ளையாய் நேசிப்பவர்

ஒருமுறை நிகழ்ச்சி நிரலில் தன்னைத் தக்கபடி போடவில்லை என்று

அவருக்குக்
கோபம்

முதல்நாள் அவன் குருநாதர் பேசிமுடிந்து வந்ததும்
“எங்கடா அவரைக் காணல” என்று
ஒரு குடும்பத்தலைவனாய் அக்கறையாய்க் கேட்கிறார்
அவன் விடயத்தைச் சொன்னதும்,
“ஓகோ அப்படியா? காலையில் காருக்குச் சொல்லு,
நாங்க அவரைப்பாத்திட்டு வந்திடலாம்” உத்தரவு பிறக்கிறது
அடுத்த நாள் எல்லோருமாக அவ்ஆசிரியர் வீடு செல்கிறார்கள்
பேராசிரியர் வீடுதேடி வந்ததும் அவ் ஆசிரியர் பதறிப்போய்
விடுகிறார்

“நேத்து உங்களைக் காணல, அதான் பாக்க வந்தேன்”
பேராசிரியரின் அன்பால் நெகிழ்ந்து
ஆசிரியர் தனக்கு நெஞ்சுவலி என்று பொய்யுரைத்துச்
சமாளிக்கிறார்

அவர் துணைவியாரும் சேர்ந்து கொள்கிறார்
விசாரணை எல்லாம் முடிந்ததும் புறப்படுகிறார்கள்.
காருக்குள் பேராசிரியர் அவனைப் பார்த்து
“இப்ப எல்லாம் சரியாயிடுச்சு சாயந்தரம் வந்துருவார்
பெரியவங்க பிடிவாதம் பிடிச்சா நீ விட்டுக்குடுத்துடு
அவங்க அன்பு முக்கியமில்ல?” என்று கூற
அவன் தன்குருவிடம்
அறிவுலக வாழ்க்கையைப் படித்துக்கொள்கிறான்.

ஊஊஊஊ

வேறொரு சம்பவம்

இது அவனது குருவின் நண்பரொருவர் தமிழகத்தில் சொன்னது
மனைவிக்கும் தாய்க்கும் நடந்த சண்டையில் மனம்நொந்து
யாருக்கும் சொல்லாமல் அவர் வீட்டை விட்டுப் போய்விட்டாராம்
பதறிப்போன தாயும், மனைவியும்

இவன் குருவுக்குத் தொலைபேசியில் சொல்ல,

“நீங்க எதுக்கும் கவலைப்படாதீங்க

நான் அவனோடு வந்திடுன்றேன்” என்று போனை வைத்தவர்
எங்கெல்லாமோ தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு

அவர் இருப்பிடத்தைக் கண்டுபிடித்தாராம்

பின் தானே சென்று எதுவும் பேசாமல் அவரை அழைத்துக்கொண்டு
அவரின் வீடு சென்றாராம்

முதிர்ந்த தாயாரின் முன் அவரைவிட்டு

தன் தோளில் இருந்த துண்டை இடுப்பில்கட்டி

சாஷ்டாங்கமாக அத்தாயின் காலில் விழுந்து எழும்பி

கண்ணீர்மல்க, "ஓங்கள் இந்த வயசில வருத்திப்பட்டான்,
அவன் சிநேகிதனா நா உங்ககிட்ட மன்னிப்புக் கேட்டுக்கிறேன்"
என்று

தன்னிடம் பேசாமல் திரும்பிப் போன அவரது நட்பை
அந்தப் பெரியவர் கண்ணீரோடு சொல்ல
தன்குருவின் பெருமையை இவனும் கண்ணீரோடு கேட்டான்.

ஊஊஊஊ

இராமேஸ்வரக் கம்பன்விழா
அவனும் தன் நண்பர்களோடு சென்றிருந்தான்
தனியான ஒரு சிறு வாடகைவீடு அவனுக்கும் நண்பர்களுக்கும்
ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது
அதனை 'கொட்டேஜ்' என்பார்கள்
விழாவை நடத்தியவர் இராமேஸ்வரத்தில் எல்லோராலும்
மதிக்கப்படுகின்ற
சான்றோர் எனும் வார்த்தைக்கு உதாரணமாய்த் திகழ்ந்த
கோடூர் இராஜகோபால சாஸ்திரிகள் அவர்கள்
இவர்கள் சென்ற அடுத்தநாள் காலை
அதிகாலையிலேயே இவனும் நண்பர்களும் எழும்பிவிட்டார்கள்
'கொட்டேஜ்'களுக்கு சிறு பையன்கள் காலையில் கோப்பி கொண்டு
வருவார்கள்

அதிகாலையில் கோப்பி குடித்துப்பழகியதால்
பணம் கொடுத்துக் கோப்பி வாங்கி இவர்கள்
குடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள்
அந்நேரம் பார்த்து சாஸ்திரிகளும், பேராசிரியரும் அங்கு வந்துவிட
பேராசிரியர் முகத்தில் கோபக்களை

"யார்டா உங்களுக்குக் காப்பி கொடுத்தா?"

"நாங்கள் பணங்கொடுத்து வாங்கிக்குடிக்கிறம் ஐயா"

என்று தயங்கியபடி சொன்னான் அவன்

அன்றுதான் பேராசிரியர் முகத்தில் அத்தனை கோபத்தை அவன்
கண்டான்.

"ஏன்டா உங்களுக்கு அறிவிருக்காடா? நீங்க பணங்கொடுத்து
காப்பி குடிச்சா

அது சாஸ்திரிகள் உங்கள் கவனிக்கல என்று ஆகாதா?

இது அவருக்கு பன்ற அவமரியாதையில்லை"

தன்குருவிடம் உயர்ந்தவர்களோடு பழகும் நாகரிகத்தை அவன்
கற்றுக்கொண்டான்

ஊஊஊஊ

அவன் குருவினுடைய சில மாணவர்கள்
ஒரு சினிமா எடுக்கும் முயற்சியில் அக்காலத்தில்
ஈடுபட்டிருந்தார்கள்

எல்லோரும் பிரபலமான பேச்சாளர்கள்
 அந்த சினிமாவில் அவன் குருவினுடைய மகன் மாதுகூட
 நடிப்பதாயிருந்தது
 ஒரு நாள் அவர்கள் வீட்டில் அது பற்றி
 பேசப்பட்டுக்கொண்டிருந்தபோது
 'சினிமா சூட்டிங்' பார்க்கவேண்டும் எனும் தன்விருப்பத்தைக்
 குருவிடம் தெரிவித்தான்
 அன்றும் குருவின் கோபத்தைக் கண்டான்
 "அதெல்லாம் ஒனக்கு ஒண்ணும் வேணாம் நீ பேசாம படி" என்று
 அவரிடமிருந்து கட்டளை பிறந்தது
 தன் மகனைக்கூட சினிமாவில் நடிக்க அனுமதித்தவர்
 தன்னை சினிமாப் பக்கமும் போகவேண்டாம் என்று கோபமாய்ச்
 சொன்னபோது
 குருதன்மேல் வைத்திருக்கும் அக்கறையையும் அன்பையும் அவன்
 தெரிந்து
 நெகிழ்ந்தான்.

ஊஊஊஊ

அவனுக்கும் குருவிற்குமான தொடர்பைச் சொல்லும் சம்பவங்கள்
 இன்னும் ஆயிரமாய் விரியும்
 கட்டுரையின் விரிவஞ்சி இத்தோடு நிறுத்த நினைக்கிறேன்
 ஆனால் இன்னொன்றைச் சொல்லாமல் இக்கட்டுரையை நிறுத்த
 முடியாது
 அவன்குரு 1984இல் அவனையும் இவ்வுலகையும் விட்டுப்பிரிந்தார்
 நல்லூரில் நடந்த அஞ்சலிக்கூட்டத்தில் பேசிய அத்தனைபேரும்
 அழுதார்கள்
 யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது போர் தொடங்கிவிட்டிருந்தபடியால்
 அவனால் அவர் இறுதிக்கிரியைகளில் கலந்துகொள்ளமுடியவில்லை
 புழுவாய்த் துடித்தான்
 கிட்டத்தட்ட நான்காண்டுகள் கழிந்தபின்புதான்
 மீண்டும் அவன் திருச்சி சொல்ல முடிந்தது
 அவன் சென்ற அன்று
 அன்றுதான் பேராசிரியரின் இழப்பு நிகழ்ந்ததோ என எண்ணும்படி
 அந்தக் குடும்பமே அவனைக் கண்டு கதறியது
 முன்பு அவன் திருச்சி வந்து மீண்டும் ரயில் ஏறும்போது
 உடுத்த சேலையோடு ரயில்வே 'ஸ்டேசன்' வரை வந்து
 'ஏம்பா இலங்கையில சண்டை நடக்குதே, நீங்க அங்க போகத்தான்
 வேணுமா?
 எங்க ஆத்திலயே இருந்திடப்படாதா?' என்று
 கண்ணீர்விட்டு அவனுக்கு

உணவு வகையெல்லாம் செய்துகொடுத்து விடைகொடுக்கும்
 அந்த அன்புத்தாய் இவனைக் கண்டதும்
 ‘உங்க அப்பா என்ன விட்டுட்டுப் போயிட்டாரப்பா’ என
 அவன் அந்த அன்னையின் காலைப்பிடித்துக் கதறியபோது
 அவன்பட்ட துன்பத்தை யாரறிவார்
 அந்த நான்கு ஆண்டுகளாக பேராசிரியர் பாவித்த அத்தனை
 பொருள்களையும்

ஓர் அறையில் பூட்டி வைத்து அவனைக் கண்டதும்
 அவ் அறைச்சாவியை அவன் கையில் கொடுத்து
 ‘நீதாம்பா அவருக்கு பிள்ள, அவர்பொருளெல்லாம் ஒனக்காக
 வைச்சிருக்கேன்
 எடுத்துக்கோ’,

எந்த அந்தக் குடும்பத்தின் பாசத்தை நினைக்கும்போதெல்லாம்
 அவன் கண்ணீர் விடுவான்
 ‘ஹாட் அட்டாக்’ வந்து இறப்பதற்குச் சிலமணிநேரத்தின் முன்புகூட
 ‘சிலோன் பசங்க படத்தைக் கொண்டாடி’ என்று கேட்டு
 தன் மார்பில் அப்படத்தை சிறிதுநேரம் வைத்திருந்துவிட்டுக் குரு
 சென்றார்

என்ற செய்தியை அந்தவீடு சொன்னபோது
 குருவின் அன்பு நினைந்து, அவன் இதயம் வெடிக்க
 அழுதிருக்கிறான்.

ஊஊஊஊஊ

பேராசிரியர் முதன்முறையாக யாழ்ப்பாணம் வந்தநேரம்
 அப்பொழுது கம்பன்கழகம், அவனின் நண்பன் குமாரதாசன் வீட்டில்
 ஓர் அறையில்தான் இருந்தது
 இரவு வந்த பேராசிரியர் அந்த அறையிலேயே தங்கியிருந்தார்
 பேராசிரியரின் படத்தைப் பெரிதாக்கி அந்த அறையில்
 மாட்டியிருந்தார்

பேராசிரியருக்கு ஆச்சரியம்
 அடுத்தநாட்காலை அந்தப் படத்தின்கீழ் அவர் உட்கார்ந்திருக்கிறார்
 அவரது குரு யாழ்ப்பாணம் வந்தால் தங்குகிற வீட்டுப்பிராமணர்,
 பேராசிரியரைக் காணவந்தார்
 முன்பே அவர் பற்றிச் சொல்லியிருக்கிறேன்

காரிலிருந்து இறங்கும்போதே
 ‘அவர யார் இங்க தங்கவைச்சது
 அவர எங்கட வீட்டுக்கெல்லோ கூட்டிக்கொண்டு வரவேணும்’,
 என்றபடி வந்தார்

அறைக்குள் போனதும் பேராசிரியரைப் பார்த்து
‘புறப்படுங்கோ புறப்படுங்கோ எங்கட வீட்டுக்குப்போகலாம்’
என்றார்

பேராசிரியர் பொறுமையாக அவரை உட்காரவைத்து,
தன் தலைக்குமேலிருந்த தன் படத்தை அவருக்குக் காட்டினார்.
அவனது அன்பை அவருக்கு அந்தளவிலேயே உணர்த்தினார்.
அத்தோடு நிறுத்தாது அருகிலிருந்த அவனைப்பார்த்து
“குருக்கள் வந்திருக்கிறார், அவருக்கு காப்பி கொண்டு
வந்துகுடுமா”

என்றும் குருக்கள் முகம் அஷ்டகோணலாய் மாறியது
வேறுவழியின்றி

அவன் கொடுத்த கோப்பியை வாங்கிக் குடிக்க வேண்டி வந்தது
தன்குரு தன்னை அங்கீகரித்தது மட்டுமல்லாமல்
குருக்களையும் அந்நிலைக்கு ஆளாக்கியதுகண்டு அவன்
நெகிழ்ந்தான்.

ஊஊஊஊ

அதே குருக்கள் அவரைச் சாப்பிட அழைத்திருந்தார்
அவனும் நண்பனும் பேராசிரியருடன் சென்றிருந்தார்கள்
ஊரிலுள்ள எல்லா குருக்களும் அவ்விருந்துக்கு
அழைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

சாப்பிடும் நேரம் வந்ததும்

பேராசிரியரும் அனைத்து அந்தணர்களும் உள்ளே அழைத்துச்
செல்லப்பட்டனர்

அவனுக்கும் நண்பர்களுக்கும் வேறு இடத்தில் சாப்பாடு
வெளியில் வந்த பேராசிரியர் முகத்தில் கோபத்தாண்டவம்
காரில் ஏறும்போதே அவனிடம் சொன்னார்

“இப்படி எடங்களில் என்ன சாப்பிட அழைச்சிட்டுப்போகாத”

அவன் நெஞ்சில் பாரதியின் இடத்தில் பேராசிரியர்
அமர்ந்துகொண்டார்.

ஊஊஊஊ

தன் குருவைப்பார்த்தும் தானும் குடுமி கட்டவேண்டும்
என்று அவனுக்குள் ஒரு விருப்பம்

சிகையை வளர்க்கத் தொடங்கியிருந்தான்

அவன் குடுமி கட்டியதை அவன் குரு பார்க்கவில்லை

தன் குருவிடம் தன் குடுமியைக் காட்டவேண்டும் என்று அவனுக்குப்
பெருவிருப்பம்

அது கடைசிவரை நடக்கவில்லை

ஆனால் ஓர் அதிசயம்
 அவன் குடுமி கட்டியபோது அவனது குரு
 தன் முழு சிகையையும் மழித்து மொட்டை போட்டிருந்தார்
 அவனை நேசித்த மற்றொரு ஆசிரியர்
 வித்துவான் ஆறுமுகம், அவரின் மறைவின்போது
 அழுதழுது அவனைப் பார்த்துச் சொன்னார்
 'டேய் குடுமிதான்டா அவரது உயிர்நிலை,
 அதை எடுத்தவுடன் எங்கள் விட்டுட்டுப்போயிட்டார்
 நீ குடுமி வைச்சிட்டா அதுதான் உன்ர குருப்பிரசாதம் என்று
 தெரிந்துகொள்
 உனக்காக தன் அருளைத் தந்திட்டுப்போயிட்டார்
 அவர் சொன்னது சத்தியமான வார்த்தை
 உன்குருவின் வடிவமாய் முதன்முதல் அவன் தெரிந்துகொண்ட
 அந்தக்குடுமி
 இன்று அவன்வடிவில் சேர்ந்திருக்கிறது
 குருகொடுத்த திருவடி அவன்பூசை அறையில் இருக்கிறது
 அடுத்த பிறவி என்று ஒன்று இருந்தால்
 அந்தக் குருவின் சீடனாகவே பிறப்பேன் என்று
 அவன் அடிக்கடி சொல்வான்
 அவனுக்காகத் தன்னையே கொடுத்த அந்த குரு
 அவன் ஆசையை நிறைவேற்றாமலா விடப்போகிறார்?

குறிப்பு: 2007ஆம் ஆண்டு கொழும்புநகரில் என்னிடம் திரு ஜெயராஜ்
 கொடுத்த 'ஜெய ராஜ்ஜியம்' என்ற நூலிலிருந்து...)

நெஞ்சில் நிற்கும் நீர்மையர்

புலவர் கவிக்கோ ஞானச்செல்வன்

பேராசிரியர் ஐயா இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களோடு 1970களிலிருந்து எனக்குப் பழக்கம். சற்றே அடைத்தாற்போல் தோன்றி இடி முழக்கமென மாறும் எடுப்பான குரலும், கட்டுறுதி கொண்ட உடல்தோற்றமும், ஆழ்ந்தகன்ற புலமையும் அன்பு கனிந்த உள்ளமும், இனிய பண்புகளும் கொண்டிருந்த அவரை எவராலும் மறக்க முடியாது.

பேச்சைத் தொடங்கு முன்னர் “இவனுக்கு (ஆர்.ஆர்) தொடங்கவும் தெரியும் முடிக்கவும் தெரியும்” என்று கூறித் தம் குடுமியை ஒருமுறை தட்டி முடித்துவிட்டுப் பின் பேசத் தொடங்குவார். கூட்டம் அப்போதே களைக்கட்டிவிடும். கரவொலி தூள்கிளப்பும்.

எனது பிறப்பகமான தஞ்சை மாவட்டம் மதுக்கூரில் அருள்மிகு செல்லம்மா காளியம்மன் திருக்கோவிலின் நவராத்திரிக் கலை விழாவில் பல ஆண்டுகள் வந்து உரையாற்றி மதுக்கூர் மக்களின் உள்ளம் கவர்ந்த பேச்சாளர் அவர். எங்கள் ‘உறவின் முறையார்’ கோவில் அதுவாதலின் ‘நாட்டாண்மை’யாகப் பொறுப்பேற்றிருந்த ஆண்டுகளில் எம் தந்தையார் முதலில் வரவேற்றுப் பேசுவார்கள். தந்தையும் குடுமி உடையவராதலின் ‘இருகுடுமிப் பெருவளவராக’ இருவரும் மேடையில் வீற்றிருப்பார்கள்.

ஐயா அவர்களின் சொந்தவூர் மதுக்கூர் அருகில் காரப்பன்காடு எனும் சிற்றூராகும். அப்போதே அவர் குடும்பத்தார் யாரும் அவ்வூரில் இல்லை.

ஆறேழு பட்டிமன்றங்களில் ஐயா நடுவராக வீற்றிருக்க நான் ‘பட்டி’யாடியிருக்கின்றேன். சமய, ஆன்மிக, இலக்கிய விழாக்கள் பலவற்றில் பேராசிரியர் அவர்களோடு எளியவனும் அவ்வப்போது பேசியிருக்கின்றேன். அப்போது நான் திருவாரூரில் பணியாற்றிக் கொண்டிருந்தேன். திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அப்பால் ஐயாவோடு உரையாற்றச்

செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம், முன்னதாகத் திருச்சி சென்று பேராசிரியர் அவர்களையும் அழைத்துக்கொண்டு சேர்ந்தே செல்வோம்.

1958 முதல் நான் இலக்கிய விழாக்களில் பேசிப் பழக்கப்பட்டவன். பல தமிழ் அறிஞர், சான்றோர்களைப் பார்த்தும் அவர்களுடன் பேசியும் இருக்கிறேன். சிலம்புச் செல்வர், திருக்குறளார், கி.ஆ.பெ.வி., கி.வா.ஜ., அ.ச.ஞா. போன்றவர்களை அறிந்த காலத்து ஐயா ஆர்.ஆர். பற்றி அறிந்தேனில்லை. காரணம், பேராசிரியர் இராதா அவர்களின் 'வருகை' இலக்கிய மேடைகளுக்கு மிகத் தாமதமாக, நடு வயதில்தான் எனப் பின்னர் அறிந்து கொண்டேன். இதுபற்றி நான் ஒருமுறை ஐயா அவர்களிடம் நேராகவே வினவியபோது, சற்றும் சங்கடப் படாமல் மிகப் பெருந்தன்மையோடு 'நான் நடுவில் வந்தவன்தான்' என்று சொல்லிச் சிரித்தார்கள்.

உடற்கல்வித் துறையில் பல்லாண்டுகள் பணியாற்றிய பின் தமிழ்த்துறைக்கு இடம் பெயர்ந்தவர் நம் பேராசிரியர். ஆனால் 'வருகை'க்குப் பின் குறைந்த கால அளவிலேயே பேச்சுத் திறத்தால் பெரும் புகழ்பெற்றார். திருச்சி, நேஷனல் கல்லூரியில் தமிழறிஞர்கள் பலரும் பணியாற்றி யிருப்பினும் பேராசிரியர் ஆர்.ஆர். அவர்கள் தாம் வெற்றிக் கொடி நாட்டியவர் எனலாம்.

ஓரிரு முறை கல்லூரி வளாகத்திலும் சந்தித்துப் பேசியுள்ளேன். மாணவர்கள் ஐயா மீது எத்தனை மதிப்பும், மரியாதையும் கொண்டிருந்தனர் என்பதை அப்போதுகளில் அறிந்து மகிழ்ந்திருக்கின்றேன். திருச்சி வருகைக்குமுன் குடந்தையில் பணியாற்றியதாக நினைவு இருக்கிறது.

ஐயா அவர்கள் திருச்சியில் 'கல்லுக்குழி' என்னும் பகுதியில் வசிந்து வந்தார்கள். வீட்டில் சென்று பார்க்க நேர்ந்தபோதுகளில் கையுறையாக ஐயாவுக்கு மிகவும் பிடித்த உயர்ரக மாம்பழங்கள் வாங்கிச் செல்வேன். மாம்பழம் தவிர நம் பேராசிரியர் மிகவும் விரும்பிச் சுவைப்பது 'சிக்ரி' கலக்காத நல்ல 'டிகிரி' காபியைத்தான். அவர்கள் வீட்டில் நமக்கும் அந்தக் காப்பி கிடைக்கும். அந்தச் சுவையை பலமுறை துய்த்திருக்கிறேன்.

யாருடனும் வெளியில் சந்திப்பு நிகழுமாயின், திருச்சிராப் பள்ளிச் சந்திப்பு - தொடர்வண்டி நிலையத்தின் முன் உள்ள நான்குவழி வட்டத்தின் (ரவுண்டானா) எதிரில் இடப்புறம் உள்ள 'சங்கர்' கபே என்று நினைவு) அங்கே சென்று காப்பி அருந்துவோம், சுடச்சுட இருக்கும் போண்டாவுடன். அவர்களோடு இருக்கும் எந்தத் தருணத்திலும் நம்மை, பணம் கொடுக்க விடமாட்டார்கள். ஐயாவின் விருந்தோம்பல் பண்பு அது.

பட்டிமன்றத் தீர்ப்புரையாயினும், தனிப்பேச்சு சிறப்புரை யாயினும் ஒன்றரை மணிநேரம் உணர்ச்சிப் பிழம்பாக மாறி, கேட்போரையும் உணர்நிலையின் உச்சத்தி நிறுத்தி, 'அடா, பேச்சை முடித்து விட்டாரே' என்று ஏங்க வைக்கும் அற்புதம் விளைவிப்பார் அவர். அநுமானைப் பற்றி ஐயா பேச நாம் கேட்க வேண்டும்; கேட்டிருப்போர் பேறு பெற்றவர்கள். பேச்சின் இடையே நகைச்சுவை துணுக்குகள் தாமாக வந்து விழும். செயற்கையாகவோ, பொருத்தமில்லாதமலோ சுவை எப்போதும் இருந்ததில்லை.

மிகுந்த நினைவாற்றல் கொண்டவர். கடிதம் எழுதிட அலுப்புக் காட்டாமல் எழுதி அன்பு பாராட்டுபவர். ஊக்கம் தருபவர். பாராட்டி மகிழ்பவர். இனிமையாக எளிமையுறப் பழகுவவர் என்று எத்தனை எத்தனையோ சொல்லலாம். காரைக்குடி கம்பன் விழாக்களில் திருச்செங்கோடு கண்ணகி விழாவில் சேலத்தில், கரூரில் பேசிய நினைவுகள் மனத்திரையில் காட்சிகளாய் விரிகின்றன. திருவாரூரில் முத்திரை பதித்த பேச்சும் எத்தனை! வியப்பாயுள்ளது.

'நினைக்கத் தெரிந்த மனமே மறக்கத் தெரியாதா?' ஆம். மறக்கத் தெரியவில்லைதான். சிலநாள் பழகின சான்றோர் கேண்மை மனத்தில் வேர் ஊன்றிவிடும் என்பதற்கொப்ப பேராசிரியர் பெருந்தகை இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களோடு கொண்ட கேண்மை பற்றி நினைவுகூர்த்திட வாய்த்தமைக்கு மிக்க மகிழ்ச்சி யடைகிறேன். மறக்கவொண்ணா மாமனிதர் ஐயா இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்.

நண்பர் புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி அவர்களின் பணிசிறக்க வாழ்த்துகிறேன். அகவை எழுபது காணும் அன்பர் நூற்றாண்டுக் காலம் வாழ்க.! ◇

எங்கள் பேராசிரியர்

சைவச் செம்மல் சோ. முத்து, எம்.ஏ.

செயலாளர், முத்தமிழ் இலக்கிய மன்றம்,
திருவள்ளூர் திருவிழாக்குழு, திருவண்ணாமலை

யான் 1965-66ஆம் ஆண்டில் திருச்சி தேசியக் கல்லூரி புகழக வகுப்பில் சேரும்போது பேராசிரியரின் மூத்த மகன் இரா. இரவிச்சந்திரன் என் வகுப்புத் தோழர். பேராசிரியர் உயர்திரு இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களிடமும் புகழக வகுப்பு முதல் 1972ஆம் ஆண்டு முதுகலை (பொருளாதாரம்) முடிக்கும் வரை கம்பராமாயணப் பாடம் கேட்கும் நல்வாய்ப்பைப் பெற்றேன்.

எனக்குத் தமிழ் மொழியின்பால் ஆறாத காதலும், மிகுந்த பற்றும் ஏற்படுவதற்குக் காரணம், தேசியக் கல்லூரியின் தமிழ்த் துறையே! அதிலும் பேராசிரியரின் தமிழ்ப்பாட வகுப்புகள் என்னைப் பெரிதும் கவர்ந்தன.

பேராசிரியர் இரா. இராதா ஐயா அவர்கள் மேன்மை தாங்கிய பண்பாளர். மனிதநேய மிக்க மாமனிதர். அவர் பேச்சில் வீரம், காதல் சோகம் இவற்றுள் எது, எது, எங்கு எங்கு தேவையோ அதனை அப்படியே காட்சியாகக் காண்பிக்கும் ஆற்றல் பெற்றவர். இடையிடையே இராமாயணப் பாடல்களையும் சிலப்பதிகாரப் பாடல்களையும், கலிங்கத்துப்பரணிப் பாடல்களையும் நள வெண்பா பாடல்களையும் சுவை குன்றாமல் இசையோடு பாடும் பண்பு படைத்தவர். மொத்தத்தில் அவர் ஒரு தமிழ்க்கடல்.

சொல் அருவி; சுவை குன்றாத சொற்பொழிவாளர்; மேன்மை மிகு பண்பாளர்; சமதர்மச் சிந்தனையாளர்; ஓதுதல் ஓதுவித்தல் கேட்டல் கேட்பித்தல், கேட்போரை மகிழவைக்கும் ஆகிய சிறப்புக்கள் பெற்றவர்.

நிறைவாக சொல்லவேண்டுமென்றால்,

‘கேட்டாப் பிணிக்கும் தகைஅவாய்க் கேளாரும்
வேட்ப மொழிவதாம் சொல்”

என்ற வள்ளுவர் வகுத்த இலக்கணத்துக்குச் சொந்தக்காரர்.
பேராசிரியர் தெய்வத்திரு இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்
களுடைய திருவடிகளை வணங்கி அவர்காட்டிய வழியில்
சென்று, நாம் நம் வாழ்வில் உயர்வு பெறுவோம்.

வாழ்க வையகம், வளர்க தமிழ்.

உதவி ஆணையர் (வணிகவரி) (ஓய்வு)

7/ஆ திருவூடல் தெரு,

திருவண்ணாமலை - 606 601

ஆயிரத்தில் ஒருவர்

புலவர் இராசரத்தினம்

கனத்த உருவம்; கருணைமுகம்; தூயவெள்ளை கதராடை; கழுத்தில் அழகிய துளசிமணிமாலை; வட்டக் கழுத்துச் சட்டை; படியவாரி அள்ளி முடித்த கொண்டை; கண்டவர் கையெடுத்துக் கும்பிடும் தோற்றம்.

இத்தோற்றத்திற்குரியவர் பேராசிரியர் இரா. இராதா கிருஷ்ணன் அவர்கள்.

தேனி அருள்மிகு வரசித்தி விநாயகர் திருக்கோவில் நவராத்திரி இசை இலக்கிய கலை விழா. பெரியகுளம் தமிழ் இலக்கிய மன்றத்தின் இலக்கிய விழா ஆகியவற்றில் அவர்கள் நிகழ்த்திய இலக்கிய ஆன்மிகப் பேருரைகள் என்றும் மறக்க இயலாதவை.

கருத்தரங்கத் தலைமையேற்று அவர்கள் வழங்கிய கருத்துக்கள் காலத்தால் என்றும் அழியாதவை. பட்டி மன்றம், வழக்காடு மன்றம் ஆகியவற்றில் பங்குபெற்று நாவன்மையுடன் அவர்கள் முன்வைத்த அந்த நிகழ்ச்சிகள் வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்கவை!

பேச்சைத் தொடங்கும்போது மிக மெதுவாக பேசுவார். மிகமிக மெதுவாகப் பேசுவார். சத்தம் பக்கத்தில் உள்ளவர்கட்குக்கூடக் கேட்காது.

என்ன இவர் தனக்குத்தானே வாய்க்குள் பேசிக் கொள்கிறார் என்பர் சிலர். ஒலிபெருக்கி சரியில்லை அதைச் சரிசெய்யுங்கள் சரி என்பர் சிலர்.

இந்த நிலை ஐந்து அல்லது பத்து நிமிடங்கள் கூட நீடிக்கும். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சத்தம் கூடும். வேகமும் கூடும். சற்றுக் கம்மிய குரல்தான். ஆனாலும் கணீரென்று ஒலிக்கும் சொற்கள் குற்றால அருவியாய்க் கொட்டும். கூட்டமும் சொல்லருவியில் குளித்து மகிழ்ச்சியில் திளைக்கும்.

மேடையில் பேசும்போது அவர் சூடாகக் குடிக்க மாட்டார். சோடா குடிப்பார். ஒன்றா? இரண்டா? நிகழ்ச்சி முடிவதற்குள் ஆறேழு சோடா குடித்துவிடுவார். உள்ளே போன சோடா வியர்வையாய்க் கொட்டும். கையில் வைத்திருக்கும் சிறிய துண்டினால் துடைத்துக்கொண்டே இருப்பார். ஆனாலும் அவர் உடம்பும் ஆடையும் மழையில் நனைந்தது போலாகிவிடும்.

இப்படியொரு காட்சியை வேறெந்த பேச்சாளரிடம் நான் கண்டதில்லை.

உணர்ச்சிவயப்பட்டத்தன்னை மறந்து அவர் பேசும்போது குடுமி அவிழ்ந்துவிடும். அய்யர் குடுமி அவிழ்ந்துவிட்டது. கொட்டப் போகிறார் என்று கூட்டத்திலிருந்து குரல் வரும் ஆமாம்! அந்தக் குரல் நூற்றுக்குநூறு உண்மையாகிவிடும். பேச்சில் யாராலும் தொட முடியாத உச்சத்திற்கே சென்றுவிடுவார். கூட்டத்தினர் அனைவரும் மெய்ம்மயிர் பொடிப்ப விதிர் விதிப்பெய்தி அன்பராகிவிடுவர்.

‘செம்மையின் ஆணி தலைப்பு. கைகேயியின் கைதவம் அறியாயோ நீ என்று கோசலை பரதனிடம் கேட்பாள். அறிந்திருந்தால் நான் இன்னவாறெல்லாம் ஆவேன் என்று வஞ்சினஞ்சூறிக் கண்ணீர்விட்டு அழுவாள். இந்தக் காட்சியைச் சொல்லும் போது பேராசிரியர்தானும் அழுது கூட்டத்தினரையும் அழவைத்துவிட்டார். கண்ணைவிட்டு அகலாக் காட்சி.

அயலறியாமை வாழ்ந்தார் என்ற தலைப்பில் இளையான் குடி மாற நாயனார் வரலாற்றைச் சொல்கிறார் பேராசிரியர்.

அண்டர் நாயாந்தொண்டர்களை எல்லாம்

அழைத்து உண்டிநாலு விதத்தில் ஆறு

கவைத்திறத்தில் அமுதூட்டி மகிழ்கிறார் நாயானர்.

இந்தக் காட்சியை விளக்கிச் சொல்லும்போது அவையினர் அனைவரையும் நான்குவகை உணவினை அறுசுவைச் சுவையில் உண்ட உணர்வில் ஆழ்த்தி

விடுவார். இந்தக் காட்சியை இவர்வாய்க் கேட்டபின் இன்னொருவர் வாயில் இதைக் கேட்கவும் வேண்டுமோ? என எண்ணவைத்துவிடுவார்.

7ஆம் ஆண்டு விழாவில் பேராசிரியர் அ.ச.ஞா. அவர்கள் தலைமையில் பட்டிமன்றம். வேதனையால் வளர்ந்தவர் யார்? இலக்குவனா? பரதனா? இராமனா? என்பது தலைப்பு. பரதன் அணித்தலைமை ஐயா அவர்கட்கு. மற்றிரண்டு அணிகட்கு திரு. க.கு.கோதண்டராமக் கவுண்டர் அவர்களும், பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையா அவர்களும் தலைவர்கள். வெற்றி யாருக்கு என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ?

12ஆம் ஆண்டில் ஐயா அவர்கள் தலைமையில் கருத்தரங்கம் பேசியவர்கள் சுகி சிவம் பேராசிரியர் அறிவொளி, பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையா ஆகியோர்.

16ஆம் ஆண்டில் நீதியரசர் மு.மு. இஸ்மாயில் அவர்கள் கம்பருலகம் கருத்தரங்கம். ஐயா அவர்கள் அவ்வை நடராசன் அவர்கள், தெ. ஞானசுந்தரம் ஆகியோர்.

17ஆம் ஆண்டில் ஒரு வழக்காடு மன்றம் இவ்வாறு அமைவது அரிதினும் அரிது.

தலைமை நீதிபதி மு.மு. இஸ்மாயில் அவர்கள் நடுவர். சீதையைத் தீக்குளிக்க வைத்த இராமனின் செயல் தகவுடைத்தன்று என்பது வழக்கு.

தொடுத்தவர் பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தம் அவர்கள் மறுத்தவர் பேராசிரியர் இரா.இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்.

இரண்டு இலக்கிய இமயங்கள் மோதுகின்றன. இந்த மலைகள் கற்கண்டாலான மலைகள். அதுவே அவர் கலந்துகொண்ட இறுதி நிகழ்ச்சி. அவர் பெருந்தன்மை போற்றற்குரியது. ◇

பேராசிரியர் காட்டிய பேரன்பு

பள்ளத்தூர் பழ. பழனியப்பன்

பேராசிரியர் திருச்சி இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் திருச்சிராப்பள்ளி தேசியக் கல்லூரியில் தமிழ்த் துறையில் 32 ஆண்டுகள் 1952 முதல் 1984 வரை பணியாற்றியிருக்கிறார்கள்.

நான் திருச்சி தேசியக் கல்லூரியில் வணிகவியல் (1962-65)இல் படித்து வந்தேன். வணிகவியலுக்கு என்று தனிக் கட்டிடமே அங்கு உண்டு. பிரதானக் கல்லூரிக்கும் வணிக இயலுக்கும் தொடர்பு இல்லாதது போலவே தோன்றும். ஆனால் தமிழ்ப் பேராசிரியர்கள் மட்டும் எல்லோருடனும் இயல்பாகப் பழகும் தன்மை கொண்டிருந்தனர்.

நான் படித்த அந்த 3 ஆண்டுகளில் புலவர் கு. திருமேனி அவர்கள் தமிழ்த்துறைத் தலைவராகவும் பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் தமிழ்த்துறையிலும் பணியாற்றி வந்தனர்.

1964ஆம் ஆண்டு நான் மூன்றாமாண்டு வணிகஇயல் படிக்கும்போது 'அன்னைத்தமிழ்' என்ற தலைப்பில் பேச்சுப்போட்டி கட்டுரைப்போட்டி, கவிதைப்போட்டி முதலிய நடைபெற்றன. வணிகஇயல் படிப்பவர்கள் தமிழில் ஆர்வம் காட்டாதவர்களாகவே இருப்பார்கள் என்று ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் தீர்மானித்திருந்தனர் போலும்! அந்தச் சுற்றறிக்கை எங்கள் வாளகத்துக்கு வரவே இல்லை. ஆனால் கல்லூரி அறிவிப்புப் பலகையில் ஒட்டப்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்ணுற்ற நான் பேராசிரியர் இரா.இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களை அணுகி, 'இதில் நான் பங்கு கொள்ளலாமா?' என்று கேட்டேன்.

"அடடா! இப்படி ஒரு பிள்ளையைத்தான் நான் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். தானாகவே வந்து கேட்கும் உன்னை

எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. பேஷ்! போட்டியில் பங்குகொள். இரு, உன் பெயரையும் வகுப்பையும் எழுதிக் கொடுத்துவிட்டுப் போ!' என்று வழிநடத்தினார்.

போட்டிகள் நடைபெற்றன. எனக்குக் கவிதைப் போட்டியில் இரண்டாம் பரிசு கிடைத்தது. அந்தப் பரிசும் என் பாசத்திற்குரிய பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் கரங்களிலிருந்தே பெற்றேன்.

பொதுவாக ஒரு அச்சடித்த காகிதத்தில்தான் பெயர், வகுப்பு, எல்லாம் எழுதி அந்தப் பரிசுப் புத்தகத்தில் ஒட்டி தமிழ்த் துறைத் தலைவர், முதல்வர் கையெழுத்துடன் வழங்கப்படும். ஆனால் என்னுடைய பரிசுப் புத்தகம் மட்டும் பேராசிரியர் திரு. இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள் கையெழுத்துடன் எனக்கு வழங்கப்பட்டது. அதை வழங்கும்போது 'ஏன் இரண்டாவது பரிசு!' உன்னைவிட நன்கு கவிதை எழுதுபவன் ஒருவன் இருக்கிறான் போலும்! என்று என்னைத் தட்டிக் கொடுத்து அந்த ஆண்டு வெளிவந்த கல்லூரி ஆண்டு மலரில் அதை வெளிவரச் செய்தார். அவர் தந்த பரிசுப் புத்தகம் தமிழறிஞர் மு. வரதராசன் அவர்களால் எழுதப்பட்ட இலக்கியத் திறன் என்னும் புத்தகமாகும்.

தொடர்பு ஓராண்டு என்றாலும் நிகழ்வு ஒன்றே என்றாலும் அந்த ஓரிரு நாள்களில் அவர் என் நெஞ்சைப் பிணித்த விதம் இன்றும் நான் எண்ணிப் பார்த்து பெருமிதம் பேருகையும் கொள்ளச் செய்கிறது. காரணம் நான் படித்து முடித்து, பணிநிறைவெய்தி அவருக்குப் பிரியமான கம்பராமாயணத்திற்கே உரை எழுதுவேன் என்று அன்று நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. அவருடைய நல்லாசிதான் எனக்கு இந்த உத்வேகத்தை தந்தது என்று என்னால் இன்றும் உறுதியாகக் கூற முடியும். இன்றும் அவரை நன்றிப் பெருக்குடன் நினைத்துப் பார்த்து நெஞ்சம் நெகிழ ஒரு வாய்ப்பளித்த புலவர் திரு. இரா. இராமமூர்த்தி அவர்களுக்கு என் நெஞ்சார்ந்த நன்றி உரியதாகும். ◇

சகோதரத்துவம்

திரு. கோடூர் ரமணி, இராமேஸ்வரம்

உள்ளத்தில் உண்மையொளி யுண்டாயின்
 வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகும்
 வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போற் கலைப்பெருக்கும்
 கவிப் பெருக்கும் மேலுமாயின்
 பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்குங் குருடரெல்லாம்
 விழிபெற்றுப் பதவி கொள்வார்
 தெள்ளுற்ற தமிழமுதின் சுவை கண்டார்
 இங்கமரர் சிறப்புக் கண்டார் (மகாகவி பாரதி)

இக்கவியின் வரிகளாய் வாழ்ந்தவர்தாம் நம் பேராசிரியர் அமரர் ஐயா இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள். தனக்கென வாழாமல் தமிழின் மேன்மைக்காகவும் மற்றவர் உயர்வுக்காகவும் வாழ்ந்த மா மனிதர்.

காரைக்குடி கம்பன் விழாவிற்கு, என் தந்தை கோடூர் ராஜகோபால சாஸ்திரிகள் தம் துணைவியாருடன் வருடா வருடம் செல்வது வழக்கம். கம்பன் கழக நிறுவனர் ஐயா கம்பன் அடிபொடி சா. கணேசன் அவர்கள் தம் நண்பர்களான ஐயா பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன், ஐயா திரு. தமிழ்க்கடல் இராய சொக்கலிங்கம், ஐயா, பேராசிரியர் ஸ்ரீனிவாச ராகவன், புதுச்சேரி ஐயா அருணகிரி, கள்ளிப்பட்டி ஐயா கா.கு. கோதண்டம், ஐயா கம்பன் அடிகுடி பழ. பழனியப்பன் போன்ற சான்றோர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அப்போது கம்ப காவியத்துடன் தொடர்புடைய இராமேஸ்வரத்தில் கம்பன் விழா நடத்துவது என்பது மிகவும் சிறப்புக்குரியது என்று கருதி என் தந்தை கோடூர் ராஜகோபால சாஸ்திரியிடம் தங்கள் விருப்பத்தைச் சொன்னார்கள்.

இராமேஸ்வரத்தில் மீனவர்கள், யாத்திரைத் தொழில் செய்வோர், சிறு வியாபாரிகள் வாழும் பகுதியில் கம்ப ராமாயணத்தை எப்படி எடுத்துச் சொல்வது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டது. ஐயா இராதாகிருஷ்ணன் தமிழ்க் காப்பியங்கள் என்பன தமிழுக்காக மட்டுமல்ல. அது மக்களுக்காக என்று கம்ப காப்பியத்தின் நோக்கத்தை மக்களுக்கு புரிய வைத்தார்கள். அதை ஏன் அவர்கள் ஏற்க மாட்டார்கள். கம்பராமாயணம் மக்களின் உயர்வுக்காக என்பதனை எடுத்துச் சொல்வோம் என்று என் தந்தையாருடன் துணையாக நின்றவர்தாம் ஐயா இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கள்.

அந்நாளில் கோடூர் ராஜகோபால சாஸ்திரியும் அவர் நண்பர்களாக திரு. கிருஷ்ண வாத்தியார், திரு. பாலகிருஷ்ண கனபாடிகள், திரு. பாபு (என்ற) கல்யாணசுந்தர சாஸ்திரிகள் இராமேஸ்வரத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜெயந்தி கமிட்டி என்ற ஒன்றை நிறுவி அதன்மூலமாக கர்நாடக இசைக் கலைஞர்களை வரவழைத்து வருடத்தில் மூன்று நாட்கள் விழா எடுத்து வந்தனர். அவ்வாறு கிருஷ்ண ஜெயந்தி மேடையில் பங்கு பெற்றோர்கள் பின்னாளில் உலகப் புகழுடன் இசை உலகின் ஜாம்பவான்களாகத் திகழ்ந்தனர்.

1975ஆம் ஆண்டு ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜெயந்தி விழாவைத் தொடர்ந்து, கம்பன் விழாவையும் நடத்த கோடூர் இராஜகோபால சாஸ்திரியும், ஐயா இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களும் மற்ற நண்பர்களுடன் கூடி ஏற்பாடு செய்தனர். அவ்விழாவிற்கு திரு கம்பனடிப்பொடி, தமிழ்க்கடல் இராய. சொக்கலிங்கம், புதுச்சேரி திரு. அருணகிரி மற்றும் திரு. க.கு.கோதண்டம் அவர்களும் கலந்துகொண்டு சிறப்பு செய்தனர்.

கம்பன் காட்டியச் சகோதர பாசத்திற்கு இணையாக வாழ்ந்தவர்தாம் என் தந்தையும் ஐயா இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களும். ஐயா அவர்கள் இராமேஸ்வரம் வருகிறார் என்றல் எங்கள் வீடு விழாக்கோலமாகும். எங்கள் குடும்பத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் இவரே மிக முக்கியமானவர். என் தாயாரிடம் அம்மா எனக்கு

வத்தக்குழம்பு, சுட்ட அப்பளம், போதுமே. தடபுடலான சமையல் எதுவும் வேண்டாமே என்று சொல்லி எங்கள் அன்புக்குரியவராய், எளிமையாய் வாழ்ந்தவர். கூடப் பிறக்காவிட்டாலும் இணைபிரியாத சகோதரர்களாய் வாழ்ந்தனர். அந்த பாசத்தை அவர் பிள்ளைகளான எங்களுக்கும் ஊட்டினர். இன்றும் இந்தத் தலைமுறையிலும் நானும், இலக்கியச் செல்வர் இரா. மாது அவர்களும் வாழ்ந்து வருகின்றோம். தம் தந்தையின் பணியை இன்றும் இராமேஸ்வரத்தில் கம்பன் கழகத்திற்கு தொடர்ந்து செய்கிறார் அன்பு சகோதரர்.

ஸ்ரீகிருஷ்ண ஜெயந்தியுடன் கம்பன் விழாவும் நடத்தப்பட்ட காலங்களில் நல்ல பேச்சாளர் மற்றும் வளரும் கலைஞர்களை அழைத்து வந்து தீவு மக்கள் ரசிக்கும்படியாக நிகழ்ச்சிகளை ஏற்பாடு செய்தார்.

அதைத் தமிழ்நாடு முழுவதும் அறிய திருச்சி வானொலி நிலையத்தினரை அழைத்து வந்து கம்பன் விழாவை நடத்தினார் ஐயா அவர்கள். இராமன் பூமியாம், இராமேஸ்வரத்தில் கம்பன் கழக மேடைகளில் பேசிய நல்ல பேச்சாளர்கள் உலகப் புகழ் பெறுவார்கள் என்று மனஉறுதியுடன் இருந்தார்கள் ஐயா இராதாவும் இதைப் பேச்சாளர்களிடம் அடிக்கடி கூறுவார்.

தீவில் உள்ள தமிழ் ஆர்வலர்களான திரு. இரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, திரு வெ. ஜெயசந்திரன், திரு. கோடூர் ரமணி, திரு. காமராஜ், திரு. அருள், திருமதி ராஜேஸ்வரி, திருமதி முத்துகுட்டி போன்றவர்களுக்கும் கம்பன் மேடையை தந்து ஊக்குவித்தனர் இச்சகோதரர்கள்.

அன்று இங்கு அழைக்கப்பட்ட பேச்சாளர்கள் அனைவரும் இன்று உலகப் புகழ்பெற்று விளங்குகின்றனர். சான்றாக, இராதா ஐயாவின் முதன்மைச் சீடரான ஐயா சத்தியசீலன், ஐயா புலவர் இராமமூர்த்தி, ஐயா ராஜராம், ஐயா சாலமன் பாப்பையா, ஐயா சொ.சொ.மீ. சுந்தரம், ஐயா தா.கு. சுப்பிரமணியம், திருமதி காந்திமதி, திருமதி சரஸ்வதி ராமநாதன், சகோதரர் கம்பவாரிதி இலங்கை

ஜெயராஜ், தா. இராமலிங்கம், சகோதரி சுதா சேஷயன் ஆவார்கள். இவர்கள் அனைவரும் புகழின் உச்சியில் இருந்தாலும், இன்றும் இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகத்தை தம் கழகமாக பாவித்து எதையுமே எதிர்பார்க்காமல் அழைத்த போதெல்லாம் வந்து நிகழ்ச்சிகளை சிறப்பாக நடத்தி இக் கழகத்திற்குப் பெருமை சேர்க்கும் சான்றோர் பெரு மக்களாவர்.

தீவில் நடந்த கம்பன் விழா மக்களின் மனதை தன் பக்கம் இழுத்தது. ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை இங்கு சொல்லியே ஆகவேண்டும். ஒவ்வோர் ஆண்டும் இராமேஸ்வரத்தில் கம்பன் விழா நாட்களில் ஐயா இராதா அவர்களை வேறு இடங்களில் நிகழ்ச்சிக்கு அழைப்பார்கள். இராமேஸ்வரத்தில் கம்பன் விழா நடத்த வேண்டி தமக்கு கிடைத்த வாய்ப்புகளை மற்றவர்களுக்கு கொடுத்து தமிழ் இலக்கிய உலகில் பல பேரை உயர்த்திவிட்டவர்.

மீண்டும் முறையாக 1981இல் கம்பன் கழகம் துவக்கப் பட்டது. அதன் தலைவராக திரு. கருப்பையா சேர்வை, செயலாளராக திரு. கோடூர் ராஜகோபால சாஸ்திரி, ஒருங்கிணைப்பாளராக ஐயா இராதாகிருஷ்ணன் இருந்து தொடங்கப்பட்டது.

இத்துவக்க விழாவிற்கு ஐயா கம்பன் அடிப்பொடி தமிழ்கடல் இரா. சொக்கலிங்கம், புதுச்சேரி ஐயா அருணகிரி, ஐயா க.கு. கோதண்டம், தலைமையேற்று விழா மங்கலத்துடன் இரண்டு நாட்கள் கொண்டாடப்பட்டது. திரு இராதாகிருஷ்ணன் போற்றும் கம்பன் கழகங்கள் மூன்று திருச்சி, இராசிபுரம், இராமேஸ்வரம். இந்தியாவில் மட்டுமல்லாமல் நம் ஐயா இராதாகிருஷ்ணன் அவர்களின் முக்கியமான சீடரான கம்பவாரிதி இலங்கை ஜெயராஜ் அவர்கள் இலங்கையில் யாழ் நகரில் கம்பன் கழகத்தை தொடங்க இச்சகோதரர்கள் அழைக்கப்பட்டனர். அங்கு இச் சகோதரர்கள் தயிர்சாதம் மட்டும் உண்டு மூன்று நாட்கள் விழாவினைச் சிறப்பித்தனர் என்று சகோதரர் ஜெயராஜ் சொல்லிச் சொல்லி அகம் மகிழ்ந்தார்.

நல்ல பேச்சாளர்களை உருவாக்கினால் மட்டும் போதாது. நல்ல முறையில் தம் சிந்தனையை எடுத்துரைக்க நல்லதொரு மேடை அமையப்பெற வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மேடையாக கம்பன் கழக மேடைகள் அமைந்து மக்களின் மேன்மைக்கு பாடுபட வேண்டும் என்பதே இச்சகோதரர்களின் கருத்தாக அமைந்தது.

உள்ளத்தில் உண்மை ஒளிகொண்டு தனக்கென வாழாது பிறர்கென வாழ்ந்த அச்சகோதரர்களின் வாழ்வு நீண்ட நாட்கள் நீடிக்கவில்லை.

1984இல் ஐயா இராதா அவர்களை இறைவன் தன்னிடம் சேர்த்துக்கொண்டான். உடுக்கை இழந்தவனாய் கோடூர் ராஜகோபால சாஸ்திரியும் இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகத்தை 1994 வரை நடத்தினார். அவரும் இறைவனடி சேர்ந்த பின்பு இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகம் ஓர் கேள்விக்குறியானது. சில வருடங்கள் நடத்த இயலவில்லை.

தம் குருவின் மேல் பக்தியும், என் தந்தையாரின் மேல் கொண்ட அன்பின் காரணமாக ஐயா சத்தியசீலன் அவர்களும், ஐயா புலவர் இராமமூர்த்தி அவர்களும், அவர்கள் விட்டுச்சென்ற பணியை நாம் தொடருவோம் என்றும், ஐயா சத்தியசீலன் அவர்கள் நான் பேசிய வள்ளலார் கேசட் 100 தருகிறேன். அதை விற்று அதில் வரும் வருமானத்தைக் கொண்டு முதல் கட்டமாக ஆரம்பிப்போம் என்றார். ஐயா புலவர் இராமமூர்த்தியும் இராமேஸ்வரத்தில் ஒரு நிகழ்ச்சிக்காக வந்தவர் அதில் கிடைத்த தொகை முழுவதையும் என்னிடம் கொடுத்து நாம் ஆரம்பிக்கலாம் என்றனர். இவர்களின் ஆதரவு இருந்தும் ஓர் ஐயத்தினால் காலதாமதமானது.

இராதா ஐயாவின் மற்றொரு சீடரான சகோதரர் இலங்கை ஜெயராஜ் அவர்களிடமிருந்து கம்பன் விழா அழைப்பிதழ் கிடைத்தது. நானும் என் குடும்பத்தாருடன் இலங்கை கம்பன் விழாவிற்கு சென்றிருந்தேன். என்னையும் அதில் கலந்துகொள்ளச் செய்தார்கள். விட்டுப்போன புதுச்சேரி கம்பன் கழகத்தில் தொடர்பு ஐயா முருகேசன்,

ஐயா கல்யாணசுந்தரம் மூலமாக அமைந்தது ஆதரவும் கிடைத்தது.

ஐயா இராதாகிருஷ்ணன், கோடூர் ராஜகோபால சாஸ்திரிகளால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட திரு கிருஷ்ணமூர்த்தி, திரு. ஜெயசந்திரன், திரு. கோடூர் ரமணி மற்றும் நண்பர்களுடன் இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகம் புத்துயிர் பெற்றது.

நல்ல ஆன்மாக்கள் எடுத்த முயற்சி என்றும் வீண் போகாது என்பர். அதேபோல இச்சகோதரர்களின் வாக்கின் ஒளியால் பள்ளத்தில் வீழ்ந்து கிடக்கும் குருடர்களாகிய நாங்கள் விழி பெற்று பதவியும் பெற்று இராமேஸ்வரம் கம்பன் கழகத்தை சான்றோர்களின் ஆதரவுடன் நடத்தி வருகிறோம்.

இச்சகோதரர்களுக்கு ஓர் ஆசை உண்டு. அவ்வாறு தியாகராஜருக்கு திருவையாற்றில் இசை வேள்வி நடத்தி கர்நாடக இசைக்கலைஞர்கள் இனம் காணும் களமாக இருக்கிறதோ... அதைப்போல் இராமர் பூமியான இராமேஸ்வரத்திலும் கம்பனுக்கு ஓர் நினைவாலயம் அமைத்து இலக்கிய வேள்வி நடத்தி தமிழ் பேச்சாளர்களை இனம் காணும் களமாக இத்தீவு அமைய வேண்டும் என்பதுதான். ◇

இராதா ஒரு மானுடம்

க. தமிழகன், திருவானைக்கா.

திருச்சிக்கும் திருவரங்கத்திற்கும் இடைப்பட்ட திருவானைக்கா சீனிவாச நகருக்கு நான் குடிவந்த காலம். விடுதலைப் போராட்ட வீரர் வ.வே.சு. ஐயரின் திருமகன் டாக்டர் கிருஷ்ணமூர்த்தி எனக்கு அறிமுகமானார். அதே ஆண்டில் வரவிருந்த அவரது தந்தையின் நூற்றாண்டு விழாவை மிகச் சிறப்பாக கொண்டாட வேண்டும் என்று விரும்பி என்னை அழைத்துக்கொண்டு தேசியக் கல்லூரியில் தமிழ்ப் பேரரசியராய் புகழ்மணக்க விளங்கிய 'கம்பக் காதலர்' இராதாகிருஷ்ணனைச் சந்தித்து அவரது பேரவாவினை வெளியிட்டார். கம்பனையும் வள்ளுவரையும் இரு கண்களெனப் போற்றிய எனது 'ஞானகுரு' வ.வே.சு. ஐயர் என்று உணர்ச்சிப் பொங்கக்கூறி, தனது வாழ்நாளில் 'ஐயருக்கு' விழாவெடுக்கும் பேறுகிடைத்துள்ளதே என்று அகமகிழ்ந்தார். உடனே தமிழகத்திலுள்ள கம்பன் கழக ஆர்வலர்களைத் தொடர்புகொண்டு அவர்கள் இசைவினைப் பெற்று திருச்சி தேவர் மன்றத்தில் மூன்று நாட்கள் விழா அமைய தக்க ஏற்பாடுகளைச் செய்தார். திருவரங்கம் தொகுதி சட்டமன்ற உறுப்பினரும் அவரது இனிய நண்பருமான உயர்திரு சுப்பிரமணியன் செட்டியார் அவர்கள் தலைமையில் வ.வே.சு. ஐயர் நூற்றாண்டு விழாக்குழு அமைத்தார். என்னை விழாக்குழு செயலராக்கி 'ஒடும்பிள்ளை' பணிகட்கு ஆட்படுத்தினார்.

புதுவை மாநில அந்நாள் முதல்வர் மாண்புமிகு இராமச்சந்திரன் துவக்கி வைத்த அவ்விழாவில் தமிழக அரசின் செய்தித்துறை அமைச்சர் அருளாளர் இராம வீரப்பன், தொழிலமைச்சர் திருநாவுக்கரசர், முத்தமிழ்க் காவலர் கி.ஆ.பெ., சுத்தானந்தபாரதியார், வலம்புரிஜான், பம் பார்த்தசாரதி, மதுரை இராமகிருஷ்ணன், விஜய

திருவேங்கடம், 'கல்விக்கடல்' இராமராசன் ஆகியோருடன் தமிழகத்தின் அனைத்து அரசியல் கட்சித்தலைவர்களும் பங்குகொண்டு ஐயருக்கு புகழஞ்சலி செலுத்தினர். அவ் கவின்பெரு காட்சியை பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் கண்டு தன் உள்ளமெல்லாம் நன்றிப் பெருக்கால் நிறைய இறும்பூதெய்தி உலாவிய காட்சியை இன்றும் நான் வியப்போடு நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

வ.வே.சு. ஐயர் தமிழறிஞர் மட்டுமல்லவே. விடுதலைப் போராட்ட புரட்சி வீரரும் அல்லவா. எனவே தமிழக அரசு அவருக்கு நூற்றாண்டு விழா எடுக்கவேண்டும் என்று பேராசிரியரின் மனம் எண்ணியது. அப்போது தமிழக அரசில் செய்தித்துறை இணை இயக்குனராக அவரது மாணவன் வீரப்பன் என்பார் இருப்பது நினைவு வரவே அவரிடம் தனது விருப்பத்தை தெரிவித்தார். செல்வாக்குடன் புகழ்மணக்க பணிபுரிந்த வீரப்பன் பேராசிரியரின் 'பக்தர்.' ஆகவே தனது தமிழ்ப் பேராசிரியரின் விழைவை முறைப்படி அரசுக்குத் தெரிவித்து தமிழக அரசின் சார்பில் கலைவாணர் அரங்கில் மாநில ஆளுநர், முதல்வர் எம்.ஜி.ஆர்., நாவலர் நெடுஞ்செழியன், ம.பொ.சி., கம்பன் அடிப்பொடி கணேசன் ஆகியோர் பங்கு கொண்ட விழாவில் தானும் பங்குகொண்டு ஐயர் புகழ்பாடி பெருமை கொண்டார். ஐயர் வாழ்க்கை வரலாற்றுப் புகைப்பட காட்சியாக அமைய என்னை 15 நாட்கள் சென்னையில் தங்கச்செய்து தனது மாணவன் வீரப்பனின் ஆலோசனையுடன் கண்காட்சி சிறப்பாக அமைய பணியாற்ற ஏற்பாடு செய்தார்.

பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் தன்னைச் சார்ந்த தமிழ் ஆர்வலர்களை ஊக்குவித்து புகழ்பூக்கச் செய்யும் தாயுள்ளம் கொண்டவர். கட்டுக் குடுமியுடன் பூர்வீக வைதீகக் குடும்பத்தினரான அவரிடம் சிறிதுகூட ஜாதிபேத நடைமுறையைக் காணஇயலாது. திருச்சியை அடுத்த லால்குடியில் முத்தமிழ் மன்றத் தலைவராயிருந்த நான் ஒரு சமயம் விழா ஒன்றில் பங்குகொள்ள பேராசிரியரை அழைத்தேன். அவரோ தனக்குப் பதிலாக நான்

பணியாற்றும் தேசியக் கல்லூரியில் அப்போதுதான் பணியில் சேர்ந்த ஓர் இளம் பேராசிரியரை அழைத்துப் போகுமாறு பணித்தார். எனக்கு மனம் ஒப்பவில்லை ஆயினும், ஆசிரியருக்குப் பணியும் மாணவனாக வேறு வழியின்றி அந்த இளம் பேராசிரியரை விழாவிற்கு அழைத்துச் சென்றேன். அவரோ 'மாதவியின் மாண்பு' பற்றி பேசி பெண்ணின் புரட்சிக் கருத்துக்களை வெளியிட்டு மேடையை போர்க்களமாக்கிக் புகழ்கொண்டு விட்டார்...

யார் அந்த இளம் பேராசிரியர்?

அவர்தான் பின்னாளில் புகழ்பெற்ற இணையிலா எழுத்தாளர் இந்திரா பார்த்தசாரதி... இவரை பின் ஒருநாள் சென்னையில் நான் சந்தித்தபோது இந்த நிகழ்ச்சியை பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் தனக்கு இவரை பரிந்துரைத்ததைக் கூறி இருவரும் மகிழ்ந்திருக்கிறோம்.

வ.வே.சு. ஐயருக்கு நூற்றாண்டு விழா எடுத்ததால் வெளியிட்ட நன்றி உணர்வும் தனக்குப் பதில் இளம் பேராசிரியரை விழாவிற்கு அழைக்கப் பரிந்துரை செய்த தாயுள்ளமும் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனைத் தவிர வேறு யாரிடம் காண முடியும்?

“பண்படையார் பட்டுண்டு உலகம்.”

'ஆதரவளித்த அண்ணல்'

புலவர் சி. சிவக்கொழுந்து,
(அமைச்சர் திருச்சிராப்பள்ளி தமிழ்ச் சங்கம்)

1956ஆம் ஆண்டு அன்பர்களால் உருவாக்கப் பெற்று ஏறத்தாழ முப்பத்தேழு தமிழறிஞர்களுக்குப் பொற்கிழியும் பாராட்டும் விருதும் வழங்கி நாட்டில் புகழுடன் விளங்கும் திருச்சிராப்பள்ளித் தமிழ்ச் சங்கம் பேராசிரியரின் துணையாலும், தொண்டாலும் வளர்ந்துள்ளது. தமிழகத்தின் தலை சிறந்த சொற்பொழிவாளர்களை உருவாக்கி, உலகெங்கும் உலவ விட்ட தனிப் பெருமை பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணனுக்கே உரியதாகும்.

நான் 1962ஆம் ஆண்டில் அவர் தேசியக் கல்லூரியின் தமிழ் விரிவுரையாளராக இருந்த போது சந்தித்தேன். அவர் வகுப்புகள் முடிந்த பின் கல்லூரி மைதானத்தில் கைப்பந்து விளையாடுவார். அதனை நான் வேடிக்கை பார்ப்பேன்.

நான் தேசியக் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளியில் தமிழாசிரியராகப் பணி புரிந்தேன். ஒருநாள் பகல் உணவுக்காக ஓட்டலுக்குச் சென்றேன்.

பேராசிரியர். இராதாகிருஷ்ணனும் அங்கே சிற்றுண்டி உண்ண வந்தார். என்னைப் பார்த்ததும் அவர் அருகில் அழைத்தார். நான் சென்றேன்.

“நீ தினமும் பகலில் எங்கேயோ சென்று வருகிறாயே. எங்கு சென்றாய்?” என்று கேட்டார்.

நான் தேசியக் கல்லூரி உயர்நிலைப் பள்ளித் தமிழாசிரியர் என்று அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டேன்.

“அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்! நீங்கள் மதியம் எங்கு சென்று வருகிறீர்கள்?” என்றார்.

என் நடவடிக்கைகளை அவர் உற்று கவனித்திருப்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன்.

“அய்யா, நான் அருகிலுள்ள என் வீட்டிற்குச் சென்று மதிய உணவு உண்டு வருகிறேன்” என்றேன்.

உங்கள் தந்தையார் எங்கு வேலை செய்கிறார்?” என்று கேட்டார்.

“இரயில்வேயில் பணிபுரிகிறார்” என்றேன்.

“உங்கள் வீட்டில் சமையல் காலையிலேயே ஆகிவிடும் அல்லவா? உங்கள் தந்தையார் பணிக்குச் சென்றபின் தனியே உங்கள் தாயார் ஓய்வெடுப்பார் அல்லவா?” என்றார். ஆமாம்! என்றேன்.

நான். “ஏன் நாள்தோறும் உங்கள் தாயின் பகல் தூக்கத்தைக் கெடுக்கிறீர்கள்? காலையிலேயே சாப்பிட்டு விட்டு, மதிய உணவையும் கையிலேயே எடுத்து வருவது நல்லதல்லவா? என்றார். நாள்தோறும் பகலில் நான் வீடு செல்லும் போதெல்லாம் தூங்கும் தாயாரை நான் எழுப்புவேன் அவர் ஓய்வை நான் கெடுக்கிறேன் என்பதை அவர் சொன்ன பின் தான் புரிந்து கொண்டேன்.

அன்றிலிருந்து இன்றுவரை பேராசிரியரின் வாக்கை வேதவாக்காக மதித்து, என் உணவுப் பழக்கத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். அதனால் எந்தாயிடம் எனக்கும், என்னிடம் தாய்க்கும் நல்ல மதிப்பு வளர்ந்தது பின்னர் தமிழ்ச் சங்கத்தில் ஒருநாள் குறுந்தொகை கடவுள் வாழ்த்து பற்றி நான் பேசினேன். வெளியில் ஓர் ஓரத்தில் நின்று அதக் கேட்ட பேராசிரியர், என்னைப் பாராட்டினார்.

“நீங்கள் பேசிய கருத்து எந்த நூலில் உள்ளது?” என்று என்னைக் கேட்டார்.

நான், “இரா. இராகவ ஐயங்கார் எழுதிய விளக்கவுரை படித்துப் பேசினேன்.” என்றேன். அவர், “பண்டிதமணிகதிரேசன் செட்டியார் எழுதிய விளக்கவுரை நன்றாக இருக்கும்; அதையும் படியுங்கள்” என்றார். பின்னர் அச்சங்கத்தின் . இணை அமைச்சராய்ப் பணி புரிந்தேன். எல்லா நிகழ்ச்சிகளிலும், அமைச்சர் “தமிழ்வேள்’ பெரியசாமி அவர்களே, நன்றி கூறுவார். ஒருமுறை கம்பன் விழா நடந்தது.

அதன் பட்டிமண்டபத்திற்கு நீதிபதி இஸ்மாயில் நடுவராக இருந்தார்.

அமைச்சர் பெரியசாமி சென்னை சென்றிருந்தார். நன்றி கூற ஆள் இல்லை என்ற நிலையில் துரைசாமிப் பிள்ளை இராதாகிருஷ்ணனை நன்றி கூறுமாறு கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால் இராதாகிருஷ்ணன் தமிழ்ச்சங்கப் பொறுப்பாளர்தாம் நன்றி கூற வேண்டும் என்றார். அன்று நான் நன்றி கூறியபோது அது மிகவும் கடினமான பணி என்பதை உணர்ந்துகொண்டேன். பேச்சாளரின் உரையை முழுவதும் கேட்க வேண்டும், அதில் சிறந்த பகுதியைப் பாராட்ட வேண்டும் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன். மற்ற நேரங்களில் பேச்சாளர் பேசும் போது நாங்கள் கீழே இறங்கி தேநீர் பருகச் சென்று விடுவோம். இதனை அரிது கொண்ட பேராசிரியர் எனக்கு என் பொறுப்பினை உணர்த்தி நலம் புரிந்தார். அவர் கம்பன் விழா நடத்திய முதல் ஆண்டில் விழா முடிந்தவுடன் அனைவர்க்கும் சிற்றுண்டி வழங்கினார். அடுத்த ஆண்டு செலவுத்திட்டம் தமிழ்ச் சங்கத்தின் பொறுப்பில் வந்தது. துரைசாமி பிள்ளை “எல்லாரும் பேச்சைக் கேட்க மாட்டார்கள்; சாப்பாட்டில்தான் கவனம் இருக்கும்” என்று அதை நீக்கி விட்டார். ஆனால் பேராசிரியர் இராதாகிருஷ்ணன் என்ன செய்தாரோ தெரிய வில்லை. அந்த விழாவின் நிறைவில் சிற்றுண்டி வந்தது. சங்கம் ஹோட்டல் அதிபர் ஆர். கிருஷ்ணசாமி ரெட்டியாரிடம் வேண்டி அதனை வரவழைத்தார் என்பது புரிந்தது.

“தமிழ்ச் சங்கம் தரவேண்டியதைத் தனிமனிதர் தந்தால், சங்கத்தின் பெருமைக்குக் குறைவாகும்” என்று அடுத்த ஆண்டு முதல் தமிழ்ச் சங்கமே உணவூட்ட வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப் பட்டது. இவ்வாறு சங்கத்தின் நல்ல பெயருக்குப் பேராசிரியர் காரணராக இருந்தார். இன்றும் ஆண்டுதோறும் தமிழ்ச் சங்கம் கம்பன் விழாவை நன்றாக நடத்துகிறது. ◇

‘நட்பாலே பிணித்த ராதாவே!’

அருட்கவி அரங்க சீனிவாசன்

தாதைபிரி வினைஉணரேன் தவழ்குழவி யானமையால்,
சோதரரில் லாமையின்அத் துன்பம்வர வாய்ப்பில்லை
மேதகையோம்! நிற்பிரிவு வெந்தீயி னால்அனைத்து
வேதனையும் இன்றுஅறிந்தேன் வித்தக எம் இராதாவே!

மூத்தநல் லண்ணன் என்ற முறைமைகொண் டாடி எங்கள்
ஆத்தினிலே உறைக என்றே அன்புடன் அழைத்த ஐயா!
மூத்தவன் இருக்கத் தம்பி முந்துதல் முறைமையாமோ!
வார்த்தையைச் செய்கை யாக மலர்த்திடும் இராதா அன்பா!

“நான் வணங்கும் தெய்வம்” என நான்புகழ்ந்த போதினிகே,
“யான் வணங்கத் தக்கவனோ? அல்ல” எனப் பணிவுரைப்பாய்!
தேன் இணங்கும் சொல்லுடையாய்! சிறியேன்என் விழிகலுழ
வான் வணங்கும் தெய்வநிலை வாய்த்தனைஎம் இராதாவே!

கை யெழுத்தாம் முத்துக்கள் காகிதத்தில் கோத்திடுவாய்!
தெய்விகமாம் கருத்துமுத்துஎம் சித்தத்தில் அலங்கரிப்பாய்!
ஐய! எங்கள் கண்களிலும் அறாதுகண்ணீர் முத்தரும்பச்
செய்வைஎன அறிகிலமே! செந்தமிழ்ப்பே ராசானே!

தன்புகழைக் கேட்குங்கால் தலைதாழ்ந்த அனுமனைப்போல்
உன்புகழைப் பிறர்கூறின் உளம்நாணி நிற்கும்நிலை
என்புகழ்வேன்! அடியேன்நான் எப்படித்தான் மறந்திடுவேன்!
மன்புகழால் எந்தமது மனக்கலசம் நிறைந்தவனே!

பகைத்துள பேர்க ளோடும் வலியப்போய்ப் பழகி ஆங்கே
நகைத்துரை யாடி மிக்க நட்பினிற் பிணைக்க வல்லாய்!
இகத்தினில் நண்பர் போதும் எனநினைந் தாயோ! அவ்வா
னகத்தினில் நண்பர் தேடி அடியேமை அகன்ற ஐயா!

தனிக்கம்பன் காவியத்துத் தத்துவப்பே ராசானே!
இனிக்கம்பன் பா என்றும் எழிற்கற்ப கத்தருவின்
நுனிக்கொம்பர் வரை சென்ற நுட்பமுறு சுவைநயமாம்
கனிக்கும்பல் உதிர்ந்திடவே கற்றவர்தாம் யார்? யாரே?

புல்லான சிறுமதியும் பொன்னெனவே புதுக்குவதால்
கல்லான நெஞ்சினையும் கமலமென மலர்த்துவதால்
எல்லான மதிமுகத்துளம் இராதாவாம் ஏந்தால்! நின்
சொல்லானது ஒளிவீசும் சோதிஇளங் கதிரேயோ!

பூவையும் பெறலாம். கோடிப் பொன்னையும் பெறலாம். கற்பக்
காவையும் பெறலாம். ஞானக் கண்ணையும் பெறலாம். இங்கே
யாவையும் பெறலா மேனும் எங்களின் இராதா என்னும்
கோவையும் பெறுமா றுண்டோ குவலயத்து எம்ம னோர்க்கே!

என்னைஉரை என்னைஉரை இது நாள் காறும்
எவரும் அறி யாதென்னுள் இருந்த இன்பந்
தன்னைஉரை என்று கம்ப நாடன் பாடல்
தக்கபதி னாயிரமும் சார்ந்து கெஞ்சும்-
அன்னைஉரைக் கினும்வாய்மை விடாத அன்பன்
அருள்ராதா கிருட்டினனாம் அறிவின் மிக்கோன்
பொன்னைஉரைக் கின் றதுபோல் கவிஉ ரைத்துப்
பொருள்உரைத்து உரைவிரித்துப் புதுக்கும் போதே!

இராதா கிருட்டினனார் இன்பத் தமிழ்ப்பேச்சு
இராதா இனும்இனும் என்று ஏங்கும் இராநோர்
நிறத்தனைக் கம்பன் நினைந்துரைத்த பாடல்
திறத்தினைக் கேட்ட செவி

கவியன்உட் பொருள்சீர் தூக்கிக் கற்பனை வளத்தை நோக்கிச்
செவிவழி அமுதம் ஆக்கிச் சிந்தனைக் கலத்தில் வாக்கிக்
குவிதரும் கவலைபோக்கிக் கோணிய மடமை தாக்கி
உவமையில் புதுமை தேக்கும் உன்னுரை இனிக்கேட் போமோ?

தழுவும் மூண்டதோ?

புலவர் சு.வே. இராமநாதன் அவர்கள் B.A.,
பள்ளத்தூர்

[இரங்கற்பா]

1. செந்நெல் வளம்சேரும் சீரார் குடந்தையிலே
வந்து பிறந்தவனே! வானகத்தே சென்றாயே!
2. பொருள் பலவும் சொன்னவனே! பொருள்சேர்க்க மறந்தவனே!
இருள் சேர்ந்த உலகினிலே இலக்கியமாய் நின்றவனே!
3. அருள்சேரும் அவ்வுலகில் அமைதியுறச் சென்றாயோ?
அருமைத் தமிழ்ப்பேச்சு யாரிடம் சென்றதையா!
4. 'தலை' தட்டி விட்டு நின்றால் தட்டிப்பேச ஆளுண்டோ- எமை
நிலைகுலைந்து நிற்கவைத்து நீண்டவழி போனதென்ன!
5. அழுதிருந்து யாம்சோர, அகாலத்தில் ஏன் பிரிந்தாய்?
பழுதில்லாக் குணக்குன்றே பாதியிலே ஏன் சாய்ந்தாய்?
6. மார்கழித் திங்கள்தனில் மதிநிறைந்த மொழிபேசி
ஆர்களிக்க வானத்திற்கு அவசரமாய் நீ சென்றாய்?
7. 'ஐயா' தமிழ்க்கடலார் அன்புடனே 'மகன்' என்ன
அண்ணன் அடிப்பொடியும் ஆதரவாய்ச் சேர்த்தணைக்க
8. ஐயா நீ வானத்தே அழகு தமிழ் சொல்லுதற்கோ
நையுமனத் தோடு எமை நடுங்கவைத்து விரைந்துவிட்டாய்!
9. பட்டி தொட்டியெலாம் பட்டி மண்டபங்கள்
பலரும் போற்றிடவே பாங்குடனே நடத்தியதால்
10. எட்டியே நின்றவரும் எட்டிப் பார்த்தவரும்
ஏத்திப் புகழ்ந்துவர எந்தமிழை வளர்த்தாயே!
11. விண் தின்ற செந்தழுவும் விரும்பித் தமிழ்ச்சுவையால்
பண் கொண்ட நின் வாயைப் பதம் பார்க்க மூண்டதுவோ!
12. விண்ணிலே கம்பர்விழா விருப்போடு நடத்திடவே
அண்ணன் கணேசனார் அன்பாய் அழைத்தாரோ!
13. அலைகடல் ஓயும்வரை அருந்தமிழ்தான் வாழும்வரை
நிலையில்லா இவ்வுலகில் நிற்புகழே நிற்குமையா!

பாடாண் பாட்டு

பேராசிரியர். திரு.ம.வே. பசுபதி

சூடு பிடிக்க மூன்று நிமிடம்
சூடு பிடித்தபின் சுவைமிகு கிளர்ச்சி

புயலே வீசும் வேகப் புதுமையில்
புயல்தாக் கத்தால் தென்றலே போல்ககம்

அறியா மைகளை அழித்தெழுந் தார்க்கும்
நெறியறி வலைகொளும் நீள்வே ரலைகள்

பேரா இராதா பேச்சின் இலக்கணம்
ஆரா லும்அது தொடரஒண் ணாதே

ஆரார் வந்தார் அமரர்கு ழாத்தெனில்
ஆரார் வரினஃ தமரர்கு ழாமே

அமர இடமிலா அளப்பரும் பெருந்திரள்
தமரெனக் கொண்ட தண்ணளி யாளர்

விளையாட் டாளர் வியன்தமிழ்ப் பரப்பினில்
விளையாட் டெல்லாம் விளைய விதைத்தவர்

ஒதுகை தொழிலுடன் உயர்குல குருநிழல்
போதுகை செயலுடன் ஒருவரும் பெறலரும்

பாதுகை பெற்றதோர் பாக்கியத் தரர்மகன்
மாதுகை தம்திற மகிமைகள் ஈந்தவர்

யாதுகைம் மாறியா மியற்றுவம்
ஒதுக அவர்புகழ் உயர்பெயர் மனனே!

இராதாகிருஷ்ணாயனம்

அப்துல்காதர்

விரும்பிலம் எதுவானாலும் அதனை
விளைநிலம் ஆக்கிய
வித்தை
விதை

கம்பாபிஷேகக்
கலசமும் அது
அதனால்தான்
உச்சிக்குடுமியில் தேங்காய்
உட்கார்ந்திருந்ததோ?

ஐயா!
உன்நா
அண்ணாவே வியந்த
செந்நா
அதன்
உமிழ்நீரும்
தமிழ்நீர்

நீ
ஆவியாகிப்போனாலும்
சாவியாகிப் போகவில்லை
உன்
அகரூலில் தாங்கிய
மாணவ
மகரூல் விளைச்சல்

நீர்த்தொட்டி அறிஞர்கள்
நிரம்பிய யுகத்தில்
ஊற்றுக்கண்ணாகச் சுரந்த
ஒருவன் நீதான்!
கிள்ளவரும் விரல்களையும்
காம்பாக்கிக் கொண்ட
கல்விப்பூ நீதான்

வாமனச் செறிவும்
 விசுவரூப விரிவும்
 கொண்ட
 உன்பேச்சு
 என்றும் அலுத்ததில்லை
 ஒரு
 சுவாசம் போல

உள்ளே பூணூல்
 அணிந்தாய்
 ஒரு
 மெழுகுவர்த்திபோல
 இருப்பினும்
 வெளிச்சம் தருவதில்நீ
 வித்தியாசம் காட்டியதில்லை!
 அதனால்தான்
 இலக்கியக் கூட்டம் முடிந்து
 திருச்சிக்குத் திரும்பிய
 இரமலான் இரவுகளில்
 நோன்பு வைக்க
 என்அறைக்கு வந்து
 எத்தனை முறை
 எழுப்பியுள்ளாய் என்னை
 ஊர் செல்லாமல்
 நான் கொண்டாடிய
 இரமலான் பெருநாளில்
 புலால் அறியாத
 நீ எனக்கு இராயல்
 ஹலால் பிரியாணி
 கரிசனத்தோடு
 வாங்கித் தந்தாய்!
 பிரியாநீ
 எனச் சொல்லித் தந்த
 பிரியாணி வாசம்
 இன்னும் என்
 ஆன்மாவுக்குள்
 அடைகாப்பில்...

நீ
 வரும் வரை
 இலக்கிய மேடைகள்
 பழைமை சுமந்த பாடைகள்
 வெற்றுஅவல்
 மென்ற தாடைகள்
 வறட்சி
 வாழ்க்கைப்பட்ட கோடைகள்

உன்
 வருகைக்குப் பின்
 அவை
 எய்தியது
 முதல் மழைத்துளி
 முத்தமிட்ட
 உலகம் உணர்ந்த
 புளகம்!
 கைம்மை நெற்றிக்குக் கிடைத்த
 திலகம்!

தனக்கெனச் சேமியா
 தயவு வங்கி நீ!
 உன்னிலிருந்து இறங்கிய
 நிதிநதி
 எத்தனையோ மாணவர்க்கு
 எதிர்கால விதி!
 உன்
 வகுப்புகள்
 தேனடைத்
 தொகுப்புகள்!
 சாக்பீஸ் துண்டுகள்
 கற்பூரமாகும்
 கலைமகளின்
 கர்ப்பக் கிரகங்கள்!
 மதிப்பெண் கூட்டும்
 மார்க்கம் அல்ல
 மதிசூட்டும்
 மகரந்த வாசல்!

திருச்சிராப்பள்ளி
தேசியக்கல்லூரி
இளைப்பாறும் ஏரும்
முளைப்பாறிக்கும்
இளைஞர்களின்
இனிய கால்வாய்!

எங்கள்
இராதாகிருஷ்ண நந்தவனம்!
தன்
இதயத்தையே
கொத்திக் கொத்திக்
குஞ்சுகட்கு ஊட்டிய
ஆர்ஆர் என்னும்
ஆசிரியப் பறவையின்
அதிசய வானம்!
எல்லோரையும் தலைநிமிரவைத்த
இலக்கிய ஆகாயம்!

நகல் விளக்குகளுக்கிடையே
நகல்எடுக்க முடியா
அகல்விளக்கே! நீ
அன்று சொன்னாய்:
நிலா-
சூரியனிடமிருந்து
இரவல் வெளிச்சத்தால்
இலங்குகிறது!

மின்மினி
சுயஒளியில்
சுடர்கிறது!
வாங்கிவிற்கும்
வணிகனாய் இராதே!
உற்பத்தியாளனாக இரு
உயர்வுக்கு அதுவே சுரு

பட்டிமண்டபங்கள்
வெறும்

வட்டிமண்டபங்கள்
 ஏனெனில்
 அசல் அங்கே
 அதிகம் வெளிப்படுவதில்லை!
 நீ
 வந்தபிறகுதான்
 பட்டிமண்டபங்கள்
 பாங்கறிமண்டபங்கள் ஆயின
 விவாதங்கள்
 வெடித்த பருத்தியாயின
 திடமான விதைகள்
 மெல்லிய நகைச்சுவைப்
 பஞ்சில் பொதித்தது
 பரவத் தொடங்கின!

நட்சத்திரப் புள்ளிகள்
 வைத்த வானம்
 எத்தனை மின்னல்கோடுகள்
 இழுத்தாலும்
 முழுமையான கோலம்
 முடிவதே இல்லை!

ஆனால்
 இராதாநீ
 இட்ட புள்ளிகள்
 நாவுக்கரசர்
 சத்தியசீலனாய்
 புதுமைப்புவர்
 இராமமூர்த்தியாய்
 திரைஇயக்குநர்
 அகத்தியனாய்
 ஆய்வுரைத்திலகம்
 அறிவொளியாய்
 மத்தாப்பு வித்தகர்
 சண்முக வடிவேலாய்
 ஏன்
 உன்
 பாதுகை சுமந்தபடி
 பட்டம்பெற்ற
 இலங்கை ஜெயராஜ்

வண்ணத்தமிழ்
வாசல் கோலமாய்
வாழ்கின்றன
இலக்கிய மேடைகளை
ஆள்கின்றன

மாநிலக் கைப்பந்தாட்ட
மாஜி வீரனே
நீ
சிறந்த லிப்டர்
நீயே
உயர்ந்த ஸ்டரைக்கர்!
உன்
கல்வி
இலக்கிய வாழ்வில்
இரண்டும் பரிணமித்தன!

ஜிப்பா
4 முழ வேட்டியணிந்த
செந்தமிழே!
உன்
கையும் கறைபடிந்ததுதான்
வேட்டிக் கரைதவிர
வேறு கரைபட்டதில்லை!

இராமன்
கால்துகள் பட்டுக்
கற்பாறை
பெண்ணாகியது!
உன்
காலடிபட்ட இடமெல்லாம்
கற்பாறை உருவாக்கி
இலக்கிய மன்றங்கள்
எழுந்தன!

ஐயா
ஆண்டவன்
ஆயுட்காலம் வரை
உம்
பெரும்புகழ் வாழட்டும்!

செம்பு கலவாத் தங்கம்

பொற்கிழிக்கவிருர் டாக்டர்ச. சுவகர்லால்

(புலவர் இராமமூர்த்தி வெளியிடவுள்ள நூலுக்காகப் பாடியது.)

கட்டிவைத்த குடுமியொடு வருவார்; மன்றைக்
கட்டிவைத்து வாய்திறந்து சுவைக்க வைப்பார்;
எட்டியந்த நிலவினையும் அளப்பார்; மண்ணில்
இருப்பவரை ஆகாயம் மிதக்க வைப்பார்;
கட்டிவெல்ல மெனக்கம்பன் பாடல் சொல்வார்;
கம்பனவன் சொல்லாட்ட வித்தை யெல்லாம்
கொட்டிநம்மை மயங்கிடவே செய்து நெஞ்சம்
கொள்ளைகொண்டே பேசிநிற்பார் அவர்தான் ராதா.

சொல்வந்து முன்விழுமா? கம்ப நாடன்
சூத்திரந்தான் முன்விழுமா? இராம னின்கை
வில்வந்து முன்விழுமா? சீதை யென்னும்
விண்மகள்தான் முன்விழுமா? கம்பன் பாட்டுச்
சொல்லணைக்குள் பொதிந்துள்ள சுவைவெள் ளம்தான்
சுருக்கென்று முன்விழுமா? சிரிக்க வைக்கும்
சொல்வித்தை முன்விழுமா? இராதா பேச்சுச்
சுவையுணர்ந்தோர் முன்விழுவார்; அதுதான் உண்மை.

கம்பநாடன் சுவையுணர்வோ ரெல்லாம் இந்தக்
கலைவல்ல இராதாவின் சுவையு ணர்வார்;
கம்பனடிப் பொடியிவரை மதித்த சான்றோர்;
கம்பனவன் பாட்டினிலே சுவைகள் காட்டிச்
செம்பொன்னாய்ச் சொல்வீசும் இவரைப் பார்த்தே
சொற்பொழிஞ் சான்றவர்கள் பலராம்; அந்தச்
செம்புகல வாத் தங்கம் இராதா தன்னைச்
சிறப்பித்தல் தமிழினையே சிறப்பித் தல்தான்.

கைபேசி : +91 9790846119

kavingar-jawaharlal.blogspot.com

kaviingar.jawaharlal@gmail.com

சொல்லின் வேந்தர்

‘செஞ்சொற்கவிமணி’ புலவர். க. கோபண்ணன்

1. போற்றுகிற தமிழ்த்துறைக்குப் புனிதம் சேர்த்த
புகழ்மிக்க நல்லாசான்! நாளும் இங்கே
ஆற்றுகிற சொற்பொழிவால் அரங்கம் தன்னை
அபகரிக்கும் சொல்வல்லார்! இளைஞர் என்னும்
நாற்றுகளை நல்வழியில் அழைத்துச் சென்று
நலங்கூட்டும் பொற்புடையார்! தமிழைக் காக்க
ஏற்றுவரும் புகழ்ப்பணியில் முதல்வ ராகி
ஏடுகளில் பீடுபெறும் வாக்கின் மைந்தர் !
2. சீர்கொண்ட திருச்சிக்குப் பெருமை சேர்த்த
சிந்தனைக்கும் வந்தனைக்கும் உரிய நல்லார் !
நேர்கொண்ட வாழ்க்கையினால் என்றைக் கும்மே
நிலைக்கின்ற அறவழியைக் கடைப்பி டித்துப்
பேர்கொண்டு திகழ்ந்திட்ட பேச்சி னாலே
பெருமைமிகு பட்டிமன்ற வரலாற் றுக்குப்
பார்கண்டு போற்றுகின்ற உயர்வைத் தந்த
பண்பாட்டின் வழிகாத்த சொல்லின் வேந்தர்!
3. மற்றவரை மதிக்கின்ற பண்பின் நெஞ்சம்
மாத்தமிழை வளர்த்திட்ட புனிதப் பாதை!
கற்றவரும் மற்றவரும் அறியும் வண்ணம்
காலமெல்லாம் மொழிவளர்த்த தூய்மைத் தொண்டு
நற்றவத்தால் செந்தமிழ்த்தாய் பெற்ற மைந்தர்!
நாடுபோற்றும் பட்டிமன்ற நடுவர் என்றே
உற்றபுகழ் பெற்றஎங்கள் இராதா ஐயா
உள்ளத்தில் தெய்வமென வாழ்வார் என்றும்!

பேர் வாழ்க

அயிலை தமிழ்ச்செழியன்

9, அண்ணா தெரு, ஆனந்த் நகர், திருச்சி - 21.

ஞாலம் போற்றும் பேச்சாளர்
 ஞானம் படைத்த தவஞானி
 சீலம் மிகுந்த பண்பாளர்
 சிறப்புக் கவரே இலக்கியமாம்

கம்பன் கவிதைக் கடல்தன்னில்
 காலம் எல்லாம் மூழ்கியவர்
 செம்பொன் ஒத்த கருத்தெல்லாம்
 சேரத் தந்த படிப்பாளி

காட்சிக் கெளரியர் எப்போதும்
 கடுஞ்சொல் சொல்லாப் பெற்றியராம்
 மாட்சிக் குரிய சாட்சியென
 மண்ணில் வாழ்ந்த மாமனிதர்

ஆராய்ந் தறிந்த சிந்தனைகள்
 அனைத்தும் தெளிவாய் முன்வைத்துச்
 சீராய்ப் பட்டி மன்றத்தைச்
 சிறப்பாய் நடத்தும் கலைவல்லார்

வாஞ்சை ராமன் பாதுகையை
 வளமார் பரதன் தாங்குதல்போல்
 காஞ்சி முனிவர் பாதுகையைக்
 கண்ணில் ஒற்றிப் போற்றியவர்

மண்ணில் பலரும் இன்றைக்கும்
 மதித்துப் போற்றும் பேராசான்
 எண்ணில் பெருமை பலகொண்ட
 இராதா கிருஷ்ணன் பேர்வாழி.

மேடையிலே வரும்போதே கரவொலிகள்

கவிமாமணி சிறுவயல் செல்லப்பன்

வலிமைமிகும் யானைதனைக் கோழிவென்றதாலே
வளமுடைய திருப்பதியாம் உறையூரில் வாழ்ந்து
ஒலிசிறந்த செந்தமிழை எண்டிசையும் சென்றே
ஒப்பரிய வகையினிலே வளர்த்திருந்த நல்லார்
சொலவரிய திறனுடைய திரு. இராதா கிருஷ்ணன்!
சொற்பொழிவின் இலக்கணத்தை முற்றும்பின் பற்றி
நலம்பெருக்கும் கருத்துகளை அடுக்கடுக்காய்ச் சொல்லி
நல்லவையோர் நெஞ்சுகளில் சென்றமர்ந்து கொள்வார்.

அரியதமி மூலுலகைத் தன்வயமாய்க் கொண்டும்
ஆணவமே இல்லாத அமைதிதவழ் வதனம்!
அருமையுள நுதலதனில் அணிந்ததிரு நீறு!
அதன்நடுவே ஒளிபடைக்கும் குங்குமத்தின் திலகம்!
பெருகிவரும் கருணையினைச் சிந்துகின்ற விழிகள்!
பெருமையொடு கரியவனைப் பேசுகின்ற திருவாய்!
கரியமுகில் வெண்நிலவோ டிணைந்ததெனக் காணும்
கருமையுடன் வெண்முடிகள் கலந்தவொரு குடுமி!

மேலாடை காவியிலே மின்னலிட வருவார்!
மேடையிலே வரும்போதே கரவொலிகள் அதிரும்!
வேலொடு மயிலேறி விளையாடும் முருகை
விழைவோடு கரங்கூப்பி வணங்கியுரை தொடங்கிப்
பாலோடு தேன்கலந்த பான்மையிலே கம்பர்
பாடிவைத்த பாடலுக்கு மேலுமெழில் கூட்டி
நூலோர்கள் பாராட்டிப் போற்றிசெயும் வண்ணம்
நுண்மையுடன் உரையாற்றிப் புகழ்மாலை பெறுவார்!

எடுத்துவந்த பிறவிஉயர் கம்பர்கொடை தந்த
இராமனவன் அவதாரக் காவியத்தை எங்கும்
எடுத்துரைத்து மானுடருக் கிறையுணர்வை ஊட்டி
இறையருளுக் காளாகும் படியவரை மாற்ற
முடிந்தவரை முயன்றிடலாம் எனும்எண்ணத் தாலே
முனைப்போடு பெரும்பாடு பட்டஅவர் பணியைத்
தொடர்கின்றார் இந்நாளில் திரு.இராம மூர்த்தி!
சுடர்விழியின் பார்வையினைக் கந்தனருள் வானே!

இரங்கற் பாக்கள்

கவிஞர் இரா. இராமமூர்த்தி M.A.B.Ed.,

திருச்சி

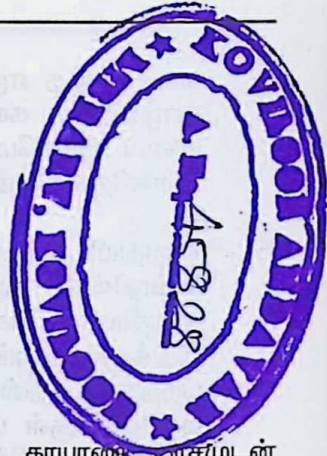
அமரர் தமிழ்க்கடல் மணி பேராசிரியர்
இரா. இராதாகிருஷ்ணன் அவர்கட்கு

1. கம்பனவன் சொற்குறுதி காட்டிவந்த
கற்பகமே! கருத்தின் ஊற்றே!
இம்பரிலே திருக்குறளுக் கினியவுரை
புதுவகையில் ஈந்த எந்தாய்,
தெம்புடனே மேடைதொறும் பல்லாண்டு
வாழ்வன்னைச் செப்பி வந்தாய்
நம்புதற்கே இயலவில்லை, நீதானா
நமனுலகை நண்ணச் சென்றாய்?
2. மைந்தரெலாம் அருகிருக்க வாய்த்ததமர்
துணைபுரிய வந்தே நிற்க,
சொந்தமிகு மாணவரேம் சூழ்ந்திருக்க
எமைநொடிக்குள் சோரச் செய்தே
சிந்தைமிக நொந்துகணிர் சிந்தியழ
எமைச்செய்தே சென்றாய், ஐயோ!
எந்தைபிரான் பேராசான் இராதாவே
உனைக்காணல் இயலா தாமே
3. தஞ்சையிலே தென்பரைக்கோர் சேயானாய்,
குடந்தைக்கோர் தோழன் ஆனாய்!
அஞ்சல்எனும் தாயான ஈசனுறை
திருச்சிக்கோர் ஆசான் ஆனாய்!
தஞ்சம் என வந்தஎமைத் தமிழ்நிழலில்
தாலாட்டித் தந்தை ஆனாய்!
எஞ்சிய நாள் எல்லாமே தமிழுக்கே
எடுத்தீந்தாய்! இறைவன் ஆனாய்!
4. தலைசிறந்த வன்நானே என்றுன்றன்
குடுமியைநீ தட்டிக் கட்டி
அலையலையாய்ச் சிரிப்புவர அந்தமிகச்
செந்தமிழ்ச்சொல் லாற்றல் வல்லாய்!

கலைசிறந்த எழுத்தழகும் நடைசிறந்த
வாழ்வழகும் காட்டும் நீஇங்(கு)
இலை, இனிமேல் என்பதனை எண்ணிஎண்ணி
என்னிதயம் ஏங்குதையோ?

5. அறுதியிட்டே அறநெறிகள் உரைத்த இதழ்
மண்தின்றே அழிய லாமோ?
உறுதியுடன் செம்மாந்த உன்னுடலம்
பூமிக்குள் உறங்க லாமோ?
மறதிஎன்ப தில்லாத உன்முளை
மண்ணுக்குள் மடிய லாமோ?
இறுதிஎன்ப தில்லாத புலமையினோய்!
உன்னைஇனிக் காண்ப தென்றோ?
6. தண்ணறுங்கற் பகக்காகவும் தனிமணியும் தேனுவுமே
தவிர்த்து நீத்து
மண்ணகத்தை வானவரே மதிக்கும்வணம் மயக்குவித்த
வாக்கின் வேந்தே!
எண்ணமெலாம் பாழாக்கி எதிர்காலம் தன்னையுமோர்
இருளே ஆக்கி,
விண்ணகத்தில் எதைக்காண எம்மைவிட்டு நீ விரைந்தாய்?
விள்ளு வாயா?
7. திருப்பள்ளி எழுச்சிக்கே வானொலியில்
நீ விளக்கம் செப்புங் காலை
விருப்பமுடன் “விண்ணைவிட மண்ணில்தான்
வியப்பதிகம்” என்றே சொன்னாய்!
திருப்பமுன்றன் எண்ணத்தில் உண்டான
தெவ்வாறோ? தெரியேம்! நெஞ்சில்
நெருப்பள்ளிப் போட்டுவிட்டு நீபோய்அவ்
விண்ணில்ஏன் நிலைத்தாய் ஐயா?
8. வள்ளுவன்தான் அழைத்தானோ வானகத்தில்
தன்மொழிக்கே விளக்கம் கேட்க?
உள்ளம்மிகக் கம்பனவன் மானுடத்தின்
உயர்வுதனை மீண்டும் கண்டு
கொள்ளஉனைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டானோ?
எங்கள்மேற் குறைகண் டாயோ?
வெள்ளமெனும் கண்ணீரில் எமைவீழ்த்தி
ஏன்ஐயா மேலே சென்றாய்?

9. தோளுக்கும் மேல்வளர்ந்த மைந்தருக்கோர்
சொல்லில்லை! தூயோய் உன்னை
நாள்தோறும் ஆதரித்த “மன்னிக்” கோர்
வார்த்தையிலை; மனைக்கு வாய்த்த
ஆளன்றின தன்பன்றிச் சுகம்ஏதும்
அறியாத எங்கள் அன்னை
நீளநினைந் தேங்கிடவே, அவர் தமக்கும்
சொல்லாமல் நீஏன் சென்றாய்?

- * “மன்னி”- பேராசிரியர் அவர்கள் தம் பெரிய தாயாளை வாசமுடன் அழைக்கும் சொல்”

ஒரு நன்றிக் குறிப்பு

இந்த நூல் ஒரு பேராசிரியரின் வரலாற்று நூல்! இந்த நூலில் உள்ள நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் உரிய வகையில் அவருக்கு உறவினர், நட்பினர், மாணாக்கர் ஆகியோரிடம் கேட்டும், எழுதச்சொல்லியும் பெற்றுள்ளேன். இதைப் படிப்போர் பேராசிரியரின் சிறப்பை அறிந்து மகிழவேண்டும் என்பதே என் ஆசை. ஒருவேளை என் முயற்சிக்குறைவால், என் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி எனக்குத் தகவல் தர, இசைவளித்தவர்கள் சரியான நேரத்தில் அனுப்பி வைக்காத நிலையால் சில சிறப்பான நிகழ்ச்சிகள் விடுபட்டிருக்கலாம். அது குறித்து என் மேல் சினம் கொண்டு உடனே எனக்கு சரியான தகவல்களை எழுதி வைதாலும் வாழ்த்தாக ஏற்றுக் கொண்டு திருத்தம் செய்து வெளியிடுவேன். இதில் உள்ள கட்டுரைகளில் சில பாளையங்கோட்டை கம்பன் கழகத்தினர் வெளியிட்ட நினைவு மலரிலிருந்து நன்றியுடன் எடுத்துக்கொள்ளப் பெற்றவை. இங்கே மீண்டும் அவர்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன் நன்றி; நன்றி; நன்றி!

புலவர் இரா. இராமமூர்த்தி
அமைப்பாளர், திருச்சி பேராசிரியர்
இரா. இராதாகிருஷ்ணன் தமிழ்ப் பேரவை.

28-சி, கல்யாண் அடுக்ககம்
இரயில்வே நிலையம் சாலை,
ஆலந்தூர், சென்னை-600 016.

திருவையாறு அரசர் கல்லூரி, சென்னைப் பல்கலைக் கழகம், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகங்களில் கற்றுத் தேர்ந்த இவர், முப்பத்தாறு ஆண்டுகள் தமிழாசிரியராகப் பணியாற்றியவர்.

சிறந்த பேச்சாளர், நூற்றுக்கணக்கான பட்டிமன்றங்களில் பங்கேற்றவர். தொடர் விரிவுரைகள் பல ஆற்றி வருபவர். புலமை நலம் சான்ற கவிஞர். பற்பல கவியரங்கங்களில் பங்கேற்று ‘இன்கவித் தென்றல்’ என்ற பட்டம் பெற்றவர். இவர் இயற்றிய ‘ஐயப்பன் அந்தாதி’ உன்னிக்கிருஷ்ணனின் இனிய குரலில் ஒலிப்பேழையாக வெளிவந்துள்ளது.

இவருடைய சைவ சித்தாந்தப் புலமைக்காக ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி பீடாதிபதிகளின் திருக்கரங்களால் பரிசும் பதக்கமும் பெற்றவர்.

திருச்சி தேசியக் கல்லூரி பேராசிரியராக விளங்கிய மாபெரும் தமிழறிஞர் பேராசிரியர் இரா. இராதா கிருஷ்ணனின் சீடர். அண்மையில் சென்னைக் கம்பன் கழகம் இவருக்கு ‘பேராசிரியர் இரா. இராதாகிருஷ்ணன் நினைவு விருது’ம் பரிசிலும் அளித்தது.

பல்லாண்டுகளாக இவர் எழுதியவையும் பேசியவையும் இவர் தம் மணிவிழா வெளியீடுகளாக நூல் வடிவம் பெற்றன. குலோத்துங்கன் கவிதை விருதும் பரிசும் பெற்ற இவர், அனைத்திந்தியத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் சங்கம், எட்டயபுரத்தில் வழங்கிய ‘பாரதி இலக்கியச் செல்வர்’ விருது பெற்றவர். பாரதியார் வேடம் புனைந்து பல மேடைகளில் பேசியவர்.

இலக்கியச் சுடர், இன்தமிழ்ச் சொல் ஏந்தல் ஆகிய விருதுகளைப் பெற்றவர். இலக்கிய பீடம் முதலான இதழ்களில் இலக்கியக் கட்டுரைகள், கவிதைகள் எழுதி வருகிறார். இலக்கியப் பீடத்தின் வெளியீடாகத் ‘திருக்குறள் தெளிவுரை’ எழுதிய இவர், இதுவரை ஏழு நூல்களை எழுதியுள்ளார்.

இவர் தந்தை சமயபுரம் ச.வெ. இராமச்சந்திரன், இந்திய விடுதலைப் போராட்டத் தியாகி.

விலை : ₹ 200

ஆதாரம் வெளியீடு
Imprint of
RARE PUBLICATIONS

ISBN 978-81-927884-9-4

9 788192 788494 >